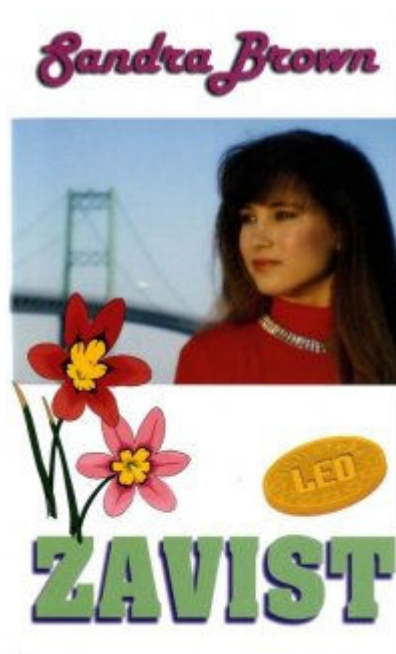

ZAVIST

Sandra Brown

Dr. Matafyx@crostuff.net

Prolog:

Key West, Florida, 1988.

Slani krekeri i sardine. Osnova njegove ishrane. Dodaj komad jeftinog sira i košer kiseli krastavac te imaš četiri temeljne grupe namirnica. Jednostavno nema boljeg jela.

To je bilo uvriježeno mišljenje Hacha Walkera koji je imao od sunca potamnijelo i od vjetra isušeno lice što ga je samo majka mogla voljeti. Dok je žvakao svoju večeru, oči koje su pretrpjele nebrojene olujne vjetrove sad su škiljile prema obzoru.

Pazio je hoće li opaziti bljesak munja koji bi najavio približavanje oluje. Ovdje na obali još uvijek joj nema znaka, ali nalazi se negdje vani, skuplja energiju, usisava iz mora vlagu što će je kasnije vratiti na zemlju u obliku vjetrom nošene kiše.

Ali kasnije. Nad lukom je mlad mjesec na vedrom nebu. Zvijezde prkose neonskom sjaju na zemlji. No Hatch se nije dao zavarati. U kostima je osjećao skorbu meteorološku promjenu, prije pada vrijednosti u barometru. Mogao je nanjušiti oluju čak i prije pojave oblaka ili vjetra koje nadima jedro. Njegova je vremenska prognoza rijetko kada bila pogrešna. Kiša će pasti prije zore.

Zubima požutjelima od nikotina zagrizao je kiseli krastavac uživajući u rasolu s okusom češnjaka, a zatim ga je pogurao zalogajem sira. Jednostavno ne može biti bolje. Nije shvaćao ljude koji su spremni platiti tjednu zaradu za obrok kojim se ne bi napunio napršnjak, a mogu jednako dobro jesti – po njegovu mišljenju, mnogo bolje – za dolar i pol. Najviše.

Naravno, oni ne plaćaju samo namirnice. Financiraju momke koji im parkiraju automobile, uštirkane bijele stolnjake i uštogljene konobare s naušnicama na ušima koji se ponašaju poput patnika ako ih zamolite da vam donesu još malo kruha. Plaćaju otmjeno francusko ime što su ga dali filetu ribe koja se nekoć zvala ulov dana. Vidio je takve pretenciozne restorane u lukama diljem svijeta. Nekoliko ih je čak niknulo ovdje, u Key Westu, a te je najviše prezirao.

Kako je ovo radni dan, ulice su relativno tihe. Turistička sezona jenjava. Hvala dobrom Bogu na malenim stvarima, pomisli Hatch, otpije veliki gutljaj iz limenke Pepsija i podrigne se usput gundajući protiv turista općenito i onih koji su se slijevali u Key West posebno.

Svake ih je godine dolazilo na tisuće, namazani sredstvima za sunčanje tako da su zaudarali po majmunskoj bljuvotini, nosili su opremu za snimanje i vukli za sobom cmizdrave klince koji bi radije bili u Orlando i uživali u Disnevjevim čudima nego gledali jedan od najspektakularnijih zalaza sunca na planetu.

Hatch je prema tim budalama, koje su pedeset tjedana u godini radile žureći prema ranim srčanim udarima da bi preostala dva mogle raditi dvostruko više u nastojanju da se zabave, osjećao samo prezir. Još ga je više zbunjivala činjenica da su za tu privilegiju bili spremni masno platiti.

Nažalost, njegovo je zarađivanje za život ovisilo o njima. A za Hacha je to bila moralna dilema. Prezirao je invaziju turista, ali bez toga ne bi imao od čega živjeti.

Walkerova tvrtka za charter i iznajmljivanje brodova dobivala je dio novca što su ga turisti trošili tijekom svoje bučne okupacije gradića. Opremao ih je ronilačkom opremom i bocama s kisikom, iznajmljivao im brodice i vodio ih na ribolovne izlete da bi se mogli vratiti na obalu i svoje od sunca ispečene i nasmijane face fotografirati s plemenitom ribom koju je vjerojatno više vrijedalo glupavo snimanje nego činjenica da ju je netko ulovio.

Posao večeras nije baš cvao, ali je zauzvrat imao mira. Spokoja, moglo bi se reći. A to uopće nije loše. Ni slučajno. Ne u usporedbi sa životom na trgovačkim brodovima gdje su prostori bili bučni i pretrpani, a privatnost nije postojala. Toga mu je sasvim dosta, hvala lijepa. Hatch Walker će u svako doba radije uzeti samoću i tišinu.

Površina vode u marini bila je nepomična kao na jezeru. Svjetla s obale odražavala su se na površini bez ikakvog treperenja. Katkad bi zaškripao jarbol na nekoj jedrilici ili bi čuo kako na jednoj od jahta zvuči telefon. Tu i tamo bi do njega doprlo nekoliko tonova glazbe iz jednog od noćnih klubova na obali. Promet je stvarao neprestano zujanje. Inače je vladao mir i, premda je to značilo slab tjedan što se tiče financija, Hatch je volio da je tako.

Večeras bi možda zatvorio i ranije otišao kući, ali je jedan njegov brod bio vani. Brodić od sedam i pol metara iznajmio je nekim klincima, ako se osobe od dvadeset i nešto godina mogu zvati klincima. U usporedbi s njim, oni su doista klinci. Dva muškarca, jedna žena, što je prema Hatchovoj procjeni nepromišljena kombinacija u bilo kakvim okolnostima.

Klinci su bili preplanuli i vitki, privlačni i samouvjereni do te mjere da su djelovali drsko. Hatch je zaključio da sve troje zajedno vjerojatno nisu odradili niti jedan pošten radni dan. Bili su mještani, ili barem stalni doseljenici. Već ih je viđao naokolo.

Već su bili pod utjecajem maligana kad su se ukrcali na plovilo malo prije zalaza sunca, a donijeli su sa sobom dvije rashladne kutije. Teške poput sidra, s obzirom na način kako su ih nosili. Svi su izgledi da su te kutije sadržavale boce pića. Nisu imali opremu za ribolov. Otišli su na pučinu samo radi nekoliko sati opijanja i razvrata ili se on ne zove Hatch Walker. Razmišljao je hoće li im iznajmiti plovilo ili ne, ali njegova gotovo prazna kasa uvjerila ga je da nisu baš posve pijani.

Strogo im je naredio da ne smiju piti dok upravljaju njegovim brodom. Uputili su mu osmijehe neiskrene kao u trgovca dijamantima i uvjerali ga da im to nije ni na kraj pameti. Jedan se poklonio tako da se savio u struku i jedva je obuzdao smijeh nad onim što je zasigurno smatrao lekcijom sjedokosog starkelje. Drugi mu je žustro salutirao i rekao: – Razumijem, gospodine!

Dok je Hatch pomagao mladoj ženi da se popne na brodić, svim se srcem nadao da zna u što se upušta. No, zaključio je da zna. I nju je viđao u gradiću. Mnogo puta. S mnogim muškarcima. Povez za oko pokrio bi više kože nego donji dio njezina bikinija, a Hatch se ne bi imao pravo zvati muškarcem da nije opazio kako se uopće nije morala truditi oko stavljanja gornjega dijela.

Doista ga nije dugo imala na sebi.

Čak i prije nego su izišli iz marine, jedan od muškaraca strgnuo joj je gornji dio kupaćeg kostima i mahao njime nad glavom, poput zastave. Njezini pokušaji da ga se domogne pretvorili su se u igru udaranja i škakljanja.

Dok je gledao kako se brodić udaljava od marine, Hatch je odmahnuo glavom i zaključio da je sretan jer nikad nije imao kćer čiju bi čast trebalo štiti.

Na koncu je u limenci ostala samo jedna sardina. Hatch ju je izvadio iz ulja, položio dijagonalno preko kreker, dodao posljednje zalogaje krastavca i sira, sve to dobro natopio Tabasco umakom, odozgo stavio drugi kreker i sve to ubacio u usta, a zatim je otresao mrvice s brade.

Zadovoljno žvačući, slučajno je pogledao prema ulazu u luku. Zbog onoga što je vidio, zalogaj mu je zapeo u grlu. Kraj krekeru ogrebao mu je jednjak dok ga je na silu gutao, mrmljajući: – Što to radi, koji vrag?

Tek što je Hatch glasno izgovorio svoju misao, prodoran zvuk brodske trube zamalo ga je srušio sa stolca.

Ionako bi ustao. Jer kad je neprožvakani zalogaj stigao u njegov želudac, Hatch je već izjurio iz trošne kolibe u kojoj se nalazila njegova charter tvrtka i ljuti to požurio niz gat mašući rukama i vičući na onoga tko je upravljao brodićem – vjerojatno neki turist iz jedne od onih kopnenih država koji nikad nije vidio more – da prebrzo ulazi u marinu, da krši pravilo “bez valova” te da će zbog svoje bezobzirnosti platiti veliku globu, a možda i provesti nekoliko noći u zatvoru.

Tada je Hatch shvatio da je to njegov brodić. Njegov! Prokleta budala zlostavlja njegov brodić, najbolji i najveći iz njegove flote!

Hatch je ispalio niz psovki, naslijeđe iz godina provedenih u trgovačkoj mornarici. Kad se domogne tih klinaca, zažalit će što su uopće došli na ovaj svijet. Možda jest ružan, pogrbljen i star, možda ima sive zaliske i lagano šepa od nesretnog sukoba s Kubancem koji je mahao nožem, ali može se nositi s dvojicom zgodnih momaka s plaže. – Nemojte misliti da nije tako, vi arogantni klipani!

Brodić nije usporio čak ni kad je prošao kraj plutača. Nastavio je juriti. Za nekoliko je centimetara promašio krstaša od trinaest metara i zaljuljao ga. Maleni je čamac udario u bok višemilijunske jahte, a ljudi koji su pijuckali na ulaštenoj palubi jurnuli su do ograde i počeli vikati na nemarnog mornara.

Hatch je zamahnuo šakom prema mladiću za kormilom. Pijana je budala krenula ravno prema gatu, poput kamikaze, kad je odjednom ugasio motor i oštro skrenuo lijevo. Izvanbrodski je motor podigao zavjesu od pjene.

Hatch je jedva imao sekundu vremena da skoči u stranu prije nego je brodić tresnuo u gat. Mladić je sišao ljestvama iz kabine, prešao sklisku palubu, skočio na gat, spotaknuo se na kuku za vezanje konopa, a zatim metar ili dva puzio četveronoške.

Hatch se okomio na njega pograbivši ga za ramena i okrenuo ga kao što bi učinio s ribom koju bi kanio očistiti. Zapravo, da je u ruci imao svoj nož za rezanje fileta, možda bi razrezao momka od testisa do grkljana prije nego bi se uspio zaustaviti. Srećom, bio je naoružan samo litanijom psovki, prijetnji i optužbi.

No, veoma su mu brzo zamrle na usnama.

Hatch je dotad bio usredotočen na svoj brodić, na bezobzirnost i brzinu kojom je doveden u marinu. Nije previše obraćao pozornost na mladića koji je njime upravljao.

Sad je vidio da je momkovo lice okrvavljeno. Lijevo mu je oko bilo gotovo zatvoreno od otekline. Njegova je majica bila poderana i zalijepljena za vitko tijelo poput mokre krpe.

– Pomozite mi. Bože, o, Bože! – Odgurnuo je Hatchovu ruku sa svojeg ramena i nekako uspio ustati. – Oni su ondje vani – rekao je i mahnito pokazivao prema otvorenom moru. – U oceanu su. Nisam ih mogao naći. Oni... oni...

Hatch je jednom vidio kako čovjeka grize morski pas. Uspio ga je izvući iz vode prije nego je morski pas uspio odgristi još nešto osim čovjekove lijeve noge. Bio je živ, ali u lošem stanju, u šoku, prestravljen, a besmisleno je trabunjao dok je obilato krvario u pijesak.

Hatch je u očima ovoga mladića prepoznao istu razinu nekontrolirane panike. Ovo nije nikakva šala, nikakvo glumatanje, nikakav pijani štos, kako je u početku mislio. Momak, onaj koji mu je ranije salutirao, bio je blizu histerije.

– Smiri se, sinko. – Hatch ga je uhvatio za ramena i lagano ga prodrmao. – Što se ondje dogodilo? Gdje su ti prijatelji?

Mladić je rukama pokrio lice, a Hatch je opazio da su mu i šake krvave i ranjave. Nekontrolirano je plakao. – U vodi.

– Pali su s brodića?

– Da. O, Bože! O, Isuse!

– Taj je klip an gotovo razbio moju jahtu! Što je radio, jebi ga?

Prišao im je muškarac u japankama s rukama na bokovima, zaudarajući po kolonjskoj vodi što bi je i kurva s malo samopoštovanja smatrala previše jakom. Na sebi je imao samo Speedo kupaće gaćice ispod obješenog trbuha prekrivenog crnim kovrčavim dlakama. Na desnom je zapešću imao debelu zlatnu narukvicu, a govorio je nazalnim sjeveroistočnim naglaskom, baš tip čovjeka koji je uvijek uspijevao probuditi ratobornost kod Hatcha.

– Momak je ozlijeđen. Došlo je do nesreće.

– Nesreće, vraga. Ostavio je udubljenje na jahti Dinky Doo.

Pridružila im se i čovjekova družica odjevena u bikini i sandale s visokim petama. Njezin ten i sise bili su kupljeni u dućanu. Ispod svake ruke držala je malenu pudlicu. Psići su na ušima imali ružičaste vrpce i ljutito su lajali, ako se to može nazvati lavežom.

– Nazovite 911 – reče Hatch.

– Želim znati što ovaj kujin sin kani učiniti...

– Nazovite 911!

Unutrašnjost Hatchova "ureda" zaudarala je po sardinama, vlažnim konopima, uginulim ribama i motornom ulju. Unutra je bilo neugodno toplo i zagušljivo, kao da koliba ne može osigurati dovoljno kisika za trojicu jer je ondje obično boravio samo jedan čovjek.

Skućeni je prostor bio zatrpan sanducima opreme za ribolov i ronjenje, svicima konopa, zemljovidima i kartama, zalihama i opremom za održavanje, starim metalnim ormarićem za spise gdje je Hatch rijetko kada nešto stavljao te pisaćim stolom što su ga spasili s jedne brodske olupine, a on ga je kupio za trideset dolara.

Momak koji je upravljao njegovim brodićem već je dvaput povratio u zahod, ali je Hatch zaključio da je mučnina više posljedica živaca i straha nego čašice konjaka koju mu je krišom dao dok nitko nije gledao.

Naravno, momak je mnogo popio i prije konjaka, što nije bila samo pretpostavka. Sam je to priznao časniku Obalne straže koji ga trenutačno ispituje. Policija Key Westa ga je već ispitala o naprasnom ulasku brodića u marinu. Potom su ga predali časniku Obalne straže koji je želio znati što se dogodilo na brodiću i zašto je dvoje njegovih prijatelja završilo u Atlantiku.

Rekao je njihova imena i dob, kao i lokalne adrese. Hatch je provjerio te informacije u ugovoru o iznajmljivanju što su ga dva mladića ispunila prije ukrcaja. Potvrdio je časniku točnost podataka.

Hatch je mrzio što svoj privatni prostor mora dijeliti s neznancima, ali mu je bilo drago da ga nisu zamolili neka pričeka vani dok oni ispituju maloga. U marini je sada sve vrvjelo od

znatiželjnika koji su se okupili na mjestu događaja poput muha oko hrpe govana. Osim toga, kamo god se okreneš, vidiš neku vrstu ljudi u odorama.

Budući da je intimno poznao zatvore u mnogim lukama na nekoliko kontinenata, Hatch je imao averziju prema odorama i značkama. Uvijek je rado izbjegavao svaku vlast. Ako čovjek ne može živjeti prema vlastitim pravilima, vlastitom osjećaju za dobro i zlo, čemu onda uopće živjeti? Taj ga je stav strpao u policijska vozila diljem zemaljske kugle, ali to je njegova filozofija i on je se nije želio odreći.

No, Hatch je morao biti pošten i odati priznanje časnicima Obalne straže i lokalnim policajcima koji su ispitivali mladića i organizirali potragu i spašavanje: nisu se ponašali nečovječno.

Bilo je jasno da je momak na rubu živčanog sloma. Oni u odorama bili su dovoljno pametni da shvate kako bi mogao puknuti budu li vršili preveliki pritisak, a gdje bi tada bili? Kako bi ga smirili i dobili odgovore, bili su prilično blagi prema njemu.

Još uvijek je na sebi imao mokre kupaće gaćice i tenisice iz kojih je curila voda po drvenom podu kad god bi pomaknuo noge. Osim što mu je dao konjak, Hatch ga je ogrnuo dekom, ali ju je momak nešto kasnije odbacio, zajedno s poderanom majicom.

Vani su se začuli trčeći koraci i uzbuđeni glas, što je momka navelo da podigne glavu. S nadom je pogledao prema vratima.

Ali koraci se nisu zaustavili ispred vrata. Časnik, koji im je bio okrenut leđima jer je uzimao kavu iz Hatchova lonca, okrenuo se i pravilno protumačio momkov izraz lica. – Znat ćeš čim i mi budemo znali, sinko.

– Moraju biti živi. – Njegov je glas podsjećao na nekoga tko se dugo nadvikivao s olujom. S vremena na vrijeme slomio bi se na nekoj riječi. – Mislim da ih samo nisam mogao naći u mraku. Ondje vani bilo je tako prokleta mračno. – Pogledavao je čas Hatcha čas časnika. – Ali nisam ih čuo. Dozivao sam i dozivao, ali... Zašto mi nisu odgovarali? Ili zvali u pomoć? Osim ako nisu... – Nije mogao glasno izgovoriti ono čega su se svi bojali.

Časnik se vratio do Hatchova stolca što ga je stavio blizu stolice na kojoj je sjedio mladić s ramenima spuštenima prema naprijed. Nekoliko mučnih minuta časnik je samo pijuckao vruću kavu. Srk. Srk.

To je bilo vraški iritantno, ali je Hatch šutio. Ovo je sad posao za ljude zakona i reda, a ne za njega. Njegov je brodić osiguran. Bit će papirologije da čovjeka zaboli glava i pogađanja sa sumnjičavim procjeniteljem u pamučnom odijelu, ali na duge staze, bit će u redu. Možda čak i malo bolje no što je bilo do sada.

Bio je manje optimističan što se tiče ovog momka. Nikakvo osiguranje neće mu olakšati život nakon ovoga. Kad je riječ o ono dvoje koji su završili u moru, Hatch nije gajio baš velike nade. Statistika je protiv njih.

Poznao je nekoliko ljudi koji su se topili i preživjeli da mogu pričati o tome, ali ne baš mnogo. Ako čovjek završi u moru na pučini, utapanje je vjerojatno najmilosrdniji način smrti. Preživljavanje je duže trajalo. A za grabežljivce, brodolomci su samo još jedan izvor hrane.

Časnik Obalne straže držao je šalicu kave između dlanova i vrtio njezin sadržaj. – Zašto nisi koristio radio i pozvao pomoć?

– Jesam. Želim reći, pokušao sam. Nisam uspio. Časnik je zurio u svoju kavu. – Dva su broda čula tvoj SOS. Pokušali su ti reći neka ostaneš gdje jesi. Nisi ih poslušao.

– Nisam ih čuo. Valjda... – Tu je načas pogledao Hatcha. – Valjda nisam baš previše pazio kad nam je pokazivao kako se radi s radijem.

– Skupa pogreška.

– Da, gospodine.

– Može li se reći da nisi baš iskusan pomorac?

– Iskusan? Ne, gospodine. Ali ovo je prvi put da sam imao problema.

– Hm. Pričaj mi o tučnjavi.

– O tučnjavi?

Časnik se na to namrštio. – Nemoj me sada zajebavati, sinko. Tvoje oko je gotovo zatvoreno od otekline. Imaš okrvavljeni nos i rasječenu usnu. Tvoji su zglavci na prstima oguljeni i otečeni. Znam kako izgleda tučnjava, u redu? Dakle, ne igray se sa mnom.

Mladićeva su se ramena počela tresti. Niz obraze su mu počele teći suze, ali nije ih ni pokušao obrisati, niti je obrisao nos iz kojeg mu je curilo.

– Je li to bilo zbog djevojke? – blažim je glasom pitao časnik. – Gospodin Walker kaže da je bila privlačna. Djevojka za zabavu, koliko se njemu učinilo. Je li pripadala jednom od vas dvojice?

– Kao djevojka, mislite? Ne, gospodine. Ona je samo poznanica.

– Jeste li se ti i tvoj prijatelj potukli zbog njezinih usluga?

– Ne, gospodine. Ne... ne baš tako. Želim reći, ona nije bila povod tučnjavi.

– Onda što je bilo povod?

Momak je šmrknuo, ali ništa nije rekao.

– Bilo bi bolje da mi sada kažeš – reče časnik – jer kad nađemo ono što ćemo naći ondje vani, proganjat ćemo te sve dok ne saznamo istinu.

– Bili smo pijani.

– Hm, hm.

– I... i... – Momak je podigao glavu, pogledao Hatcha, a zatim opet časnika i usrdno rekao: – On je moj najbolji prijatelj.

– U redu. Dakle, što se dogodilo?

Polizao je sluz s gornje usne. – Razbjesnio se. Pakleno se razbjesnio. Nikad ga nisam takvoga vidio.

– Kakvoga?

– Podivljalog. Nasilnog. Kao da je puknuo ili tako nešto.

– Puknuo.

– Da, gospodine.

– Što si učinio da si ga tako naljutio?

– Ništa! U jednom je trenutku bio dolje s njom. Dao sam im malo privatnosti, znate.

– Radi seksa? Dolje su bili radi seksa?

– Da. Želim reći, doista su uživali, zabavljali se. U idućem trenutku, on se vratio gore i okomio se na mene.

– Bez ikakvog razloga? Samo tako?

Mladić kimne glavom. – To je trebala biti zabava. Proslava. Ne razumijem kako se tako brzo raspala. Tako mi Boga, ne razumijem. – Isprebijano je lice spustio u šake i opet počeo jecati.

Časnik je pogledao Hacha, kao da se želi s njim konzultirati. Hatch je zurio u njega i poželio ga pitati zašto gleda njega. On nije nikakav savjetnik. Nije ni roditelj. Vraški je sigurno da nije časnik Obalne straže niti policajac. Ovo više nije njegov problem.

Budući da ništa nije samoinicijativno rekao, časnik ga je pitao ima li štogod dodati mladićevoj priči.

– Ne.

– Jeste li ih vidjeli ili čuli kako se svađaju?

– Jedino što sam vidio je kako se zabavljaju. Časnik se opet okrene mladiću. – Najbolji se prijatelji ne tuku bez razloga. Čak ni onda kad su previše popili. Mogu razmijeniti nekoliko oštrih riječi, možda jedan drugoga tresnuti. No kad se smire, onda je to gotovo, zar ne?

– Valjda – mrzovoljno je odgovorio.

– Dakle, želim da sada budeš iskren prema meni. U redu? Slušaš li me? Što je izazvalo tučnjavu?

Mladić s mukom proguta slinu. – Jednostavno me napao.

– Kako to?

– Ja sam se samo branio. Kunem se – brbljao je. – Nisam se želio tući s njim. To je bila zabava.

– Zašto te je napao? Odmahnuo je glavom.

– No, to nije istina, zar ne, sinko? Ti znaš zašto te je napao. Dakle, reci mi. Što je toliko razbjesnilo tvojeg najboljeg prijatelja da te je počeo tući?

Tišina je potrajala dvadesetak sekundi, a zatim je momak promrmlijao samo jednu riječ.

Hatch nije bio siguran da ga je dobro čuo, uglavnom zato što je prvi prasak groma zatresao maleni prozor kolibe baš kad je momak progovorio, ali i zato jer mu se ono što je mali rekao činilo neobičnim odgovorom na pitanje.

Časnik je zacijelo isto mislio. Odmahnuo je glavom ne shvaćajući, a zatim se nagnuo naprijed da bolje čuje. – Kako si rekao? Govori glasnije, sinko.

Mladić je podigao glavu i nadlanicom obrisao nos. Pročistio je grlo. Trepnuo je kako bi jasnije vidio časnika.

– Zavist – reče hrapavim glasom. – O tome se tu radilo. Zavist.

***P.M.E: Otok St. Anne, Georgia
Veljača, 2002.***

1. poglavlje

– Ali mora biti. – Maris Matherly-Reed nestrpljivo je lupkala olovkom po notesu gdje je načrkala niz trokuta i lanac krugova. Ispod toga u grubo je skicirala ideju za ovitak jedne knjige.

– P.M.E., točno?

– Točno.

– Žao mi je, gospodo, nema nikoga pod tom oznakom. Dvaput sam provjerila.

Ideja za ovitak knjige, autobiografske priče o autoričinu mračnom odnosu s polubratom, pala joj je na pamet dok je čekala da telefonistica pronađe telefonski broj. Poziv koji je trebao trajati tek nekoliko sekundi protegnuo se na nekoliko minuta.

– Nemate broja za P.M.E. u toj zoni?

– Ni u jednoj zoni – odgovori telefonistica. – Provjerila sam cijele Sjedinjene Države.

– Možda je riječ o poslovnom broju, a ne privatnom.

– Provjerila sam jedno i drugo.

– Može li to biti broj koji nije za javnost?

– Onda bi mi se na ekranu pojavio s tom oznakom. Nemam ništa pod tim inicijalima, točka. Kad biste imali prezime...

– Ali nemam.

– Onda mi je žao.

– Hvala vam na trudu.

Maris frustrirano prouči svoju skicu, a zatim je prekriži. Ta joj se knjiga neće sviđati bez obzira na ovitak. Osjećala se nelagodno zbog nagovještaja incesta, a bojala se da će se mnogi čitatelji osjećati slično.

No, urednica koja je čitala rukopis bila je zdušno za to da ga kupe. Tema knjige jamčila je pojavljivanje spisateljice na televizijskim i radijskim kontakt-emisijama, napise u časopisima, možda i opciju za snimanje filma. Čak i ako kritike budu loše, tema knjige je dovoljno golicava da prodaja bude dobra. Drugi donositelji odluka u odjelu za tvrdo ukoričene knjige Matherly Pressa složili su se s urednicom kad je dala svoje obrazloženje, a Maris se tada priklonila većini. Sad su joj dužni.

Te su je misli vratile na prolog Zavisti što ga je toga poslijepodneva pročitala. Pronašla ga je u hrpi rukopisa koji su poslani bez posredovanja agenata. Mjesecima već zauzimaju policu u njezinu uredu skupljajući prašinu sve do onog neodređenog dana kad će joj njezine radne obveze dopustiti da ih preleti pogledom prije nego tjeskobnim autorima pošalje standardno pismo odbijanja. Zamišljajući njihovo golemo razočaranje dok čitaju bezlično i prozirno odbacivanje, osjećala je da svaki autor zaslužuje barem nekoliko minuta njezina vremena.

I uvijek postoji ona neznatna, sićušna šansa da će sljedeći Steinbeck ili Faulkner ili Hemingway niknuti iz bezvrijedne hrpe. To je, naravno, san svakog književnog urednika.

Maris bi se zadovoljila pronalaženjem bestselera. Tih dvanaest stranica prologa svakako obećavaju. Uzbudile su je više od ičega što je u posljednje vrijeme pročitala, čak i od materijala pisaca čija djela redovito objavljuju, a sigurno više nego sve što je do sada pročitala od neiskusnih romanopisaca.

Pobudile su njezinu radoznalost, što i jest zadatak prologa ili prvog poglavlja. Zagrizla je, željela je znati više, jedva je čekala da pročita ostatak priče. Je li uopće napisan ostatak priče, pitala se. Ili barem skiciran? Je li ovo piščev prvi pokušaj pisanja romana? Je li on, ili ona, pisao neku drugu književnu vrstu? Kakve su njegove/njezine preporuke? Ima li ih uopće?

Ništa nije ukazivalo na piščev spol, premda je osjećala da je riječ o muškarcu. Unutarnji dijalog Hacha Walkera doimao se posve u skladu s njegovom paprenom osobnošću, a napisan je točno onako kako bi muškarac mislio. Izražavanje odgovara poetskoj duši starog mornara, premda pomalo iskrivljenoj.

No, stranice je poslao netko bez ikakva iskustva i znanja o tome kako se šalje rukopis potencijalnom izdavaču. Prekršena su sva uobičajena pravila. Nije priložena povratna adresa. Nedostaje popratno pismo predstavljanja. Nema telefonskog broja, ulice i kućnog broja, poštanskog pretinca ili e-mail adrese. Samo ta tri inicijala i ime otoka o kojem Maris nikad nije čula. Kako se pisac može nadati da će prodati rukopis ako se ne može stupiti u vezu s njim?

Opazila je da je datum na poštanskom žigu star četiri mjeseca. Ako je autor istodobno poslao prolog nekolicini izdavača, možda je rukopis već kupljen. Što je još jedan razlog da što prije pronađe toga pisca. Ili gubi vrijeme ili je otkrila nešto s velikim potencijalom. Bez obzira o čemu je riječ, morala bi to što prije saznati.

– Nisi spremna?

Noah se pojavio na vratima njezina ureda odjeven u Armanijev smoking. Maris reče: – Zaboga, kako si se dotjerao. – Pogledavši na sat na stolu, shvatila je da je zaboravila na vrijeme i da doista kasni. Provukla je prste kroz kosu i kratko se nasmijala. – S druge strane, ja se moram kompletno renovirati.

Njezin je muž, za kojeg je bila udata dvadeset dva mjeseca, zatvorio vrata za sobom i ušao u ured. Bacio je stručni časopis na pisaci stol, a zatim stao iza njezine stolice i počeo joj masirati vrat i ramena, svjestan da su to točke u kojima se nakuplja napetost i umor. – Težak dan?

– Zapravo, uopće nije bio loš. Poslijepodne sam imala samo jedan sastanak. Danas sam uglavnom iskoristila vrijeme za raščišćavanje prostora. – Pokazala je prema hrpi odbačenih rukopisa koji su čekali da ih netko odnese.

– Čitala si materijal iz hrpe nepoznatih autora? Maris, doista – blago ju je korio. – Zašto se truditi? Stav Matherly Pressa je da se ne kupuje ništa što nije predao agent.

– To je službeni stav kompanije, ali budući da sam ja Matherly, mogu malo promijeniti pravila ako to želim.

– Oženjen sam anarhistom – zadirkivao ju je, sagnuvši se da bi je poljubio u vrat. – No ako planiraš ustanak, ne bi li tvoj povod moglo biti nešto što ide u prilog našoj operaciji, a ne nešto čime se oduzima dragocjeno vrijeme našeg izdavača i starijeg potpredsjednika?

– Kakva zamorna titula – primijetila je i lagano se stresla. – Zvuči poput staromodne žene koja oko sebe širi miris tableta za grlo i nosi udobne cipele.

Noah se nasmijao. – Zvuči poput moćne osobe, što i jesi. I veoma zaposlene, što također jesi.

– Zaboravio si spomenuti pametne i seksi.

– To se samo po sebi razumije. Prestani pokušavati promijeniti temu. Zašto se gnjaviš s tom hrpom kad to ne čine ni naši najmlađi urednici?

– Jer me je otac naučio da poštujem svakoga tko pokušava pisati. Čak i ako je nečija darovitost ograničena, trud te osobe zaslužuje barem malo vremena.

– Ni u ludilu ne bih proturječio poštovanom Danielu Matherlyju.

Unatoč Noahovim blagim prijekorima, Maris je kanila nastaviti sa svojom praksom pregledavanja rukopisa nepoznatih autora. Čak i ako je riječ o neproduktivnom radu koji oduzima mnogo vremena, to je bilo jedno od načela na kojem je jedan Matherly utemeljio izdavačku kuću prije više od sto godina. Noah se može rugati njihovim arhaičnim tradicijama jer se on nije rodio kao Matherly. Postao je član obitelji brakom te nije u krvnom srodstvu s njima, što je značajna razlika koja objašnjava njegov ležerniji stav prema tradiciji.

Krv Matherlyjevih obojena je tintom. Činilo se da obiteljskim venama teče poštivanje pisane riječi. Maris je čvrsto vjerovala da je obiteljsko divljenje i poštivanje pisaca i njihovih djela osnovni razlog za njihov uspjeh i dugovječnost u svijetu izdavaštva.

– Dobio sam raniji primjerak članka – reče Noah. Uzela je časopis što ga je donio sa sobom. Papirićem je označio stranicu. Otvorivši je, Maris reče: – Ah, sjajna fotografija.

– Dobar fotograf.

– Dobar subjekt.

– Hvala ti.

– Noah Reed ima četrdeset godina, ali bi mogao proći kao mnogo mlađi – glasno je čitala članak. Nakrivivši glavu, kritički ga je pogledala. – Slažem se. Ne izgledaš ni dan stariji od trideset devet.

– Ha, ha.

– Svakodnevnim vježbanjem u teretani Matherly Pressa na petom katu, što je bila jedna od Reedovih inovacija kad je prije tri godine počeo raditi u tvrtki, održava vitkim i gipkim svojih sto osamdeset centimetara. Dakle, ova je novinarka doista očarana. Jesi li imao nešto s njom?

Tiho se nasmijao. – Naravno da nisam.

– Ona je jedna od rijetkih.

Na dan njihova vjenčanja Maris ga je zadirkivala rekavši da mnoge neudate žene žale jer gube jednog od najpoželjnijih gradskih neženja te se čudi da vrata Katedrale sv. Patricka nisu pokrivena crnim velom. – Spominje li uopće tvoju poslovnu pronicavost i doprinose što si ih dao Matherly Pressu?

– Malo dalje.

– Da vidimo... prosijed na sljepoočicama, što doprinosi njegovu dostojanstvenu izgledu... I tako dalje, i tako dalje o tvom privlačnom držanju i šarmu. Jesi li siguran... Ah, evo nečega. Nalazi se na čelu Matherly Pressa zajedno sa svojim tastom, legendarnim Danielom Matherlyjem, koji je predsjednik i izvršni upravitelj kompanije i svojom ženom, Maris Matherly-Reed, za koju tvrdi da je savršeno vješta u biranju i uređivanju rukopisa. Skromno tvrdi da je ona zaslužna za ugled što ga kompanija uživa radi objavljivanja bestselera. – Zadovoljno mu se nasmiješila. – Jesi li doista to rekao?

– Još i više, što nije napisala.

– Onda ti od srca zahvaljujem.

– Rekao sam samo istinu.

Maris je pročitala ostatak laskavog članka, a zatim je odložila časopis. – Vrlo lijepo. No, uza sve njezino laskanje, previdjela je dva važna biografska podatka.

– A to su?

– Da si ti također i izvrstan pisac.

– Pobijeđeni je stara vijest.

– Ali treba ga spomenuti kad god se tvoje ime pojavi u tisku.

– Koji je drugi podatak? – pitao je odrješitim tonom što ga je koristio kad god bi ona spomenula njegov jedini objavljeni roman.

– Ništa nije napisala o tvojim predivnim tehnikama masiranja.

– To mi je zadovoljstvo.

Maris zatvori oči i nakrivi glavu u jednu stranu. – Malo niže s tvoje... Ahh. Tu. – Snažnim je palcem pritisnuo mjesto između njezinih lopatica i napetost je počela nestajati.

– Sva si napeta – reče. – Tako ti i treba kad cijeli dan prekopavaš po toj hrpi smeća.

– Zapravo, možda nisam uludo potratila vrijeme. Doista sam našla nešto što je pobudilo moje zanimanje.

– Šališ se. – Ne.

– Roman ili nešto drugo?

– Roman. Dobili smo samo prolog, ali je intrigantan. Počinje...

– Želim čuti sve o tome, draga, ali doista bi se morala pokrenuti ako na vrijeme želimo stići onamo.

Poljubio joj je tjeme, a zatim se pokušao povući. No, Maris ga je uhvatila za ruke i povukla ih niz svoja ramena priljubivši ih na prsima. – Je li ovo večeras obvezno?

– Više ili manje.

– Mogli bismo propustiti jedno događanje, zar ne? Tata se večeras ispričao.

– Zato bismo mi trebali biti ondje. Matherly Press je rezervirao stol. Dva prazna mjesta upadala bi u oči. Jedan od naših autora prima nagradu.

– S njim će biti njegov agent i urednik. Neće biti bez podrške. – Povukla je njegove ruke na svoje dojke. – Javimo da smo bolesni. Pođimo kući i isključimo svijet. Otvorit ćemo bocu vina, što jeftinije, to bolje. Sjest ćemo u jacuzzi i jedno drugo hraniti pizzom. Vodit ćemo ljubav u nekoj sobi koja nije spavaća. Možda čak i u dvije sobe.

Nasmijao se i nježno joj stisnuo dojke. – Što si ono rekla, o čemu govori taj prolog? – Izvukao je ruke ispod njezinih i zaputio se prema vratima.

Maris je zastenjela od razočaranja. – Mislila sam da ti dajem ponudu koju nećeš moći odbiti.

– Primamljivo. Veoma. Ali ako se ne pojavimo na toj večeri, pobudit ćemo sumnju.

– Imaš pravo. Mrzila bih da ljudi pomisle da se još i uvijek ponašamo poput mladenaca koji žude za samotnim večerima.

– Što ie istina.

– Ali... ?

– Ali imamo i profesionalnih odgovornosti, Maris. Čega si itekako svjesna. Ljudi iz branše moraju znati da kad govore o Matherly Pressu, to mora biti u sadašnjem ili budućem vremenu, a ne u prošlom.

– I zato se pojavljujemo na gotovo svakom izdavačkom događanju u New Yorku – rekla je kao da ponavlja napamet naučeni katekizam.

– Točno.

Njihovi su kalendari bili puni doručaka, službenih ručkova, večera, primanja i koktel zabava. Noah je smatrao veoma važnim, doslovce obveznim, da ih vide kao aktivne sudionike u literarnim krugovima, pogotovo otkako njezin otac više nije mogao u svemu tome sudjelovati kao nekad.

Daniel Matherly je u posljednje vrijeme malo usporio. Nije odlazio na mnogo okupljanja. Nije prihvaćao ponude da održava govore, premda su molbe i dalje stizale. Iz restorana Four Seasons sada svakodnevno nazivaju i pitaju hoće li Daniel koristiti rezervirani stol za ručak ili onamo mogu smjestiti nekog drugog.

Daniel je gotovo pet desetljeća bio moćnik s kojim je trebalo računati. Matherly Press je pod njegovim vodstvom postavljao standarde branše, diktirao trendove, dominirao popisima bestselera. Njegovo je ime postalo sinonim za izdavaštvo na domaćem i stranom tržištu. Bio je div koji je tijekom proteklih mjeseci svojevrijedno smanjivao svoj zamah.

Međutim, njegovo djelomično povlačenje nije značilo kraj ili čak slabljenje sposobnosti izdavačke kuće. Noah je smatrao beskrajno važnim da zajednica izdavača to shvati. Ako to znači nekoliko svečanih večera mjesečno, onda će se oni na njima pojavljivati.

Pogledao je na sat. – Koliko ti je vremena potrebno? Trebao bih vozaču javiti kad ćemo sići.

Maris rezignirano uzdahne. – Daj mi dvadeset minuta.

– Bit ću velikodušan. Neka bude trideset. – Dobacio joj je poljubac i izišao.

No, Maris nije odmah počela s pripremama. Zamolila je svoju asistenticu da nazove još nekoga. Sjetila se kako bi možda mogla ući u trag autoru Zavisti.

Dok je čekala vezu, zagledala se kroz uredske prozore. Pružajući se gotovo od poda do stropa, stvarali su kut prostorije i omogućavali pogled na jugoistok grada. Manhattan je uživao u blagoj ljetnoj večeri. Sunce se spustilo iza nebodera stvarajući preuranjeni sumrak na ulicama. Svjetla su se već palila u zgradama te su građevine od cigle i granita treperile. Kroz prozore susjednih zgrada Maris je vidjela kako i drugi djelatnici zaključuju radni dan.

Avenije su bile zakrčene prometom nakon posla i prije kazališta. Taksiji su se borili za prostor gurajući se u nemoguće uske kanale između autobusa i dostavnih kamiona. Kuriri na biciklima, naoko obuzeti željom za smrću, opasno su se poigrali vozilima. Kroz vrata okolnih zgrada ljudi su se slijevali na pretrpane pločnike, a ondje su se borili za prostor mašući aktovkama i torbama kao oružjem.

Na drugoj strani Avenije Amerika stvarao se red ispred Radio City Music Halla gdje večeras nastupa Tony Bennett. Njoj, Noahu i njezinu ocu ponuđene su karte, ali morali su ih odbiti radi svečanog banketa i dodjele književnih nagrada.

Za što bi se sama trebala pripremati, podsjetila se baš kad se oglasio njezin telefon. – Na liniji jedan je – reče joj asistentica.

– Hvala. Ne moraš čekati. Vidjet ćemo se sutra. – Maris pritisne tipku. – Halo?

– Da. Ovdje zamjenik šerifa Dwight Harris.

– Dobar dan, šerife Harris. Hvala vam što ste primili moj poziv. Zovem se Maris Matherly-Reed.

– Kako, molim? Ponovila je.

– Uh, hm.

Maris je zastala, dajući mu vremena da komentira ili postavi pitanje, ali nije to učinio, te je odmah prešla na razlog poziva. – Pokušavam stupiti u vezu s nekim, s osobom za koju vjerujem da živi na otoku St. Anne.

– To je u našem okrugu.

– Georgia, točno?

– Da, gospođo – ponosno je odgovorio.

– Je li St. Anne doista otok?

– Nije baš neki. Želim reći, malen je. Ali jest otok. Oko tri kilometra od kopna. Koga tražite?

– Nekoga s inicijalima P.M.E.

– Jeste li rekli P.M.E.?

– Jeste li ikad čuli za nekoga s tim inicijalima?

– Ne bih mogao reći da jesam, gospođo. Govorimo li o muškarcu ili o ženi?

– Nažalost, ne znam.

– Ne znate. Uh. – Nakon trenutka ili dva, zamjenik šerifa upita: – Ako ne znate čak ni je li riječ o muškarcu ili ženi, zašto tražite tu osobu?

– Riječ je o poslu.

– O poslu.

– Tako je. – Uh.

Slijepa ulica. Maris ponovno pokuša: – Mislila sam da možda znate ili ste slučajno čuli za nekoga tko... – Ne. Ovo nikamo nije vodilo, a njezino vrijeme istječe.

– Pa, hvala vam na vremenu, šerife Harris. Žao mi je što sam vam smetala.

– Nema problema.

– Hoćete li zapisati moje ime i brojeve telefona? Ako se nečega sjetite ili čujete za nekoga s tim inicijalima, bila bih vam zahvalna da me obavijestite.

Nakon što mu je dala svoje telefonske brojeve, čovjek reče: – Čujte, gospođo. Ako je riječ o uzdržavanju djeteta ili o nalogu za uhićenje ili tako nešto, rado ću pogledati...

– Ne, ne. Uopće nije riječ o pravnom pitanju.

– Posao.

– Tako je.

– Pa, onda u redu – rekao je, a u glasu mu se osjećalo razočaranje. – Žao mi je da vam nisam mogao pomoći.

Ponovo mu je zahvalila, a zatim je zatvorila ured i požurila hodnikom do toaletnih prostorija gdje je od ranog jutra visjela njezina haljina za koktele. Budući da se često preodijevala iz poslovne u večernju odjeću prije izlaska iz zgrade, u ormariću je držala komplet higijenskih potrepština i kozmetike. Sad ih je upotrijebila.

Kad se nakon petnaest minuta pridružila Noahu u dizalu, on je ispustio dugi, ushićeni zvižduk i poljubio je u obraz. – Lijepa promjena. Pravo čudo, zapravo. Fantastično izgledaš.

Dok su se spuštali u prizemlje, procijenila je svoj odraz u metalnim vratima dizala i zaključila da se nije uzalud trudila. “Fantastično” je malo pretjerana riječ, ali s obzirom na to kako je prije izgledala, doista je doživjela preobrazbu.

Izabrala je usku svilenu haljinu boje brusnica s uskim naramenicama i nabranim izrezom. U ime večernjeg blještavila stavila je dijamantne naušnice i torbicu Judith Leiber u obliku leptira, očev dar za Božić. Nosila je šal od kašmira kupljen u Parizu kad su onamo svratili nakon međunarodnog sajma knjiga u Frankfurtu.

Kosu dugu do ramena skupila je u glatki, niski konjski rep. Frizura je izgledala otmjeno i istančano, a ne kao očajnički potez, što zapravo jest. Popravila je šminku na očima, olovkom iscrtala usne i nanijela sjaj. Kako bi svojoj prozirno svijetloj puti dala malo boje, stavila je puder u prahu na obraze, bradu, čelo i dekolte. Čvrsti grudnjak za podizanje grudi, čudo tehnike, stvorio je lijep dekolte.

– Njezin ten i sise bili su kupljeni u dućanu.

Vrata dizala su se otvorila u prizemlju. Noah ju je radoznalo pogledao dok ju je propuštao ispred sebe. – Kako, molim?

Tiho se nasmijala. – Ništa. Samo citiram nešto što sam danas pročitala.

2. poglavlje

Premda je kiša prestala padati prije pola sata, zrak je još bio tako pun vlage da kišnica nije mogla ispariti. Skupljala se u lokvama. Kapljice su se nalazile po cvjetnim laticama i na zrelim breskvama spremnima za berbu. Grane zimzelena saginjale su se pod dodatnim teretom. Debele kapi kotrljale su se s nedavno ispranih listova i padale na natopljeno tlo.

Lagani bi povjetarac otresao vodu sa stabala stvarajući minijaturnu kišu, ali zrak se gotovo uopće nije micao. Atmosfera je bila nepomična i doimala se kompaktno gotovo poput tišine.

Zamjenik šerifa Dwight Harris iziđe iz kolica za golf što ih je pozajmio u pristaništu otoka St. Anne. Prije nego je krenuo stazom prema kući, skinuo je šešir i stao govoreći sebi da mu je potrebno nekoliko trenutaka za orijentaciju, a zapravo se pitao je li pametno što je ovamo došao sam nakon zalaska sunca. Nije znao što može očekivati.

Nikad ranije nije bio ovdje, premda je znao za ovu kuću. Svatko tko je ikad bio na otoku St. Anne čuo je priče o kući na plantaži na istočnom kraju otoka, smještenoj na uskoj izbočini kopna usmjerenoj prema Africi. Neke od priča što ih je čuo o tom mjestu nisu bile baš previše vjerojatne. No, opis kuće je bio gotovo posve točan.

Tipičan primjer kolonijalne arhitekture, bijela drvena jednokatnica počivala je na starom podrumu od cigle. Šest širokih stuba vodilo je do dubokog trijema što se pružao cijelom dužinom kuće i produžavao se s obje strane. Ulazna su vrata bila obojena blistavom crnom bojom, kao i svi kapci na prozorima na oba kata. Šest glatkih stupova podupiralo je balkon na prvom katu. Dva su se dimnjaka uzdizala sa strana strmoga krova. Kuća je izgledala uglavnom onako kako ju je zamjenik šerifa Harris zamišljao.

Jedino nije računao s tim da će izgledati tako sablasno.

Poskočio je i tiho uzviknuo od straha kad mu je kišna kap odjednom pala na zatiljak. Spustila se s niske grane stabla pod kojim je stajao. Obrisao je vodu, ponovno stavio šešir na glavu i osvrnuo se naokolo kako bi provjerio da nitko nije vidio njegovu nervoznu reakciju. Sve gušća tmina i neugodno vlažno vrijeme stvaralo je jezovit ugođaj. Psujući sebe zbog kukavičkog ponašanja, prisilio je noge da se pokrenu.

Izbjegavajući lokvice vode, stigao je do staze uz koju su sa svake strane rasla po četiri hrasta. Španjolska mahovina visjela je s grana u dugim nakupinama. Korijenje starih stabala vijugalo je po zemlji, ponegdje debelo poput bedara krupnog čovjeka.

Sve u svemu, to je bio impresivan ulaz u kuću. Veličanstven, moglo bi se reći. Harris je znao da se iz stražnjeg dijela kuće pruža pogled na Atlantik.

Kuća nije od početka bila ovako grandiozna. Prve četiri prostorije izgradio je prije više od dva stoljeća plantažer koji je otok kupio od kolonista jer je ovaj zaključio da će radije umrijeti u Engleskoj od starosti nego podleći žutoj groznici u tek utemeljenoj američkoj državi. Kuća se širila kako je rastao uspjeh plantaže, najprije s indigom, zatim sa šećernom trskom i na kraju s pamukom.

Nekoliko generacija kasnije te prve četiri sobe preinačene su u prostorije za robove, a započela je gradnja velike kuće. Tada je to bilo pravo čudo, barem za otok St. Anne. Brodićima su dovozili građevinski materijal i sav namještaj, a zatim su ga mazge vukle kroz

guste šume i plodna polja do gradilišta. Gradnja je trajala godinama, ali je nastala čvrsta kuća koja je izdržala okupaciju sjevernjačke vojske i nalete dvadesetak uragana.

Zatim je podlegla kukcu.

Početak dvadesetog stoljeća pamučni žižak nije uništio samo berbu pamuka. Štetniji od vremenskih uvjeta i rata, pamučni je žižak uništio lokalnu ekonomiju i život kakvim se živjelo na otoku St. Anne.

Potomak prvog vlasnika plantaže točno je predvidio svoju zlu kob i objesio se o luster u blagovaonici. Ostatak obitelji krišom je usred noći pobjegao s otoka ostavivši za sobom dugove i neplaćene poreze i više nikad nitko nije čuo o njima.

Prošla su desetljeća. Šuma je s vremenom ponovo zauzela zemljište oko kuće, kao i polja nekoć bijela od pamuka. Lisice su boravile u sobama u kojima su nekad živjeli predstavnici aristokracije i koje je jednom posjetio predsjednik Sjedinjenih Država. Jedini ljudi koji su ikad ulazili u zapušteno zdanje bili su ljudi klinci koji su odgovarali na izazove ili poneki pijanac koji je tražio mjesto gdje će se naspavati.

Kuća je propadala do prije malo više od godine dana kad ju je kupio neki stranac, ne otočanin, i započeo obnovu. Harris je zaključio da je to vjerojatno neki sjevernjak koji je nekoliko puta gledao Prohujalo s vihorom te je želio južnjačko zdanje na južnjačkom tlu, Yankee s više novca nego pameti.

Međutim, po otoku se pozitivnim tonom pričalo o novom vlasniku. Ljudi su govorili da je unio vidna poboljšanja. No, prema Harrisovu mišljenju, još mnogo treba učiniti da bi kuća zablistala kao u doba svoga procvata. Zamjenik šerifa nije novom vlasniku zavidio na golemom zadatku ili troškovima što ih takav podvig iziskuje. Niti mu je zavidio na lošoj sreći koja je, čini se, pratila to mjesto.

Prema legendi, duh obješenog čovjeka još uvijek boravi u kući, a luster u blagovaonici ljulja se bez ikakva vidljiva razloga.

Harris nije previše vjerovao u priče o duhovima. Vidio je ljude od krvi i mesa koji su činili mnogo stravičnije stvari od bilo kakve psine što bi je neki duh mogao smisliti. Unatoč tome, volio bi da je imao malo više svjetla dok se penjao stubama, prelazio trijem i prilazio ulaznim vratima.

Lagano je pokucao mjedenom alkom, zatim jače. Sekunde su prolazile jednako sporo kao što su kapi padale sa strehe. Nije baš tako kasno, ali možda je čovjek već u krevetu. Ljudi na selu skloni su ranijem odlasku na spa vanje nego oni koji žive u gradu, zar ne?

Harris je pomislio da bi mogao otići i vratiti se neki drugi put, po mogućnosti prije zalaska sunca. No, tada je čuo približavanje koraka. Nekoliko sekundi kasnije vrata su se otvorila, odnosno, tek su se malo odškrinula.

– Da?

Harris je provirio u pukotinu odškrinutih vrata. Psi hički se pripremio za sve, od obješenog duha do cijevi sačmarice što bi mu je mogao uperiti u trbuh ljutiti kućevlasnik kojeg je bespotrebno izvukao iz kreveta.

Srećom, nije ugledao ni jedno ni drugo, a čovjek se doimao prilično normalnim. Harris ga nije dobro vidio, a crte njegova lica stapale su se sa sjenkama iza njega, ali mu je glas zvučio sasvim ljubazno. Barem ga nije izgrdio. Još nije.

– Dobra večer, gospodine. Ja sam zamjenik šerifa Dwight Harris. Iz šerifova ureda u Savannahu.

Čovjek se neznatno nagne naprijed i pogleda kraj njega prema kolicima za golf parkiranim na kraju staze. Kako bi se obeshrabrilo turiste i nepoželjne posjetitelje na otoku, nema trajekta s otoka St. Anne do kopna. Svatko je ovamo morao doći unajmljenim ili vlastitim brodićem. Kad bi stigao ovamo, morao bi hodati ili unajmiti kolica za golf kako bi se kretao po devet tisuća jutara otoka. Samo stalni stanovnici otoka voze automobile po uskim cestama, od kojih su mnoge namjerno ostavljene neasfaltirane.

Kolica za golf nisu izgledala onako službeno kao policijsko vozilo, a Harris je zaključio da je to donekle umanjivalo njegov autoritet. Kako bi ojačao svoje samopouzdanje, podigao je svoj pojas za kojim je nosio pištolj.

Čovjek iza vrata upita: – Kako vam mogu pomoći, šerife Harris?

– Najprije, ispričavam se što vam smetam. No, ranije večeras nazvala me jedna žena iz New Yorka. – Čovjek je čekao da završi ništa ne govoreći. – Rekla je da pokušava naći nekoga čiji su inicijali P.M.E.

– Doista?

– Tako je rekla. Nisam joj dao do znanja da mi to nešto znači.

– Je li?

– Je li mi značilo, mislite? Ne, gospodine. Ne bih mogao reći da jest.

– Unatoč tome, došli ste ovamo.

– Priznajem da je pobudila moju radoznalost. Nikad nisam poznavao nekoga tko se predstavlja samo inicijalima, znate. Ali ne brinite. Mi ovdje poštujemo privatnost.

– Divljenja vrijedan običaj.

– St. Anne je oduvijek služio kao skrovište ljudima koji se iz nekog razloga žele sakriti.

Čim je to izgovorio, Harris je poželio da nije. Zvučilo je poput nekakve optužbe. Uslijedila je duga tišina. Nervozno je pročistio grlo prije nego je nastavio. – U svakom slučaju, mislio sam da bih mogao udovoljiti toj ženi. Došao sam ovamo u policijskom motornom čamcu. Raspitao sam se u pristaništu te su me uputili ovamo.

– Što je htjela ta žena iz New Yorka?

– Pa, gospodine, zapravo ne znam. Rekla je da se ne radi o pravnom pitanju ili nečemu sličnom. Samo da ima nekakvog posla s P.M.E. Mislio sam da ste možda dobitnik u jednoj od onih emisija, da vas možda traže Ed McMahon i Dick Clark.

– Nikad se nisam prijavio za te emisije.

– Da, da. Pa, u tom slučaju...

Harris pomakne šešir naprijed kako bi se mogao počešati po zatiljku. Pitao se zašto ga, dovraga, čovjek nije pozvao unutra ili zašto barem nije upalio svjetlo. Okolišanje ga nikamo nije odvelo te je otvoreno pitao: – Jeste li vi P.M.E. ili što?

– Je li ostavila ime?

– Ha? O, ona žena? Da. – Harris izvadi komadić papira iz džepa na prsima svoje odore te s nelagodom ustanovi da mu je bluza vlažna od znoja. Međutim, činilo se da čovjek to nije opazio ili mu je bilo svejedno. Uzeo je papirić i pročitao ono što je Harris zapisao.

– To su njezini telefonski brojevi – objasni Harris. – Sve to. Zato sam zaključio da se bavi nekim prilično važnim poslom pa sam već večeras došao ovamo.

– Mnogo vam hvala na trudu, šerife Harris.

– Zamjenik šerifa.

– Zamjeniče Harris.

Tada mu je, prije nego je Harris dospio trepnuti, čovjek pred nosom zatvorio vrata. – I ja vama želim laku noć – progundao je kad se okrenuo.

Staza je škripala pod njegovim čizmama. Mrak se gotovo posve spustio, a ispod krošanja je bilo još mračnije. Nije se baš bojao. Čovjek iza vrata bio je prilično uljudan. Nije bio ono što bismo opisali kao neprijateljsko raspoloženje. Negostoljubiv, možda, ali ne neprijateljski.

Unatoč tome, Harrisu je bilo drago da je obavio taj zadatak. Kad bi to morao ponovo učiniti, možda se uopće ne bi odlučio na to. Što je njemu važno hoće li neka žena sa sjevera uspješno obaviti svoj nepoznati posao?

Kad je sjeo u kolica za golf, shvatio je da je sjedalo mokro od kapi što su padale sa stabla. Hlače su mu bile posve mokre kad je stigao do pristaništa gdje je privezao svoj čamac.

Čovjek od kojeg je pozajmio kolica za golf, besplatno za predstavnike zakona, s nepovjerenjem je promatrao Harrisa kad mu je vraćao ključ. – Našli ste ga?

– Jesam, hvala na uputama – odgovori Harris. – Viđate li ikad tog čovjeka?

– Tu i tamo – otegnuto odgovori čovjek.

– Je li to neki čudak?

– Ne tako da bi se to primijetilo.

– Je li ikad ovdje stvarao nekakve probleme?

– Ne, uglavnom se drži povučeno.

– Sviđa se ljudima s otoka?

– Treba li vam goriva prije nego pođete natrag?

To je bila jasna poruka neka ode i svoja pitanja ponese sa sobom. Harris se nadao da će dobiti jasniju sliku čovjeka koji živi u zdanju što ga opsjedaju duhovi i skriva se iza vrata kad ga netko posjeti, ali očito ništa od toga. Nije imao razloga za daljnje istraživanje, ako se izuzme njegova prirodna radoznalost kad je riječ o čovjeku koji se predstavlja samo inicijalima i ženi u New Yorku koja ga iz nekog razloga traži.

Zahvalio je otočaninu na kolicima za golf.

Čovjek je ispljunuo duhanski sok u blato. – Nema na čemu.

3. poglavlje

– Samo još jedna fotografija, molim vas, gospodine i gospođo Reed.

Maris i Noah su se nasmiješili fotografu koji je snimao za časopis Publishers Weekly. Tijekom koktela fotografirali su ih s drugim izdavačima, s njihovim nagrađenim piscem i s organizatorima svečane večere. Bivša tenisačica smatrala se spisateljicom nakon što je anonimni autor napisao roman o njezinim danima na teniskim terenima, a ona ga je potpisala.

Bračni par Reed uspio je u relativnom miru pojesti večeru, ali sada, po završetku večere, ponovo su od njih tražili da im poziraju za fotografiranje. No, kao što je obećao, fotograf ih je samo jednom snimio, a zatim je požurio uhvatiti gurua tjelovježbe čija je najnovija knjiga o fitnessu dospjela na vrh bestselera.

Dok su Maris i Noah prolazili elegantnim predvorjem hotela Palace, ona uzdahne: – Napokon. Jedva čekam da uskočim u pidžamu.

– Jedno piće i poželjet ćemo im laku noć.

– Piće?

– U Le Cirqueu.

– Sada?

– Rekao sam ti.

– Ne, nisi mi rekao.

– Siguran sam da jesam, Maris. Između glavnog jela i deserta šapnuo sam ti da nas je Nadia pozvala da s njom i jednim dobitnikom nagrade pođemo na piće.

– Nisam znala da je to večeras.

Maris je zastenjala od muke. Nadia Schuller bila joj je antipatična i to baš iz ovog razloga. Književna je kritičarka nametljivo zabadalo te uvijek uvlači Noaha i nju u neke obveze iz kojih se ne mogu pristojno izvući.

Kolumna “Čavrljanje o knjigama” Nadije Schuller objavljuje se u mnogim važnim novinama i stoga je veoma značajna. Prema Marisinu mišljenju, razlog tome je taj što se Nadia nasilno nametnula kao jedini književni kritičar u zemlji prepoznatljiv u javnosti. Maris je imala loše mišljenje o njoj, profesionalno i osobno.

Znala je vješto prikazati da su ovakvi dogovoreni susreti za dobrobit onih koji se sastaju, ali Maris je pretpostavljala da to služi isključivo njoj. Nadia je promovirala sebe kao nitko drugi, a odbijala je prihvatiti niječne odgovore. Bez obzira kakve je zahtjeve postavljala ljudima, očekivala je da ih prihvate bez izmotavanja. Ukoliko netko nije udovoljavao njezinim željama, davala bi prikrivene prijetnje o posljedicama. Maris je shvatila njezine manipulacije, ali čini se da je Noah slijep za to.

– Molim te, Noah, zar ne možemo odbiti? Samo ovaj jedan put?

– Već smo ovdje.

– Ne večeras – preklinjala ga je.

– Znaš kako ćemo. Napraviti ćemo kompromis. – Okrenuo ju je prema sebi i nježno se nasmiješio. – Mislim da bi to mogao biti važan susret.

– Nadia se uvijek pobrine da to zvuči poput imperativa, a ne samo važno.

– Priznajem. No, mislim da ovaj put ne pretjeruje.

– Kakav je kompromis?

– Ja ću tebe ispričati. Reći ću joj da imaš glavobolju ili rani dogovor za doručak sutra ujutro. Neka te vozač odveze kući. Ja ću popiti jedno piće i doći za tobom. Najviše pola sata. Obećajem.

Zavukla je ruku ispod njegova sakoa i milovala mu prsa kroz uštirkanu košulju. – Ja imam bolji kompromis, gospodine Reed. Reći ću joj neka skoči u East River. Onda ćemo zajedno poći kući. Ona pidžama što sam je spomenula? I bez nje mogu.

– Pogrešno si složila rečenicu – primijeti Noah.

– Ti si pisac. Ja sam samo urednica.

– Ja sam bivši pisac.

– Tako nešto ne postoji. – Koraknula mu je bliže i priljubila svoja bedra uz njegova. – Što kažeš? O pidžami.

– Noah? Čekamo.

Prišla im je Nadia Schuller držeći se poput generala koji će se uskoro obratiti svojim vojnicima, osim što je ona bila bolje odjevena i na licu je imala svoj lažni osmijeh. Bila je vješta u uključivanju šarma po želji da bi smetala, razoružala i promovirala sebe. Mnogi su nasjedali na to. Bila je čest i popularan gost u kontakt-emisijama. Letterman ju je obožavao, a on je samo jedan od njezinih slavni prijatelja. Vodila je računa o tome da je fotografiraju s glumcima, glazbenicima, vrhunskim modelima i političarima kad god je to bilo moguće.

Uzdigla se do visina što ih je Maris smatrala nezasluženima. Samu je sebe imenovala i nametnula kao autoritet bez ikakvih značajnih dokaza o stručnosti kojima bi potkrijepila svoje stavove o pisanju ili izdavaštvu. No, pisci i izdavači nisu si mogli priuštiti da je uvrijede jer bi ona mogla uništiti njihovu knjigu u svojoj kolumni.

Večeras je pod ruku držala pisca bestselera koji se doimao pomalo omamljeno. Ili drogirano, ako su točne glasine o njemu. Ili mu se samo vrtjelo u glavi jer ga je Nadia vodila kroz večer turbo motorima svoje osobnosti.

– Neće nam zauvijek čuvati stol, Noah. Idete li?

– Pa... – Oklijevao je i pogledao Maris.

– U čemu je problem? – upita Nadia glasom prodornim poput zubarske bušilice. Pitanje je uputila Maris automatski zaključivši da je ona izvor problema.

– Ni u čemu nije problem, Nadia. Noah i ja vodili smo privatni razgovor.

– O, zaboga. Jesam li prekinula jednu od onih stvari između muža i žene?

Kritičarka je mogla biti zgodna da nije bilo njezine oštine što se manifestiralo u njezinu lažnom osmijehu i proračunatom pogledu kojemu ništa nije moglo promaknuti. Uvijek je bila besprijekorno odjevena i dotjerana, opskrbljena svim detaljima savršena ukusa, ali čak i u finoj svili i otmjenom nakitu, u sebi nije imala ničeg ženstvenog.

Pričalo se da je muškarce uzimala kao bombone, žvačući i odbacujući one koji za nju nisu predstavljali izazov ili ni na koji način nisu mogli razvijati njezinu karijeru; drugim riječima, one koji su bili malo mekši. Maris je bez problema vjerovala u ženin promiskuitet. Čudila se broju muškaraca koji su je smatrali seksualno privlačnom.

– Da, imali smo stvar između muža i žene. Upravo sam Noahu govorila kako je posljednje što bih željela odlazak na piće s tobom – reče Maris i slatko se nasmiješi.

– Doista izgledaš strašno umorno – uzvratila Nadia jednako se slatko smiješeći.

Noah se umiješa: – Žao mi je, Nadia. Večeras te moramo odbiti. Odvest ću ženu kući i pobrinuti se da se odmori.

– Ne, dragi – reče Maris. Nije kanila glumiti iscrpljenu ženu pred Nadijom Schuller. – Ni u snu te ne bih sprečavala da ispuniš tu obvezu.

– Teško da je riječ o tome – obrecne se Nadia. – Ovo je prije rijetka prilika za poslovni razgovor s jednim od najuzbudljivijih romanopisaca.

Uzbudljivi romanopisac još nije dao glasa od sebe. Imao je zamagljen pogled i činilo se da uopće ne čuje njihov razgovor. Maris je pogleda. – Naravno da jest. To sam i mislila. – Okrenuvši se Noahu, ona reče: – Ti ostani. Sama ću poći kući.

Sumnjičavo ju je promatrao. – Jesi li sigurna?

– Inzistiram.

– Onda je dogovoreno. – Nadia naglo povuče piščevu ruku. Poput mjesečara uhvatio je korak s njom. – Vas dvoje se možete pozdraviti dok mi pronađemo naš stol. Hoću li naručiti uobičajeno za tebe, Noah?

– Molim te.

Zatim je pogledala Maris i vedro doviknula: – Odmori se malo, draga.

Parker Evans je zurio kroz prozor u ništavilo. Odavde nije mogao vidjeti obalu, ali je mogao čuti zapljuskivanje valova ako se koncentrirao. Kišni su oblaci sakrili mjesec. Nikakav drugi izvor svjetlosti, prirodni ili umjetni, nije prodirao kroz mrak.

Iz prozora u prizemlju s kojeg se pružao pogled na stražnji dio njegova posjeda, Parker je mogao vidjeti preko tratine do mjesta gdje se naglo spuštala za nekoliko stupnjeva, a zatim se pretvarala u blažu padinu prema plaži. Taj dio tratine doimao se poput praga crne praznine što se malo dalje spajala s oceanom. Nije čudo da su se drevni mornari bojali nepoznatih užasa koji su se nalazili iza ruba.

Soba u kojoj je stajao također je bila u mraku, što nije bilo slučajno. Namjerno je ostavio ugašena svjetla. Da ih i je upalio, na staklu prozora pojavio bi se njegov odraz.

Više je volio gledati ni u što nego u sebe.

U svakom slučaju, nije mu trebalo svjetlo da bi pročitao popis telefonskih brojeva što ih je držao u ruci. Zapravo, uopće ih nije trebao čitati. Znao ih je napamet.

Šest mjeseci čekanja napokon se isplatilo. Maris Matherly-Reed pokušava stupiti u vezu s njim.

Parker je baš jučer razmišljao o tome da odustane od svojeg prvobitnog plana i smisli drugi. Nakon što mu se ona mjesecima nije javljala, zaključio je da je pročitala prolog Zavisti, nije joj se svidio te ga je bacila, a nije bila čak ni toliko ljubazna da mu pošalje obavijest.

Također mu je palo na pamet da djelomični rukopis uopće nije stigao do njezina stola, da ga je drugo osoblje pogrešno usmjerilo ili ga je netko bacio u smeće odmah nakon dostave. Malo je izdavačkih kuća koje u današnje vrijeme uopće primaju rukopise nepoznatih autora. Rukopisi ulaze preko agenata ili uopće ne ulaze.

Ako su njegove stranice preživjele taj prvi selektivni postupak, neki mlađi urednik, plaćen za probiranje materijala iz takvih hrpa, možda je odbacio prolog Zavisti prije nego je stigao do njezina ureda. U svakom slučaju, gotovo je samog sebe uvjerio da je ovaj plan propao te da će morati smisliti novi.

To je bilo jučer. Samo još jedan pokazatelj koliko može značiti jedan dan. Stranice očito jesu stigle do njezina stola i ona ih jest pročitala jer je danas pokušala stupiti u vezu s njim.

Marris Madderly Reade. Zamjenik šerifa pogrešno je napisao sve tri riječi. Parker se nadao da je točnije zapisivao telefonske brojeve.

Posao, rekla je zamjeniku šerifa Dwightu Harrisu kad ju je pitao zašto traži P.M.E.-a. Željela je razgovarati o poslu. Što bi za Parkera moglo značiti dobre vijesti. Ili loše. Ili nešto između.

Možda ga je zvala kako bi mu rekla da njegovo pisanje smrdi i kako se usuđuje takvo sranje poslati njezinoj prestižnoj izdavačkoj kući. Ili će možda biti blaža i reći mu da ima dara, ali taj se materijal ne uklapa u njihove trenutačne potrebe te će mu zaželjeti sreću kod nekog drugog izdavača.

No, takvi odgovori obično dolaze u obliku pisama napisanima dovoljno odlučnim riječima da bi se obeshrabrilo slanje drugog rukopisa, ali uz dovoljno ohrabivanja kako bi se odbačenog pisca spriječilo da skoči s najbližeg mosta.

Međutim, gospođa Matherly-Reed nije znala na koju bi adresu poslala takvo pismo. Pobrinuo se da do njega ne može doprijeti poštom. Dakle, ako je njezina namjera bila odbaciti Zavist, vjerojatno mu se uopće ne bi pokušavala javiti. No, ona ga nastoji naći. Iz toga je zaključio da je njezina reakcija povoljna.

No, još nije vrijeme za rashlađivanje šampanjca. Malo je rano da sebi dodijeli zlatnu zvijezdu jer je bio tako lukav momak. Prije nego se previše zanio, prisilio je svoje srce da ravnomjerno kuca, zadržao je normalno disanje i bistru glavu. Uspjeh ili neuspjeh ne ovise o onome što je dosad učinio, već o onome što će dalje poduzeti.

Stoga, umjesto da slavi ovu prekretnicu, satima je zurio kroz prozor u kišovitu noć bez mjesečine. Dok su valovi tiho zapljuskivali obalu, razmatrao je svoje mogućnosti. Dok su njegovi udaljeni susjedi na otoku St. Anne spavali ili gledali kasni televizijski program ili vodili ljubav pod laganim ljetnim pokrivačima, Parker Evans je stvarao zaplet.

Dobro je što već zna kraj svoje priče. Niti jednom nije pomislio da bi mogao promijeniti kraj originalnog zapleta. Nikad nije pomislio da će zanemariti pokušaj Maris Matherly-Reed da stupi u vezu s njim, nije mu palo na pamet da od svega odustane.

Ne, stigao je dovde, a čvrsto je odlučio da će stići i do raspleta. No, odsad nadalje ne smije učiniti niti jedan pogrešan korak. Svako poglavlje treba pomno razraditi; nije dopuštena niti jedna pogreška. Mora dobiti savršen zaplet.

Ako se njegova odlučnost da će stići do kraja ikad pokoleba, samo se mora sjetiti koliko mu je jebeno dugo trebalo da stigne do ove točke. Šest mjeseci.

Pa... šest mjeseci i četrnaest godina.

Maris je naslijepo tražila telefonsku slušalicu. Trepnula je kako bi bolje vidjela sat na svojem noćnom ormariću. Pet i dvadeset tri. Ujutro. Tko...

Panika ju je naglo razbudila. Je li to onaj neizbježni telefonski poziv od kojeg je strepila, javljaju li joj da je njezin otac doživio srčani napad, moždani udar ili nešto još gore?

Tjeskobno je zgrabila slušalicu. – Halo?

– Maris Matherly-Reed? – Da.

– Kako se usuđujete zajebavati s mojim životom? To ju je posve zbunilo pa je potrajalo trenutak dok nije shvatila riječi što ih je čula. – Kako, molim? Tko je to?

Sjela je, upalila svjetiljku i ispružila ruku kako bi probudila Noaha. No, njegova je strana kreveta bila prazna. Zapanjeno je zurila u netaknutu posteljinu i jastuk.

– Ne sviđa mi se što ste zvali šerifa – ljutito će čovjek. Gdje je Noah? – Žao mi je... bila sam... uhvatili ste me na spavanju.... Jeste li rekli šerifa?

– Šerif, šerif. Podsjeća li to na nešto? Duboko je udahнула. – P.M.E.?

– Zamjenik šerifa došao je do moje kuće i njuškao naokolo. Što vi...

– Ja...

– ... do vruga mislite, tko ste vi?

– Ja...

– Da se petljate u tuđe...

– Vi...

- ... živote. Baš vam hvala, gospođo.
- Hoćete li, molim vas, ušutjeti na trenutak? Njezin ga je povišeni glas naglo ušutkao, ali Maris je osjećala negativne vibracije iz slušalice. Nakon što je nekoliko puta udahnula da bi se smirila, počela je govoriti razumnijim tonom. – Pročitala sam vaš prolog i svidio mi se. Željela sam razgovarati o tome, ali nisam mogla stupiti u vezu s vama. Zato sam nazvala šerifov ured u nadi da ću...
- Pošaljite ga natrag.
- Kako, molim?
- Prolog. Pošaljite ga natrag.
- Zašto?
- To je smeće.
- Daleko od toga, gospodine...
- Nisam ga trebao poslati.
- Drago mi je da jeste. Te su me stranice zaintrigirale. Zanimljive su i dobro napisane. Ako je ostatak vaše knjige jednako dobar, možda ću je kupiti i objaviti.
- Nije na prodaju.
- Kako to mislite?
- Gledajte, ja imam južnjački naglasak, ali ipak govorim engleski. Koji dio niste razumjeli? Njegov je glas bilo lako smjestiti zemljopisno. Obično su joj mekani r i otegnuto govorenje u južnim područjima bili simpatični. No, njegovo je izražavanje bilo neugodno i neljubazno. Ali je u njegovu pisanju vidjela pravi potencijal, prepoznala neupitnu darovitost te iz tog razloga još uvijek nije prekinula ovaj razgovor.
- Ona strpljivo upita: – Ako niste željeli da se vaša knjiga objavi, zašto ste prolog poslali izdavaču?
- Jer sam patio od mentalnog poremećaja – odgovori čovjek oponašajući njezino precizno izgovaranje riječi. – Otad sam se predomislio.
- Maris pokuša s drukčijim pristupom. – Imate li zastupnika?
- Zastupnika?
- Agentu.
- Nisam glumac.
- Jeste li ikad ranije slali materijal?
- Samo ga pošaljite natrag, u redu?
- Jeste li slali više primjeraka?
- Mislite, jesam li ga poslao drugim izdavačima? Ne.
- Zašto ste ga poslali meni?
- Znaite što, zaboravite na vraćanje materijala. Bacite ga u najbližu kantu za smeće, upotrijebite ga za potpalu ili njime obložite krletku za ptice, meni je svejedno.
- Osjećajući da čovjek kani prekinuti vezu, ona brzo reče: – Samo još trenutak, molim vas.
- Ja plaćam telefon.
- Prije nego odlučite da nećete prodati knjigu, a ja vjerujem da biste požalili zbog te odluke, voljela bih dobiti priliku da vam iznesem svoje profesionalno mišljenje o njoj. Obećajem da ću biti brutalno iskrena. Ako u njoj ne vidim ničeg vrijednog, reći ću vam. Dopustite mi da sama odlučim je li dobra ili nije. Molim vas, pošaljite mi cijeli rukopis.

– Imate ga.
– Imam ga?
– Jesam li zamuckivao?
– Želite reći, imate samo prolog?
– Nije to sve što imam. To je sve što sam napisao. Ostatak priče nalazi se u mojoj glavi.
– Oh. – To ju je razočaralo. Pretpostavila je da je ostatak knjige završen ili gotovo završen. Nije joj palo na pamet da se rukopis sastoji samo od tih prvih dvanaest stranica. – Molim vas da ga dovršite. U međuvremenu...
– U međuvremenu, vi nabijate moj telefonski račun. Ako ne želite trošiti na poštarinu i vratiti mi rukopis, jednostavno uništite tu prokletu stvar. Zbogom. O, i više nemojte slati zamjenike šerifa na moja vrata.
Maris je nekoliko sekundi držala slušalicu na uhu, a zatim ju je zamišljeno spustila. Razgovor se doimao gotovo nadnaravno. Čak je pomislila da ga je možda sanjala.
Ali nije sanjala. Bila je posve budna. Prema standardima Manhattana, sad je praktički sredina noći, a njezin muž nije u krevetu s njom. Ako je neobičan telefonski poziv nije uspio posve razbuditi, onda je to svakako uspjela Noahova neobjašnjiva odsutnost.
Bila je dovoljno zabrinuta da nazove hitni trakt u bolnici. No, kad je zadnji put vidjela muža, bio je u društvu Nadije Schuller. Što je u njoj izazvalo dovoljno bijesa da nešto baci u zid.
U svakom slučaju, njezina je noć završila i više nema spavanja. Odbacivši pokrivače, ustala je s kreveta i posegnula za kućnim ogrtačem kad je Noah ušao u spavaću sobu pristojno šakom pokrivajući zijevanje. Još uvijek je na sebi imao hlače od smokinga i košulju, premda je skinuo ukrasnu dugmad i izvukao je iz hlača. Sako je prebacio preko ramena. Cipele je nosio u ruci.
– Jesam li čuo zvonjavu telefona? – upita. – Da.
– Je li to bio Daniel? Nadam se da je sve u redu.
Silno joj je laknulo kad ga je vidjela, ali ju je zaprepastila njegova nonšalantnost. – Noah, gdje si bio cijelu noć, za ime božje?
Zaustavio ga je njezin ton glasa. Zbunjeno ju je promatrao. – Dolje, na kauču u radnoj sobi.
– Zašto?
– Već si spavala kad sam stigao. Nisam te želio uznemiravati.
– Kad si došao kući?
Uzdigao je obrvu tiho negodujući zbog njezina ispitivanja trećeg stupnja. – Oko jedan, mislim. Njegovo je smireno držanje samo pojačavalo njezinu razdraženost. – Rekao si, obećao si, da ćeš doći pola sata poslije mene.
– Popili smo dvije runde pića umjesto jedne. U čemu je problem?
– Problem je u tome što sam se probudila u pet i nešto ujutro i bila sam sama u krevetu – uzvikne Maris. – Možeš reći da sam iracionalna, ali osim ako ne znam koji je tome razlog, očekujem da će moj muž spavati kraj mene.
– Očito ti nisam nedostajao sve dok se nisi probudila.
– I tko je kriv za to?
Glas joj je postao prodoran. To je bio glas bučne žene. Dozivao je pred oči karikaturu odjevenu u bezobličnu kućnu haljinu od flanela i mekane papuče, s viklerima u kosi i valjkom za tijesto nad glavom jer je uhvatila muža kako krišom ulazi kroza stražnja vrata nakon što ju je prevario.

Pričekala je trenutak da uspostavi kontrolu nad sobom, premda je još uvijek bijes ključao u njoj. – Ako se sjećaš, Noah, pokušala sam te nagovoriti da pođemo kući ravno iz ureda. No, ti si odlučio da pođemo na onu beskrajno dugu svečanu večeru. Nakon toga, pokušala sam te nagovoriti da za sebe spasimo barem dio večeri, ali ti si izabrao odlazak na piće s Vampirom i onim klipanom.

Spustio je cipele na pod, skinuo košulju, a zatim otkopčao hlače i skinuo ih. – Svaka knjiga što je taj "klipan" napiše prodaje se u više od pola milijuna primjeraka, tvrdo ukoričena. Džepna izdanja prodaju se triput toliko. Ali on misli da bi mogao prodavati još više. Nije zadovoljan svojim sadašnjim izdavačem i razmišlja o tome da prijeđe drugome.

– "Vampir" je dogovorio odlazak na piće vjerujući da bi obje strane iz tog sastanka mogle imati koristi. Doista je tako bilo. Pisac je pristao na to da mu složimo ponudu. Javit će nam se njegov agent pa ćemo razgovarati o uvjetima. Nadao sam se da ću tebe i Daniela sutra iznenaditi tako dobrim vijestima, ali... – Izražajno je slegnuo ramenima, a zatim je prišao krevetu i sjeo na rub.

– Tek toliko da budem posve iskren – nastavio je – priznajem da se klipani tako napio da ga nismo mogli mirne savjesti samoga ukrcati u taksu. Nadia i ja smo ga otpratili do njegova stana i stavili u krevet. Ne baš ugodan zadatak, uvjeravam te. Tada smo se nas dvoje vratili taksijem u centar. Ona se iskrcala kod Trump Towera, a ja sam se vratio kući i došao gore, vidio da čvrsto spavaš i odlučio da te neću uznemirivati.

– Tijekom cijele večeri ponašao sam se onako kako sam smatrao najboljim za tvoje, naše, interese. – Stavio je ruku na srce i lagano sagnuo glavu. – Oprosti mi na nepromišljenosti.

Unatoč njegovu logičnom objašnjenju, Maris je još uvijek smatrala da se ima pravo ljutiti. – Mogao si nazvati, Noah.

– Mogao sam. No znao sam kako si iscrpljena i nisam te želio uznemirivati.

– Ne volim kad nas Nadia nečim zaduži.

– Ja ne volim nikome biti dužan. S druge strane, nije baš mudro namjerno prkositi toj ženi. Ako joj se sviđaš, obasipat će te uslugama. No, ako joj se ne sviđaš, može ti nanijeti ozbiljnu štetu.

– Ovako ili onako, ako si muškarac, najebeš.

To ga je navelo da se nasmiješi. – Zašto je žena, pogotovo ti, najljepša kad je ljutita?

– Bila sam.

– Znam.

– Jesam.

– Nemoj biti. Žao mi je da sam te zabrinuo. Nisam to želio. – Pogledao ju je i blago se nasmiješio. – Nemaš razloga za ljubomoru, znaš.

– O, doista? – bezizražajno upita. – Mislim da imam posve pravo biti paranoična s obzirom na broj ljubavnih veza što si ih imao prije nego smo se vjenčali.

– I ti si imala ljubavne veze, Maris.

– Dvije. Ti si ih toliko imao na tjedan, a imao si deset godina prednosti.

Nasmijao se na njezino pretjerivanje. – To uopće ne zaslužuje komentar. Važno je da sam oženio tebe.

– Žrtvujući svu tu silnu zabavu.

Smijući se potapšao je mjesto kraj sebe na krevetu. – Zašto ne prestaneš s tim besmislicama, uvučeš pandže i jednostavno mi oprostiš? Znaš da to želiš.

Stisnula je oči glumeći pakost. – Ne izazivaj sreću.

– Maris?

Nevoljko je pošla prema njemu. Još uvijek se nije dovoljno približila kad je on ispružio ruku, uhvatio njezinu i povukao je uza se na krevet. Zavukao joj je pramen kose iza uha i poljubio je u obraz. Malo se opirala, ali ne zadugo.

Kad je završio njihov prvi dugotrajni poljubac, ona šapne: – Žudjela sam za ovim cijeli jučerašnji dan.

– Morala si samo pitati.

– Jesam.

– Tako je, jesi – reče i pokajnički uzdahne. – Dopusti mi da se iskupim.

– Bolje ikad nego nikad.

– Nisi li prije nešto rekla o odbacivanju te pidžame? Nekoliko trenutaka kasnije oboje su bili nagi. Ljubeći joj vrat Noah upita: – Tko je zvao? – Hmm?

– Telefonski poziv koji nas je probudio. Tko je to bio?

– To može pričekati. – Preuzimajući inicijativu, povela je njegovu ruku niza svoj trbuh. – Ako sada želiš pričati, Noah, govori vulgarne stvari.

4. poglavlje

Daniel Matherly odloži stranice rukopisa te palcem i prstima zamišljeno stisne donju usnu.

– Što misliš? – upita Maris. – Umišljam li ja to ili je doista dobro?

Iskoristili su ugodno jutro i doručkovali na terasi Danielove obiteljske kuće u Upper East Sideu. U ograđenom su prostoru lonci od terakote s cvijećem stvarali kolaž boja. Američka platana pružala im je hladovinu.

Dok je Daniel čitao prolog Zavisti, Maris je pomogla Maxine pripremiti obrok. Maxine, domaćica Matherlyjevih, bila je praktički član obitelji cijelo desetljeće prije nego se Maris rodila.

Ovog je jutra bila čangrizava kao i obično, buneći se protiv Marisine nazočnosti u kuhinji i kritizirajući njezin način cijedenja svježeg soka od naranče. Žena ju je zapravo voljela kao vlastitu kćer i bila joj je zamjena za majku nakon što je Marisina majka umrla dok je ona još bila u osnovnoj školi. Maris je Maxinino ponašanje pravilno tumačila, kao izraz njezine ljubavi.

Maris i Daniel su u tišini pojeli svoje omlete, pečene rajčice i prepečenac od integralnog kruha, dok je on dovršavao čitanje prologa. – Hvala, Maxine – rekao je kad je izišla da bi raščistila stol i ulila im još kave. – I da, draga – obratio se Maris – dobro je.

– Drago mi je da tako misliš.

Bila je zadovoljna što je potvrdio njezino mišljenje jer je ona nadasve cijenila njegovo. Njezin je otac vjerojatno jedina osoba na svijetu koja je pročitala više knjiga od nje. Ako se nisu slagali u mišljenju o nekoj knjizi, to su pripisivali različitim ukusima, ali oboje su znali razlikovati dobro pisanje od lošega. – Novi pisac?

– Ne znam. Iznenadio se. – Ne znaš?

– Ovo ni u kojem slučaju nije predano na tipičan način. – Objasnila je kako je pročitala prolog i što je uspjela saznati o tajnovitom piscu. Na koncu mu je prepričala svoj ranojutarnji telefonski razgovor s njim.

Kad je završila, ljutito je pitala: – Tko se još predstavlja samo inicijalima? To je nezrelo i jednostavno glupo. Kao Umjetnik Ranije Poznat kao Princ.

Daniel se tiho nasmijao dok je miješao vrhnje u svoju posljednju dopuštenu šalicu kave za taj dan. – Mislim da to unosi malo tajanstvenosti i romantike.

Prezirno je otpuhнула na to. – On je običan gnjavator.

– Nema sumnje. Svoje glavost je karakterna osobina dobrog pisca. Ili lošega, kad smo već kod toga.

Dok je on razmišljao o zagonetnom autoru, Maris je proučavala svog oca. Kad je tako ostario, panično je pomislila. Njegova je kosa bila sijeda gotovo otkako je ona znala za sebe, ali tek se počela prorjeđivati. Njezina majka, Rosemary, bila je druga Danielova žena, petnaest godina mlađa od njega. Kad se Maris rodila, on je već duboko zašao u srednju životnu dob.

No, ostao je fizički aktivan. Pazio je na ishranu, nevoljko, ali savjesno. Prije mnogo godina prestao je pušiti cigarete, premda se nije želio odreći lule. Budući da ju je morao odgajati kao samohrani roditelj, mudro je usporio proces starenja koliko god je to bilo moguće.

Tek se odnedavna činilo da ga godine sustižu. Kako bi ublažio bolove artritichnog kuka, katkad je koristio štap kao pomoć pri hodanju. Žalio se da zbog toga izgleda oronulo. To je bila previše jaka riječ, ali se Maris u sebi morala složiti da štap umanjuje dojam snage što ga je uvijek povezivala s njim. Staračke pjege na njegovim rukama postale su brojnije i tamnije. Činilo se da su mu refleksi sporiji nego prije samo nekoliko mjeseci.

Ali oči su mu bile bistre i pronicljive kao i uvijek kad se okrenuo prema njoj i pitao: – Pitam se što bi sve to trebalo značiti?

– Što sve, tata?

– To što nije dao povratnu adresu ili telefonski broj. Zatim telefonski poziv rano jutros. Njegove tvrdnje da je prolog sranje. I tako dalje.

Ustala je sa stolice i prišla pelargoniji u loncu te otrgnula osušeni list koji Maxine nije vidjela. Maris je domaćicu nagovarala neka nabavi naočale za vid, ali je ona tvrdila da vidi jednako dobro kao i prije trideset godina. Na što je Maris rekla: – Točno. Uvijek si bila slijepa kao šišmiš i previše tašta da bi nešto poduzela.

Odsutno vrteći smeđi list u ruci, razmislila je o očevu pitanju. – Želio je da ga se traži i nađe, zar ne?

Znala je da je točno odgovorila kad joj se Daniel ozareno nasmiješio. Služeći se tom metodom pomagao joj je tijekom cijelog školovanja. Nikad joj nije davao odgovore, već ju je vodio kroz razmišljanje o pitanju dok ne bi sama došla do točnog odgovora.

– Nije morao nazvati – nastavila je. – Da nije želio biti pronađen, mogao je baciti moje telefonske brojeve. Umjesto toga, on me zove u doba dana kad je praktički sigurno da će biti u prednosti.

– I buni se previše glasno i previše opširno. Mršteći se, vratila se na stolicu od kovanog željeza.

– Ne znam, tata. Doimao se istinski ljutitim. Pogotovo zbog zamjenika šerifa.

– Vjerojatno se doista ljutio, a ja ne mogu reći da mu to zamjeram. Ali nije mogao odoljeti iskušenju da uspostavi kontakt s tobom i čuje što imaš reći o njegovu radu.

– Za koji mislim da je vrijedan divljenja. Taj me je prolog naveo na razmišljanje o mladom čovjeku u brodiću. Tko je on? Koja je njegova priča? Što je izazvalo tučnjavu između njega i njegova prijatelja?

– Zavist – reče Daniel.

– Što je provokativno, ne misliš li? Zavist zbog čega? Tko je kome zavidio?

– Vidim da je prolog poslužio svrsi. Pisac te je naveo na razmišljanje i postavljanje pitanja.

– Da, uspio je, proklet bio.

– Dakle, što ćeš učiniti?

– Pokušat ću uspostaviti neku vrstu profesionalnog dijaloga. Ako je to uopće moguće s takvim klipanom. Ne zavaravam se da će biti lako surađivati s takvom osobom.

– Znaš li uopće njegov broj telefona?

– Sada znam. Zahvaljujući identifikaciji pozivatelja. Jutros sam ga provjerila i vidjela da je riječ o istoj zoni koju sam ja jučer nazvala.

– Ah, čuda napredne tehnologije. U moje vrijeme...

– U tvoje vrijeme? – ponovila je i nasmijala se. – Još uvijek je tvoje vrijeme.

Posegnula je za njegovom pjegavom rukom i nježno je potapšala. Jednoga dana njega više neće biti, a ona nije znala kako će moći preživjeti taj gubitak. Odrasla je u ovoj kući te joj nije bilo lako otići odavde, čak ni kad je otišla na fakultet. Njezina se spavaća soba nalazila na drugom katu i još uvijek se ondje nalazi ako je ikad poželi koristiti. Danielova je spavaća soba na prvom katu, a on je tvrdoglavo odbijao preseliti je, unatoč bolovima dok se penjao i silazio stubama.

Maris se sjećala božićnih jutra kad bi se budila prije svanuća, odjurila u njegovu sobu, preklinjala ga neka ustane i pođe s njom dolje vidjeti što je Djed Mraz ostavio ispod božićnog drvca.

Imala je tisuće sretnih i živih uspomena iz djetinjstva; njih dvoje kližu po ledu u Central parku, šeću po uličnim sajmovima i jedu hot dog ili falafel (začinjeni grah pržen u tijestu) dok prekopavaju po štandovima rabljenih knjiga, piju čaj u Plazi nakon neke matinee, čitaju ispred kamina u njegovoj radnoj sobi, priređuju svečane večere u blagovaonici i dijele ponoćne obroke s Maxine u kuhinji. Sve su njezine uspomene bile lijepe.

Budući da je bila njegovo jedino dijete, rođeno u kasnijoj dobi njegova života, svu je svoju ljubav dao njoj. Smrt njezine majke mogla je unijeti razdor, između njih, ali je zapravo učvrstila vezu između oca i kćeri. Njegovo je discipliniranje bilo odlučno i dosljedno, ali rijetko kada potrebno. Uglavnom je bila poslušna jer nikad nije željela izazvati njegovu ljutnju.

Najbuntovniji prekršaj što ga je ikad počinila bio je kad se jedne noći iskrala iz kuće kako bi se sastala s prijateljima u klubu što ga je Daniel zabranio. Kad se u sitne sate vratila kući, otkrila je kako je njezin otac budan roditelj; kuhinjski prozor kroz koji je pobjegla bio je zatvoren za njom.

Prisiljena pozvoniti na ulaznim vratima, morala je čekati na pragu, kako joj se činilo, cijelu vječnost dok joj Daniel nije otvorio. Nije vikao na nju. Nije joj održao predavanje. Jednostavno joj je rekao da mora snositi posljedice jer je loše postupila. Dobila je zabranu izlaska u trajanju

od mjesec dana. Međutim, najgora je kazna bila . njegovo razočaranje. Više se nikad nije krišom izvukla iz kuće.

Udovoljavao je njezinim željama i potrebama, ali ju nije razmazio. Ako je željela trošiti novac, morala je obavljati neke poslove. Otac je pomno pratio njezine ocjene. Češće ju je hvalio kad je nešto dobro učinila nego što ju je kažnjavao za greške. Uglavnom je bila voljena, a Daniel je svakodnevno vodio računa da ona bude svjesna toga.

– Dakle, ti misliš da bih se trebala potruditi oko Zavisti! – pitala ga je sada.

– Svakako. Autor te je izazvao, premda to možda nije učinio namjerno i uopće ne shvaća da jest. Ti, Maris Matherly-Reed, ne možeš odoljeti izazovu. – Praktički je citirao riječi iz članka što je nedavno objavljen o njoj u jednom stručnom časopisu.

– Nisam li to negdje pročitala? – zadirkivala ga je.

– I sigurno je da ne možeš odoljeti dobroj knjizi.

– Mislim da sam zato tako uzbuđena, tata – rekla je, uozbiljivši se. – Na svojoj sadašnjoj dužnosti uglavnom se bavim izdavaštvom. Radim na nekoj knjizi nakon što je već obavljeno pisanje i uređivanje. I volim svoj posao.

– Ali sve do jučer, kad sam pročitala ovaj prolog, nisam shvaćala koliko mi nedostaje postupak uređivanja. Ovih dana čitam konačnu, dotjeranu verziju rukopisa prije nego se šalje u tiskaru. Ne mogu se podrobnije pozabaviti time jer treba donijeti milijun odluka o drugih desetak knjiga koje iziskuju moju pozornost. Nedostaje mi rad s piscem. Pomaganje u razvijanju likova. Ukazivanje na slabosti u zapletu. Bože, obožavam to.

– Zbog toga si se razloga odlučila baviti izdavaštvom – primijeti Daniel. – Željela si biti urednica. Bila si dobra u tome. Tako dobra da si se uspinjala ljestvicom dok se tvoje odgovornosti nisu proširile dalje od tvoje prve ljubavi. Mislim da bi bilo poticajno i zabavno kad bi se tome vratila.

– I ja tako mislim, ali nemojmo nepromišljeno brzati – kiselo će Maris. – Ne znam zaslužuje li Zavist moju pozornost ili ne. Knjiga još uopće nije napisana. Moj mi instinkt...

– U koji imam neograničeno povjerenje.

– ... kaže da će biti dobra. Ima strukturu koja bi se još dala razraditi. Prožeta je južnjačkim tonovima, a ti znaš da ja to volim.

– Kao Pobjeđeni.

Odjednom je prsnuo njezin balon entuzijazma. – Da.

Nakon trenutka ili dva Daniel upita: – Kako je Noah?

Kao čitateljica, jednako kao i njegova žena, bila je strahovito razočarana jer Noah nakon prvog romana nije napisao drugi. Daniel je to znao te je spominjanje naslova Noahove jedine knjige prirodno dovelo do pitanja o njemu.

– Znaš kako je, tata. Razgovaraš s njim nekoliko puta na dan.

– Pitao sam kao tast, a ne kao kolega.

Kako bi izbjegla prodoran očev pogled, okrenula se prema zgradi točno iza njih. Bršljanom pokriveni zid od cigle kojim je bila okružena Danielova terasa onemogućavao joj je pogled na prizemlje zgrade, ali je gledala prugastu mačku koja se na prozoru prvoga kata protezala i trljala uz rešetke.

Maxine je provirila iz kuće. – Mogu li vam štogod donijeti?

Daniel je odgovorio za oboje. – Ne, hvala. U redu je.

– Zovnite me ako vam nešto zatreba.

Opet je nestala u kući. Maris je neko vrijeme šutjela i kažiprstom slijedila šare na podmetaču. Kad je podigla glavu, njezin je otac zauzeo pozu slušatelja, što je uvijek činio kad je znao da je nešto muči. Dlanom je podupro bradu, a kažiprst položio na obraz, uperen prema čupavoj bijeloj obrvi.

Nikad nije zabadao nos u njezine stvari, nikad ju nije prisiljavao na pričanje, već je uvijek strpljivo čekao. Kad je bila spremna da se otvori, to bi i učinila, ni trenutka ranije. Tu je osobinu naslijedila od njega.

– Noah je sinoć veoma kasno došao kući – počne Maris. Bez da je ulazila u detalje, ukratko mu je ispričala o njihovoj svađi. – Na kraju smo završili kao ljubavnici i prijatelji, ali mene to još uvijek muči.

Daniel s oklijevanjem upita: – Jesi li pretjerano reagirala?

– Misliš li da jesam?

– Nisam bio ondje. No čini mi se da je Noah imao logično objašnjenje.

– Valjda.

Zamišljeno se namrštio. – Misliš li da se Noah vratio navikama što ih je imao dok je živio kao neženja?

Svjesna divljenja i poštovanja što ih je njezin otac imao spram Noaha, nije mu željela iznositi litaniju pritužbi na njega koje bi, kad bi ih glasno izgovorila, vjerojatno zvučale poput žalopojki u najboljem slučaju ili paranoje u najgorem. Također je shvaćala da oca dovodi u nezgodan položaj ako ga koristi kao rame za plakanje.

On nije samo Noahov tast, on je i njegov poslodavac.

Daniel je prije tri godine doveo Noaha u izdavačku kuću jer se dokazao kao najmudriji najsposobniji izdavač u New Yorku, ako se izuzme Daniel osobno. Kad je veza između Maris i Noaha postala više društvena nego poslovna, Daniel je izrazio poneku sumnju i upozorio je protiv ljubavne veze na poslu. No, dao je svoje odobrenje kad je Noah, nakon što je godinu dana radio za Matherly Press, izrazio svoju želju da oženi njegovu kćer. Čak je ponudio ostavku u zamjenu za Marisinu ruku.

Daniel za to nije želio ni čuti, već je prigrlio Noaha kao zeta istim entuzijazmom kao kad ga je zaposlio na mjestu potpredsjednika i poslovnog menadžera svoje izdavačke kuće.

Gotovo dvije godine uspijevali su odvojiti svoje profesionalne i osobne uloge. Izražavanjem svojih bračnih problema mogla bi ugroziti tu ravnotežu. Daniel ne bi želio reći previše ili premalo, ne bi želio izabrati nečiju stranu, niti se uplitati u bračno područje gdje tastu nema mjesta.

S druge strane, Maris je trebala olakšati dušu, a oduvijek je najviše povjerenja imala u oca. – Da ti odgovorim na pitanje, tata. Ne mislim ništa tako određeno. Ne vjerujem da Noah ima ljubavnu vezu. Zapravo ne.

– Nešto te muči. Što?

– Tijekom posljednjih nekoliko mjeseci osjećam da mi Noah ne posvećuje punu pažnju. Zapravo, posvećuje mi veoma malo pažnje – ispravila se i kratko se nasmijala.

– Pjenušavost medenog mjeseca ne traje cijeli život, Maris.

– Znam to. Samo što... – Glas joj je zamro, a zatim je uzdahnula. – Možda sam previše romantična.

- Nemoj sebe okrivljavati za taj zasto. Nitko ne mora biti kriv. Brakovi prolaze kroz takva razdoblja. Čak i dobri brakovi. Malo suše, ako hoćeš.
 - Znam. Samo se nadam da mu nisam dosadila. Približava se naša druga godišnjica braka. To je zasigurno nekakav rekord za njega.
 - Znala si kakav ga glas bije kad si se udala za njega – blago ju je podsjetio. – Bio je na glasu kao ženskar.
 - Što sam prihvatila jer sam ga voljela. Jer sam se zaljubila u njega kad sam pročitala Pobjeđene.
 - A između svih tih žena, Noah je tebi uzvratio ljubav i odlučio s tobom sklopiti brak. Čeznutljivo se nasmiješila, a zatim pokajnički odmahнула glavom. – Imaš pravo, tata. Jest. Pripiši to hormonima. Osjećam se zapostavljenom. To je sve.
 - Ja moram preuzeti dio odgovornosti za to.
 - O čemu govoriš?
 - Oteretio sam Noaha golemom odgovornošću. On ne obavlja samo svoj posao koji je, sam Bog zna, dovoljno zahtjevan, već je počeo preuzimati i dio mojih obveza. Ja sam usporio, prisiljavajući njega da ubrza. Predložio sam neka zaposli nekoga tko će preuzeti dio njegovih dužnosti.
 - Teško se odriče nekih svojih dužnosti.
 - Upravo zato morao sam inzistirati da dovede još nekoga. Pobrinut ću se da to učini. U međuvremenu, mislim da bi bilo pametno kad biste vas dvoje nekamo otputovali na nekoliko dana. Na Bermude, možda. Malo se sunčajte. Popijte previše tropskih pića. Provodite mnogo vremena u krevetu.
- Nasmiješila se njegovoj otvorenosti, ali je to bio tužan osmijeh. Izgovorio je praktički iste riječi kad ih je lani poslao na dugi vikend u Arubu. Otišli su s nadom da će ona zatrudnjeti. Premda su se trudili oko začeca i uživali u tome, nisu imali uspjeha. Maris se veoma razočarala. Možda su se ona i Noah tada počeli udaljavati, iako je to tek nedavno postalo vidljivo. Daniel je osjetio da je dotaknuo temu što ju je najbolje zaboraviti ili barem je zasad ostaviti zatvorenom. – Pođite nekamo zajedno, Maris – nagovarao ju je. – Maknite se od pritiska u uredu, od vreve grada. Pružite si priliku za povratak na pravi put.
- Premda to Danielu ne bi rekla, nije dijelila njegovo uvjerenje da bi provođenje vremena u krevetu riješilo njihove probleme i popravilo situaciju. Njihova je jutrošnja prepirka završila seksom, ali ona to ne bi nazvala intimnošću. Njoj se činilo da rade ono što će najučinkovitije okončati svađu, da su izabrali lakši put. Njihova su tijela obavljala poznate kretnje, ali njihova srca u tome nisu sudjelovala.
- Noah ju je umirio laskanjem, što joj se, dok sada razmišlja o tome, čini namještenim i udvornim. Bila je doista ljutita, što nije bio idealan trenutak da joj govori kako je lijepa. Zajednički odlazak u krevet bio je prikladan način za izbjegavanje svađe u koju se nijedno od njih dvoje nije željelo upuštati. Ona ga nije željela još više optuživati, a on nije želio odgovoriti na njezine optužbe, pa su umjesto toga vodili ljubav. Duboko su je mučile implikacije svega toga.
- Zbog Daniela se pretvarala da razmišlja o njegovu prijedlogu o odmoru u tropskim krajevima, a zatim reče:
- Zapravo, tata, mislila sam da bih mogla sama otputovati na neko vrijeme.

– To je još jedna dobra mogućnost. Na selo?

Kad bi se u gradu počela osjećati previše klaustrofobično, često je odlazila u njihovu kuću u seoskom dijelu zapadnog Massachusettsa gdje je provodila duge vikende rješavajući zaostalu papirologiju i čitajući rukopise. U Berkshiresu se, bez stalnih prekidanja do kojih je dolazilo u uredu, mogla koncentrirati i napraviti mnogo u relativno kratkom vremenu. Prirodno, Daniel je pretpostavio da će njihovu seosku kuću izabrati za utočište.

No, ona odmahne glavom. – Mislim da ću poći u Georgiju.

Noah je to ravnodušno prihvatio. – Posve se slažem da bi trebala otići na nekoliko dana – rekao joj je kad ga je obavijestila o svojoj nakani da otputuje na jug.

– Koristit će ti promjena okoline. Ali što se, za ime svijeta, nalazi u Georgiji? Nove toplice?

– Pisac.

– Radit ćeš? Glavna svrha uzimanja nekoliko slobodnih dana je opuštanje, zar ne?

– Sjećaš se prologa o kojem sam ti jučer govorila?

– Onog iz hrpe za otpad?

Ignorirala je njegov skeptični osmijeh. – Imala sam problema dok nisam našla autora, ali sam na koncu uspjela.

– Problema?

– To je duga priča, a mi imamo sastanak za deset minuta. Dovoljno je reći da to nije standardni autor koji na sve načine pokušava naći izdavača.

– Po čemu se razlikuje?

– Tvrdoglav. Nepristojan. I nesiguran. Ne shvaća kako dobro piše. Trebat će mu malo poticaja, možda poučavanja i mnogo nagovaranja. Mislim da će susret licem u lice dati mnogo više nego telefonski pozivi i faksovi.

Noah ju je slušao samo jednim uhom. Prelistavao je hrpu telefonskih poruka što ih je njegova tajnica diskretno donijela i spustila preda nj prije nego je ponovo izišla. Zatim je pogledao na sat, ustao i s pisaćeg stola počeo skupljati materijal za predstojeći sastanak. – Žao mi je, draga, ali ovaj ćemo razgovor morati kasnije nastaviti. Sastanak neće čekati. Kad planiraš otputovati?

– Mislila sam da bih mogla poći sutra.

– Tako brzo?

– Moram znati treba li se uzbuđivati oko te knjige ili jednostavno zaboraviti na nju. Jedini način na koji ću to saznati je razgovor s autorom.

Zaobišao je stol i ovlaš je poljubio u obraz. – Onda bismo večeras mogli izići, samo nas dvoje. Zamolit ću Cindy da nam rezervira stol. Kamo bi željela poći?

– Ja odlučujem?

– Ti odlučuješ.

– Kako bi bilo da naručimo tajlandsku hranu? Možemo jesti kod kuće, za promjenu.

– Izvrsno. Ja ću kupiti vino.

Već su bili na vratima ureda kad je on naglo stao. – Prokletstvo! Upravo sam se sjetio, večeras imam sastanak.

Zastenjala je. – S kim?

Dao joj je ime agenta koji zastupa nekoliko uglednih autora. – Pridruži nam se. Bit će oduševljen. Zatim možemo sami poći nekamo na piće prije spavanja.

– Ne mogu cijelu večer provesti vani, Noah. Moram obaviti neke stvari prije odlaska iz grada, uključujući i pakiranje.

– Već sam dvaput odgodio taj sastanak – sa žaljenjem je rekao. – Ako ga odgodim još jednom, mislit će da ga izbjegavam.

– Ne, to ne možeš učiniti. Koliko ćeš se zadržati? Iskrivio je lice. – Kao što znaš, taj tip voli pričati, a to znači da bih se mogao dugo zadržati. Sigurno duže no što bih želio. – Osjećajući njezino razočaranje, prišao joj je bliže i tišim glasom rekao: – Žao mi je, Maris. Želiš li da otkažem?

– Ne. On je važan agent.

– Da sam znao za tvoje planirano putovanje...

– Oprostite, gospodine Reed – javi se njegova tajnica tik iza vrata. – Vas i gospođu Matherly-Reed čekaju u dvorani za sastanke.

– Dolazimo. – Kad se njegova tajnica povukla, opet se okrenuo k Maris. – Dužnost zove.

– Uvijek.

– Opraštaš mi?

– Uvijek.

Na brzinu ju je čvrsto zagrlio. – Ti si žena koja ima najviše razumijevanja otkako postoje brakovi. Zar je čudo da sam lud za tobom? – Kratko ju je poljubio, a zatim ju je gurnuo prema vratima. – Iza tebe, draga.

Zavist
1. poglavlje
Sveučilište Eastern State, Tennessee, 1985.

Članovi bratstva smatrali su briljantnim što je njihova osnivačka skupština osmislila i izgradila rezidenciju u obliku romba, što je bilo u skladu s grbom bratstva.

Međutim, ono što su pripisivali genijalnosti zapravo se dogodilo posve slučajno.

Kad su tražili parcelu na kojoj će izgraditi kuću za svoje bratstvo, ti su štedljivi mladići iz generacije 1910. kupili najjeftinije zemljište, parcelu sasvim u kutu, nekoliko blokova od campusa, koju je vlasnik silno želio prodati. Članove bratstva nije privukao oblik ili smještaj parcele, već cijena. Jeftino su je kupili.

Dakle, prva je bila parcela, a ne arhitektonski pothvat. Osmislili su građevinu koja će se uklapati u teren; nisu izabrali parcelu koja odgovara njihovu projektu. Nakon izgradnje, neki su članovi možda primijetili da kuća doista ima oblik romba kao i njihov grb, ali je sličnost bila slučajna.

Tada je, godine 1928., sveučilišno povjerenstvo za planiranje i širenje odjednom odlučilo da bi glavna avenija koja campus dijeli na dva dijela trebala biti preinačena u ugodnu zelenu površinu s prodavaonicama, otvorenu samo za pješake. Promet vozila preusmjerili su na ulicu koja je prolazila ispred neobično oblikovane kuće bratstva.

Slijedom toga, bez ikakve genijalnosti utemeljitelja, ta je lokacija na ključnom raskrižju bratstvu osigurala dominantan položaj na kampusu na čemu su im zavidjela sva druga bratstva.

Pročelje dvokatnice bilo je okrenuto prema uglu, a na obje strane širila su se krila pod kutovima od četrdeset pet stupnjeva. Između krila iza zgrade nalazio se ograničen i nedovoljan broj parkirnih mjesta, obruča za košarku bez mreže, prepune kante za smeće, dva zahrđala roštilja na ugljen i ograda od žičane mreže uz koju je bio prostor za Brewa, smeđeg labradora, maskotu bratstva.

Prednji dio kuće bio je mnogo impozantniji. Uz kamenu stazu što je vodila do ulaza rasle su kruške koje su svake godine imale snježnobijeli cvat pružajući prirodan ukras prolijetnoj proslavi bratstva.

Fotografije tih voćaka u cvatu često su se pojavljivale na naslovnicama sveučilišnih kataloga i brošura. To je izazivalo zavist suparničkih bratstava. Kad god bi naokolo kružile prijetnje u kojima su se spominjale motorne pile, bratstvo je postavljalo danonoćne straže. Ne samo što bi izgubili obraz na kampusu kad bi netko posjekao njihova stabla, već bi se i njihova rezidencija doimala nagom bez voćaka.

Na jesen je lišće krušaka postajalo žive, poput rubina crvene boje, kao i toga subotnjeg poslijepodneva. Na kampusu je vladao neobičan mir. Ragbijaška je ekipa imala utakmicu u gostima. Da je ekipa bila kod kuće, ulazna vrata kuće bratstva bila bi otvorena. Iznutra bi treštala glazba. To bi bilo bučno i razuzdano okupljalište članova, njihovih djevojaka, roditelja i bivših pripadnika bratstva.

Promet na dan utakmica odvijao bi se u kilometarskim kolonama, a budući da je svako vozilo moralo proći tim raskrižjem da bi stiglo do stadiona, članovi bi uživali u pogledu na tu paradu. Rugali bi se navijačima protivničke ekipe i očijukali sa studenticama koje su na to odgovarale, a katkad bi, nakon spontanog poziva, izlazile iz automobila i pridružile se društvu u kući. Poznato je da su iz toga proistekle neke romantične veze, pa čak i nekoliko brakova.

Na dan utakmice kampus je bio preplavljen grimiznom bojom. Ako se školska boja nije nosila na sebi, onda se njome mahalo. Zvukovi limene glazbe i bubnjeva odjekivali su kampusom satima prije početka utakmice. Kampus je bio ispunjen energijom, uzavreo, svečan.

No, danas je praktički pust. Vrijeme je kišovito i tmurno, neprikladno za bilo kakve aktivnosti na otvorenom. Studenti dan koriste za nadoknađivanje sna, učenje ili pranje rublja, ono za što nisu imali vremena tijekom tjedna.

Hodnici kuće bratstva, u kojima se osjećao neugodno vlažan zadah piva i mladića, mračni su i tihi. Nekoliko je članova okupljeno oko televizora velikog ekrana što ga je prije godinu dana kući donirao imućni bivši član bratstva. Gledali su NCAA ragbi utakmicu na koju je palo nekoliko oklada. Katkad bi klicanje ili stenjanje doprlo do soba na prvom i drugom katu, ali ti su zvukovi tek neznatno remetili tišinu u hodnicima.

Tišinu je razbio povik: – Roark! Klipane jedan!

Roark je izbjegao mokr ručnik bačen u njegovu glavu i počeo se smijati. – Našao si?

– Čije je to? – Todd Grayson je mahao plastičnom čašom u kojoj se nalazila njegova četkica za zube. Što ne bi bilo ništa posebno da čašu netko nije koristio kao pljuvačnicu. Toddova je četkica bila natopljena ljepljivom smeđom tekućinom na dnu čaše.

Roark je počivao na tronožnom kauču ispod njihovih ležajeva koji su visjeli sa stropa na kratkim lancima. Kako bi maksimalno iskoristili prostor malene sobe, dva su mladića smislila i izradila ležajeve izravno prkoseći i kršeći pravila kuće bratstva protiv unošenja bilo kakvih promjena u zgradu.

Dvije cigle služile su kao četvrta noga kauča, ali je taj trn u oku bio središnja točka njihove sobe, "jezgra naše ćelije", rekao je Todd jedne večeri kad je bio posebno pijan. Kad su namještali svoju sobu, tu su rugobu našli u staretinarnici i kupili je za dvadeset dolara. Presvlaka je bila poderana i otrcana, puna mrlja od neidentificiranih tvari. Kauč je postao toliko bitan dio sveukupne ružnoće sobe da su ga odlučili ondje ostaviti nakon što diplomiraju, u naslijeđe budućim stanovnicima toga prostora.

No Todd, koji je nekoć poetski govorio o kauču, sad se tako razbjesnio da su mu podrhtavali svi mišići na tijelu. – Reci mi. Čija je ovo pljuvačnica?

Roark se tako smijao da se morao držati za trbuh.

– Ne želiš znati.

– Brady? Ako je to Brady učinio, tako mi Boga, ubit ću te. – Brady je imao sobu niže u hodniku. On je sjajan momak, idealan član bratstva, od onih koji bi odmah i bez prigovaranja izišli i došli po tebe ako ti se u snježnoj noći pokvari automobil. Brady ima zlatno srce. Međutim, osobna higijena nije mu jača strana.

– Nije Brady.

– Castro? Isuse, molim te, reci mi da nije Castrova – zastenje Todd. – Taj je bolestan! – Drugi osumnjičenik nije Kubanac. Pravo ime mu je Ernie Campello. Dobio je nadimak Castro jer je puštao dugu kovrčavu kosu, ne samo na glavi i donjem dijelu lica, već po cijelom tijelu. – Sam Bog zna što sve gmiže po onom njegovom krznu.

Roark se na to nasmijao, a tada reče: – Zvala je neka Lisa.

Ležerna izjava odmah je potisnula Toddov gnjev.

– Lisa Knowles?

– Zvuči točno.

– Kada?

– Prije pet minuta.

– Je li ostavila poruku?

– Izgledam li ti ja kao tajnica?

– Izgledaš poput zubatoga glupana. Što je rekla?

– Rekla je da imaš maloga poput olovke. Ili je rekla poput igle? Joj, Todd, ne sjećam se. Žalim.

No, ipak sam zapisao njezin broj. Na tvom je stolu.

– Nazvat ću je kasnije.

– Tko je ona? Je li vatrena?

– Da, ali viđa se s nekim iz Delte. Zajedno slušamo povijest i trebaju joj neke bilješke.

– Šteta.

Todd cimeru uputi opaki pogled, a zatim plastičnu čašu baci u koš za smeće. Tuširao se u zajedničkoj kupaonici na kraju hodnika kad se Roark došuljao i njegovu četkicu za zube stavio u duhanski ispljuvak.

– Nemoj se ljutiti – rekao je Roark dok je Todd u ladici komode tražio bokserice. – To je bila vraški dobra šala i vrijedna troška za novu četkicu. Čak i za dvije četkice.

– Hoćeš li mi reći čija je?

– Ne znam. Našao sam je na prozorskoj dasci na drugom katu.

– Isuse. Mogla bi biti bilo čija.

– Tako sam nekako i mislio.

– Vratit ću ti to – prijetio je Todd dok je navlačio majicu kratkih rukava. – Ozbiljno. Upravo si se dobro zajebao, prijatelju.

Roark se samo nasmijao.

– Zar nisi imao pametnijeg posla? Cijeli se dan samo izležavaš.

– Moram ovo dovršiti preko vikenda. – Roark podigne džepno izdanje romana Veliki Gatsby. Todd prezirno puhne kroz nos. – Najsentimentalniji ženskasti lik u povijesti američke beletristike. Želiš da pođemo štogod pojesti?

– Svakako. – Roark spusti noge s kauča i gurne stopala u par tenisica. Prije nego su izišli iz sobe, on i Todd su ritualno poljubili prste i njima udarili po djevojci mjeseca na njihovu kalendaru. – Kasnije, dušo.

To je bilo njihovo mjesto. Bili su stalni gosti. Čim su ušli kod T.R.-a, T.R. im je osobno natočio vrčeve piva i donio ih do njihovog separea.

– Hvala, T.R.

– Hvala, T.R.

Ondje nije bilo jelovnika, ali oni čak nisu morali ni naručivati. T.R. je znao što vole, te se odgegao iza šanka i počeo pripremati njihovo jelo. To i pivo poći će na njihov zajednički račun, a platit će ga kad im to bude odgovaralo. T.R. je svojim mušterijama pružao takve usluge već više od trideset godina.

Priča se da se upisao na fakultet, ali nije izišao na ispite nakon prvog semestra. Novac za plaćanje drugog semestra upotrijebio je za uplaćivanje pologa za tu kuću koja je već tada zamalo srušena. T.R. se nije trudio oko renoviranja, te je građevina danas jednaka kao i prije tridesetak godina. Profesori tehničkih predmeta i arhitekture i dalje su zgradu koristili za proučavanje nosivih greda.

Rasvjetna tijela bila su prekrivena slojevima masne prašine. Linoleum na podu negdje je bio sklizak, a negdje hrapav. Nitko se nije usuđivao pogledati ispod stola strepeći od onoga što bi ondje mogao naći, a pivom ispunjeni mokraćni mjehuri samo bi u hitnim slučajevima potražili olakšanje u zahodu.

Mjesto nije ništa naročito, ali je institucija. Svaki momak na sveučilištu poznavao je T.R.-ovu zalogajnicu jer su se ondje ispunjavale dvije temeljne potrebe muškog sveučilišta: hladno pivo i vruća pizza.

Do sredine prvog semestra T.R. se svakoj mušteriji mogao obratiti po imenu, a čak i ako bi zaboravio ime, znao je kakvu pizzu voli. Todd i Roark uvijek su uzimali isto: debelo tijesto, veoma pikantna kobasica, malo više mozzarella i malo crvene paprike u prahu odozgo.

Roark je zamišljeno žvakao prvi zalogaj bogat sirom. – Doista tako misliš?

– Što mislim?

– Da je Gatsby ženskast.

Todd obriše usta papirnatom salvetom iz kutije na stolu i otpije gutljaj piva. – Tip je bogat. Živi poput jebenog princa ili tako nešto. Ima sve što čovjek može poželjeti.

– Osim žene koju voli.

– A ona je sebična, samoživa glupača, na granici ako ne i posve neurotična, koja neprestano sere po njemu.

– Ali Daisy za Gatsbyja predstavlja ono što se novcem ne može kupiti. Ono nedostižno.

– Ugled? – Todd podigne još jednu krišku pizze s iskrivljenog metalnog tanjura i zagriže. – Uz toliko novca, što ga je briga je li prihvaćen ili ne? Platit će najvišu cijenu za ideal. – Odmahujući glavom, doda: – Ne isplati se.

– Hmm. – Uglavnom se složivši s njim, Roark otpije malo piva. Raspravljali su o vrijednostima Gatsbyja, a zatim o Fitzgeraldovim djelima općenito, što ih je na koncu dovelo do njihovih vlastitih literarnih težnji.

Roark upita: – Kako napreduje tvoj rukopis?

Roman od najmanje sedamdeset tisuća riječi bio je njihov seniorski projekt, završni zadatak prije dobivanja diplome završenog studija filozofije. Jedina prepreka između njih i diplome bila je pokora svakog kreativnog studenta, profesor Hadley.

Todd se namršti. – Hadley se okomio na mene zbog likova.

– Budi malo određeniji.

– Kaže da su to lutke od kartona. Nema originalnosti, spontanosti, dubine, i tako dalje, i tako dalje.

– On to kaže za svačije likove.

– I tvoje?

– Ja još nisam dobio kritiku – odgovori Roark. – Sljedećeg utorka, ranom zorom, osam sati. Bit ću sretan ako izvučem živu glavu.

Dva su se mladića upoznala na obveznim predavanjima iz kompozicije na prvom semestru studija. Predavač je bio apsolvent za kojeg su kasnije zaključili da ni o čemu nema pojma. U prvom tjednu predavanja zadao im je pisanje eseja od pet stranica o knjizi Devotions Johna Donnea.

Samog sebe shvaćajući previše ozbiljno, predavač je zauzeo profesorsko držanje i ton. – Možda vam tekst nije u potpunosti poznat, ali sigurno ćete prepoznati izraz "kome zvona zvone".

– Oprostite, gospodine. – Todd je podigao ruku i bezazleno ga ispravio. – Je li to isto kao i "kome zvono zvoni"?

Prepoznavši srodnu dušu, Roark se nakon sata upoznao s Toddom. Tog je poslijepodneva započelo njihovo prijateljstvo. Tjedan dana kasnije dogovorili su s cimerima koje im je sveučilište nasumce dodijelilo. – Meni odgovara – progundao je Roarkov cimer. Todda je upozorio: – On udara po tom pisačem stroju dvadeset četiri sata na dan.

Za taj prvi pismeni zadatak dobili su dvije najviše ocjene u grupi. – Klipan se ne usuđuje dati peticu – kiselo je primijetio Roark. U kutu njegovih plavih korica pisalo je 4+.

– Ti si barem dobio plus iza svoje četvorke – rekao je Todd nezadovoljan svojom četvorkom.

– I ti bi to dobio da se prvoga dana nisi pravio važan. To ga je doista naljutilo.

– Jebeš njega. Kad budem napisao Veliki američki roman, on će još uvijek ocjenjivati brucoške pismene radove.

– To se neće dogoditi – odbrusio mu je Roark. Zatim mu se široko nasmiješio. – Jer ću ja napisati Veliki američki roman.

Njihovo se prijateljstvo temeljilo na ljubavi prema knjigama i želji da ih pišu. Prošlo je nekoliko godina prije nego su otkrivene pukotine u tim temeljima. Dotad je već počinjena golema šteta i bilo je prekasno da se spriječi potpuno urušavanje.

Bili su uspješni studenti, s dobrim ocjenama iz obveznih predmeta, ali su se posebno isticali u jezičnim područjima. U drugom su se semestru uključili u isto bratstvo. Bili su strastveni ljubitelji sportova i dobri sportaši. Igrali su u ragbijaškoj i košarkaškoj ekipi svojega bratstva, katkad se nadmećući jedan s drugim jednako zdušno kao i protiv suparničkih ekipa.

Bili su aktivni i dobro poznati na kampusu. Todd je izabran u Studentski kongres. Roark je organizirao prijevoz hrane po kampusu, a zarada je bila namijenjena utočištu za beskućnike. Obojica su katkad pisali uvodnike, članke i priče za studentske novine.

Nakon što je jedna od njegovih priča objavljena, Roarku se obratio dekan studija novinarstva. Veoma se povoljno izrazio o Roarkovu radu i rekao mu neka razmisli o preusmjeravanju svojih težnji s kreativnog pisanja na novinarstvo. Roark je odbio. Lijepa književnost bila je njegova prva ljubav.

Roark nikad nije Toddu pričao o tom razgovoru, ali je slavio kad je Todd osvojio prvo mjesto na nacionalnom natjecanju iz pisanja priča. Roarkov rad nije bio čak ni spomenut. Nastojao je prikriti svoju ljubomoru.

Bančili su i zabavljali se s ostalima iz bratstva. Popili su dovoljno piva da se napuni jezero. Katkad bi podijelili joint, ali to im nije prešlo u naviku, niti su ikad kušali teške droge. Njegovali su jedan drugoga kad bi previše popili, posuđivali si novac tijekom privremenih financijskih kriza, a kad je Roark dobio streptokoknu upalu grla i temperatura mu je narasla na trideset devet i pet, Todd ga je odveo u ambulantu.

Kad su Todda obavijestili o iznenadnoj očevoj smrti, Roark ga je vozio preko dvije državne granice, a zatim ostao na sprovodu kako bi prijatelju pružio potrebnu emocionalnu podršku.

S vremena na vrijeme dolazilo bi do nesuglasica. Jednom, kad je Roark uzeo Toddov automobil, vozio je unatrag, udario u hidrant i razbio stražnji blatobran. Todd je nekoliko puta pitao kad ga kani popraviti. Pitao je tako često da je to postala osjetljiva tema.

– Hoćeš li mi se već jednom skinuti s vrata? – prasnuo je Roark.

– Hoćeš li popraviti moj prokleti automobil? Uzrujana razmjena riječi bila je vrhunac prepirke. Idućeg je dana Roark odvezao automobil na popravak, a Todd to više nikad nije spomenuo.

A zatim je tu bio slučaj nestalog Pata Conroya.

Roark se odvezao u knjižaru u Nashvilleu i više od dva sata stajao u redu kako bi upoznao pisca i dobio potpisani primjerak knjige Veliki Santini. Divio se Conroyu više nego bilo kojem drugom suvremenom romanopiscu i zamalo se osramotio kad mu je Conroy zaželio sreću s njegovim vlastitim spisateljskim nastojanjima. Od svega što je posjedovao, najviše je volio tu potpisanu knjigu.

Todd je pitao može li je posuditi. Tvrdio je da ju je vratio na Roarkovu policu nakon što ju je pročitao. Knjiga se nikad nije pojavila, čak ni kad je Roark praktički rasturio njihovu sobu ne bi li je našao.

Sudbina knjige ostala je zagonetkom. S vremenom su se prestali prepirati oko toga, ali Roark više nikad nije posudio knjigu Toddu, a Todd ga to više nije ni pitao.

Bili su zgodni, svaki na svoj način, pa im djevojaka nikad nije nedostajalo. Kad nisu razgovarali o knjigama, tema su najvjerojatnije bile žene. Ako bi se jednome od njih dvojice posrećilo i neka je mlada dama ondje prenoćila, drugi bi se smjestio u susjednoj sobi.

Jednog jutra, nakon što je mlada dama otišla hodnikom na svom "putu sramote", Todd je pogledao Roarka i mrzovoljno rekao: – Nije bila baš tako vatrena, je li?

Roark je odmahnuo glavom. – Sinoć si je gledao kroz pivske naočale.

– Da – uzdahnuo je Todd. Zatim je uz lukavi osmijeh dodao: – Ali sve je dobro u mraku, zar ne?

Neumorno i besramno pričali su o ženama, drsko se priklanjajući dvostrukim mjerilima. Samo je Roark bio blizu ozbiljne veze, i to samo jednom.

Upoznao ju je tijekom razvoženja hrane. Dobrovoljno se javila da će pomoći. Imala je prekrasan smiješak i vitko, atletski građeno tijelo. Bila je pametna i savjesna studentica te je znala inteligentno razgovarati o mnogim temama. No, također je imala smisla za humor i smijala se njegovim šalama. Znala je izvrsno slušati i usredotočiti se na temu kad bi se pretvorila u nešto ozbiljno. Naučila ga je svirati "Chopsticks" na glasoviru, a on je nju nagovorio neka pročita roman Plodovi gnjeva.

Strastveno se ljubila, ali dalje od toga nije htjela ići. Držala se strogog moralnog kodeksa utemeljenog na njezinoj religiji i nije ga kanila prekršiti. Nije to učinila u srednjoj školi sa svojim stalnim momkom, niti će to učiniti sve dok ne bude znala da je s čovjekom za kojeg će se udati i s kojim će ostarjeti.

Roark ju je poštivao zbog toga, ali ga je to vraški frustriralo.

Tada ga je jedne večeri nazvala i rekla da je upravo završila s čitanjem Steinbeckova klasika te ako nije zauzet, željela bi ga vidjeti. Otišao je po nju, pošli su na vožnju, a zatim su se parkirali.

Veoma joj se svidio klasični roman i zahvalila mu je što ga je podijelio s njom. Njezini su poljupci te večeri bili strastveniji nego ikad ranije. Podigla je maju i pritisnula njegovu ruku na svoju nagu dojku. Ako milovanje njezine dojke te osjećanje reakcije i nije bio najveći seksualni užitak što ga je Roark ikad doživio, svakako je bio najznačajniji. Nešto svoje žrtvovala je njemu, a on je bio dovoljno senzibilan da to shvati.

Pitao se je li to ljubav.

Ostavila ga je tjedan dana kasnije. Sa suzama u očima obavijestila ga je da obnavlja svoju vezu s momkom iz srednje škole. Bio je zaprepašten i poprilično bijesan. – Smijem li barem pitati zašto?

– Ti ćeš biti velika osoba, Roark. Slavna. Znam to. No, ja sam samo jednostavna djevojka iz malenoga gradića u Tennesseeju. Možda ću nekoliko godina raditi u osnovnoj školi, a tada ću postati majka i predsjednica Zajednice doma i škole.

– U tome nema ničeg lošeg.

– O, ne ispričavam se ja zbog toga. To je život što sam ga izabrala, život kakav želim. Ali to nije život za tebe.

– Zašto bismo sada morali isplanirati ostatak naših života? – usprotivio se. – Zašto ne možemo odgoditi donošenje velikih odluka i jednostavno se nastaviti družiti, uživati jedno u drugome, čekati i vidjeti što će se događati?

– Jer ako se nastavim viđati s tobom, onda ćemo zajedno spavati.

– Zar bi to bilo tako strašno?

– Uopće ne bi bilo strašno. Bilo bi... – Poljubila ga je, a njezina su slatka usta donosila obuzdavanu strast kakvu je naučio očekivati. – Želim to – šapnula je uz njegove usne. – Silno to želim. Ali zavjetovala sam se na apstinenciju. Ne smijem prekršiti zavjet. Zato se više ne možemo viđati.

Njemu se to činilo potpuno iracionalnim, ali ju nije uspio razuvjeriti. Tjednima je bio deprimiran i zlovoljan. Todd je osjetio da je romantična veza prekinuta pa je oko njega hodao kao po jajima.

Međutim, na koncu više nije mogao podnositi svu tu mrzovolju. – Kriste, preboli to već jednom. – Tvrdio je da je jedini lijek za ženu druga žena. Praktički je odvuкао Roarka iz njihove sobe. Te su se večeri napili i poševili.

Roark se nije “izliječio”, ali se izvukao iz depresije jer nije imao drugog izbora. Kad je kasnije o tome razmišljao, bilo je točno sve što je ona tada rekla. Možda ne onaj dio o tome da mu je zajamčena slava. To tek treba vidjeti. No, u svemu je ostalome bila neobično pronicljiva.

Po završetku semestra preselila se na fakultet koji je bio bliže njezinu rodnom gradu gdje je studirao i njezin momak. Roark joj je zaželio sreću i rekao joj da je njezin dragi najsretniji gad na planetu. Porumenjela je, zahvalila mu na komplimentu i rekla da će pratiti izdavaštvo i očekivati njegovu prvu knjigu.

– Kupovat ću desetak primjeraka tvojih knjiga i dijeliti ih svim svojim prijateljima hvaleći se da sam jednom izlazila s velikim Roarkom Sladeom.

To je bilo najviše što su se on ili Todd približili ozbiljnoj romantičnoj vezi. No, žene su opsjedale njihove misli i palile njihovu požudu, a te kišovite subotnje večeri upravo je jedna djevojka zaključila njihov razgovor o mučnim, obeshrabrujućim kritikama profesora Hadleyja.

Dvije su studentice bile dovoljno hrabre ili drske da uđu u testosteronom nabijeno svetište T.R.-a baš kad je Roark savjetovao Toddu neka zanemari Hadleyjeve komentare. – Na kraju krajeva, to je samo njegovo mišljenje.

Todd je bio okrenut prema vratima te je promijenio temu riječima: – Pa, moje je mišljenje da je ovo jedna dobra cura.

Roark pogleda preko ramena prema dvjema djevojkama. – Koja?

– Plava maja. Ima Tic Tac. – To je bila njihova šifra za vidljive bradavice.

– Dobra je, imaš pravo – složio se Roark.

Todd joj se nasmiješio, a ona mu je uzvratila na isti način.

Roark reče: – Hej, Christie.

– O, Roark, zdravo. – Govorila je tako otegnuto da se činilo da svaka riječ ima barem tri sloga.

– Kako si?

– Sjajno. A ti?

– Ne može biti bolje.

Kad se Roark okrenuo, Todd je psovao u svoju kriglu piva. – Ti kujin sine. Mogao sam znati.

Roark se samo nasmiješio i pijuckao pivo.

Todd je nastavio očijukati. – Prava je lisica. Ne sjećam se da si ikad izišao s njom.

– Nismo izlazili.

– Usputno poznanstvo?

– Tako nekako.

– Da ne bi – prezirno će Todd. – Imao si je.

– Ja...

– Zar nisi?

– Možda. Jednom. Mislim. Možda smo se malo zezali na nekoj zabavi.

Djevojke su sada primale upute od nekolicine drugih mušterija o tome kako namjestiti kugle bilijara. Lekcija je iziskivala saginjanje nad stolom za bilijar, što je Toddu pružilo anatomske pogled na Christie, a što ga je navelo da zasteje. – Prokletstvo.

– Pokušaj ne sliniti, u redu? – prekori ga Roark. – Neugodno mi je.

Izvukao se iz separea i pridružio se nasmijanoj skupini. Drugi su ga mladići poprijeko gledali kad je uhvatio Christie za lakat i poveo je prema separeu. – Christie, ovo je Todd, moj cimer. Todd, ovo je Christie.

Roark joj je ponudio mjesto na svojoj strani separea, tako da su sjedili nasuprot Toddu. – Zdravo, Christie.

– Zdravo.

– Jesi li za pivo?

– Rado.

Todd je dao znak T.R.-u neka donese još jednu kriglu.

– Pizzu?

– Ne, hvala.

Roark je pričekao pivo prije nego se obratio Christie:

– Slušaj, baš mi je žao, ali moram poći. Smijem li te ostaviti u Toddovu društvu? On je prilično bezopasan.

Njezine napućene usne mogle su muškarcima prodati milijun L'Orealovih ruževa. – Subota je uvečer, Roark – pobunila se. – Kamo moraš poći?

– Ostavio sam Gatsbyja, Daisy i sve ostale da me čekaju. Moram im se vratiti. – Nakrivio je glavu prema Toddu. – Bude li se nepristojno ponašao, javi mi. Prebit ću ga radi tebe.

Koketno je pogledala Todda. – Lako ću ja s njim.

– Kladam se da hoćeš – reče Todd uzdigavši obrve.

– U svako doba, dušo.

Roark ju je ostavio nasmijanu. Dva sata kasnije vratio se u njihovu sobu. Nakon što je nekoliko trenutaka osluškivao pred vratima, tiho je pokucao.

– Ha?

– Smijem li ući? – Da.

Todd je bio sam na svojem ležaju, ležeći na leđima, a jedna mu je bosa noga visjela sa strane. Izgledao je posve iscrpljeno, ali je uspio promrmljati: – Hvala što si se maknuo. Gdje si bio cijelo vrijeme?

– U knjižnici.

– Kako je Gatsby?

– Ništa gore od tebe, stari moj. Kad je Christie otišla?

– Prije desetak minuta. Savršeno si to procijenio.

– Drago mi je da sam ti mogao biti od koristi.

– Znaš, doista je pitala jesu li to neki tvoji prijatelji. – Tko?

– To sam i ja pitao. A ona je rekla: "Oni ljudi koji ga čekaju."

– Šališ se.

– Ne. Nikad nije čula za Gatsbyja. Ali koga je briga, dovraga? Jebe se kao da je ona to izmislila.

Roark pođe do prozora i otvori ga. – Ovdje se osjeća miris seksa.

- O, prije nego zaboravim, nazvao je naš omiljeni profesor i ostavio poruku za tebe.
- Hadley?
- Rekao je da je zauzet u osam pa je tebe premjestio za devet sati u utorak ujutro.
- Meni to odgovara. Neću morati rano ustati. Todd zijevne i okrene se prema zidu. – Još jednom hvala za Christie. Ona je nešto posebno. Laku noć.

5. poglavlje

Nakon sastanka na koji su ona i Noah morali poći, Maris se sama vratila iz ureda kući. U jednom je trenutku, dok je uzimala poštu iz njihovog sandučića, došla u iskušenje da noćnog vratara upita je li opazio u koje se doba Noah tog jutra vratio kući, ali nije mogla smisliti način na koji će to pitati bez da ih oboje dovede u neugodnu situaciju, pogotovo sebe. Naručila je dostavu tajlandske večere. Dok je jela, pregledala je promjene što ih je jedna spisateljica unijela u svoj rukopis, potpisala ih i stavila znak da je rukopis spreman za tisak. Još je jednom provjerila svoj rokovnik kako bi bila sigurna da ona i njezina tajnica nisu previdjele neki sastanak što ga je trebalo odgoditi. Oslobodila je ostatak tjedna radi putovanja u Georgiju, što bi mogao biti pomalo optimističan podvig s obzirom na činjenicu da pisca nije obavijestila o svojem dolasku.

No, u ovom se slučaju bolje ispričati nego tražiti dopuštenje. Mora biti odlučna. Kad je riječ o takvom čovjeku, njezin pristup mora biti aktivan i agresivan. Plahost je ne bi nikamo odvela. Mijenjanje radnog rasporeda i stvaranje planova za putovanje učvrstilo je njezinu odluku da ga pođe posjetiti, bez obzira svidalo se to njemu ili ne.

Nakon što je maksimalno odgađala neugodan zadatak obavještanja čovjeka da dolazi, utipkala je broj što se tog jutra pojavio na njezinom telefonskom aparatu. Telefon je zazvonio četiri puta prije nego se čovjek javio.

- Da?
- Ovdje je Maris Matherly-Reed.
- Isuse.
- Ne, Maris Matherly-Reed.

Na to ništa nije rekao, čak ni prgavo što hoćete, premda je neprijateljska tišina dovoljno govorila.

– Mislila sam... – Zastala je. Pogrešan pristup. Nemoj mu dati mogućnost izlaza, Maris, čak ni prostora za okolišanje. – Dolazim vas posjetiti na otok St. Anne – izjavi.

– Kako, molim?

– Govorila sam engleski, nisam li? Koji dio niste razumjeli?

Trenutak kasnije začulo se nešto što bi se moglo protumačiti kao kratak smijeh. – To su dva. Večeras ste odlučni.

– Pa, pokušavam.

– Dakle, dolazite na St. Anne.

– Tako je.

– Moram vas upozoriti, drukčije je od onoga na što ste navikli. Ljudi poput vas...

– Ljudi poput mene?

- ... obično se odmaraju na razvijenijim otocima. Hilton Head. St. Simons. Amelia.
 - Ne putujem radi odmora. – Ne?
 - Dolazim razgovarati s vama.
 - Razgovarali smo.
 - Ne licem u lice.
 - O čemu bismo mogli razgovarati? O flori i fauni na otocima?
 - O vašoj knjizi.
 - Već sam vam rekao da moja knjiga nije na prodaju.
 - Također ste mi rekli da knjige nema. Što je točno? – Uхватила ga je u klopku. Njegova je šutnja bila znak da je toga svjestan. – Stići ću sutra uvečer.
 - Trošite vlastiti novac.
 - Možete li mi preporučiti... – Govorila je u prazan telefon. Spustio je slušalicu. Tvrđoglavo ga je ponovo nazvala.
 - Da?
 - Pitala sam možete li mi preporučiti hotel u Savannahu.
- Opet joj je spustio slušalicu, a Maris se nasmijala. Kao što je njezin otac rekao, bunio se previše glasno i previše očito. Gospodin P.M.E. nije znao da ona postaje sve odlučnija što se on više pjeni.
- Baš je izvukla kovčeg ispod kreveta kako bi počela pakirati stvari, kad je zazvonio telefon. Očekivala je da će to biti pisac. Vjerojatno je smislio neke veoma dobre razloge zašto je neće moći vidjeti kad sutradan stigne onamo.
- Pripremvši se na niz isprika, javila se i vedro rekla: – Halo? – Iznenadila se kad je neki muškarac s brooklynskim naglaskom zatražio Noaha. – Žao mi je, on nije ovdje.
- Pa, moram znati što ću učiniti s njegovim ključem.
 - S ključem?
 - Ne dostavljamo po kućama nakon radnog vremena, znate. Ali, vidite, gospodin Reed mi je dao dodatnih dvadeset dolara da ga večeras donesem ovamo. Jeste li vi njegova žena?
 - Jeste li sigurni da ste dobili pravog Noaha Reeda?
 - Bavi se knjigama ili tako nešto?
 - Da, to je moj muž.
 - Pa, dao mi je tu adresu u Chelseju, rekao je...
 - Koju adresu?
- Rekao joj je adresu u Dvadeset drugoj ulici. – Stan tri B. Tražio je da jučer promijenim bravu jer je onamo već unio neke stvari te nije želio da netko uđe sa starim ključem, znate? Samo što jučer nisam donio rezervni ključ, a rekao je da mu treba barem još jedan. Zato sam mu rekao da će ga dobiti večeras.
- Donio sam ključ, ali pazikuća je izišao. Na njegovim je vratima poruka, kaže nazovi, ali poziv mi neće pomoći, zar ne? Mislim da ključ od stana gospodina Reeda ne bih smio ostaviti kod susjeda. Nikad se ne zna s ljudima, nije li tako?
 - Kakve stvari? – Ha?
 - Rekli ste da je već unio neke stvari u stan.
 - Stvari. Namještaj. Znate, ono što bogati ljudi imaju u svojim kućama. Sagove i slike i tome slično. Mogu li si ja priuštiti tako lijepe stvari? Zaboravite. Samo znam da sam spreman otići

kući i smjestiti se u naslonjač kako bih gledao utakmicu Metsa. Samo, ne bih želio uvrijediti gospodina Reeda. Dao mi je dodatnih dvadeset...

– Dolara. To ste već rekli. Dat ću vam još dvadeset ako ćete me pričekati. Bit ću ondje za petnaest minuta.

Maris je izišla iz zgrade i gotovo pretrčala dva bloka do postaje podzemne željeznice na raskrižju Sedamdeset druge i Broadwaya. Taksijem bi joj trebalo mnogo više vremena. Željela je što prije vidjeti te lijepe stvari što ih je Noah uselio u stan u Chelseju o kojem ona ništa ne zna. Željela je što prije saznati zašto mu treba još jedan stan. I željela je znati kome je namijenjen rezervni ključ.

Bršljan se penjao po starim ciglama pružajući toplinu i šarm zgradi. Cvijeće je cvalo u kutijama na prozorima s obje strane uskog trijema što ga je osam stuba dijelilo od ulice. U susjedstvu su se nalazile slične kuće što su ih ljudi renovirali i pokušali stvoriti osjećaj i duh blažeg, ljepšeg New Yorka kakav je odavno nestao.

Ostakljena ulazna vrata nisu bila zaključana. Bravar ju je čekao u predvorju. Nekako je uspio zakopčati patentni zatvarač trenirke preko trbuha koji se širio najmanje pola metra ispod njegovih prsa. – Tko vas je pustio unutra? – pitala ga je nakon što se predstavila.

– Nisam uzalud bravar – otpuhnuo je kroz nos. – Samo, iskreno rečeno, vrata nisu bila zaključana. Vani je bilo prevruće da bih vas ondje čekao. Znojio sam se poput svinje.

Klimatizacijski je uređaj hladio i njezinu vlažnu kožu. Znojenje je pripisala boravku među drugim ljepljivim putnicima u podzemnoj željeznici. Postaje su bile zloglasne po tome što je zimi ondje bilo vjetrovito i hladno, a ljeti posve bez zraka. No, također se tjeskobno znojila strepeći od onoga što će naći u stanu tri B.

– Želite li srediti račun?

Upitno ga je pogledala, a tada se sjetila obećanih dvadeset dolara. Nakon što mu je platila, zatražila je ključ.

– Najprije ga moram provjeriti – rekao joj je. – Nije baš tako lako kako ljudi misle, izrađivati ključeve. Mušteriji nikad ne ostavljam ključ prije nego provjerim kako radi.

– U redu.

– Nema dizala. Moramo stubama.

Glavom mu je pokazala neka pođe ispred nje. – Zašto niste jednostavno pošli gore, isprobali ključ i ostavili ga u stanu? Zar se vrata ne bi zaključala za vama?

– Zasun ne bi. Osim toga, samo bi mi to trebalo – rekao je govoreći preko ramena. – Nešto nestane i mene bi prvoga optužili za krađu.

– Sumnjam.

– Neću riskirati i ulaziti u čovjekov stan kad on nije tu. Zaboravite.

Soptao je i puhao kad su stigli na drugi kat. Dok je prilazio vratima, izvadio je rezervni ključ iz džepa trenirke i uvukao ga u bravu. – Savršeno – reče i otvori vrata. Zatim se makne u stranu kako bi Maris mogla ući. – Prekidač za svjetlo je s vaše desne strane. Potražila je prekidač i upalila svjetlo.

– Iznenađenje!

Uzvik je potekao od pedesetak ljudi, a ona ih je sve poznavala. Usta su joj se zabezegnuto otvorila. Rukom je pritisnula srce. Svi su se smijali njezinom zaprepaštenom izrazu lica.

Noah se odvojio od ostalih i prišao joj smiješeći se od uha do uha. Čvrsto ju je zagrlio, a zatim je bučno poljubio u usta. – Sretna ti godišnjica, draga.

– A-ali naša godišnjica je tek...

– Znam kad je. Ali ti uvijek otkriješ moje pokušaje da te iznenadim. Odlučio sam da ću te ove godine preduhitriti. Sudeći prema tvojoj reakciji, čini se da sam uspio. – Pogledao je iza nje i obratio se bravaru. – Bili ste sjajni.

Pokazalo se da je čovjek glumac unajmljen da odigra ulogu bravara. – Uvjerili ste me da ću uhvatiti muža kako me vara – reče mu Maris.

– Sretna vam godišnjica, gospođo Reed – rekao je glasom koji je odzvanjao od Kraljičina engleskog. Kasnije su joj objasnili da je njegova najzapaženija uloga bila Falstaff. Sad je posegnuo za njezinom rukom i poljubio je. – Uživajte u svojoj posebnoj večeri.

– Nemojte ići. Ostanite i zabavite se. – Čovjek je prihvatio poziv.

– U redu je, zar ne? – pitala je Noaha kad se glumac pridružio drugim gostima u redu ispred stola s jelom.

– Kako god ti želiš, draga.

– Čiji je ovo stan?

– Taj dio je bio istinit. Moj je.

– Doista?

– Što si mislila, čiji je?

– Ja...

– Ti trebaš malo šampanjca.

– Ali Noah...

– Kasnije ćeš dobiti objašnjenje. Obećajem. Nakon što se pobrinuo da dobije punu čašu pjenušca, poveo ju je kroz mnoštvo da bi pozdravila njihove goste, među kojima su bili gotovo svi iz Matherly Pressa. Mnogi su govorili kako je bilo teško sačuvati tajnu. Jedna je žena priznala da ju je gotovo pitala što će odjenuti. – Noah bi me ubio da sam pokvarila iznenađenje.

– Pogledaj u čemu sam došla – zastenje Maris. – U zgužvanom poslovnom odijelu i sa sjajnim licem. Nisam znala da dolazim na zabavu.

– Bila bih spremna ubiti kad bih mogla izgledati kao ti kad imaš najgori dan – reče žena.

Među gostima je bilo i nekoliko lokalnih pisaca s kojima je Maris surađivala, kao i prijatelja koji su se bavili posve drugim stvarima, uključujući jednu anesteziologinju i njezina muža koji predaje kemiju na newyorškom sveučilištu, burzovnog mešetara i filmskog producenta koji je jednu od knjiga na kojoj je Maris radila pretvorio u izvrstan film.

Tada se mnoštvo razmaknulo i ona je ugledala Daniela. Sjedio je tako da mu je jedna ruka počivala na izrezbarenoj srebrnoj glavici štapa, a u drugoj je držao čašu šampanjca i nazdravljao joj.

– Tata!

– Najljepše želje za tvoju godišnjicu, dušo, nekoliko tjedana ranije.

– Ne mogu vjerovati da si ti znao za ovo! – Sagnula se i poljubila ga u obraz, rumen od šampanjca. – Jutros nisi ništa odao.

– Što je bilo prilično teško, s obzirom na temu našeg razgovora. – Značajnim ju je pogledom podsjetio na bračne brige što ih je s njim podijelila.

Osjećajući kako joj obrazi postaju topli od nelagode, Maris tiho reče: – Ovo objašnjava zašto je Noah u posljednje vrijeme bio onako odsutan duhom. Sad se osjećam poput budale.

– Nemoj – naredi Daniel strogo skupivši obrve. – Budala je onaj tko ignorira znakove upozorenja.

Još ga je jednom na brzinu poljubila, a tada su je odvukli među ostale. Noah je izvrsno obavio posao, ne samo uspješno priredivši iznenađenje, već i pripremivši krasnu zabavu. Kuhar iz njezina najdražeg restorana pripremio je hranu i ostao ondje kako bi se pobrinuo da se sve pravilno servira. Šampanjac se obilno točio. Glazba je postajala sve glasnija i, premda je sutrašnji dan bio radni, gosti su ostali do kasna. No, s vremenom su im ipak zaželjeli laku noć.

Daniel je posljednji otišao. – Starost ima svoje dobre strane – rekao je Maris i Noahu na vratima. – Ne mnogo, pazite, ali nekoliko. Jedna je ta da čovjek može malo popiti i ujutro spavati do kasna jer se nigdje ne mora na vrijeme pojaviti.

Maris ga srdačno zagrla. – Volim te, tata. I svakoga dana saznam nešto novo o tebi.

– Na primjer?

– Da vraški dobro znaš čuvati tajne.

– Pazi kako se izražavaš, mlada damo, ili ću reći Maxine neka ti sapunom ispere usta.

– Ne bi bilo prvi put – reče Maris i nasmije se. Nakon još jednog zagrljaja, pitala ga je hoće li moći sići stubama.

– Stigao sam gore, zar ne? – svadljivo je rekao.

– Oprosti što sam pitala. – Unatoč tome, dala je Noahu znak neka Daniela otprati dolje. – Čeka li ga automobil da ga odveze kući?

– Uz pločnik je – reče Noah. – Već sam provjerio.

– Dobro. Tata, sjeti se da ću u Georgiji uza se imati mobitel. Rekla sam Maxine neka nazove...

– I hoće, staro zabadalo. Vodi me odavde, Noah. Molim te. Prije nego Maris zaključa da sam spreman za pelene za odrasle.

Noah ga je poveo hodnikom prema stubištu. – Odmah ću se vratiti, draga – doviknuo je Maris.

– Još ti nisam dao dar.

– Zar ima još?

– Samo čekaj. I ne njuškaj naokolo!

Sad kad su gosti otišli, mogla je prvi put dobro pogledati stan. Kroz visoke prozore na suprotnom zidu pružao se pogled na vrt na krovu susjedne kuće. "Stvari" su bile lijepe, ali ne onako skupe kako je "bravar" dao naslutiti. Bilo je slika na zidovima, kao i sag ispod naslonjača i kauča, ali naglasak je bio na funkcionalnosti i udobnosti.

Malena je kuhinja bila uska, čak i prema newyorškim mjerilima. Iz dnevne su sobe jedna zatvorena vrata najvjerojatnije vodila u spavaću sobu. Hodala je prema tim vratima kad su je oko struka uhvatile ruke.

– Mislim da sam ti rekao da ne njuškaš – reče Noah i poljubi joj uho.

– Nisam znala da njuškam. Kad ćeš mi reći zašto si unajmio ovaj stan?

– Ima vremena. Budi strpljiva.

– Je li moj dar iza vrata broj jedan?

– Pogledajmo. – Poveo ju je prema vratima. – Sad ih smiješ otvoriti.

Soba je bila malena, ali se doimala većom zahvaljujući velikom prozoru. Unutra se nalazio pisaći stol, kožom presvučena stolica na okretanje i police djelomično popunjene knjigama. Zatim je imala telefon, kompjutor i štampač te faks. Žuti notes ležao je na stolu kraj metalnog držača za olovke ispunjenog našiljenim olovkama.

Maris je uočila svaku pojedinost, a zatim se okrenula i pogledala Noaha.

Položio joj je ruke na ramena i počeo ih nježno masirati. – Znam da si se pitala zašto tako često kasno dolazim kući, kao i za vrijeme kad me nije bilo ni u uredu ni kod kuće.

– Priznajem.

– Ispričavam se što sam te zabrinuo. Želio sam da ovaj stan bude posve uređen prije nego ga ti vidiš. Trebali su mi tjedni da ga sredim. Mjeseci, ako ćeš računati vrijeme što sam ga proveo tražeći prikladan prostor.

– Prostor za što?

– Pa, ne za izvanbračnu ljubavnu vezu kako si ti mislila.

Spustila je pogled. – Opet priznajem.

– S Nadijom?

– Ona je bila na vrhu popisa sumnjivih.

– Maris – prijekorno će on.

Zabacila je glavu i protresla kosu kao da se oslobađa nekakvog tereta. – Bože, drago mi je da nije riječ o tome.

– Osjećaš li se bolje?

– Neizmijerno. Ali ako ovaj stan nije predviđen za ljubavno gnijezdo, zašto si ga unajmio?

Sagnuo je glavu stvarajući dojam posramljenog čovjeka. – Radi pisanja.

– Radi pisanja? – ponovila je nesigurnim glasom.

– To je tvoj dar za godišnjicu. Ponovo sam počeo pisati.

Nekoliko je trenutaka bila previše iznenađena da bi nešto rekla, a tada mu se bacila u zagrljaj.

– Noah! To je divno. Kada? Što te je navelo... Uvijek postaješ tako defenzivan kad ja to spomenem. O, ushićena sam. Ushićena!

Obasula mu je lice poljupcima. Smijao se i prepustio njezinu oduševljenju. Na koncu ju je odmaknuo od sebe. – Nemoj se previše zanositi. Vjerojatno će to biti nešto jedno.

– Neće – odlučno će Maris. – Uopće ne vjerujem da si ti čudo od jedne knjige kako se ti bojiš.

Autor Pobjeđenih...

– Što sam napisao prije nekoliko godina, Maris, kad sam bio ispunjen strašću, mladić sa zvijezdama u očima.

– I s darovitošću – naglasila je. – Darovitost kakva je tvoja ne može se potrošiti na jednu knjigu, Noah. To ne može jednostavno nestati. Upravo suprotno, mislim da sazrijeva s godinama i iskustvom.

– Vidjet ćemo. – Sumnjičavo je pogledao kompjutor. – U svakom slučaju, spreman sam testirati tvoju teoriju. Pokušat ću.

– Ne činiš to samo radi mene, je li?

– Ne bih to mogao učiniti samo radi tebe. Pisanje je vraški težak posao. Na granici mazohizma. Ako tvoje srce nije u tome, osuđen si na propast prije nego počneš. – Protrljao joj je obraz zglavcima prstiju. – To je nešto što želim učiniti. Veoma. Ako i tebe čini sretnom, tim bolje.

– Čini me veoma sretnom. Ne bih mogla biti zadovoljnija. – Čvrsto ga je zagrlila, a zatim strastveno poljubila, onako kako već dugo nije.

Dok su njihove usne bile spojene, Noah je skinuo sako. Ubrzali su se otkucaji njezina srca. Okruženje je nepoznato i neiskušano. Osjećala bi da čine nešto pomalo nedopušteno kad bi vodili ljubav u tom novom stanu, na kauču, na sagu. Dovraga, na pisaćem stolu. Zašto ne? Odrasli su ljudi.

Prešla je rukama po njegovim prsima i počela mu odvezivati kravatu. No, on ju je odmaknuo, sjeo za tipkovnicu i uključio kompjutor.

– Jedva čekam da počnem.

– Sada?

Okrenuo se na stolici i pogledao je skrušeno se smiješeći. – Hoće li ti smetati? Trebali su mi tjedni za uređivanje svojeg novog igrališta, ali nisam se imao vremena igrati na njemu. Jedva sam uspio sve dovršiti danas poslije podne, a zatim su stigli kuhar i konobari. Želio bih instalirati software i možda unijeti nekoliko bilješki. Poigravao sam se jednom idejom. Bojim se da će nestati ako je ne zapišem. Imaš li nešto protiv da malo radim?

Prisilila se na smiješak. – Ne. Naravno da nemam. Ni najmanje.

Neće biti romantičnog završetka večeri, a to ju je razočaralo. No, zapravo se nije mogla žaliti. Ovo je željela. Godinama ga je poticala na to.

– Pozdravit ću te i ostaviti da radiš.

– Ne moraš otići, Maris. Možeš ostati ovdje ako želiš. Odmahnula je glavom. – Ne želim te ometati. Osim toga, moram poći kući i spakirati se za put.

Uhvatio ju je za ruku i poljubio joj dlan. – Možeš li sama zaustaviti taksu?

– Nemoj biti smiješan. Naravno. – Naslonila se na naslone za ruke njegove stolice i spustila svoje lice do njegovoga. – To je bilo lijepo iznenađenje, Noah. Hvala ti na svemu, ali posebno na ovome. Jedva čekam da pročitam tvoj novi roman. Pogledaj što se dogodilo nakon što sam pročitala prvi.

Dok su se ljubili, rukom je slijedio oblinu njezina boka sve do stražnjeg dijela bedra. Kad se ona malo odmaknula, nastavio joj je milovati nogu. – Kad bolje razmislim, možda ću odgoditi početak do sutra.

Uperila je prst u tipkovnicu. – Piši!

Petnaest minuta kasnije Noah je otključao vrata drugog stana. Nalazio se pola bloka dalje; sedamdeset sedam koraka, točnije rečeno; od onoga u kojem je uređio ured što ga nikad nije kanio koristiti. Spustio je ključ na stolić uza zid u malenom predsoblju i ušao u dnevni boravak, a tada je naglo stao.

– Počela sam bez tebe – reče Nadia.

– Vidim.

Ležala je na kauču s jednom nogom na podu odjevena samo u svileni kućni ogrtač, posve rastvoren. Oči su joj bile napola zatvorene. Ruku je ritmički pomicala između bedara. – Blizu sam. Bit će bolje da požuriš ako želiš sudjelovati u ovome.

Prišao je kauču, spustio ruku i protrljao joj ukrućenu bradavicu. To je bilo dovoljno da svrši. Smiješeći se dok ju je promatrao, Noah ju je nastavio trljati sve dok njezino izvijenno tijelo nije izvuklo svaki djelić užitka iz orgazma, a zatim se opustilo na jastucima.

– Besramna si, Nadia.

– Znam. – Podigla je ruke iznad glave i protegnula se. – Nije li to divno?
Počeo se razodijevati. – Zabava iznenađenja bila je genijalna zamisao. Maris je sada potpuno razuvjerena.

– Ooo, pričaj mi.

– Priznala je da je sumnjala da imam izvanbračnu vezu.

– A tko je, molim te, reci mi, bio sumnjiva osoba? Značajno ju je pogledao tako da je gotovo prela od pakosnog zadovoljstva.

On nastavi s pričom: – Sad kad je moja žena vidjela utočište za pisanje, što ju je doista oduševilo, mogu ga koristiti kao ispriku za odlazak u bilo koje doba dana ili noći.

– Za ovo.

– Svakako za ovo. Kao i za ono drugo što radimo.

– Međutim, Maris je samo pola problema. Što je s Danielom?

– On je starac, Nadia. Senilan.

– Nikad neće prodati Matherly Press. To je već tisuću puta javno rekao.

Noah ležerno povuče pojas s hlača i lagano je njime udari po bedru. – Nema razloga za zabrinutost, draga moja. Pobrinut ću se da Matherly Press bude prodan prije nego se njih dvoje snađu. Maris se zapalila za nekog novog pisca kojeg je otkrila u hrpi za otpad. To će skrenuti njezinu pozornost. Daniel se povukao, gotovo u potpunosti prepustivši meni poslovne pothvate kompanije. Prvi put će čuti za prodaju kad o tome budu čitali u časopisu Publishers Weekly, a tada će biti prekasno da je spriječe. Imat ću Danielov položaj i sve pogodnosti koje uz to idu zajedno s deset tisuća dionica WorldViewa i lijepih deset milijuna na svom bankovnom računu.

– A Matherlyjevi će imati samo jedno drugo.

– Valjda. Doista me to uopće ne zanima.

Skinuo je hlače i donje rublje. Nadia je s užitkom promatrala njegov istureni penis. – Je li Maris zaslužna za to? Podsjeti me da joj zahvalim.

– Nemaš joj na čemu zahvaljivati.

– Večeras nisi ništa dobio?

– Jutros.

– Mislila sam da je večerašnja zabava proslava godišnjice braka.

– Maris slavi na svoj način, a ja na svoj.

Smijući se, objumila mu je penis šakom i počela ga milovati. – Jednom mi moraš ispričati sve o tome.

– Nema se baš što pričati.

Prešla je palcem preko glatkog vrha. – Gospođica Maris se ne jebe prljavo?

– Gospođica Maris se ne jebe. – Kleknuo je između njezinih bedara i raširio ih. – Ona vodi ljubav.

– Kako slatko.

– To mi se kod tebe sviđa, Nadia.

– Mnogo ti se toga kod mene sviđa. Morat ćeš biti određeniji.

Zabio se u nju. – Nikad nisi slatka.

6. poglavlje

S obiju strana cesta na otoku St. Anne rasle su šume gušće i mračnije od onih što ih je Maris vidjela u Berkshiresu blizu njihove seoske kuće. Zapravo nigdje nije vidjela tako guste i mračne šume. Podsjećale su je na šume iz priča braće Grimm.

Grmlje je bilo gusto isprepletano, a stabla visoka, što je sjenke pod njima činilo neprobojnim. Katkad bi je šuštanje lišća upozorilo na nazočnost životinja, ali nije znala koje su vrste i u kojoj su mjeri opasne za ljude. Bojeći se onoga što bi mogla vidjeti ako bi izbliza pogledala, osjećala se sigurnijom dok je gledala samo cestu.

Stigla je kasnije no što je mislila. Olujno vrijeme u Atlanti izazvalo je tri sata zakašnjenja leta za Savannah. Dok je uzela sobu u hotelu i pronašla prijevoz do otoka, sunce je već zalazilo. Otok bi za nju bio strano područje i usred bijela dana, ali suton je naglašavao njegovu neobičnost i stvarao prijeteći ugođaj koji ju je ispunjavao nesigurnošću.

Dok je polako napredovala u unajmljenim kolicima za golf, osjećala se krajnje ranjivom. Bila je prestrašena jer je sve oko nje djelovalo jednako neprijateljski kao i čovjek na pristaništu od kojeg je unajmila kolica za golf.

Kad ga je zamolila za upute da stigne do pišćeve kuće, on je odgovorio vlastitim pitanjem. – Što "očete od njeg"?

– Poznajete li ga? – Je.

– Znate li gdje živi?

– Sigurno.

– Možete li mi reći kako ću stići do njega, molim vas? Očekuje me.

Odmjerio ju je od glave do pete. – Ma je li?

Raširila je grubi zemljovid otoka što joj ga je dao vlasnik malenog čamca kojim je stigla s kopna. – Ja sam ovdje, točno? – Na zemljovidu je pokazala pristanište gdje je čovjek pristao uz gat tek toliko da se ona može iskrcati. – Kamo moram poći odavde?

– Pa, samo jedna cesta vodi odavde, ne?

– To vidim – rekla je obuzdavajući nestrpljenje. – Ali sudeći prema zemljovidu, glavna se cesta grana u tri smjera. Ovdje. – Pokazala mu je znak.

– Vi niste odavde, je li? Vi ste tamo negdje sa sjevera?

– Kakve to veze ima?

Prezirno je otpuhnuo kroz nos i ispljunuo duhanski sok u blato, a zatim je prljavim, napuklim noktom slijedio put kojim je trebala poći. – Poći ćete tu, hmm, oko tisuću dvjesto metara iza križanja. Skretanje lijevo odvest će vas ravno do kuće. Ako završite u Atlantiku, pošli ste predaleko. – Nacerio se i otkrio velike rupe ondje gdje su mu trebali biti zubi.

Kratko mu je zahvalila i krenula na posljednju etapu svojega putovanja. "Komerrijalni dio" pristaništa bio je ograničen na dva poslovna mjesta: unajmljivanje kolica za golf i Terryjev bar i grill. Tako je stajalo na rukom napisanom znaku iznad vrata.

Terryjev je lokal bio kružna građevina s krovom od valovitog lima. Gornje dvije trećine vanjskih zidova sastojale su se od mreža za zaštitu od komaraca, ali je unutrašnjost bila tako slabo osvijetljena da je Maris vidjela samo sjaj neonskih reklama za pivo na udaljenom zidu i rasvjetna tijela što su visjela sa stropa, onakva kakva obično vise iznad stolova za bilijar. S

jedne strane zgrade bilo je parkirano nekoliko vozila, uglavnom kamioneta. Snimljena je glazba dopirala kroz mrežu.

Ispred lokala je neki čovjek, vjerojatno Terry, pekao meso na velikom roštilju i istodobno pijuckao pivo iz boce. Nakon što je prošla kraj njega, osjećala je kako je prati pogledom sve dok nije zašla iza zavoja pa mu više nije bila na vidiku.

Bila je sama na cesti. Nije prošao niti jedan automobil ili kamionet. Činilo se da je pristanište posljednje uporište civilizacije. Nakon što je izdržala to mukotrpno putovanje, što je smatrala posve točnim opisom, poželjela je da se može radovati ljubaznom dočeku kad stigne u piščev dom. Nažalost, nije se previše nadala da će biti lijepo dočekan.

S vremenom je osjetila slani morski zrak povrh dominantnog mirisa zelenila. Shvativši da plaža više ne može biti daleko, počela je tražiti skretanje, ali ga je promašila kad je stigla do njega. Nikakav znak nije ukazivao na činjenicu da tu postoji neka staza. Bila je tako uska i tako dobro skrivena zelenilom da je uopće ne bi vidjela da ju nije posebno tražila.

Okrenula je kolica i pošla stazom. Tu je tlo imalo mnogo više neravnina nego na glavnoj cesti. Kolica su poskakivala preko rupa. Grane su odozgo stvarale neprozirni svod. Ovdje je šuma bila još gušća i tiša te je djelovala još opasnije.

Počela je misliti da se upustila u glupav podvig, da bi trebala biti razumna i povući se u sigurnost hotelske sobe u civiliziranom i gostoljubivom Savannahu. Mogla bi naručiti obrok u sobu, prirediti si pjenušavu kupku i popiti čašu vina iz mini bara. Nakon što se tako oporavi, mogla bi nazvati i pokušati nagovoriti pisca da se nađu na neutralnom terenu.

No, tada je prvi put ugledala kuću i odmah se oduševila.

Bila je predivna. Posebno lijepa. Lijepa na način koji je izazivao sjetu. Ostarjela filmska zvijezda čije je nekoć prelijepo lice sada svjedočilo o prolaženju desetljeća. Antikna vjenčana haljina čija je čipka požutjela i stanjila se. Gardenija čije su žućkastobijele latice postale smeđe. Na kući su se jasno vidjeli znakovi nekadašnje grandioznosti, sada izgubljene.

No, sumrak je ublažavao njezine vidljive nedostatke te je bila ljupka poput akvarela naslikanog na temelju izbljedjelog, ali dragog sjećanja.

Maris je izišla iz kolica i pošla stazom uz koju su rasli spektakularni, španjolskom mahovinom pokriveni hrastovi. Popela se stubama što je tiše mogla. Kad je stigla do verande, obuzeo ju je budalasti poriv da je prijeđe na vršcima prstiju, poput Jema Fincha u filmu Ubiti pticu rugalicu, kako ne bi sablasnog Booa Radleyja upozorio na svoju nazočnost ondje gdje nije trebao biti, gdje nije pripadao i nije bio dobrodošao.

Međutim, samo se ohrabrila dubokim udisajem, žustro pošla prema ulaznim vratima i posegnula za mjedenom alkonom.

– Maris Matherly-Reed?

Iznenadeno je poskočila. Alka je uz glasan zveket udarila po metalnoj pločici na vratima. Pogledavši onamo odakle je stigao neočekivani upit, koraknula je unatrag i pogledala niz dugačku verandu. Nečije je lice virilo u nju kroz jedan od visokih prednjih prozora.

– Dakle – reče čovjek – doista ste došli.

– Zdravo.

Nastavio je zuriti u nju kroz zaštitnu mrežu protiv komaraca dovodeći je u daleko nepovoljniji položaj. Bila je svjesna činjenice da on nju može mnogo bolje vidjeti nego ona njega, ali nije se pomaknula. Stigla je dovde.

Na koncu, čovjek reče: – Hajde, uđite.

Gurnula je blistava crna ulazna vrata i ušla u široko predvorje. Izišao je iz jedne od prostorija brišući ruke prljavom krpom. Bio je odjeven u kaki kratke hlače i običnu radnu košulju zavrnutih rukava. Oba komada odjeće bila su prilično široka i prljava poput krpe. Na nogama je imao par tenisica koje su vidjele i bolje dane.

Pogledao je iza nje. – Došli ste sami?

– Da.

– Komarci ulaze.

– O, oprostite. – Okrenula se i zatvorila ulazna vrata.

– Nema zamjenika šerifa u pratnji?

U glasu mu se osjećao blagi prijekor. Osjećala je da je dužna objašnjenje. – Na koncu sam iz očaja nazvala šerifov ured. Pitala sam zamjenika Harrisa poznaje li nekoga tko živi u ovom kraju i predstavlja se inicijalima P.M.E. Nisam imala pojma da će u potragu i ispričavam se ako je to izazvalo neke probleme.

Nešto je progundao, ali nije bila sigurna je li prihvatio njezinu ispriku ili ju je odbacio. Laknulo joj je jer ju nije ispsovao i izbacio iz kuće. Nije bio onako neugodan kako je očekivala. Bio je stariji i ne onako fizički impozantan kako je zaključila po njegovu glasu preko telefona. Govorio je otegnuto, ali ne onako odrješito.

Međutim, nije bio naročito prijateljski raspoložen. Oprezno ju je proučavao plavim očima.

– Nisam bila sigurna što mogu očekivati kad stignem ovamo – rekla je nadajući se da će ga iskrenošću smekšati. – Bojala sam se da me uopće nećete pozvati unutra.

Odmjerio ju je od glave do pete te je požalila što nije odvojila vremena i osvježila se u Savannahu. Sad je poželjela da se barem preodjenula. Njezino je putno odijelo dovoljno lagano za New York, ali je preteško za ovu klimu. Izgledalo je građanski i uopće se nije uklapalo. Također se zgužvalo tijekom vožnja taksijima, avionima i čamcem.

– Daleko ste od Manhattana, gospođo Matherly-Reed.

Njegova je primjedba uglavnom sažela sve ono o čemu je ona razmišljala. – I to ne samo zemljopisno. Ako se izuzmu kolica za golf, St. Anne bi mogao biti iz nekog drugog stoljeća.

– Otok je primitivan na mnoge načine. Ljudi koji ovdje žive žele da oстане tako.

Iz toga je zaključila da je ona pridošlica za koju bi oni više voljeli da nije ni dolazila. Osjećajući se smeteno i želeći skrenuti pozornost sa sebe, na brzinu se osvrnula naokolo.

Predvorjem je dominiralo stubište, bez potpornja, što je vodilo na kat, ali je gore sve bilo u mraku. Na pamet joj je palo desetak pitanja o prošlosti kuće, ali nije željela izazivati sreću te je samo rekla: – Kuća je fantastična. Koliko dugo živite ovdje?

– Malo više od godinu dana. Bila je posve zapuštena.

– Onda ste već mnogo učinili.

– Još uvijek ima dosta posla. Zapravo, radio sam nešto u blagovaonici. Želite li vidjeti?

– Vrlo rado.

Nasmiješio joj se, a ona mu je uzvratila na isti način. Potom se okrenuo i vratio u prostoriju iz koje je maločas izišao. Kristalni se luster na sredini stropa lagano njihao. Vidio ju je kako ga gleda.

– Jedna od prvih promjena bila je instaliranje klimatizacijskog uređaja. Ispuh puše točno prema lusteru i zato se njiše. Barem tako ja želim vjerovati. – Zagonetno se nasmijao, a zatim je pokazao prema kaminu.

Vješto izrezbarena ploča nad kaminom bila je ogoljena do samog drva i pripremljena za dotjerivanje. – To mi je zadalo više posla no što sam očekivao – priznao je. – Da sam znao koliko su slojeva laka i boje nanijeli prijašnji vlasnici, kako će biti naporno i koliko će mi vremena oduzeti skidanje svega toga, zaposlio bih profesionalca da to učini.

Prišla je kaminu i ispružila ruku da ga dotakne, a tada je oklijevala i pogledala ga. – Smijem li? – Kretnjom joj je dao dopuštenje, a ona je vršcima prstiju prešla po zamršeno izrezbarenoj vinovoj lozi.

– Vlasnik koji je izgradio kuću vodio je detaljan dnevnik o gradnji – objasnio je. – Jedan je rob izrezbario ploču kamina i rukohvat na stubištu. Zvao se Phineas.

– Krasno je. Sigurno će biti još ljepše kad završite.

– Parker to i očekuje. On je perfekcionista.

– Parker?

– Vlasnik.

Spustila je ruku i okrenula se prema njemu. – Oh. Pretpostavila sam da ste vi vlasnik kuće.

Odmahnuo je glavom zabavljajući se. – Ja samo radim ovdje.

– To je veoma velikodušno s njegove strane.

– S čije strane?

– Gospodina Parkera. Da vam je otvorio svoj dom i dopustio vam da ovdje pišete.

Trenutak je zbunjeno zurio u nju, a zatim se počeo smijati. – Gospođo Matherly-Reed, bojim se da ste nešto pogrešno shvatili, a to je isključivo moja krivnja. Očito ste me zamijenili za Parkera, čovjeka kojeg ste došli posjetiti. Parkera Evansa.

Potrajalo je trenutak dok nije shvatila, a zatim se zlovoljno osmjehnula. – Parker Evans. Srednji inicijal M.

– Niste znali kako se zove?

– Nije mi rekao.

– Nikad prije niste čuli njegovo ime?

– Ne, koliko se sjećam. Zar sam trebala? Proučavao ju je dugi trenutak, a tada se nasmiješio i pružio joj ruku. – Ja sam Mike Strother. Oprostite mi što vam to nisam jasno stavio do znanja čim ste došli. Mislio sam da ćete odmah znati da ja nisam Parker.

– Drago mi je, gospodine Strother.

– Mike.

Nasmiješila mu se. Stariji joj se čovjek sve više sviđao te se pitala kako ga je mogla smatrati neugodnim stvorenjem s kojim je telefonski razgovarala. Njegove su oči bile ljubazne, premda je osjećala da ju je još uvijek procjenjivao, odmjeravao i nastojao je pročitati. Malo se smanjio njegov oprez u odnosu na nju, ali još uvijek nije posve nestao. Naravno, nije mogla znati što mu je vlasnik kuće rekao o njoj. Zacijelo ništa laskavo.

– Jeste li vi građevinski poduzetnik koji vodi renoviranje kuće?

– Zaboga, ne. Samo se iskušavam u ovom dotjerivanju kamina. Radio sam za Parkera mnogo prije nego je kupio ovu kuću.

– U kojem svojstvu?

– Radim sve pomalo – objasnio je. – Ja sam glavni kuhar i perač boca, pazikuća, vrtlar, komornik.

– Je li on zahtjevan poslodavac? Tiho se nasmijao. – Nemate pojma.

Očito nije imala pojma. Njezini unaprijed stvoreni zaključci o Parkeru M. Evansu rušili su se jedan za drugim. Sigurno nije zvučio poput čovjeka koji bi imao na raspolaganju slugu. – Jedva čekam da ga upoznam.

Mike je skrenuo pogled kako je ne bi morao gledati u oči. – On nije ovdje.

Premda je to već i sama shvatila, potvrda ju je ne samo veoma razočarala, već i uzrujala. – Znao je da dolazim.

– O, znao je, znao je – rekao je Mike kimajući glavom. – Rekao je da zvučite dovoljno tvrdoglavo da biste pošli na ovo putovanje, čak i nakon što vam je rekao da ćete gubiti vrijeme. Ali nitko na svijetu ne može biti tvrdoglaviji od Parkera. Nije želio sjediti ovdje kad vi dođete jer bi moglo izgledati da vas čeka. Zato je izišao.

– Izišao? Kamo?

Maris je ljutito prišla čovjeku koji joj je iznajmio kolica za golf. – Zašto ste me poslali sve do kuće gospodina Evansa?

Glupavo se smijuljio. – Znao sam da lažete kad ste rekli da vas očekuje.

– Zašto mi niste rekli da je ovdje?

– Ne sjećam se da ste pitali.

U njoj je ključao bijes, ali je čovjek bio previše sirov i glup da bi na njega tratila svoj gnjev. Sačuvat će ga za gospodina Parkera Evansa. Ima mu mnogo toga za reći. Vjerojatno zna da su je poslali na bespotreban put. Terry, kuhar, sigurno zna. Njegov se roštilj ohladio, ali je radio za šankom kad je otvorila škripava vrata njegova lokala i ušla.

Prešla je goli betonirani pod, zagazila u lokvu nečega za što se nadala da je pivo i prošla kraj stolova za bilijar ravno do šanka u stražnjem dijelu prostorije. Čovjek koji joj je iznajmio kolica za golf slijedio ju je unutra.

Utihnule su kugle bilijara. Zamrli su razgovori. Netko je isključio džuboks. Uskoro će početi predstava, a ljutita Newyorčanka ima glavnu ulogu.

Terry joj se podrugljivo smiješio.

– Dajte mi pivo.

Njegov je smiješak postao nesiguran. To nije očekivao. Ali je posegnuo u hladnjak i izvadio bocu piva. Otvorio ju je i dodao. Pjena se cijedila iz grla boce. Maris ju je otresla s ruke, otpila veliki gutljaj, a zatim uz glasan udarac spustila bocu na šank.

– Došla sam razgovarati s Parkerom Evansom – izjavi. Terry se svojim teškim podlakticama osloni na šank i nagne se prema njoj. – Što ću mu reći, tko ga treba?

Njegove su se mušterije presamitile od smijeha. Terry je uživao u uspjehu svoje lukave dosjetke. On se smijao glasnije od svih ostalih. Maris se naglo okrenula i prostrijelila pogledom sve u prostoriji. Unutrašnjost je bila puna duhanskog dima unatoč mrežama na zidovima i ventilatorima na stropu. Njihova bezvezna vrtnja nije uklanjala smog, već ga je samo miješala u toplom, vlažnom zraku.

Dvanaest pari očiju bilo je usredotočeno na nju. U prostoriji je bila samo još jedna žena. Bila je odjevena u tijesne kratke hlače i kratku majicu priljubljenu uz tijelo koja je jedva pokrivala

njezine obješene dojke i tetoviranu kobru čija su se razjapljena čeljust i opaki jezik uzdizali iz udubine između dojki. Jednom se rukom oslonila na bok, a u drugoj je držala crnu cigaretu. Taverna je zaudarala po pivu i pečenom mesu, duhanskom dimu i muškom znoju. Maris je duboko udahnula i u dnu grla okusila te stvari.

– Nije li to prilično nezrelo, gospodine Evans? Nitko nije izustio ni riječi. Jedva su se i micali, osim što su pogledavali jedan drugoga, gurkali se laktovima i namigivali. Jedan joj je podrugljivo salutirao pivskom bocom. Drugi koji je sjedio blizu stola za bilijar, lijeno je kredom mazao vrh štapa.

– Da ne kažem koliko je nepristojno – nastavi Maris. Prisilivši se da se odmakne od lažne sigurnosti šanka, prišla je trojici muškaraca koji su sjedili za jednim stolom. Svakoga je pažljivo pogledala. Sudeći prema njihovom kretenskom cerekanju, sumnjala je da je bilo koji od njih znao čitati bez da miče usnama, a kamoli pisati romane.

– Prešla sam veoma dug put da bih vas vidjela.

– Možete se na isti način vratiti kući. – Glas je dopirao iz mračnoga kuta i izazvao novi smijeh. Zurila je u lice muškarca koji je sjedio sam. Bio je otprilike iste dobi kao i Mike Strother, zapuštene bijele brade i lica pomorca, otvrdnula od vremena. Činilo se da nije svjestan nje ni bilo koga drugoga. Pogled vlažnih očiju fiksirao je na čašu tamnog pića što ju je držao u žuljevitim rukama.

– Gospodine Evans, najmanje što biste mogli učiniti je dati mi deset minuta vašeg vremena.

– Dođi ovamo i sagni se, medena – pozove je nazalni glas. – Dat ću ti najboljih deset minuta što si ih imala u životu.

– Samo u snovima, Dwayne – otegnutim će glasom tetovirana žena. – Ne može ti stajati više od dvije minute.

Odjeknuo je smijeh, glasniji nego ranije. Čovjek koji je stajao kraj žene pljesnuo je njezinu ruku, a zatim je rekao: – Ali stari Dwayne ima dobru ideju.

– Da, Yankee damo. Ne znaš što propuštaš dok te ne zajaše žestoki južnjački momak.

Maris je doživjela lascivne povike građevinskih radnika, ali to je bilo anonimno zahvaljujući daljini i kacigama. Dobivala je opscene prijedloge preko telefona i od muškaraca u skrovitim vežama na ulicama grada. Kad joj je bilo sedamnaest godina, netko ju je pipkao u podzemnoj željeznici, a pri sjećanju na to, i danas bi joj se koža naježila.

No, činjenica da je bila žrtvom takvog ponašanja nije ju učinila imunom na to. Njihova je vulgarnost doprla do nje, ali ne onako kako su oni očekivali. Nije ju plašila; ljutila ju je. Zapravo, vraški ju je razbjesnula.

I ne pokušavajući prikriti svoj prezir, ona reče: – Bez obzira tko ste, gospodine Evans, vi ste prokleta kukavica.

Smijuljenje je naglo prestalo. Zavladao je grobna tišina. Svaku se drugu uvredu moglo oprostiti, ali klevetu za kukavičluk očito nije. Vrijeđanje nije moglo biti ozbiljnije od toga.

Koristeći to kao svoju završnu rečenicu, krenula je ravno prema vratima. Dok je prolazila kraj stola za bilijar, pred njom se spustio štap poput rampe. Snažno je tresnula u njega, tako da se začuo glasan zvuk udarca.

Poletjela je naprijed, ali se uspjela uhvatiti za štap da ne bi pala. Pokušala ga je maknuti s puta, ali ga nije mogla pomaknuti. Okrenuvši glavu prema muškarcu koji ga je držao, shvatila je da je to onaj koji je ranije kredom mazao vrh štapa za bilijar. – Ja sam Parker Evans.

Maris se zaprepastila. Ne nad njegovom drskošću ili neprijateljskim očima u kojima se odražavao crveni sjaj neonske reklame dok ju je ljutito promatrao. Zaprepastila su je invalidska kolica u kojima je sjedio.

7. poglavlje

Naprava je bila zelena, križanac između kolica za golf i kamioneta. Maris je kasnije saznala da se zove gator, ali tako nešto je prvi put vidjela tek kad je Parker Evans glavom pokazao prema vozilu parkiranim ispred Terryjeva bara i grilla. Pozvao ju je neka uđe u vozilo.

Još uvijek pod utjecajem šoka što ga je doživjela kad ga je našla u invalidskim kolicima, poslušala ga je i sjela na mjesto suvozača. Okrenula je glavu na drugu stranu dok se on pomoću ruku podizao na vozačevo sjedalo. Zatim se sagnuo, sklopio kolica i ubacio ih u nisku prikolicu.

Gator je bio preinačen za njegove potrebe. Kočnicu i gas kontrolirao je rukama. Upravljač je vozilom lakoćom stečenom dugotrajnom praksom, te je krenuo prema pristaništu.

– Mogu vas odvesti samo do rampe – rekao je. – Previše je strmo za moja kolica. Mogao bih poći nizbrdo, ali možda bih imao problema sa zaustavljanjem i vjerojatno bih završio u moru. No, vi zacijelo mislite da baš to zaslužujem.

Ništa nije rekla.

– No, čak i kad ne bih pljusnuo u vodu, ne bih se mogao sam vratiti gore.

Maris je bila posve zbunjena. – Do rampe?

– Dolje do gata. Gdje ste ostavili svoj čamac.

– Nemam čamac. Platila sam nekome da me prebaci ovamo.

– Nije čekao da vas odveze natrag?

– Nisam znala koliko ću se ovdje zadržati. Rekla sam mu da ću ga nazvati.

Zaustavio je vozilo doimajući se nezadovoljnim jer je se neće riješiti onako brzo kako je mislio. Imao je košulju od istog materijala kao i Mike, ali su na njegovoj rukavi bili odrezani razotkrivajući mišićave ruke kojima je nadoknađivao nemogućnost korištenja nogu. Ti su se mišići napeli kad je naglo okrenuo volan.

– Čamac bi brzo trebao stići ovamo. Terry će ga pozvati. Imate li broj?

– Ne bismo li mogli malo razgovarati, gospodine Evans?

Ponovno je zaustavio vozilo. – O čemu?

– Gledajte, pravite se glupim pred nekim drugim. Prevalila sam velik put...

– Bez poziva.

– Pozvali ste me kad ste poslali onaj prolog.

Malo se iznenadio njezinim oštrim tonom te je uzdigao ruke kao da se predaje.

Pričekala je trenutak da se smiri, a zatim je pomirljivijim tonom nastavila. – Ovo je za mene bio veoma dugačak dan. Umorna sam. Topla kupka i hladne plahte zvuče predivno. No ovdje sam te bih voljela barem civilizirano razgovarati s vama kako bi mi se isplatilo vrijeme, trud i troškovi putovanja.

Prekrižio je ruke na prsima na način koji bi se mogao protumačiti civiliziranim. No, to se također doimalo pretjerano susretljivim, što je vjerojatno i bila njegova namjera, pomislila je.

Uporno je nastavila: – Poslali ste mi svoj rad. Željeli ste da ga pročitam jer ga inače ne biste poslali. Unatoč vašim tvrdnjama, želite da se ta knjiga objavi. Ja objavljujem knjige. Mogli bismo zajedno raditi. Ne moramo se čak naći ni na pola puta. Ja ću prijeći tri četvrtine. Zapravo, mislim da sam to već učinila time što sam došla ovamo. Dakle, možemo li obaviti taj razgovor, molim vas?

Unatoč svojoj aroganciji, uznemirivalo ju je njegovo zurenje. Imao je bezizražajno lice te nije mogla odgonetnuti što misli. Možda je ozbiljno razmatrao njezine argumente ili je planirao kako će je izbaciti iz vozila i pustiti je da pliva do kopna. Oboje je bilo jednako vjerojatno. A možda je razmišljao o nečem trećem.

Shvativši njegovu šutnju kao dopuštenje da nastavi, ona je to i učinila. – Znam da je prilično kasno doba dana za razgovor o poslu, ali obećavam da vam neću oduzeti previše vremena. Mike je rekao da bi...

– Znam što je Mike rekao. Nazvao me kod Terryja nakon što ste otišli iz kuće. Ponaša se poput prave budale.

– Nisam stekla dojam da je budala. Upravo suprotno.

– Inače nije. Inače je trijezan, smiren i pribran, glas razuma, prokleti stup senzibilnosti. No, vi ste ga sredili. Juri naokolo i dovodi kuću u red, kuha večeru, ponaša se poput usidjelice koju će upravo prvi put posjetiti neki gospodin. – Oči su mu bile u sjenkama, ali je osjećala da je promatra od glave do pete. – Zacijelo ste se silno potrudili da ga šarmirate.

– Nisam učinila ništa slično tome. Mike je samo drag čovjek.

Promuklo se nasmijao. – Za razliku od mene.

– Nisam to rekla.

– Pa – otegnuto će on – mogli ste, jer je to istina. Uopće nisam drag.

– Sigurna sam da biste mogli biti, kad biste to željeli.

– Vidite, u tome je problem. Ne želim.

Tada je, prije nego se mogla pripremiti, ispružio ruku prema njoj, uhvatio je oko vrata i povukao naprijed, spustivši usta na njezina. To je više bio napad nego poljubac. Tvrd, grub, uporan. Njegov se jezik gurao među njezine usne dok ih nije prisilio da se rastvore.

Ljutito je gurala njegova prsa, ali on nije stao. Nastavio je silom gurati se u njezina usta dok su njegove usne pritiskale njezine. Pokreti su neprimjetno postajali sve sporiji i nježniji, više istraživački nego prodorni. Palcem ju je milovao ispod brade, po obrazu i tik uz kut usana. Njezina se ljutnja pretvorila u iscrpljenost.

Kad je završio duboki poljubac, lagano je protrljao njezine usne svojim, a tada prekinuo kontakt. Čak su i tada ostali blizu, tek malo razmaknutih usana. Tek nakon što je spustio ruke, odmaknuo se natrag.

Maris je okrenula glavu. Zurila je u morsku površinu. Bila je relativno mirna u usporedbi s nemirnim strujama koje su kružile njezinim krvotokom. Svjetla na obali kopna činila su se veoma dalekima. Mnogo udaljenijima nego ranije. Kao da pripadaju drugom svijetu. Osjećala se neobično odvojenom, kao da se uski morski tjesnac proširio u veliki zaljev koji se ne može prijeći.

Negdje vani u morskom tjesnacu oglasilo se upozorenje brodske trube. U Terryjevu lokalnu ponovo je proradio džuboks, a sad se čula tugaljiva pjesma o ljubavi koja je pošla po zlu. Malo

bliže čula je lagano zapljuskivanje valova o stjenovitu plažu na dnu strme rampe niz koju se Parker Evans nije mogao spustiti svojim invalidskim kolicima.

– Neće upaliti, gospodine Evans – tiho je rekla. – Neću pobjeći od straha pred vama.

Tada se opet okrenula prema njemu i iznenadila jer na njegovu licu nije bilo samodopadnog izraza. Nije izgledao ni kao da se kaje ili ispričava, ali nije vidjela pobjedničko smijuljenje što ga je očekivala. Zurio je u nju na isti uznemirujući, bezizražajni način kao i ranije.

– Ignorirala sam vulgarnosti kod Terryja, baš kao što ću ignorirati taj poljubac. Jer znam zašto ste ono učinili – rekla je i pokazala glavom prema lokalu – i znam zašto ste me poljubili.

– Znae.

– Znam da blefirate.

– Blefiram.

– Poljubili ste me kako biste me prestrašili i otjerali.

– U redu.

– U redu?

– Možete tako misliti ako želite. – Nekoliko ju je sekundi gledao u oči, a zatim je pokrenuo vozilo. – Je li Mike spomenuo što imamo za večeru?

Pokazalo se da se večera sastoji od sendviča s dimljenom šunkom, a poslužena je u prostoriji u stražnjem dijelu kuće. Mike ju je zvao solarijem.

– Otmjeno ime za ostakljeni trijem – kiselo primijeti Parker.

– Ovo je bio trijem – Mike je objašnjavao Maris dok joj je stavljao salatu od krumpira na tanjur.

– Sad se po mraku to ne vidi, ali odavde se pruža pogled na plažu. Parker ga je odlučio okružiti kliznim staklenim pločama tako da ga možemo posve zatvoriti ili otvoriti. Sad može ovdje pisati bez obzira na vremenske prilike.

Maris se pretvarala da ne opaža kompjutor u jednom kutu prostorije, inače namještenoj namještajem od trske. Bilo je veoma malo ukrasa. Nekoliko jastučića. Jedna lončanica koja se jedva održavala na životu. To je bilo sve. Soba neženje. Utočište pisca.

Okolo kompjutorskog terminala na podu od kamenih pločica, na svakoj zamislivoj površini nalazile su se knjige. Priručnici, romani i klasici, kriminalistički, ljubavni, znanstvenofantastični, horori, kaubojski, autobiografije, biografije, poezija, dječje knjige, povijesne, samopomoć i nadahnuće. Sve moguće vrste knjiga, neke u tvrdim koricama, druge u džepnom izdanju, a neke od njih su, sa zadovoljstvom je opazila, nosile znak Matherly Pressa na hrptu. Sudeći prema istrošenom izgledu knjiga, nisu bile ondje samo za lijepo vidjeti. Parker Evans je dobro načitana osoba.

– Bez obzira kako zovete ovu prostoriju, meni se sviđa – rekla im je. – Ovo je divno mjesto za čitanje. I pisanje. – Iskosa je pogledala Parkera, ali on je mazao senf na svoj sendvič i pravio se da to ne opaža.

Nakon što im je poslužio večeru, Mike je sjeo za stol preko puta njoj potvrđujući ono što je pretpostavila, da je istodobno i prijatelj, a ne samo pomoć u kući, nužna pomoć, što je sada jasno shvaćala. – Previše ste se potrudili, Mike.

– Uopće se nisam posebno trudio. Ionako smo kanili kasno večerati, a meni je strašno drago da imamo gošću u kući. Parker nije uvijek baš najugodnije društvo. Zapravo, kad piše katkad satima ništa ne govori, a ako ipak nešto kaže, zna biti pravi čangrizavac.

Parker mu dobaci zlovoljan pogled. – A ti si običan gnjavator.

Maris se nasmijala. Unatoč razmjeni uvreda, bilo je očito da su dragi jedan drugome. – Osjetila sam čangrizavost gospodina Parkera iz prve ruke, Mike, ali to ne shvaćam osobno. Navikla sam na to. Svakodnevno radim s piscima. Uglavnom je to mrzovoljna skupina ljudi. Vjerojatno nisam izložena verbalnom zlostavljanju kao njihovi agenti, ali i ja dobijem svoj dio.

Mike mudro kimne. – Umjetnički temperament.

– Točno tako. Ne žalim se. Iz vlastitog iskustva znam, što je jučer potvrdio i moj otac, čangrizav temperament često ukazuje na dobro pisanje.

Ubrusom je dotaknula usne i šokirala se kad je shvatila da su još uvijek osjetljive. Provjerila je svoj odraz u uokvirenom zrcalu iznad umivaonika kad ju je Mike ljubazno uputio u toaletnu prostoriju uskoro nakon što su ona i Parker stigli. Jedini vidljivi trag poljupca bila je sitna ogrebotina iznad njezine gornje usne. Nanijela je puder na to, a zatim je brzo ugasila svjetlo, bojeći se da će u svojim očima opaziti još neki jasniji dokaz o tom poljupcu što ga je odlučila nijekati, odluka ugrožena tragovima brade i slično.

Dok su se vozili do kuće, malo su razgovarali. Prikovala je pogled na snopove svjetlosti farova na cesti. Sad joj je bilo lakše ignorirati šumu jer je u njoj vladao potpuni mrak, premda u jednom trenutku nije mogla odoljeti te je krišom pogledala među stabla.

– O! – uzviknula je. – Što?

– Krijesnice. Ondje, u šumi.

– Svjetleći crvi – rekao je. – Ovdje ih zovemo svjetlećim crvima.

– Već ih godinama nisam vidjela.

– Insekticidi.

– Nažalost. Kad sam bila malena, znala sam ih vidjeti oko naše kuće na selu. Običavala sam ih hvatati, stavljati u čašu i preko noći držati na noćnom ormariću.

– I ja sam to činio.

Iznenadeno se okrenula prema njemu. – Doista?

– Da. Klinci u mojem susjedstvu običavali su se natjecati u tome tko će ih više uhvatiti.

Dakle, mogao je tražiti krijesnice. Nije uvijek bio vezan za invalidska kolica. Prirodno, zanimalo ju je kakav je njegov invaliditet, ali je bila previše pristojna da bi pitala.

On nije bio prva hendikepirana osoba koju je upoznala. Silno je cijenila one ljude koji se nisu predavali, već su i u takvim situacijama iz života izvlačili najbolje. Neki su bili najoptimističniji, vedri ljudi što ih je imala zadovoljstvo poznavati. Ono što im je nedostajalo u fizičkoj snazi i izdržljivosti, nadoknađivali su hrabrošću i duhovnom snagom.

Činilo se da Parker Evans posjeduje sirovu snagu triatlonaca koji se natječu u izdržljivosti, muškaraca i žena koji ostvaruju nevjerojatne podvige samo snagom svojih ruku – i volje. To su često bili sportaši ili na drugi način aktivni mladi ljudi čije je pothvate sudbina zaustavila u jednoj sekundi, žrtve tragičnih nesreća. Pitala se što se dogodilo Parkeru i tako mu dramatično promijenilo život.

Sad ga je pogledala preko stola. Prčkao je po kori kruha na svojem tanjuru, ali kao da je osjetio njezin pogled na sebi, podigao je glavu i uhvatio je kako ga gleda. Tada je on nastavio zuriti u nju.

Bio je doista privlačan, premda su godine bolova, nezadovoljstva, razočaranja ili kombinacije svega toga urezale bore u njegovo lice te se doimao starijim nego što je vjerojatno bio. Njegovi rijetki osmjesi sadržavali su notu gorčine. Smeđa mu je kosa bila gusta i prošarana

sjedinama. Vjerojatno uopće ne pomišlja na to da bi je mogao malo njegovati. Vidjelo se da se barem dva dana nije obrijao.

Oči mu nisu imale neku određenu boju kao što je plava, zelena ili smeđa. Najbolje bi ih opisala boja lješnjaka te ne bi bile ništa posebno da na šarenicama nije imao nekoliko jantarnih točaka. Ta jedinstvena karakteristika, kao i njegova neobična osobina da nevjerojatno dugo ostanu usredotočene na nešto, činila je njegove oči posebnima.

Dok je sada zurio u nju, činilo se da točno zna što ona misli. Njegove su oči dobacivale izazov. Hajde, činilo se da govore, silno te zanima zašto sam u ovim kolicima pa zašto jednostavno ne pitaš?

Nije kanila odgovoriti na taj izazov. Ne sada. Ne dok ga bolje ne upozna ili dok od njega ne dobije barem usmeno obećanje da će završiti knjigu.

– Jeste li još štogod napisali, gospodine Evans?

– Želite li još ledenog čaja?

– Ne, hvala.

– Još jedan sendvič?

– Dosta mi je, hvala. Imate li još nešto što bih mogla pročitati?

Značajno je pogledao Mikea, a on je shvatio mig. – Ispričajte me. Moram pospremiti neke stvari. Stariji je čovjek ustao i izišao iz prostorije.

Čim se Mike udaljio, on reče: – Vi ste veoma odlučna žena.

– Hvala vam.

– Nisam to mislio kao kompliment.

– Znam.

Odmaknuo se od stola, okrenuo kolica i zagledao se kroza staklo kao da pogledom može prodrijeti kroz tminu i vidjeti valove. Maris mu je dala vremena. Ako sada važe za i protiv neke odluke, nije željela reći nešto što bi prevagnulo protiv nje.

Nakon nekog vremena okrenuo se natrag. – Zar doista mislite da je tako dobra?

– Mislite li da bih putovala ovako daleko da sam mlako reagirala na vaše pisanje?

– Na običnom engleskom, molim vas.

– Da, gospodine Evans, dobra je.

Ozlojeđeno ju je pogledao. – Moj je jezik bio u vašim ustima, što ovo "gospodin Evans" čini pomalo smiješnim, zar ne? Zovem se Parker. I prijedimo na ti, može?

Progutala je slinu, ali nije skrenula pogled. – Može. Ti mene možeš zvati Maris.

– To sam i kanio.

Činilo se da je čvrsto odlučio da će je na ovaj ili onaj način isprovocirati, ali je ona jednako čvrsto odlučila da mu to neće dopustiti. – Odakle si, Parker? Podrijetlom. Znam da si s juga.

– Bravo! Što me je odalo? – Pretjerivao je s južnjačkim naglaskom i otegnutim načinom govorenja.

Tiho se nasmijala. – Pa, tu je naglasak, ali sjevernjacima je teško razlikovati regionalne nijanse. Na primjer, Teksašani ne zvuče jednako kao i ljudi iz South Caroline, zar ne?

– Teksašani nikome nisu slični.

Ponovo se nasmijala. – Odakle potječe tvoj naglasak?

– Zašto je to važno?

– Neke od riječi što ih koristiš...

– Primjerice?

– Pa, ima nekoliko primjera, ali...

– Pretpostavljam da se ti kolokvijalni izrazi katkad pojavljuju u mojem izražavanju. Nastojim ih izbaciti iz pisanja.

– Nemoj. To je kao začim.

– Malo začina može mnogo toga promijeniti. Kimnula je u znak slaganja. – Vidim da si razmišljao o tome. Savjesno vodiš računa o korištenju idioma u svojoj prozi. – Oslonivši se rukama na stol, nagnula se naprijed. – U svoje pisanje ulažeš mnogo razmišljanja i napornog rada, Parker. Zašto ne želiš da se to čita?

Imao je spreman odgovor. – Strah od neuspjeha. – Razumijem. Prokletstvo kreativnih ljudi je sumnja u sebe. To je prirodno. – Pokazala je prema polici za knjige. – No, nije li nam drago da većina ne podliježe tome?

– Ali mnogi podliježu, nije li tako? – tvrdio je. – Ne mogu izdržati ismijavanje kritičara ili hirove čitalačke publike ili pritisak kad je riječ o ispunjenju očekivanja ili najmračniju prokletu sumnju, a to je da zapravo uopće nisu daroviti i da će netko uskoro razotkriti tu činjenicu. Znaš li koliko se pisaca opijalo i na koncu umrlo od alkohola? Ili su ubrzali stvar i raznijeli si mozak?

Razmislila je o pitanju, a zatim rekla: – Reci mi, Parker, iziskuje li to više hrabrosti ili manje nego postati pustinjakom na nekom zabitom otoku?

Pogodila ga je u žicu. Činilo se da se nekoliko dugih trenutaka bori sam sa sobom, a zatim je naglo okrenuo kolica i odgurao ih do radnog stola. Uključio je kompjutor i rekao preko ramena: – Ovo ništa ne znači, razumiješ?

Kimnula je u znak slaganja, premda je bila sigurna da oboje lažu. Bez obzira što je to ovo, sigurno nešto znači.

– Napisao sam prvo poglavlje.

– Uz prolog, želiš reći?

– Točno. Ako ga želiš pročitati, dopustit ću ti. Ali da se razumijemo, nemam nikakve obveze prema tebi. Bez obzira hoće li ti se materijal svidjeti ili ne, ništa ti ne obećajem.

Maris je prišla njegovim kolicima te su zajedno gledali kako stranice izlaze iz štampača. – Počinje li prvo poglavlje ondje gdje prolog završava?

– Ne. Prolog je zapravo pri kraju priče.

– Znači, vraćaš se i vodiš čitatelja naprijed?

– Tako je.

– Koliko se vraćaš?

– Tri godine. Prvo se poglavlje zbiva kad su Roark i Todd cimeri na fakultetu.

– Roark i Todd – ponovila je iskušavajući imena likova. Zaključila je da joj se sviđaju. – Koji je koji?

– Kako to misliš?

– Kojeg vidimo u uredu Hacha Walkera u prologu? Tko razbija brodić, a tko je pao u more? Ovaj put nije bilo gorčine u njegovu smiješku.

– Nećeš mi reći, zar ne? – pitala je.

– Kad bih ti rekao, kakvog bi smisla imalo čitanje ostatka knjige?

– Ostatka? Znači, ipak je kaniš dovršiti?

Njegov se osmijeh malo povukao. – Najprije ćemo vidjeti što ti misliš.

– Jedva čekam.
– Nemoj se previše uzbuđivati, Maris. To je samo jedno poglavlje.
Izvadio je stranice iz štampača, poravnao joj i pružio ih. Zgrabila ih je, ali ih je on i dalje držao. S iščekivanjem ga je pogledala.
– Kad sam te poljubio, to nije imalo baš nikakve veze s pokušajem da te otjeram.
Prije nego je mogla odgovoriti, pustio je stranice i pozvao Mikea. – Donesi joj telefon da može pozvati čamac – rekao mu je kad se pojavio na vratima. – Do otoka će mu trebati otprilike jednako dugo kao i tebi da je odvezeš u pristanište. Trebalo bi se poklopiti.
– Ali već je prošlo jedanaest sati – uzvikne Mike. – Ne možeš je poslati natrag u ovo doba noći.
Maris se smutila te je previše brzo i previše glasno rekla: – U redu je, Mike. Bit će u redu.
– Ne želim ni čuti o tome. – Ignorirajući Parkerov pogled, Mike ustvrdi: – Noćas ćete ostati ovdje. U kući za goste.

8. poglavlje

Kako bi se izbjegla opasnost da će stranke biti viđene zajedno u nekom restoranu, poslovni se ručak održao u privatnoj blagovaonici na dvadesetom katu WorldView centra. Drvom obložena prostorija bila je diskretno i skupo namještena. Rukom tkani sag bio je debeo i prigušivao je zvukove, cvjetni aranžmani lijepi i još uvijek pokriveni rosom, rasvijeta neizravna i prigušena. Dostojanstveni su ambijent naglašavale teške draperije navučene preko velikih prozora s kojih bi se inače pružao veličanstven pogled na nebodere srednjega dijela grada.
Domaćin je sjedio na čelu stola i sad je ljubazno pitao: – Još kave, Nadia? Gospodine Reed?
Nadia Schuller je konobaru s bijelim rukavicama dala znak neka joj ponovo napuni šalicu. Noah je odbio. Jeli su krem juhu od poriluka, salatu od jastoga i marinirane šparoge. Jagode i čokoladne slastice poslužene su za desert.
Noah je zahvalio domaćinu na obilnom obroku. – Bilo je izvrsno.
– Drago mi je da vam se svidjelo. – Morris Blume je zahvalio konobarima i zatim im rekao da su slobodni.
Dok je Nadia polako miješala vrhnje u svojoj kavi, Noah je s njom razmijenio pogled koji je govorio da je završen društveni dio susreta i sad će početi poslovni.
Osim Morrisa Blumea, oko stola je sjedilo još pet predstavnika WorldViewa. Nadia je prije šest mjeseci organizirala upoznavanje Blumea i Noaha. Blume se uopće nije ustručavao na tom prvom sastanku. Zapravo je jasno izjavio da želi kupiti Matherly Press i priključiti ga kompaniji WorldView.
Odmah nakon tog sastanka njegovi su odvjetnici počeli grozničavo raditi na ponudi za kupnju. Nakon mjeseci istraživanja i analiziranja, crtanja dijagrama, praćenja prodaje i izrade proračuna, konačna je verzija predana Noahu u golemom fasciklu. Na ovom je sastanku on trebao dati svoj odgovor na prijedlog.
– Imali ste mjesec dana za proučavanje našeg plana, gospodine Reed – reče Blume. – Veoma me zanimaju vaši dojmovi.

Morris Blume je bio mršav poput pruta i neobično blijed, osobina što ju je naglašavala njegova preuranjena ćelavost. Rub rijetke kose i dalje je rastao na njegovu vlasištu, ali ga je on svakog jutra brijač, što je stvaralo sivu sjenku ispod njegove blistave kupole. Nosio je naočale za vid u srebrnom metalnom okviru i uvijek se odijevao u konzervativna siva odijela. Činilo se da čovjek ima neku urođenu averziju spram boja.

Nalazio se na kormilu međunarodnog medijskog konglomerata otkako ga je prije četiri godine silom preuzeo. Tada je imao samo trideset šest godina, ali je bezobzirno izbacio svoga prethodnika, kao i sve ostale u upravnom odboru koji su po njemu bili "arhaičnih i neprosvijetljenih stavova".

Pod njegovim se vodstvom WV, kako su kompaniju od milja zvali na burzi, proširio od osnovne djelatnosti zabave i emitiranja u Internet trgovinu, satelitske komunikacije i tehnologije optičkih vlakana. Blume je WorldView silovito ubacio u dvadeset prvo stoljeće povećavajući vrijednost kompanije od milijarde dolara na gotovo šezdeset milijardi za samo četrdeset osam mjeseci. Dioničari su mu spremno opraštali grube metode poslovanja.

Dakle, što div poput WorldViewa želi s patuljkom kakav je Matherly Press?

To je pitanje Noah sada postavio Blumeu.

– Jer je tu – odgovori blijedi izvršni upravitelj kompanije. Svi za stolom su se nasmijali, uključujući Noaha. Mogao je prihvatiti aroganciju kujinog sina jer je i sam bio arogantni kujin sin.

– Već ste kupili izdavačku kuću u Velikoj Britaniji – naglasi Noah. – Tinta se jedva osušila na tom ugovoru.

– Istina. – Blume ozbiljno kimne. – Platt/Powers će biti dobra investicija za nas. Njihov odjel za časopise najjači je na britanskom otočju. Distribuiraju sve, od uglednog tjednog časopisa vijesti do najprljavije pornografije. – Pogledao je Nadia i uputio joj osmijeh koji je uznemirujuće podsjećao na gmaza. – Uvjeravam te, Nadia, da mi je mnogo poznatije ono prvo.

Pogledala je Blumea preko ruba porculanske šalice dok je pila kavu. – Kako razočaravajuće.

Blume je dopustio da zamre smijeh što ga je izazvala njezina primjedba, a tada je nastavio: – Platt/Powers je prošle godine imao dvanaest bestselera u tvrdim koricama.

– Trinaest – reče jedan od njegovih suradnika.

– Više od toga u džepnim izdanjima – nastavi Blume. – Kao dio WorldViewa, dominirat će popisima bestselera ove godine. Imamo sposobnosti i sredstava za ostvarivanje toga.

– Već sam intervjuirala dva pisca koja ste oteli od njihovih bivših izdavača – primijeti Nadia. – Veoma su uzbuđeni zbog vaših marketinških strategija, pogotovo onih koje će predstaviti široj čitalačkoj publici ovdje, u Sjedinjenim Državama.

– Mi maksimalno iskorištavamo naše medijske mogućnosti – objasni Blume. – Sve. Goleme su i neusporedive.

Spojio je svoje beskrvne ruke na stolu i zauzeo ozbiljno držanje. Usredotočivši se na Noaha, on reče: – Kupnjom Platt/Powersa, WorldView je stekao zdravu izdavačku kuću. Ali tržište Velike Britanije je manje od američkoga. Daleko manje. Želimo jednog izdavača s ove strane. Želimo Matherly Press.

– Vi objavljujete knjige koje privlače mase. One koje donose novac, ako hoćete. Ali također objavljujete i literarna djela. Nema sumnje da je vaša kompanija profitabilna. Također je i

ugledna izdavačka institucija. Ima prošlost, dostojanstvo i poštovanje. To želimo za našu malenu kompaniju.

Smiješno omalovažavanje kompanije izazvalo je smijeh WV skupine, ali Noah se nije čak ni nasmiješio. Blume je to očito shvatio kao znak da bi trebao ušutjeti i prepustiti riječ drugoj strani.

Temeljito sam proučio ponudu – počne Noah. – Dobro ste napravili svoju domaću zadaću. Istraživanje je impresivno. Planovi su uzbudljivi, ali u okviru mogućih.

– Ovo veoma dobro zvuči – primijeti Blume i nasmiješi se svima naokolo.

Noah podigne ruku. – Međutim, prije nego krenemo dalje, treba obratiti pozornost na nekoliko stvari.

– To je svrha ovog sastanka.

– Prvo, što je sa zakonima protiv velikih kompanija?

Hoćete li ih prekršiti? Ne želim se naći usred dugotrajne legalne zavrzlake sa saveznom vladom.

– Uvjeravam vas da ni mi to ne želimo te smo poduzeli sve mjere opreza kako bismo izbjegli takve probleme.

Jedan od odvjetnika je dobio riječ i objasnio zašto je veoma malena vjerojatnost da se tako nešto dogodi. Noah je postavio nekoliko pitanja, ali nije dopustio da mu zamažu oči nerazumljivim pravničkim žargonom.

Bio je uporan sve dok na svoja pitanja nije dobio jasne odgovore.

– Dobro – rekao je Blume kad je Noah konačno bio zadovoljan objašnjenjima. – Koja je druga stvar?

Noah je uklonio nevidljivu nit s rukava svog sakoa, a zatim je pogledao Blumea i rekao: – Matherly Press nije na prodaju.

– Što je on na to odgovorio? – upita Daniel Matherly.

– Ništa što bi trebalo ponoviti – odgovori njegov zet.

– Nešto o tvrdoglavim starcima koji ne žele prihvatiti promjene, kladim se.

– Ništa tako otvoreno, ali svakako u tom smislu. Sjedili su uz piće u Danielovoj radnoj sobi u njegovoj kući. Maxine im je natočila piće. – On smije samo jedno. Ne smije više – rekla je Noahu prije nego je izišla.

– Pazit ću na to – doviknuo je za njom dok je izlazila iz sobe. No, zavjerenički je mig Danielu poništavao njegovo obećanje domaćici.

Sada, pola sata kasnije, uživali su u drugoj turi. – Dodaj mi moju lulu, hoćeš li, molim te?

Noah je uzeo Danielovu lulu s pisaćeg stola gdje ju je ranije ostavio. Donio je lulu i vrećicu duhana do velikog kožnatog naslonjača gdje je Daniel sjedio s nogama podignutim na otoman. Brižljivo je napunio lulu i prinio šibicu duhanu.

– Ako Maxine osjeti miris toga dima...

– Tvrdit ću da si ti pušio. – Otpuhnuo je oblak dima prema stropu. Zamišljen je pogled zadržao na ukrasima oko lusteru. – Čudovišta stežu obruč oko nas, Noah. Opaki su i imaju oštre zube.

Noah je pijuckao viski. – WorldView? – nemarno je odmahnuo rukom. – Ne znam kako sam im to mogao jasnije reći. Matherly Press nije na prodaju.

– Bit će uporni. Pogotovo onaj gad, Blume.

– Priča se da mu žilama teče led.

Daniel se tiho nasmijao. – Ne sumnjam. – Trenutak je pučkao lulu. – Čak i ako se Morris Blume makne s puta ili odustane, nakon njega će doći drugo čudovište, još opakije.

– Neka navaljuju. Možemo ih držati podalje.

Daniel se nasmiješio zetovu samopouzdanju. Svi u branši upoznali su Noaha Reeda prije desetak godina, nakon objavljivanja Pobjeđenih. Radnja romana zbivala se u vrijeme obnove južnih država nakon građanskog rata, a djelo je odmah osvojilo naciju. U New Yorku nije bilo izdavača koji ga nije želio prigrabiti za sebe, uključujući Daniela Matherlyja.

No, na sveopće iznenađenje i razočaranje obožavatelja, Noahove su ambicije bile usmjerene k izdavaštvu, a ne pisanju. Pratio je svaki korak izdavačkog procesa za roman Pobjeđeni te je u tome više uživao nego u pisanju djela.

Bio je simpatičan mladi čovjek superiorne inteligencije i kao britva oštih nagona. Njegov je izdavač primijenio neke od njegovih zamisli o najboljem načinu reklamiranja knjige, a te su se zamisli pokazale uspješnim. Izdavačka je kuća zaključila da će Noah biti jednako uspješan u objavljivanju drugih knjiga te ga je zaposlila.

Mlađi se urednik veoma brzo dokazao na poslu. Tijekom svoje prve godine otkupio je rukopis nepoznatog pisca, a djelo je postalo bestseler. Pisac je do dana današnjega nastavio pisati same bestselere.

Noah je brzo učio kad je riječ o uređivanju knjiga, ali posebno se isticao u poslovnoj strani. Njegove domišljate marketinške strategije bile su tako uspješne da su ih drugi izdavači doslovce kopirali.

Bio je neustrašivi pregovarač kojemu su se literarni agenti divili, ali su strepili od pregovora s njim. Bio je rođeni vođa. Jednom je, večer prije najavljenog štrajka, otputovao u tiskaru u Pennsylvaniji i osobno se obratio nezadovoljnim radnicima. Djelujući kao posrednik između njih i uprave tiskare, doprinio je pronalaženju nagodbe te spriječio štrajk i krizu industrije.

Noah Reed je pametan, ambiciozan, čak prepreden. Daniela su i samog s pravom optuživali da je prepreden te to nije smatrao manom. Daniel se iznenadio kad je Noah prije tri godine došao k njemu i izrazio svoje nezadovoljstvo ograničenjima što mu ih nameće sadašnji poslodavac te je smjelo izrazio svoju želju da pođe dalje. Daniel ga je sa zanimanjem slušao. Noahove su ideje bile inovativne, ali nisu dolazile u sukob s idealima na kojima su Danielovi preci utemeljili Matherly Press. Zapravo, Noah je imao iste ideale.

Povrh toga, Noah je odgovarao Danielovoj taštini, premda on to nikad ne bi priznao. Mlađi ga je čovjek podsjetio na njega samoga kad je bio u toj životnoj dobi: agresivan, odlučan, samouvjeren do točke uobraženosti, što je Daniel također više smatrao vrlinom nego manom.

Daniel je Noahu rekao da će nekoliko dana razmišljati o tome. Nije želio uzimati nekoga tko nije član obitelji i postaviti ga na autoritativni položaj. S druge strane, posao se tako proširio da su njemu i Maris trebale još nečije ruke na kormilu.

Što se Maris tiče, ona je bila oduševljena mogućnošću da svakodnevno surađuje s autorom svoje najdraže knjige. Premda je samo jednom sreća Noaha, na jednoj književnoj večeri, veoma ga je cijenila i godinama potajno gajila romantične nade.

Na njezin je nagovor Daniel za Noaha otvorio radno mjesto potpredsjednika za poslovne pothvate. Nikad nije požalio tu odluku.

– Još uvijek se slažeš s njom, zar ne? – sad ga upita Daniel.

– S čim?

– S filozofijom kompanije.

Priekorno je pogledao tasta. – Od samoga početka naše suradnje znam što misliš o fuzijama, Daniel. Nema sumnje da bi to donijelo neke koristi. Imali bismo na raspolaganju više sredstava, više mogućnosti marketinga i promoviranja.

– Ali više ne bismo bili neovisni.

– Na što sam upravo kanio ukazati – reče Noah. – Neovisnost je baza na kojoj je utemeljena kompanija Matherly Press. Znao sam koja je obiteljska mantra čak i prije nego sam brakom postao njezin član.

Kad se Maris počela izvan ureda viđati s Noahom, Daniel nije bio previše zadovoljan time. Bio je zabrinut na nekoliko razina. Prvo, smetala mu je razlika od deset godina između njih dvoje, ali ne pretjerano. Drugo, Noahova poslovna sposobnost nije bila jedino u čemu je stekao solidan ugled. Pričalo se da je poznat kao ženskar. Uz tako mnogo glasina koje su već godinama kružile naokolo, Daniel je morao vjerovati da u tome ipak ima nečega. Međutim, najviše ga je zabrinjavao Noahov osobni motiv. Vjenčanje s posljednjom pripadnicom obitelji Matherly uvelike će unaprijediti njegovu karijeru.

Naravno, tu odluku zapravo uopće nije mogao donijeti Daniel. Mogla je odlučiti njegova kćer, a Maris je željela Noaha za muža. Zbog prerane majčine smrti, oduvijek je bila zrela za svoje godine. Morala je brže odrasti. U ranoj je dobi počela stvarati vlastita mišljenja i donositi odluke. Odgojio ju je tako da sama razmišlja i vjeruje svojim instinktima. Bilo bi pogrešno da dovodi u sumnju njezin izbor životnog partnera.

Noahu treba priznati da se, bez Marisina znanja, obratio budućem tastu i rekao mu da se brak neće sklopiti ako on imalo sumnja u njega. Rekao je da veoma voli Maris, ali će otići, dati ostavku na svoj položaj u Matherly Pressu i nestati iz njezina života ukoliko im Daniel ne može dati svoj iskreni blagoslov.

Daniel im je dao svoj blagoslov, ali je ostao budno paziti na Marisinu sreću. Jučer je bila malo potištena, premda je zabava iznenađenja bila logično objašnjenje za Noahovo pomanjkanje pažnje u posljednje vrijeme.

Maris nije o tome govorila, ali je Daniel također osjećao da je spremna za djecu i donekle razočarana jer još nije zatrudnjela. Još je prerano da bi se bespotrebno zabrinjavali zbog toga. Maris je još uvijek mlada. Noah je u nekoliko prilika izrazio želju da imaju djecu. Imaju dovoljno vremena za stvaranje obitelji.

Daniel je sebično želio što prije dobiti unučad. Volio bi na koljenu ljuljati sljedeću generaciju prije nego dođe njegovo vrijeme.

Dok je sada razmišljao o svojoj kćeri, pitao je: – Je li ti se javila Maris?

– Ne otkako je jutros otišla. – Noah pogleda na sat. – Već je trebala stići onamo. Krenula je na dalek put, a bojim se da će biti uzaludan.

– Nadam se da neće. Čini se da ju je taj pisac veoma uzbudio. Kad smo već kod toga, rekla mi je za dar.

– Dar?

– Sinoć.

– Oh. – Noah se skrušeno nasmiješi. – Njoj je veoma lako udovoljiti, zar ne?

– Tvoje utočište za pisanje nije sitnica za nju, Noah. Nazvala me jutros s aerodroma, trenutak prije ukrcaja. Sigurno ne bi bila sretnija da si joj dao dijamantni prsten. Oduvijek želi da ponovo počneš pisati.

Noah se namršti. – Nadam se da ne očekuje previše od mene. Vjerojatno ću je razočarati.

– Usrećit će je i sam tvoj trud.

– Volio bih večeras uložiti nekoliko sati truda. – Noah odloži praznu čašu za viski na stolic i ustane.

– Ostani i večeraj sa mnom. Kasnije ćemo igrati šah.

– Primamljivo, Daniel. No, trebao bih ovo vrijeme Marisine odsutnosti iskoristiti za pisanje. Samo se na jedan način može pisati, a to je pisanje – reče i nasmiješi se. – Mogu li ti natočiti još jedno piće prije nego odem?

– Hvala, ne. Maxine će ionako izmjeriti koliko je ostalo u boci.

– Onda sigurno želim nestati odavde prije nego počne vatromet. – Noah odjene sako i uzme aktovku. – Mogu li još nešto učiniti za tebe?

– Zapravo, možeš – reče Daniel. – Kad ti sljedeći put netko pristupi s ponudom o kupnji moje izdavačke kuće, reci mu neka odjebe.

Noah se nasmije. – Hoću li te citirati?

– Svakako. Baš bih to volio.

Dvije votke s martinijem ublažile su Nadijinu nervozu. Činilo se da su joj živci u stanju uzbuđenosti otkako joj je Noah prepričao svoj razgovor s Danielom.

Pola je sata nestrpljivo hodala amo tamo po svom stanu u Chelseju korištenom isključivo za ljubavne sastanke. Stan što ga je imala u Trump Toweru bio je njezina službena adresa. Čak ni njezin knjigovođa ne zna za ovaj stan.

– Bez obzira koliko se ravnodušnim doima, nemam povjerenja u starog čudaka – reče Nadia.

– Kako znaš da te nije prozreo?

– Jer to niti ne pokušava. – U Noahovu se glasu osjećalo nestrpljenje.

– Ne želim dovoditi u sumnju tvoju pronicljivost, Noah.

– Je li?

– Ne. Samo se bojim da bi nešto moglo poći po zlu. Silno želim da plan uspije, radi tebe.

– Ja to želim radi nas.

Njezina se tjeskoba ublažila te je prestala hodati naokolo i pošla prema njemu. Posve mu se primaknula i stavila ruke na njegova ramena. – Proklet bio – tiho će ona. – Rekavši to, sasvim si me razoružao.

Strastveno su se poljubili. Raskopčala mu je košulju i zavukla ruku unutra. Kad su se razmaknuli, ona je nastavila čupkati dlačice na njegovim prsima. – Samo što je Daniel Matherly nadzirao tu izdavačku kuću... koliko dugo?

– Sad ima sedamdeset osam godina. Otac mu je umro kad je Daniel imao dvadeset devet godina. Otad je sve pod njegovom kontrolom.

– Znači, gotovo pedeset godina.

– Znam računati, Nadia.

– Samo želim reći da nije sebe pretvorio u živu legendu ponašajući se poput tupavca. Nije postao uspješan pogrešnim procjenjivanjem ljudi. Pametan je. Lukav je. On je...

– Nije više onako oštrouman kao nekoć.

– Možda. Ili možda samo želi da ti tako misliš. Noah nije volio da netko pobija njegovo mišljenje i mrzio je čak i nagovještaj kritiziranja. Odgurnuvši je, pošao je u kuhinju gdje je ponovno napunio čašu kockama leda i viskijem. – Mislim da svojega tasta poznajem bar tako dobro kao i ti, Nadia.

– Sigurna sam...

– Da si sigurna u mene, ne bi me sada gnjavila. – Naiskap je popio piće, a zatim je odložio čašu na ormarić i pričekao trenutak da se smiri prije nego se opet okrenuo k njoj. – Tvoj je zadatak smiriti Blumea i njegove ljude.

– Sutra idem na večeru s Morrisom. U Rainbow Room.

– Dobro. Obori ga s nogu. Jedi, pij i pleši. Puši mu u uho. Usreći ga. Meni prepusti Matherlyjeve. Već se tri godine sasvim dobro snalazim. Znam kako oni misle. Znam kako reagiraju u određenim situacijama. Ovo se mora izvesti krajnje pažljivo. Ne može se požurivati jer bi nam se sve moglo raspasti.

On je već godinama radio po zacrtanom vremenskom rasporedu. Sad kad se na vidiku pojavila ciljna linija, ne kani zbog nepromišljenosti žrtvovati sve svoje pomno razrađene planove i strategiju. Dok je postupao po vlastitom vremenskom rasporedu, sve se odvijalo prema planu.

Prvi je korak učinio kad ga je Daniel Matherly zaposlio. Pridržavajući se načina rada kompanije, stekao je starčevo povjerenje. Svladana je velika prepreka kad je oženio Maris, što je dalje učvrstilo njegov položaj. Zatim je krišom, kad je stigao pravi trenutak, preko Nadije obavijestio Blumea o svom interesu za fuziju. Blume je još uvijek pogrešno smatrao da je ideja zapravo bila njegova. Što uopće nije točno. WorldView je od samoga početka bio dio Noahovih planova.

Do sada je sve učinjeno na način Noaha Reeda, jedini što bi ga on prihvatio. Neće se sada zajebati nastojanjem da brže stigne do cilja.

– Ne znam zašto si tako razdražljiv sa mnom – reče Nadia. – Morris je danas postavio rok, a ne ja.

To se pokazalo rupom u Noahovu planu koju nije predvidio i razlogom za Noahovu večerašnju svadljivost. Tijekom sata što ga je proveo kod Daniela, samo je s pola uha slušao starčevo trabunjanje. Razmišljao je o Blumeu i njegovom gmazolikom smiješku koji mu je nametnuo rok od dva tjedna tijekom kojih mora donijeti odluku.

Blume je podsjetio Noaha da su mu dali više nego dovoljno vremena za proučavanje ponude te ili jest ili nije zainteresiran za sklapanje posla. Noah mu je ukazao na činjenicu da njegov tast nije samo sitna smetnja, već velika prepreka. – Daniel je jasno izjavio da njegova kompanija nije na prodaju.

– Onda morate poduzeti odlučne korake kako biste ga naveli da se predomisli, zar ne?

Blume je zaključio sastanak podsjećajući Noaha da postoje i druge izdavačke kuće, gotovo jednako prestižne kao i Matherly Press, koje bi objeručke prihvatile mogućnost da postanu dio WorldViewa.

Najgore je bilo što je Noah znao da Blumeove riječi nisu prazna prijetnja. Mnoge manje izdavačke kuće vise o nitima. Ne mogu se natjecati s distribucijskim sposobnostima i obilnim sredstvima što stoje na raspolaganju medijskim divovima. Rado bi prihvatile financijsku pomoć i stabilnost što ih WorldView može ponuditi. Za razliku od Daniela, njihova glavna briga je

opstanak po bilo koju cijenu, a sentimentalnost može ići k vragu. U Noahovu tijelu ne postoji niti jedna sentimentalna kost, ali je dobro poznao Danielovu fanatičnu odanost tradiciji i obiteljskoj povijesti. Starac neće lako popustiti. To je istinska komplikacija što je Blume izgleda ne može shvatiti.

– Posve sam svjestan Blumeova roka – Noah reče Nadiji. – Pobrinut ću se da ga se pridržavamo.

– Što ćeš s Maris?

– Ona je zauzeta na Floridi.

– U Georgiji. – Što?

– Rekao si mi da je otišla u Georgiju.

– Svejedno. Ja ću obraditi Daniela dok nje nema. Počeo sam večeras ukazivanjem na prednosti Blumeove ponude.

– Što će biti kad se Maris vrati?

– Ona će postupiti jednako kao i Daniel.

– Nisam o tome govorila.

Trebao bih biti te sreće. Umorno uzdahnuvši, Noah zatvori oči i stisne korijen nosa. Isuse, sad mu baš nije potrebna rasprava o tome. Ima dosta briga i bez toga.

– Znam o čemu si govorila, Nadia. – Spustio je ruku, otvorio oči i pogledao je. – Razmisli malo. Ima li smisla da sada tražim razvod od Maris? Ne. Ne mogu to učiniti sve dok ugovor s WorldViewom ne bude potpisan, zapečaćen i ostvaren.

Ozlojeđeno je uzdahnuo. – Misliš li da sam uživao u braku s njom? Misliš li da mi se sviđalo uvlačiti se Danielu u guzicu sve te godine?

– To je odvratna pomisao.

– Nije li? Dakle, pokušaj se staviti na moje mjesto. – Nadao se da će se nasmiješiti na to, ali nije.

– A Maris? – upita ona. – Hoće li ti nedostajati uvlačenje u njezinu guzicu?

Suho se nasmijao. – Neće mi nedostajati moja žena, ali bit će mi žao izgubiti dobru urednicu. Međutim, uz sredstva što mi ih je Blume obećao, moći ću zaposliti tri takve. Pet takvih. Čak i ako niti jedna ne bude dobra poput nje, imat ću deset milijuna za utjehu.

Trenutak mu je zurila u oči, a na licu joj se pojavio izraz zlovolje. – Doista ti ne smeta da pušem u uho Morrisa Blumea?

– To se samo tako kaže.

– Dakle, ono što si ranije rekao...

– O čemu?

– O tome kako želiš da taj plan uspije radi nas. Jesi li ozbiljno mislio?

Umjesto odgovora, privukao ju je uza se i poljubio. Otkopčala mu je košulju do kraja, raširila je i jezikom mu počela obrađivati bradavicu. – Jesi?

– U ovom bih se trenutku zakleo na bilo što. Promuklo se smijući, milovala ga je kroz hlače. – Ne sviđa mi se što te moram dijeliti s Maris. Jedva čekam da sve ovo bude samo za mene.

– I ja jedva čekam. – Otkopčao je patentni zatvarač na hlačama i gurnuo ih dolje. Nadia se spustila na koljena i počela ga maziti. Jezikom je prešla cijelom dužinom njegova penisa, a zatim ga je uzela u usta. Noah je zastenjao od zadovoljstva.

– Drži se onoga u čemu si najbolja, Nadia, a problem obitelji Matherly prepusti meni.

9. poglavlje

Parker je bio za svojim kompjutorom. Već je satima bio budan. Njegov je um poskakivao poput oblutka na vodi.

Mike mu je donio treću šalicu kave. – Tvoja je gošća upravo izišla iz kolibe. Zastajkuje putem i promatra okoliš, ali uskoro će se pojaviti ovdje.

Zamolio je Mikea neka pripazi kad će se pojaviti te je sad samo kimnuo.

Mike je bio prilično nepažljiv kad je Parkerovu praznu šalicu zamijenio punom, što mu nije bilo svojstveno. Vruća se kava prolila. Tekućina se razlila po stolu i zaprljala nekoliko listova rukom pisanih bilješki. Parker je zurio u nered, a zatim je podigao glavu i prijekorno pogledao starijeg čovjeka.

– Žao mi je – reče Mike.

– Kladam se da jest. Mike otpuhne kroz nos.

– Gledaj, ako mi imaš nešto reći, zašto se ne ponašaš poput odrasle osobe i jednostavno to kažeš?

– Mislim da znaš što ti imam reći, Parker.

– Kako bi bilo "čestitam"?

– Kako bi bilo "uozbilji se"? Zar doista očekuješ da ti čestitam?

– Ona je ovdje, nije li?

– Da. Ovdje je. – No, Mike se nije doimao baš sretnim zbog toga.

Parker slegne ramenima i nestrpljivo upita: – Što je? Reverzibilna psihologija je djelovala. Progutala je mamac. Tome smo se nadali. Ako si imao sumnji, trebao si baciti telefonske brojeve kad ti ih je onaj zamjenik šerifa dao. Ali nisi ih bacio. Predao si ih meni. Nazvao sam je i ona je došla. Dakle, što te muči?

Mike se okrene i ljutito ode natrag u kuhinju. – Pecivo će mi izgorjeti.

Parker se opet okrene kompjutoru, ali je upadica prekinula struju njegove kreativnosti. Nije se mogao usredotočiti na nekoliko posljednjih rečenica što ih je napisao. Sad su mu se činile zbrkom riječi i izraza što ih se uopće nije moglo razumjeti. Trudeći se da im dade značenje, prisilio je svoj pogled da se zaustavi na svakoj riječi posebno. No, bez obzira koliko se nastojao koncentrirati, nije pronalazio smisla u njima. Mogle su biti napisane na sanskrtu.

Tada je shvatio zašto je čitanje i razumijevanje vlastitih riječi odjednom postalo takav izazov: bio je nervozan. Što je bilo neobično ako se uzme u obzir da se sve više ili manje odvija onako kako je planirao. Unio je nekoliko spontanih prilagodbi radi osobnosti Maris Matherly-Reed, ali ona na njega i njegovu situaciju reagira bolje nego što se usudio nadati.

Sad kad o tome razmišlja, bilo je gotovo previše lako domamiti je ovamo. On je vukao konce, a ona je, poput lutke, izvodila sve pravilne pokrete. Zaključio je da je upravo to jutros uzrujalo Mikea. Njezina nedužna suradnja čini je nekako ranjivom i gotovo žrtvom.

Ali ona to nije, tvrdoglavo je uvjeravao sebe.

Da, povukao je neke konce kako bi je uputio u željenom smjeru, ali je zapravo kontrola u njezinim rukama. Sve će ovisiti o tome koliko će joj se sviđati Zavist te hoće li joj se uopće sviđati.

To je razlog njegove uzrujanosti. Ne samo na općem planu, već je i kao pisac nervozno iščekivao njezino mišljenje o stranicama što ih je sinoć ponijela sa sobom. Što ako bude mislila da ne vrijede? Što ako mu zahvali na prilici da pogleda još njegovog materijala, ali ga odbije i pozdravi se?

Njegova će zavjera propasti, a on će se osjećati poput govna.

Uzrujano je okrenuo invalidska kolica i vidio je kako hoda stazom između glavne kuće i kolibe. U početku je to bila zasebna kuhinja zdanja na plantaži. Parker ju je preinačio u kućicu za goste. Premda nema baš mnogo gostiju. Niti ih kani imati u budućnosti. Unatoč tome, unutrašnjost kućice je posve očišćena i on nije štedio sredstva kako bi je posve i udobno renovirao.

To je učinio sa samo jednom gošćom na umu; onom koja sada ondje boravi.

Maris podigne pogled i opazi da je gleda iza staklenih ploča solarija. Nasmiješila se i mahnula. Mahnula? Nije se mogao sjetiti kad mu je posljednji put netko mahnuo. Osjećajući se prilično budalasto, podigao je ruku i također mahnuo.

Ušla je kroz klizna vrata. – Dobro jutro.

– Zdravo.

Koža joj se doimala orošenom. Mirisala je na cvjetni sapun. Magnolija, možda. Nosila je stranice njegova rukopisa.

– Ovdje je prekrasno, Parker – uzviknula je, pomalo bez daha. – Sinoć je bilo previše mračno da bih vidjela kako je lijepo. No, kad sam sve to vidjela na dnevnoj svjetlosti, razumijem zašto si se zaljubio u to mjesto. – Pogledala je preko prostrane zelene tratine, pješčane plaže i do blistavog Atlantika. – Predivno je. Tako spokojno.

– Zaboravio sam na fen za kosu.

Smeteno je pramen vlažne kose zavukla iza uha. – Tražila sam, ali ga nisam uspjela naći. Zapravo, jutro je tako toplo da mi je godilo što je mokra. Međutim, u kolibi je fen za kosu jedino što nedostaje. Izvrsno si je sredio.

– Hvala.

Nastavio ju je proučavati i njezina je smetenost rasla, što mu je i bila namjera. – Namještaj je dražestan. Posebno mi se sviđa željezno uzglavlje i starinska kada.

– Mikeove ideje. – Dobre su.

– Da, on je svim srcem za to. Željezni kreveti. Kade. Ploče iznad kamina.

– Ima oko za detalje.

– Valjda.

Razgovor je na nekoliko trenutaka zamro, a tada su oboje istodobno progovorili.

On je rekao: – Bluza ti je mokra.

Ona je rekla: – Pročitala sam nove stranice.

– Što misliš? – pitao je.

– Moja bluza?

– Vlažna je.

Spustila je pogled i shvatila što je privlačilo Parkerovu pozornost od trenutka kad je ušla. Bila je odjevena u istu suknju i bluzu u kojima je jučer stigla. Sinoć nakon večere Mike ju je nagovarao i molio, a potom je inzistirao da ona ostane u njihovoj kućici za goste. Na koncu je prihvatila poziv, ali je bilo prekasno da nekako dođe do svoje prtljage u hotelu u Savannahu.

Slijedom toga, jutros je odjenula istu odjeću, osim što nije odjenula jaknu jer je bilo previše toplo. Na prednjem dijelu njezine bluze pojavio se vlažan uzorak, točno u obliku grudnjaka.

Smotala je listove rukopisa u tubu, vjerojatno kako ih ne bi koristila za pokrivanje svojih prsa. – Sinoć sam oprala neke stvari.

Stvari, množina. Ako je oprala stvari, u čemu je spavala? Zaključak je naveo i Parkera da se malo orosi.

– Čini se da se nisu sasvim osušile – neuvjerljivo je objasnila.

– Vlažnost zraka.

– Valjda.

Njihovi su se pogledi spojili, ali samo na sekundu jer se ona okrenula u stranu. Bilo joj je neugodno, što je dobro. Zapravo, to je izvrsno. Želio je da ostane smetena i zbunjena. Baš mu je žao ako Mike ne odobrava strategiju.

Nagnuvši se naprijed iz invalidskih kolica, ispružio je ruku i uzeo joj stranice. – Pročitala si ih?

– Tri puta.

Upitno je uzdigao obrve.

– Imam neke primjedbe. Defenzivno je podigao bradu.

– Tko je spreman za doručak? – upita Mike. Pojavio se na vratima gurajući kolica s pladnjevima kajgane, slanine i kriški dinje. Tek izvađena iz pećnice, peciva je zamotao u ubrus i stavio ih u žičanu košaricu. Posuda za umak bila je napunjena do vrha, a zdjela vruće kukuruzne kaše u sredini je imala otok od rastopljenog maslaca.

Parkeru je krulilo u želucu i slina mu se pojavila u ustima, ali Mike nije mogao izabrati gori trenutak, a Parker je bio siguran da je to namjerno učinio. Mike je izbjegavao njegov pogled sve dok Parker nije rekao: – Prokužio sam te, stari moj.

– Što? – nedužno upita Mike.

Parker ga iskosa pogleda, što je Mike ignorirao i samo pozvao Maris do malenog stola za kojim je Parker katkad jeo kad je pisao.

– Dobri Bože. – Obeshrabreno je gledala kako joj Mike puni tanjur. – Pecivo i kava obično su mi dovoljni za doručak.

Prezirno otpuhnuvši kroz nos, Mike ju je podsjetio da je doručak najvažniji dnevni obrok. – Volite li kukuruznu kašu?

– Nisam sigurna. Morat ću kušati. – Parker se nasmijao zajedno s Mikeom kad je uzela prvi pokusni zalogaj, a zatim ga je hrabro progutala. – Možda je to stečeni ukus – pristojno reče.

– Raspolovite pecivo pa ću vam staviti malo umaka – reče joj Mike.

Umak od slanine također je bio nov za nju, ali je izjavila da je izvrstan. – Zar svako jutro ovako jedete?

– Ovo je posebna prilika – reče Mike.

– Pokušava te impresionirati – primijeti Parker.

– Upalilo je.

Uputila je Mikeu smiješak od kojeg mu se srce rastopilo, a Parker je postao neobjašnjivo ljubomoran. Progundao je u svoj tanjur: – Mogao si je više impresionirati da si se sjetio staviti fen za kosu u kolibu za goste.

Maris i Mike uopće nisu žurili čavrljajući o svemu i svačemu dok su jeli, ali on je u rekordnom vremenu ispraznio svoj tanjur. Osjećajući se nemirnim, odvezao se invalidskim kolicima u

kuhinju. – Ne, nemoj se opterećivati – rekao je Mikeu koji je počeo ustajati. – Sam ću uzeti. – Vratio se s vrčem kave na pladnju što ga je stavio u krilo.

Ponovo im je napunio šalice, a zatim je nestrpljivo pijuckao svoju kavu dok su oni razgovarali o uzgoju rododendrona, kao da su procvjetali grmovi uopće važni. Izdržao je raspravu o tome jesu li bolje Cats ili Sunset Boulevard i vatrenu debatu o mogućnosti da žene igraju u NBA, a tada ih je neuljudno prekinuo.

– Možemo li sada razgovarati o mojoj knjizi?

– Čemu žurba? – upita Mike.

– Mi ovdje ne vodimo pansion.

– Volio bih da ga vodimo. – Mike je počeo skupljati posuđe i trpati ga na kolica za posluživanje. – Barem bih s vremena na vrijeme imao priliku razgovarati s nekom ugodnom osobom.

– Ja sam ugodna osoba.

– Kao kožni osip.

Parker se nasmijao, zgužvao svoj ubrus i bacio ga na kolica, kao da izvodi slobodno bacanje.

– Požuri s tim posuđem i vrati se ovamo. Bio si dobar i ljubazan domaćin, ali znam da silno želiš čuti što Maris misli o Zavisti.

Mike je izišao, gundajući ispod glasa.

– Kladam se da nisam baš dobro ispao u tom monologu – rekao je Parker kad se Mike dovoljno udaljio i više ga nije mogao čuti.

– Jeste li vas dvojica u rodu?

– Ne po krvi.

– On te voli.

Parker je oštro pogleda. Kad je vidio da nije ironična, potisnuo je oštar odgovor. Razmislio je o njezinoj jednostavnoj tvrdnji i polako rekao: – Da, pretpostavljam da je to točno.

– Nikad nisi pomislio na to?

– Ne tako konkretno.

– Je li uvijek vodio brigu o tebi?

– Ne uvijek.

– Mislila sam, nakon tvoje nesreće.

– Nesreće?

Pokazala je prema njegovim invalidskim kolicima. – Pretpostavila sam...

– Zašto si pretpostavila da je to bila nesreća?

– Zar nije bila?

Mike se ponovno pojavio, ali je osjetio da je u tijeku ozbiljan razgovor te je oklijevao na pragu.

Parker ga je kretnjom ruke pozvao naprijed, ovaj put zahvalan da se baš u tom trenutku pojavio. Opet je zaključio da je to učinio namjerno. Malo je toga moglo promaknuti Mikeu Strotheru.

Parker duboko udahne, okrene se prema Maris koja je sjedila na dvosjedu od trske i reče: – U redu, obavimo to.

Maris se lagano nasmijala. – To nije pogubljenje, Parker.

– Nije?

– Ni slučajno. Ono što si napisao je dobro. Veoma dobro. – Zastala je pogledavajući čas njega, čas Mikea.

– Zašto imam osjećaj da me uskoro očekuje "međutim"?

Nasmiješila se, a potom je tiho rekla: – Napisao si izvrsnu idejnu skicu.

Mike se tiho nakašljao i zagledao se u svoje cipele.

– Idejnu skicu?

– Izvrsno je ovo što imaš. – Ovlažila je usne. – Ali to je... Samo si zagrebao po površini. Nisi zašao dovoljno duboko.

– Shvaćam.

– To nije loša vijest, Parker.

– Prilično je loša.

Okrenuvši svoja kolica, primaknuo ih je bliže staklenom zidu i gledao kako se plitki valovi razbijaju na pijesku. Otok St. Anne nikad nije imao velike valove, ali pogotovo ne za ovakva dana kad se ono što puše jedva može nazvati vjetrom i nema područja niskog tlaka koje bi uskovitlalo prirodne elemente.

– Ovo što sam dosad pročitala ni najmanje me nije obeshrabrilo – reče Maris. – Upravo suprotno.

Njezin je glas sada bio još tiši i zvučio je plaho u neugodnoj tišini. Iz kuhinje je dopirao zvuk stroja za pranje suđa, ali je kuća inače bila tiha.

Parkerova su se ramena počela tresti. Pokrio je usta kako bi prigušio zvuk što je prodirao iz njegovih prsa.

Maris je obuzela panika. – O, Parker, molim te, nemoj.

Odjednom je okrenuo invalidska kolica i pogledao Mikea koji mu se pridružio u smijehu. – Pobijedio si, stari kujin sine. Pedeset jebenih dolara.

– Rekao sam ti – smijao se Mike. – Imam sjajne predosjećaj e.

– I dobro se snalaziš s riječima. Mike se na brzinu naklonio.

Maris je ustala i ljutito pogledala jednog pa drugog. Podbočila se rukama, što zapravo nije trebala učiniti jer je time samo nategnula vlažnu tkaninu preko svojih prsa ističući čipku ispod nje.

– Očito sam predmet neke šale. Biste li mi rekli o čemu se radi, molim vas?

– Ne radi se baš o šali, Maris. – Mike je obuzdao svoj smijeh i čak se doimao pomalo posramljenim. – To je više bio eksperiment. Test.

– Test?

– Prije nekoliko mjeseci pročitali smo članak o tebi u jednom časopisu o izdavaštvu. Meni si se činila sposobnom urednicom. No, Parker je rekao da je tvoj tata vjerojatno platio za taj članak...

– Rekao sam "podmitio".

– ...a zatim je odjel za reklamu zadužio da ga napiše.

– Što je objašnjavalo zašto je onako laskav.

– Rekao je kako nema sumnje da počivaš na lovorikama tatinog ugleda, da izgledaš previše mlado i... ovaj... neiskusno...

– Zapravo, upotrijebio sam riječ "plitko".

– ... da bi razlikovala dobro od lošeg pisanja. Da je tvoje čitanje vjerojatno ograničeno na članke u časopisu.

– O tome kako postići više uzastopnih orgazama.

– Te da vjerojatno ne bi razlikovala dobru knjigu od dobre... ovaj...

– Možeš sama dopuniti rečenicu – završi Parker blaženo se smiješeci.

Slušala je bez prekidanja ili mijenjanja izraza lica. Sad se polako okrenula prema Parkeru, a on je u potpunosti razumio sve metafore o iskrama što frcaju iz nečijih očiju.

Marisine su oči bile plavkasto sive, poput kišnih oblaka što za ljetnih poslijepodneva nadiru sa zapada i zastiru sunce. U biti su bili dobroćudni, a njihova uskovitlanost samo privremena. No, čak i ako je bila kratkotrajna, turbulencija je znala biti žestoka. Oči su joj potamnjele do nijanse olujnog oblaka iz kojeg će uskoro sijevnuti munja.

– Siguran sam da si bijesna. – Slegnuo je ramenima bez imalo kajanja. – Učinio sam sve što sam mogao, rekao sve što mi je palo na pamet kako bih te spriječio da dođeš ovamo. No, ti si ipak došla. Sinoć kad sam... – Pogledao je Mikea i odlučio da neće spominjati poljubac. – Kad sam te pokušao uvjeriti da odeš, odlučila si ostati.

Takvim objašnjenjem nije uspio dobiti njezin oprost. – Ti si pravi kujin sin, zar ne?

– Uglavnom, da – spremno se složio.

– Pokušao si me namamiti u klopku.

– Kriv sam.

– Da sam bila puna pohvala o tvom pisanju, znao bi da sam neiskrena.

– Ili loša urednica.

– No, ja sam znao da nije tako – dometne Mike. – Čitao sam knjige što si ih ti uređivala, Maris. Rekao sam Parkeru, kladio se s njim za pedeset dolara da je njegovo loše mišljenje o tebi neutemeljeno i pogrešno.

Maris je čula sve to, naravno, ali nije ni pogledala prema Mikeu. Njezin je bijes bio usmjeren na Parkera. Nasmiješio se samodopadnim smiješkom aligatora koji je upravo potamnio gnijezdo pačica svjestan da će je time samo još više razbjesniti. – Je li ti žao što si došla? Želiš li pozvati čamac da te sada odvede natrag?

Zabacila je svoju vlažnu kosu. – Od čega je umro Toddov otac?

Parker je osjetio kako mu je laknulo. Svojim opakim smiješkom samo je nastojao prikriti tjeskobu.

– Je li njegova smrt bila neočekivana ili je uslijedila nakon duge bolesti? – pitala je.

– Znači li to da si još uvijek zainteresirana?

– Je li Todd teško primio njegovu smrt ili mu je bilo drago što ga se riješio? Je li mu otac bio idol? Ili ga je njegova smrt oslobodila godina emotivnog zlostavljanja?

Gurnula je stolicu do njega, sjela i istrgnula mu stranice iz ruku. – Razumiješ li što želim reći?

– Treba malo razraditi likove.

– Točno. Odakle dolaze? Kakve su bile njihove obitelji? Bogate, siromašne, srednja klasa? Jesu li imali sličan odgoj ili su se njihova djetinjstva uvelike razlikovala? Znamo da žele postati pisci, ali nisi nam rekao zašto. Samo zato jer vole knjige? Ili je pisanje katarza za Roarka, način da se oslobodi svojega gnjeva? Je li to panaceja za Toddovo nezadovoljstvo?

– Panaceja?

– Slušaš li me?

– Kasnije ću potražiti tu riječ.
– Znaš što znači – obrećnula se.
Opet se nasmiješio. – Da. Znam. – Krajičkom je oka opazio kako Mike izlazi iz prostorije i za sobom zatvara vrata.
Maris je još bila u punoj brzini. – Život u kući bratstva...
– O tome ima više riječi u sljedećem poglavlju.
– Postoji sljedeće poglavlje?
– Jutros sam radio na njemu.
– Sjajno. Svidao mi se taj dio. Veoma. Živ je. Dok sam čitala, mogla sam osjetiti smrad čarapa. – Stresla se. – A onaj dio s četkicom za zube... – Da?
– Gotovo je previše odvratno da bi bilo izmišljeno. Osobno iskustvo?
– Na čemu još treba poraditi? – pitao je.
– Ah. Shvaćam. Osobna su pitanja zabranjena.
– Ako si sinoć oprala donje rublje, u čemu si spavala? Naglo je udahнула, otvorila usta da će nešto reći, ali se predomislila. Zubi su joj tiho lupnuli kad je zatvorila usta.
Nakrivio je glavu i napola zatvorio oči te rekao: – Ni u čemu, točno?
Spustila je pogled u svoje krilo. Ili možda u njegovo krilo. Došao je u iskušenje da kaže: Da, radi, ali ako te zanima, zašto ga ne dotakneš i sama vidiš? Ali nije to rekao jer bi tada možda ipak pozvala onaj čamac i vratila se na kopno.
– Shvatila sam te – kratko će ona. – Nema osobnih pitanja.
Ponovo je uzela stranice rukopisa i prelistala ih kako bi se prisjetila bilješki što ih je zapisala na marginama. – Voljela bih da proširiš, pa, gotovo sve. – Pogledala ga je kako bi vidjela njegovu reakciju, ali kad on nije reagirao, samo je uzdahnula. – To si očekivao, zar ne? Znao si što ću reći.
Kimnuo je. – Zagrebao sam po površini, baš kako si rekla.
– Kako bi testirao moju sposobnost.
– Hmm.
– Ovo je bila audicija za mene.
– Tako nekako.
Pomirljivo se nasmiješila. Dopuštala mu je da se izvuče lakše nego što je zaslužio. Zapravo, više bi volio da se ljutila i vikala, obasula ga pogrđnim riječima, otišla i ostavila ga da se kaje. Ono što je morao učiniti bilo bi mnogo lakše kad bi ona bila kuja u jednakoj mjeri kao što je on gad. Bili su protivnici nejednake snage. Ona je bila izvan svoje lige, a da toga uopće nije svjesna.
– Imala bi posve pravo kad bi meni i Mikeu rekla neka odjebemo – rekao je.
– Moj otac nikad ne bi tolerirao takvo izražavanje.
– Znači, ipak si tatina curica?
– Dakako. Jer je on tako dobar tatica. On je džentlmen i znanstvenik. Ti bi mu se svidio.
Promuklo se nasmijao. – Ne bih ako je džentlmen, sigurno ne bih.
– Griješiš. Divio bi se tvojoj drskosti. Vjerojatno bi to nazvao "mudima".
Parker se nasmiješi. – Čovjek po mojem ukusu.
– Pročitao je tvoj prolog; svidio mu se. On me je ohrabrio neka se posvetim tome.
Pokazao je prema stranicama rukopisa. – Pa posveti se.

Opet je pogledala svoje bilješke i nastavila: – Nemoj žuriti, Parker. Broj stranica nije ograničen. Meni prepusti skraćivanje i uređivanje. To je moj posao. Ne moraš razotkriti sve u prvih nekoliko poglavlja. Informacije se mogu nalaziti u cijeloj knjizi, ali moraš znati kakvi su bili životi tih likova prije nego su se upoznali.

– To već znam. – Kucnuo se po čelu. – Ovdje.

– Izvrsno. Ali čitatelj ne može znati što je u tvojoj glavi.

– Razumijem.

– To je sve, zasad.

Poravnala je rubove stranica, a zatim ih je spustila u krilo. – Drago mi je da sam prošla taj tvoj glupi test – iskreno reče. – Nedostajalo mi je sudjelovanje u toj etapi procesa. Nisam uopće shvaćala koliko mi nedostaje sve dok sinoć nisam počela pisati ove bilješke. Volim oblikovati priču, stvarati ideje zajedno s piscem, pogotovo s darovitim piscem.

Pokazao je na sebe. – A to bih trebao biti ja?

– To bi trebao biti ti. Svakako.

Postalo mu je neugodno od njezina pogleda, tako otvorenog i usrdnog. Pogledao je prema oceanu kako ne bi vidio njezinu iskrenost, ne bi morao osjećati... kako ne bi morao osjećati, točka.

Možda je on zašao izvan svoje lige.

Nagnuvši se prema njemu, gurnula ga u koljeno i gotovo šaptom rekla: – Pretpostavljam da se nisi predomislio kad je riječ o tome da mi kažeš koji je lik...

– Nestani, hoćeš li? – Okrenuo je kolica od nje i gurnuo ih prema radnom stolu. – Imam opaku urednicu, a utrapila mi je hrpu posla.

Zavist **4. poglavlje** **1985.**

Taj utorak dva dana prije Dana zahvalnosti svanuo je oblačan i hladan. Kao na dani znak, kao da pečena purica i pita od bundeve ne bi bili kompatibilni s blagom klimom, hladna je fronta snizila temperaturu baš prije blagdana.

Roark je namjestio budilicu na sedam i trideset. Do sedam i četrdeset pet već se obrijao, istuširao i odjenuo. U deset do osam bio je u prizemlju zgrade, pio je kavu i prelistavao svoj rukopis pitajući se kojim će se opakim riječima profesor Hadley okomiti na taj kreativni trud u koji je on uložio svoje srce i dušu.

Kvaliteta njegova blagdana ovisit će o ishodu tog sastanka. Dugi će vikend provesti opušteno i ugodno u spoznaji da profesor odobrava njegov rad ili će se utapati u jezeru jada sumnjajući u sebe.

Ovako ili onako, više ne mora dugo čekati. Uskoro će čuti presudu. Bez obzira hoće li Hadleyjeve primjedbe biti dobre, loše ili ružne, laknut će mu kad ih čuje. Iščekivanje je pravi pakao.

– Slatko pecivo, Roark?

Podigao je pogled i vidio kućnu mamu kako stoji kraj njegove stolice. – Može, mama, hvala.

Uskoro nakon što je stigao u kuću bratstva, Roark je majku njihove kuće proglasio najvećom živom patnicom. Gospođa Brenda Thompson odrekla se spokojnog položaja udovice i dobrovoljno uselila u dvokatnicu gdje stanuju osamdeset dva mladića koji se ponašaju poput ništarija u devetomjesečnom ljetnom kampu.

Ništa nisu poštivali, ni osobe ni imovinu. Ništa nije bilo sveto, ni Bog ili domovina, rodni grad, kućni ljubimac, nečija sestra ili nečija majka. Bila je otvorena sezona lova na sve što je neki pojedinac smatrao bliskim i dragim. Sve je bilo podložno bestidnom ismijavanju.

Ponašali su se poput svinja. Kad se muški pripadnici Homo sapiensa okupe u skupine od dvojice ili više, obično se spuste na razinu špiljskih ljudi ni izbliza onako rafiniranih kakvi su bili neandertalci, a ovdje su bila osamdeset dva. Sve ono što su im majke branile kod kuće, radili su u kući bratstva. Gorljivo i s užitkom, slavili su prostačko ponašanje.

Gospođa Thompson, tiha i dostojanstvena dama, tolerirala je njihov način izražavanja koji je bio odvratniji i njihove osobne navike koje su bile još odvratnije. Zahvaljujući svojoj majčinskoj prirodi, stekla je njihovo povjerenje i ljubav. No za razliku od roditelja, nije ih pokušavala disciplinirati.

Pravila se da ne vidi opijanje, psovanje i razvrat, čemu su se oni divlje prepuštali. Nije se žalila kad je iz njihovih soba treštala glazba. Mogli su na istim plahtama spavati cijeli semestar ili duže bez da ih operu. Kad bi mački neke djevojke koja je odbacila jednog njihovog člana obrijali krzno u obliku slova bratstva, mama bi jedino primijetila kako su lijepo složili slova.

U njezinoj nazočnosti, pogotovo srijedom uvečer kad su imali jedini formalni obrok u tjednu, te su bili potrebni sakoi, kravate i barem malo civiliziranosti, ispričavali su se za psovke, podrigivanja i puštanje vjetrova uz obvezno i upitno iskreno "Oprostite, mama". Strpljivo se smiješeći, ona je uvijek opraštala počinitelju, premda će za nekoliko sekundi netko učiniti nešto slično.

U njoj su imali mamu iz snova.

Roarku se činilo da je njemu sklonija nego nekima od ostalih, premda mu nije bilo jasno zašto. Bio je grub i nepristojan kao i svi drugi. Nakon zabave u togama na drugoj godini studija, onesvijestio se ispod glasovira u salonu u prizemlju, a probudio se kad se počeo gušiti bljuvotinom s okusom Jacka Danielsa.

Gospođa Thompson pojavila se u dugačkoj kućnoj haljini od flanela i papučama, potapšala ga je po ramenu i pitala je li mu dobro. – Dobro mi je – promrmljao je, premda je bilo jasno da nije.

Bez ikakvih prijekora i dostojanstvom časne sestre, uzela je deku što ju je netko prebacio preko lutke za napuhavanje, anatomski opscene, neslužbene kućne maskote, i donijela je do Roarka. Pokrila ga je ondje gdje je ležao, smrzavajući se, obuzet mučninom i zaudarajući do neba.

Činilo se da je od te noći nadalje mama posebno sklona njemu. Možda zato što joj je, kad se otrijeznio, zahvalio na ljubaznosti i ispričao se jer ju je probudio. Možda zato što je na vlastiti trošak dao očistiti sag ispod glasovira. Nitko drugi u kući nije opazio ni da je zaprljao sag, niti da ga je dao očistiti. No gospođa Thompson jest. Pretpostavljao je da joj je to naginjanje k običnoj pristojnosti pokazalo da se može popraviti, da je barem donekle dobro odgojen.

– Ustao si ranije nego obično, zar ne? – pitala je dok je kraj njegove šalice za kavu stavljala papirnati tanjur s uštipkom.

Obično nije momcima posluživala hranu. Sami su uzimali jelo, slično kao u samoposluživanju. Uzimali su ono što su htjeli od onoga što im je mrzovoljna kuharica stavljala na pult, poput farmera koji puni korito za svoje stado.

– Danas imam sastanak sa svojim starijim savjetnikom – objasnio je. Iz poštovanja prema njoj, sjetio se upotrijebiti ubrus umjesto da šećer poliže s prstiju.

Pokazala je njegov rukopis. – Je li to knjiga što je pišeš za svoj završni rad?

– Da, gospođo. Ono što sam dosad napisao.

– Sigurna sam da će biti veoma dobra.

– Hvala, mama. Nadam se.

Poželjela mu je sreću na sastanku, a zatim je pošla poželjeti dobro jutro drugom momku koji se upravo dovukao. On je bio najzgodniji član bratstva i privlačio je djevojke kao što plamen privlači noćne leptire. Njegova su ga braća željela mrziti zbog takve nezaslužene sreće, ali je bio previše drag momak da bi ga se mrzilo. Umjesto da iskoristi svoj izgled filmske zvijezde, on ga je omalovažavao, doimao se gotovo kao da mu je neugodno zbog toga. Pogledao je Roarka i podigao bradu u znak pozdrava. – Što ima, Shakespeare?

– Što ima, RB?

Svi su imali nadimak, a službeni kućni pozdrav bio je “Što ima?” Na to nikad nitko nije odgovarao. Samo su se tako pozdravljali.

Roarkov nadimak, za sve osim za Todda, bio je Shakespeare. Drugi su članovi bratstva znali da voli pisati, a William Shakespeare je bio pisac kojeg bi se većina sjetila kad bi netko pod prijatnijom oružjem od njih tražio da imenuju nekog pisca. Nikad im nije pokušao objasniti da je Shakespeare pisao drame u jampskom pentametriju, a on piše priče u prozi. Neki su pojmovi jednostavno previše složeni da bi se shvatili, pogotovo za pojedince kakav je jedan član bratstva koji je, nakon što mu je profesor engleskog rekao neka imenuje pjesnika na portretu, odgovorio: “Kako možete očekivati da poznajem sve predsjednike?”

Roark je bio polaskan nadimkom, ali ovog mu se jutro činio posebno drskim. Pogledavši na sat, vidio je da ima petnaest minuta vremena da stigne do Hadleyjeva ureda. Više nego dovoljno. Unatoč tome, ispio je svoju kavu, gurnuo rukopis natrag u stari fascikl, ubacio ga u naprtnjaču i izišao iz blagovaonice.

Tek kad je izišao iz zgrade, shvatio je do kakve je drastične promjene vremena došlo preko noći. Hladan je vjetar spustio temperaturu gotovo do nule; nije bilo toliko hladno da se zamrzne jezerce usred campusa, ali ipak je požalio što nije odjenuo topliji kaput.

Zgrada u kojoj se nalazio odjel za jezike bila je, poput većine ostalih sveučilišnih građevina, izgrađena u georgijanskom stilu. Starija i velebnija od novijih građevina, imala je široki trijem i šest bijelih stupova. Staru crvenu ciglu na sjevernom zidu sasvim je prekrila lažna loza koja je za samo nekoliko dana promijenila boju od zelene u narančastu.

Čim je Roark ugledao zgradu, ubrzao je korak, više da bi se zagrijao nego od straha da će zakasniti. Unatoč svojem konzervativnom odgoju koji je uključivao crkvu nedjeljom, nije imao jasne stavove kad je riječ o postojanju, prirodi i raspoloženju Vrhovnog Bića. Nije bio siguran da bi sveznajući Bog vodio računa o svakodnevnim problemima Roarka Sladea. No, danas nikako ne bi trebalo odbaciti bilo kakvu moguću prednost te se krišom kratko pomolio dok je prolazio trijemom i ulazio u zgradu.

Zapahnuo ga je miris starih peći. Očito su jutros radile punom parom jer je u zgradi bilo neugodno vruće. Skinuo je naprtnjaču i jaknu dok se penjao stubama na kat.

Pozdravilo ga je nekoliko studenata s njegove grupe. Jedan, naglašeno mršavi hipi s ružičastim naočalama u stilu Johna Lennona, doskakutao je do njega. – Hej, Slade.

Samo su ga djevojke zvale Roark. Nije bio siguran da bilo koji mladić na fakultetu, osim Todda, uopće zna njegovo ime.

– Kava, kasnije? Stvaramo grupu za učenje prije završnih ispita. Deset sati u Unionu.

– Ne znam hoću li stići. Upravo idem k Hadleyju.

– Misliš, sada?

– Baš sada.

– Jebi ga, čovječe, to je gadno. Sretno.

– Hvala. Kasnije.

– Kasnije.

Roark je nastavio hodnikom. Uštupak baš i nije bio dobra ideja. Činilo mu se da u želucu ima željeznu kuglu. Kava je u njegovim ustima ostavila odvratni okus te se prekorio jer nije uzeo bombon za osvježivanje daha. Kad je stigao do ureda broj 207, zastao je i duboko udahnuo. Vrata su bila odškrinuta. Vlažan je dlan obrisao o traperice i tiho pokucao.

– Uđite.

Profesor Hadley je sjedio za pisaćim stolom. Noge u mekanim smeđim cipelama podigao je na otvorenu gornju ladicu. U krilu je imao pisani materijal, a sličan se materijal nalazio svuda u prostoriji. Veliki je broj stabala žrtvovalo svoje živote da bi se osigurao papir što je ispunjavao Hadleyjev ured. Ako se računa po četvornom centimetru, to je zacijelo najveći svjetski potrošač papira.

– Dobro jutro, profesore.

– Gospodine Slade.

Je li to samo umislio ili je Hadleyjev pozdrav doista zvučao pretjerano strogo?

Savjetnikovo se držanje nikad ne bi moglo opisati kao prijateljsko. Za razliku od nekih predavača, nikad nije dopuštao prisnost sa studentima. Zapravo, obično se prema njima odnosio s jedva prikrivenim prezirom. Čak i dobra ocjena na nekom pismenom radu nije studenta oslobađala njegovoga prezira.

Predavao je na način koji je u studenata stvarao osjećaj da su totalne neznalice. Tek nakon što bi studenta srušio s pijedestala njegova samopoštovanja, a sam pijedestal pretvorio u otpad, Hadley bi se potrudio i uspijevao ga nečemu naučiti. Činilo se da vjeruje kako poniznost izoštrava sposobnost čovjeka da uči.

Kad je ušao u pretrpani ured, Roark je uvjeravao sebe da je odrješitost svojstvena Hadleyju te je ne bi trebao shvaćati osobno.

– Ne, nemojte zatvarati vrata – reče mu Hadley.

– Oh, žao mi je. – Roark zaustavi vrata što ih je upravo zatvarao.

– I treba vam biti žao.

– Gospodine?

– Zar nešto nije u redu s vašim sluhom, gospodine Slade?

– S mojim sluhom? Ne, gospodine.

– Onda ste me dobro čuli kad sam rekao da vam treba biti žao. Vi sada... – Pogledao je preko Roarkova ramena – kasnite pedeset šest i pol minuta.

Roark se okrene. Na zidu iza njega nalazila se ura. Bijela podloga. Crni brojevi. Crtica za svaku od šezdeset minuta. Kratka je kazaljka već bila na broju devet. Duga kazaljka bila je tri crtice ispred dvanaest.

Stari je prolupao, pomisli Roark. Nešto mu je počelo nagrizati mozak. Isparavanja papira, možda. Postoji li tako nešto?

Pročistio je grlo. – Oprostite, gospodine, ali ja sam stigao točno na vrijeme. Naš je sastanak zakazan za devet.

– Osam.

– U početku je bilo tako. Ali zar se ne sjećate da ste nazvali i promijenili ga za devet? Ostavili ste poruku mojem cimeru.

– Uvjeravam vas da moje pamćenje savršeno radi, gospodine Slade. Nikoga nisam nazvao. – Hadley ga je ljutito gledao ispod gustih obrva. – Naš je sastanak bio u osam.

10. poglavlje

Ostario je.

Daniel Matherly se tek odnedavna počeo smatrati starim. Odbijao je prihvatiti svoju dob, premda je već prošlo vrijeme kad je to trebao učiniti. Neželjene poštanske pošiljke AARP-a¹ bacao je ne otvarajući ih i nije želio iskoristiti pogodnosti namijenjene starijim ljudima.

Međutim, u posljednje je vrijeme bilo teško pobijati ono što mu je zrcalo pokazivalo, a njegovi su zglobovi još jasnije ukazivali na činjenicu da je... zašao u pozne godine.

Danas, dok je sjedio u svojoj radnoj sobi kod kuće, Daniela su zabavljale vlastite misli. Ako razmišljanje o vlastitom životu nije dokaz starenja, što jest? Njegova zaokupljenost vlastitim tjelesnim propadanjem pravi je pokazatelj da mu tijelo doista propada. Tko se drugi, osim staraca, opterećuje takvim stvarima?

Mladi ljudi za to nemaju vremena. Ne razmišljaju o smrti jer su previše zauzeti životom. Stjecanjem obrazovanja. Bavljenjem izabranim zanimanjem. Sklapanjem ili razvrgavanjem brakova. Odgajanjem djece. Ne mogu se opterećivati mislima o smrti. "Smrtnost" je samo riječ što je drže negdje u kutu police da bi o njoj razmišljali u dalekoj budućnosti. Katkad je možda ovlaš pogledaju i osjete nelagodu, ali njihova pozornost žurno skreće na pitanja povezana sa življenjem, a ne umiranjem.

No, daleka se budućnost neumoljivo približava sve do dana kad čovjek temu vlastite smrtnosti više ne može gurnuti u zapećak, kad je mora staviti preda se i pomno je proučiti. Daniel nije bio morbidno zaokupljen neizbježnim, ali je znao da je došlo vrijeme za razmišljanje o tome, kao i o svim mogućim implikacijama.

Odavna je Maxine mislila da on svake noći mirno spava, ali nije bilo tako. Kad je Maris rekao da spava kao dijete, ona nije imala razloga sumnjati u to. Dok je bio mlad, nikad mu nije trebalo više od četiri ili pet sati sna dnevno. Ti su se sati smanjivali proporcionalno s njegovim starenjem. Sada, ako ima sreće, dnevno spava dva ili tri sata.

¹ American Association of Retired Persons (Američko udruženje umirovljenika)

Ostatak je noćnih sati provodio u krevetu i čitao svoje voljene knjige, klasike što ih je gutao kao dječak, bestselere što su ih objavile druge izdavačke kuće i na njima zaradile, knjige što ih je sam uređivao i objavio.

Kad nije čitao, razmišljao je o svojem životu, o svojim ponosnim trenucima, kao i onima kojima se nije baš tako ponosio. Često je razmišljao o prijatelju iz škole koji je umro od leukemije. Da se rodio nekoliko desetljeća kasnije, vjerojatno bi ga liječili i omogućili mu dug i ispunjen život. Danielu je i dan danas nedostajao te je čeznuo za godinama prijateljstva koje im je sudbina oduzela.

Sjećao se boli kad mu je prvu ljubav oteo drugi muškarac. Kad je kasnije o tome razmišljao, shvatio je da je dotična mlada dama donijela odluku dobru za oboje, ali tada je vjerovao da će umrijeti od slomljenog srca. Nakon što se udala za drugoga, više ju nikad nije vidio. Čuo je da su se ona i njezin muž preselili u Kaliforniju.

Pitao se je li ondje sretno živjela. Pitao se je li još uvijek živa.

Njegova je prva žena bila veoma ljupka i bio je očajan kad je umrla. No, tada je upoznao Rosemary, Marisinu majku, a ona je bila ljubav njegovoga života, u to nema sumnje. Lijepa, šarmantna, ljubazna, inteligentna, savršena družica i vatrena ljubavnica. Pružala je podršku mužu koji je duge sate provodio u uredu i često bio odsutan duhom zbog pritisaka što ih je donosilo vođenje poslova. Cijenio je njezino strpljenje i odanost njemu i njihovom braku, ali je bio siguran da joj to nije dovoljno jasno stavio do znanja.

Sada je žalio zbog svih onih trenutaka kad su ga obveze prema Matherly Pressu odvajale od Rosemary. Volio bi da može vratiti te dane. Drukčije bi se ponašao. Promijenio bi svoje prioritete, više bi vremena i energije posvetio obitelji.

Ili bi, ako ćemo biti posve iskreni, vjerojatno ponovo donosio loše odluke i opet činio iste greške.

Srećom, nije imao mnogo razloga za žaljenje, premda je učinio dvije stvari zbog kojih se iskreno kajao. Jednom je otpustio urednika iz inata, zbog budalaste razlike u mišljenjima. Podmuklo se pobrinuo da se pročuje da je čovjek homoseksualac i to u vrijeme kad se to nije prihvaćalo niti čak toleriralo. Dao je naslutiti da je čovjekov osobni život počeo utjecati na njegov rad, što je bila čista laž. Čovjek je bio izvrstan urednik, a njegova radna etika besprijekorna.

Unatoč njegovim kvalifikacijama, nitko ga nije želio zaposliti zbog glasina što ih je Daniel proširio. Postao je nepoželjan u poslu što ga je volio i na koncu je odselio iz grada. Danielova je zloba uništila čovjekovu karijeru, a izdavaštvo je ostalo bez darovitog urednika. Krivnju za to ponijet će sa sobom u grob.

Nekoliko godina nakon Rosemaryne smrti upustio se u u ljubavnu vezu kojom se nije ponosio. Samac srednjih godina teško je mogao održavati vezu s nekom ženom dok je živio s kćeri tinejdžerkom. To je iziskivalo snalažljivost i neprestano žongliranje vremenskim rasporedima. Žena je bila ljubomorna na njegov odnos s Maris. Postala je zahtjevna i neprestano ga prisiljavala da bira između nje i Maris. Daniel je na koncu dopustio da razum nadvlada žudnju. Shvatio je da nikad ne bi mogao voljeti nekoga tko u potpunosti ne voli i ne prihvaća njegovu kćer, bez ikakvih uvjeta. Prekinuo je vezu s tom ženom.

Desetljećima je uspijevao zadržati ugled izvrsnog izdavača. Činilo se da je imao šesto čulo kad se radilo o biranju i odbacivanju rukopisa. Tijekom upravljanja kompanijom stotinu je puta

uvećao njezinu vrijednost. Zaradio je više novca nego što bi ga mogao potrošiti, više nego bi Maris mogla za života potrošiti, a vjerojatno ni njezina djeca ne bi uspjela sve potrošiti.

Novac je bio zgodan nusproizvod njegova uspjeha, ali to ga nije motiviralo. Vodila ga je želja da sačuva ono što su njegovi preci tako strpljivo i mukotrpno stvarali. Prije nego je navršio trideset godina, naslijedio je obiteljski posao. Njega je zapala dužnost da ga štiti i poboljša za sljedeću generaciju.

A to je Maris, njegovo najveće postignuće. Ona mu je tisuću puta dragocjenija od Matherly Pressa te mu je daleko važnije štiti nju nego čuvati izdavačku kuću od vukova koji iz godine u godinu postaju sve veći i sve lakomiji.

Ne može je posve zaštititi, naravno. Niti jedan roditelj ne može dijete poštediti životnih udaraca, a čak i kad bi mogao, to ne bi bilo pošteno. Maris mora živjeti vlastitim životom, a sastavni dio života su nezgode i pogreške.

Samo se nadao da njezina razočaranja neće biti previše teška, da će imati više uspjeha i radosti te da će kad dođe u njegove godine, bude li imala sreće da tako dugo poživi, moći razmišljati o svojem životu s barem toliko zadovoljstva koliko ga on sada osjeća.

Nije se bojao smrti. Nitko nije znao, osim Maxine, da je u posljednje vrijeme nekoliko puta razgovarao sa svećenikom. Rosemary je bila katoličke vjere. On se nikad nije preobratio, ali je apsorbirao dio njezine vjere. Čvrsto je vjerovao da će zajedno uživati u drugom životu.

Nije se bojao umrijeti.

Bojao se umrijeti kao budala.

Ta mu je briga noćas oduzimala san. Veoma uznemiren, nije uspijevaio čitati tijekom noćnih sati. Jutro nije donijelo olakšanje niti se njegova sveopća nelagoda ublažila.

Nije se mogao riješiti osjećaja da mu je nešto promaknulo, da nije uočio izdajničku riječ, postupak ili držanje što bi ih opazio kad je bio mladi i oštromniji, prije pet godina, čak prije godinu dana.

Je li ta paranoja opravdana? Ili je to simptom nastupajuće demencije?

Daniel se sjećao kako je njegov djed prije smrti govorio da ga medicinska sestra potkrada. Jednog ju je dana optužio da je njemačka špijunka koja ima zadatak ubijati ratne veterane Sjedinjenih Država. Uvjerenjem mentalno poremećene osobe, tvrdio je da njihova domaćica očekuje njegovo dijete. Ništa ga nije moglo uvjeriti da Engleskinja stara šezdeset sedam godina nikako ne može biti trudna.

Je li i on tamo krenuo? Je li ovaj zagonetan i neimenovani nemir najava potpune senilnosti?

Ili je to znak da nije izgubio niti jednu od svojih sposobnosti, što je radije vjerovao, te je pronicljiv kao i obično, a intuitivnost koja ga je uspješno vodila u pedeset godina izdavaštva još je uvijek sasvim pouzdana?

Odlučio je vjerovati svojim instinktima sve dok se ne pokažu neutemeljenima. Govorili su mu da nešto nije u redu. Osjećao je to jednako kao što jelen osjeća nazočnost lovca na udaljenosti od gotovo dva kilometra.

Možda ga samo previše muči Marisino nezadovoljstvo. Nije baš onako dobro skrivala svoje osjećaje pred njim kako je mislila. Uočio je znakove bračnog nesklada. Još nije znao koji je uzrok tog nesklada i koliko je stvar ozbiljna. No, ako je nesklad dovoljno velik da vidljivo uznemiri Maris, onda uznemirava i njega.

A zatim je tu Noah. Želio je vjerovati u njega kao u svojeg štíćenika i zeta, ali samo ako Noah zasluđuje njegovo povjerenje.

Stenjući od napora, Daniel je uspravio svoj kođnati naslonjač i otvorio ladicu stola. Uzeo je svoj rokovnik i otvorio ga, a zatim je iz jednog džepića izvadio posjetnicu.

“William Sutherland”, pisalo je na posjetnici. Bez imena kompanije ili adrese. Samo to ime i telefonski broj otisnut velikim tiskanim slovima tamnoplave boje.

Daniel je zamišljeno opipavao posjetnicu, što je često činio otkako ju je prije nekoliko tjedana pribavio. Nije nazvao taj broj. Još nije osobno razgovarao s gospodinom Sutherlandom, ali nakon jutrošnjeg razmišljanja zaključio je kako je vrijeme da to učini.

To je nizak i podao čin. Samo razmišljanje o tome izazivalo je u njemu nelagodan osjećaj. Naravno, nitko nikad ne mora znati. Osim ako, ne daj Bođe, nešto ispadne iz toga. Vjerojatno pretjeruje. Ali nemar nikad nije bila njegova osobina. Previše je toga na kocki da bi dopustio da osjećaj krivnje bude jači od mudrosti. Ako treba birati između savjesti i opreza, nema što birati. Bolje je biti siguran nego kasnije žaliti.

Dok je posezao za telefonom, odlučio je da će biti oprezniji, paziti na nijanse u govorenju i izrazima lica, više obraćati pozornost na ono što se događa oko njega. Nije želio biti posljednji koji će saznati... bilo što.

Nije se bojao umrijeti. Ali se bojao umrijeti kao budala.

– Trebala bi se držati podalje. Mođe se svakog trenutka srušiti – Mike je rekao Maris dok je finim brusnim papirom radio na okviru kamina.

– Ako je tako ruševna, je li sigurno da Parker onamo ide sam?

– Naravno da nije. Ali pokušaj mu to reći.

– Mike...

Osjetivši da oklijeva, okrenuo se prema njoj.

– Nije važno – reče Maris. – Ne bi bilo pošteno ni prema tebi ni prema Parkeru da te to pitam.

– O... ?

– Njegovom invaliditetu.

– Ne, ne bi bilo pošteno.

Kimnula je, odlučila promijeniti temu i pitala: – Kako ću stići onamo?

– Moglo bi biti opasno.

– Obećajem da ću pobjeći ako se počne rušiti.

– Nisam govorio o kući. Mislio sam da bi ti mogla zaprijetiti opasnost od Parkera. Ne voli da ga netko uznemirava.

– Riskirat ću. Je li dovoljno blizu da se pođe pješice?

– Hodaš li u New Yorku?

– Svakoga dana, ako je vrijeme dobro.

– Onda je dovoljno blizu da pođeš pješice.

Nakon što joj je dao upute, još ju je jednom upozorio. – Neće mu se sviđati kad se pojaviš ondje.

– Vjerojatno neće – odgovorila je i vedro se nasmijala.

Cijeli je dan provela u kući čitajući dok je oči nisu zaboljele. Godio joj je izlazak, premda se to nikako ne bi moglo nazvati “svježim zrakom”. Vrućina je bila nemoguća, a vlažnost još gora. Sunce je neumoljivo prđilo, ali čak ni hlad nije pružio olakšanje od sparine.

Ipak, otok je egzotično lijep, a klima je njegov sastavni dio. Stari hrastovi posjeduju drevno, gotovo mistično dostojanstvo što ga naglašava kovrčava španjolska mahovina koja pokriva njihove grane. Zrak miriše po slanoj vodi i ribi, što uopće nije neugodno jer se miješa s omamljujućim mirisima rascvjetanih biljaka kojih ima u izobilju.

Maris je prošla kraj kuće smještene prilično daleko od ceste. Djeca su se igrala u dvorištu. Dječak i djevojčica bili su dovoljno maleni da s užitkom plešu oko prskalice na tratini. Oduševljeno su vrištali dok su naizmjenice skakali preko raspršenog mlaza.

Ispred druge kuće vidjela je velikog psa koji je ležao u hladovini kamioneta. Prešla je na drugu stranu ceste i oprezno ga promatrala dok je onuda prolazila, ali nije se trebala bojati. Podigao je glavu, nezainteresirano je pogledao, ustao, protegnuo se, tri puta se zavrtio po blatu, a zatim se vratio u prvobitni položaj i zatvorio oči.

Na cesti nije sreća niti jedan automobil. Jedino društvo bili su joj cvrčci koji su glasno i lijeno cvrčali u gustim krošnjama.

Napuštena čistionica pamuka nalazila se točno ondje gdje je Mike rekao, premda bi joj možda promaknula da joj nije dao tako precizne upute. Šuma ju je okružila sa svih strana. S nekih je strana bila posve skrivena zelenilom.

Da bi se s ceste stiglo onamo, trebalo je poći šljunčanom stazom. Međutim, staza nije bila bogzna kakva. Maris ju je sumnjičavo promatrala. Nije bila široka ni metar. S obje je strane raslo visoko grmlje. Pogledavši svoje gole gležnjeve, razmišljala je ne bi li bilo pametnije zaboraviti na čistionicu pamuka i poći na druga zanimljiva mjesta što ih je Mike preporučio.

– Kukavice – promrmljala je.

Osvrnula se naokolo u potrazi za štapom, našla jedan koji joj je odgovarao i krenula stazom udarajući štapom po grmlju ispred sebe. Željela je na svoju nazočnost upozoriti sve gmizavce i slična stvorenja kako bi im dala priliku da se sakriju prije nego ih vidi.

Srećom, prošla je stazu bez susreta s pripadnicima lokalne faune. Bacila je štap, otresla prašinu s ruku i dobro pogledala glomaznu građevinu. Kako je Mike rekao, doista je bila na rubu rušenja.

Drvo je bilo sivo i trošno. Hrđa je nagrizla limeni krov. Velike dijelove zidova i dio krova pokrivaio je sag od isprepletenih penjačica. Jedna je vrsta imala jarke purpurne cvjetove koji se nekako nisu uklapali u sveopći dojam propadanja i pustoši.

Maris nesigurno priđe širokim otvorenim vratima. Unutrašnjost je bila još veća od onoga što se dalo naslutiti izvana. Unutra je bilo mračno, a samo je poneka zraka sunčeve svjetlosti prodirala kroz proreze između zidnih dasaka, ili se probijala kroz rupu na krovu do poda od blata.

Stražnja polovica donjeg dijela bila je pokrivena potkrovljem. Strop je bio napravljen od masivnih drvenih greda. Veliko kolo promjera otprilike tri metra nalazilo se tik ispod stropa, a s podom ga je spajao drveni stup debeo poput bačve. Maris nikad nije vidjela ništa tome slično.

Trepnula je kako bi joj se oči privikle na tminu. – Hej? – Nije dobila odgovor pa je ušla i s oklijevanjem koraknula naprijed. – Parker? – Trenutak kasnije ponovo je viknula: – Hej?

– Ovdje.

Poskočila je i stavila ruku na srce, a zatim se naglo okrenula. Nalazio se u kutu iza nje, nevidljiv osim što je zraka svjetlosti blistala na kromu njegovih kolica.

Pribrala se i ljutito pitala: – Zar me nisi čuo?

– Šališ se? Uz onakvo lupanje? Nikad ne bi uspjela kao indijanski ratnik.

– Zašto onda ništa nisi rekao?

– Kako si stigla ovamo?

– Pješice. Kako si ti stigao ovamo?

– Kako stižem bilo kamo?

– Možeš kolicima prijeći onu stazu?

– Uspijevam nekako.

Ostao je u svojem kutu, ali je ona osjećala kako je gleda i shvatila da se zasigurno doima samo poput siluete na svjetlosti iza sebe. Pošla je još malo naprijed, ali samo nekoliko koraka.

– Kako si došla do odjeće?

Pogledala je svoju suknju, košulju i sandale kao da ih nikad ranije nije vidjela. Tako se obično odijevala u njihovoj kući na selu, za ljetni vikend piknika i kupovanja antikviteta. To je prije samo dva dana spremila u kovčeg u New Yorku, ali joj se činilo da je prošlo mnogo više vremena i da je to bilo mnogo dalje.

– Mike se pobrinuo da netko uzme moj kovčeg u hotelu i pošalje ga ovamo. Otišao je u pristanište i dočekaio čamac.

– Prolupao je.

– Molim?

– Zatreskao se u tebe.

– Samo nastoji biti ljubazan.

– Već smo vodili sličan razgovor.

Jesu. Nije ga željela ponavljati. Posljednji je put završio... Nije željela razmišljati o tome kako je završio.

Usljedila je tišina. Njezine su se oči priviknule na tminu, ali ipak ga je jedva vidjela jer je ostao u dubokim sjenkama u kutu. Kako bi prekinula neugodnu tišinu, ona reče: – Ovo je slikovita građevina.

– Na koju si slučajno naišla?

– Mike mi je dao upute.

– Mike previše priča.

– Ne baš previše. Ne odaje tvoje tajne.

– Sve do prije nekoliko minuta ovo je bila moja tajna. Dolazim ovamo da bih bio sam.

Ignorirala je njegov nagovještaj da ondje nije dobrodošla i osvrnula se naokolo. Pod od blata bio je pun životinjskog izmeta i smeća. Jednom je netko tu zapalio vatru. Naokolo su se još uvijek vidjeli tragovi pepela i pocrnjelog drveta. Stubište pričvršćeno uz jedan zid vodilo je na drugu razinu, ali mnoge su stube nedostajale, a one koje su ostale doimale su se nesposobnima izdržati nešto teže od žohara. Sve u svemu, to je bilo sablasno staro mjesto, pogotovo stražnji dio s niskim potkrovljem i drevnom napravom što se doimala poput nečega što bi neki opaki div mogao upotrijebiti za mučenje neprijatelja. Nije shvaćala zašto je Parker odlučio ovdje provoditi vrijeme.

– Kakva je povijest ovoga?

– Znaš li nešto o pamuku?

Citirala je televizijsku reklamu. – To je tkanina naših života.

Iznenadila se kad se Parker nasmijao. Istinski se nasmijao, a ne onim prezirnim zvukom što ga je obično predstavljao kao svoj smijeh. Iskorištavajući tu rijetku priliku, ona doda: – Također je koristan za uklanjanje laka za nokte.

Njegov je smijeh zamro, a tišina što je uslijedila postala je još naglašenija. Potom je kratko rekao: – Dođi ovamo.

11. poglavlje

Parker je čekao dok je oklijevala. Nije ponovio svoj zahtjev, zaključivši da će odgovoriti na njegov izazov, što je i učinila. Nakon trenutka ili dva razmišljanja, oprezno je prešla razdaljinu između njih.

Kosu je skupila u improvizirani konjski rep zbog čega je izgledala barem pet godina mlađe. Krajeve bijele košulje vezala je na struku. Njezina kaki suknja bila je dovoljno kratka da joj se vidi desetak centimetara bedra. Glatka, lijepo oblikovana bedra koja su navodila na bludne misli.

– Kad je ova čistionica pamuka izgrađena – reče Parker – tri su strane ostavljene otvorenima. Stroj je radio na životinjski pogon.

– Na životinjski pogon?

– Slijedi me.

Krenuo je kolicima prema stražnjem dijelu građevine. Dok ga je slijedila ispod potkrovlja, refleksno je sagnula glavu, što ga je navelo na smiješak. Izbjegla je niski strop naseljen paucima, ali za malo.

– Ja nikad nisam imao taj problem – reče. Tada pokaže jedva vidljivi krug u tvrdo zbijenom blatu na tlu. – Ako bolje pogledaš, vidjet ćeš kružno uleknuće u blatu.

To je put što su ga utabale mazge koje su okretale kolo za pokretanje naprave za čišćenje pamuka.

– Ondje gore?

– Točno. Kad je pamuk bio glavni, ovamo su ga dovozili konjskim zapregama. Otočni pamuk dugih niti. Visoka kvaliteta. Svilene teksture i lakše se odvajao od sjemenki nego druge vrste.

– Zato je bio veoma poželjan.

Kimnuo je. – Pješčano tlo na otoku bilo je idealno za uzgajanje toga pamuka. Iskrcavali su ga na platformu s vanjske strane i nosili gore gdje je naprava odvajala vlakna od sjemenki.

– Pamučna su se vlakna tada ispuhivala, skupljala i nosila do vanjske preše, također na životinjski pogon. Nakon što bi se napravile bale, stavljalo ih se u vreće i vuklo do pristaništa radi transportiranja do pamučnih tržnica na kopnu.

– Zvuči kao veoma naporan rad.

– Imaš pravo. Od trenutka sadnje pamuka početkom proljeća pa sve dok zadnja bala nije otplovila odavde, proces je trajao godinu dana.

– Je li ovo bila jedina čistionica pamuka na otoku?

– Jest. Jedan plantažer, jedna čistionica, jedna obitelj. Imali su monopol koji ih je obogatio sve dok cijelo tržište nije propalo. Pokušali su se prebaciti na konzerviranje kamenica, što se radilo na drugim otocima, ali ništa nisu znali o tome. Posve su propali za godinu dana i zbrisali.

– Znači, ova građevina na neki način govori o prošlosti otoka.

– O devetnaestom stoljeću, sigurno – reče Parker. – Zabilježeno je da je godine 1878. jedna djevojčica, dijete radnika, hodala iza mazge koja je okretala prešu, ondje vani. Mrzovoljna ju je životinja šutnula u glavu. Djevojčica je dva dana kasnije umrla. Njezin je otac ubio mazgu kao pogubljenje. Pojednosti o tome što je učinio s truplom odvratne su. Također je zabilježen dvoboj između posvađane braće. Ubili su jedan drugoga 1855. godine.

– Zatim je tu romantična priča o ljubavnoj vezi između bijelog nadzornika i lijepe ropkinje. Priča kaže da su na njihovu vezu gledali s opakim prezirom i protjerali ih s otoka u malenom čamcu. Kaže se da su krenuli prema Charlestonu, ali ljudi koji su kroz dalekozore gledali za njima, tvrdili su da se čamac prevrnuo pa su se utopili, što su mnogi smatrali primjerenom kaznom.

– Međutim, godinama kasnije otkrivena je kolonija mulata koji su spokojno živjeli na drugom otoku za koji se dotad vjerovalo da nije naseljen. Vjerovalo se da su ti ljudi potomci miješanoga para i preživjelih s potopljenog broda kojim su se prevozili robovi. Bili su nevjerojatno lijepi ljudi. Neki su imali kožu boje bijele kave i oči zelene poput žada.

– Jedan francuski plemić, koji je na tom području bio u ribolovu, sklonio se pred olujom na njihov otok. Dok je bio ondje, zapela mu je za oko i osvojila srce jedna od mladih djevojaka. Vjenčali su se, a on je cijelu njezinu obitelj poveo sa sobom u Francusku. Gdje su sretno živjeli do smrti.

Maris je polako i duboko udahнула. – Pričaš dobre priče, Parker.

– To je bajka. Vjerojatno nije istinita.

– Ipak je dobra priča.

– Znači, ti si romantičarka?

– Dušom i srcem. – Maris se nasmiješi, a potom reče: – Mnogo znaš o čistionici pamuka. Je li se tvoja obitelj bavila pamukom?

– Mislim da ga je moj pradjed ručno brao u vrijeme Depresije. Što je činio gotovo svatko na jugu. Žene, djeca, crnci, bijelci, svi koji su se borili za opstanak. Glad ne diskriminira.

– Čime se bavio tvoj otac?

– Liječnik. Obiteljska medicina. Sve redom. Od porođaja do otvaranja čireva.

– Je li u mirovini?

Odmahnuo je glavom. – Nije mogao prekinuti četrdesetogodišnju naviku i nije se uspio izliječiti od raka pluća. Umro je mnogo ranije nego što je trebao.

– A tvoja majka?

– Nadživjela ga je za dvanaest godina. Umrla je prije nekoliko godina. Prije nego pitaš, ja sam jedina.

– I ja.

– Znam.

Malo se iznenadila, a tada se sjetila i rekla: – Ah. Članak u časopisu.

– Tako je.

Nekoliko se pramenova kose izvuklo iz konjskog repa i počivalo joj uz vrat. Pramenovi boje žita doimali su se pomalo vlažno; kovrčali su se uslijed vlage u zraku. Uhvatio se kako zuri u njih.

Pogledao je u stranu kako bi se pribrao. – Da, taj je članak bio krcat informacija o tebi, tvom ocu i mužu. Kakav je on?

– Veoma krepak. Pogotovo za čovjeka od sedamdeset osam godina.

– Mislio sam na tvog muža. Je li i on veoma krepak?

– Dogovorili smo se da neće biti osobnih pitanja.

– To je osobno? Što mi ne želiš reći o svojem mužu?

– Ništa. Nije riječ o tome.

– Nego o čemu?

– Slijedila sam te ovamo kako bismo razgovarali o Zavisti.

– Želiš li sjesti?

Očito zbunjena njegovim mijenjanjem teme, odmahнула je glavom. – Nemam kamo sjesti. –

Pogledala je grede na stropu. – Osim toga, ovdje je jezovito.

Mahnuo je rukom prema prednjem dijelu građevine te je ispred njega krenula onamo. Njezinu je pozornost privukao krug od cigla u podu. Bile su složene po dvije jedna uz drugu, a stvarale su krug promjera otprilike metar i pol. – Što je to?

– Pazi – upozori je Parker i brzo dođe kolicima do nje. – To je napušteni bunar.

– Što radi ovdje unutra?

– Jedan od poduzetnijih članova dinastije odlučio je u čistionicu pamuka uvesti pogon na paru.

Počeo je kopati ovaj bunar kako bi se opskrbio vodom, ali je umro od difterije prije nego je dovršio projekt. Njegov je nasljednik odbacio tu zamisao kao nepraktičnu. Mislim da je bio u pravu. Nije bilo ekonomski opravdano za njihovu proizvodnju.

Virnula je preko ruba cigla u mračnu rupu. – Koliko je dubok?

– Sasvim dovoljno.

– Za što?

Nakon što su se trenutak promatrali, maknuo se unatrag, a zatim je prošao kraj nje. Bradom je pokazao prema naopako okrenutom sanduku. – To je dobro za sjedenje, ako nisi previše izbirljiva.

Testirala je čvrstoću sanduka, a zatim je oprezno sjela na grubo drvo.

– Pazi na iverje – upozorio ju je. – Premda je primamljiva pomisao da bih ti ga morao vaditi iz bedara.

Iskosa ga je pogledala. – Pazit ću da se ne vrpeljim.

– Siguran sam da bih uživao vaditi iverje, ali sam jednako siguran da tvoj muž ne bi bio oduševljen time.

– Je li to bila grmljavina?

– Mijenjaš temu, Maris? – Da.

Nacerivši se, pogledao je preko ramena prema otvorenim vratima. Vani se prilično smračilo. – Tijekom ljeta česte su poslijepodneve oluje. Katkad prođu za sat vremena ili manje, a katkad traju cijelu noć. Nikad se ne zna. – Nad njima su prve kapi kiše počele udarati po krovu.

Duboko je udahnula. – Može se osjetiti miris kiše.

– Dobar miris, zar ne?

– Zvuk je divan, također. – Hm.

Kiša nije rashladila zrak, ali je svakako djelovala na atmosferu. Postala je uža, zgusnuta. On je toga bio svjestan. Kao i Maris. Vjerojatno ne bi mogla protumačiti tu iznenadnu promjenu ništa bolje od njega, ali ju je jasno osjećala.

Skrenula je pogled s otvorenih vrata i kiše te se zagledala u njega. Zurili su jedno u drugo kroz sve gušću tminu. Čudno, ali to uopće nije bilo neugodno. Kad bi morao jednom riječju opisati način na koji su se gledali, izabrao bi "iščekivanje", što je kombinacija znatiželje i opreza, čuđenja i nesigurnosti.

Njezin je pogled osjećao poput pokreta kojim ga privlači bliže, a on je nju gledao s istom razinom žestine. Među njima se stvarala naelektrizirana napetost, a njega je veoma zanimalo što će ona reći.

Išla je na sigurno i počela govoriti o Zavisti. – Ono je bila odvratna psina što ju je Todd priredio Roarku.

– Pobrinuo se da on propusti sastanak s Hadleyjem.

– Posve si me iznenadio. Uopće to nisam očekivala.

– To je dobro.

– Dakle, što će Roark poduzeti u vezi s tim?

– Što misliš, što bi trebao učiniti?

– Premlatiti Todda na mrtvo. Zazviždao je na njezinu žestinu.

– Pa, nije li to ono što bi trebao učiniti?

– Vjerojatno – odgovori Parker. – Bijes bi bio njegova početna reakcija te bi potražio fizičko oslobađanje. No, porazgovarajmo malo o tome. Sjeti se, Todd je Roarku samo vraćao istom mjerom za ono s četkicom za zube.

– Ali to je bila šala – uzvikne Maris. – Gnusna i odvratna, priznajem. Ali momci na fakultetu to čine jedni drugima, zar ne?

– Jesi li poznavala neke momke s fakulteta koji su činili takve stvari?

– Pohađala sam školu za djevojke.

– Točno, točno, čitao sam o tome – rekao je kao da se upravo sjetio toga dijela njezine biografije, premda ju je poznavao tako dobro kao da ju je sam napisao. – Stoga se slobodno može pretpostaviti da nemaš iskustva s momcima na fakultetu i njihovim ponašanjem.

– Ne, slobodno se može pretpostaviti da je moje iskustvo ograničeno na to kako se ponašaju kad izlaze s djevojkama, što se razlikuje od onoga kako se međusobno odnose jedni prema drugima.

– Jesi li tako upoznala muža? Tijekom studiranja?

– Mnogo kasnije.

– Koliko kasnije?

– Kad je došao raditi u Matherly Press.

– Pametan potez s njegove strane. Oženio je šefovu kćer.

To ju je ljutilo. Čak do te mjere da je Parker shvatio kako on nije prvi koji je povezo te dvije stvari. To je i njoj palo na pamet. Možda previše često. Njezin je izraz lica postao služben, zlovoljan.

– Možemo li se vratiti na tvoju knjigu, molim te?

– Svakako. Oprosti zbog digresije.

Dok se nekoliko trenutaka koncentrirala, dva je puta zubima uhvatila donju usnu i odsutno se poigravala gumbom bluze. Parker se pitao kad su ta dva bezazlena, podsvjesno ženstvena pokreta postala tako prokleta seksi.

– Šala je jedno – reče Maris – ali Toddova psina je nesumnjivo bila podla. Nije bila bezazlena. Stvar se nije mogla popraviti tako lako kao što je kupnja nove četkice za zube. Poigravao se Roarkovom budućnošću. Ta je psina mogla smanjiti Roarkovu ocjenu, nauditi njegovu radu, utjecati na njegove spisateljske ambicije, možda ih čak uništiti. Ne može dopustiti da to samo tako prođe.

– Istina. Roark se neće predati. Neće lako oprostiti, ali će ga to sigurno još više motivirati.

– Da, da – uzbuđeno će ona. – To će ojačati njegovu odlučnost da uspije.

– Da dosegne razinu uspjeha na kojoj će mu Todd...

– Zavidjeti – reče ona i time završi njegovu misao. Nasmiješio se. – Prema tvom prijedlogu, dopustit ću mu da se ispuše, tresne Todda nekoliko puta, a Todd će priznati da je to zaslužio.

– Znači, ostat će prijatelji?

– Ne bih imao knjigu kad ne bi ostali prijatelji. Kad bi se njihovo prijateljstvo sada raspalo, priča bi završila.

– Ne mora biti. Mogla bi biti jednako snažna kad bi sada postali ogorčeni neprijatelji.

– Čekaj pa ćeš vidjeti, Maris. – Što?

– Daj mi vremena.

Njezine su se oči raširile. – Već si razradio zaplet, zar ne?

– Većim dijelom – priznao je i nemarno slegnuo ramenima. – Još moram poraditi na nekim pojedinostima.

Pokušala je prikriti izraz razdraženosti, ali joj to nije naročito uspjelo. – Cijelo si me vrijeme zavlacio.

– Kako bi se uzbudila.

– Uzbuđena sam. – Izraz njezina lica to je dokazivao. – Smijem li dati još jedan prijedlog?

– Ne obećajem da ću ga prihvatiti.

– Dobro.

– Onda reci.

– Možemo li vidjeti kako se Roark zaljubljuje?

– U djevojku koja se vratila bivšemu momku?

– Da. Rekao si čitatelju da se zaljubio, ali to se u knjizi ne vidi. Nismo to doživjeli zajedno s njim. Toj djevojci nisi dao čak ni ime. Mislim da bi to moglo biti veoma važno i korisno za razvijanje njegove osobnosti. Kako podnosi razočaranje. Takve stvari. I što ako...

– Nastavi – rekao je kad je ona oklijevala.

– Što ako Todd ima neke veze s njihovim raskidom? Namrštio se i zamišljeno se počeo po obrazu, što ga je podsjetilo da se tog jutra nije obrijao. – Ne bi li to bilo previše antagonizma odjednom? U prvim poglavljima čitateljima pokušavam staviti do znanja da su ta dvojica doista prijatelji. S vremenom njihovo suparništvo nadvladava prijateljstvo i na koncu ga uništava. No, ako se Todd upliće u Roarkov ljubavni život, a zatim ga zajebe kod Hadleyja, to ga odmah čini negativcem, a Roark postaje junak.

– Zar ne bi tako trebalo biti? Ja ih tako doživljavam.

– Doista?

- To te iznenađuje?
- Priča još nije gotova. Možda ćeš promijeniti mišljenje kad stigneš do kraja. Proučavala je njegove oči kao da u njima pokušava otkriti rasplet. – Zapravo nemam izbora, zar ne? – Ne.
- U redu. U međuvremenu, što misliš o mojem prijedlogu u vezi s Roarkovim ljubavnim životom?
- Ponavljam, Maris, daj mi vremena.
- Željno se nagnula naprijed. – Već si ga promijenio, zar ne? Ima još, nije li tako? Ista djevojka?
- Zašto ne probušiš pupak?
- Kako, molim?
- Ako kaniš nositi tako kratke suknje i košulje što se vežu oko struka, zašto ne...
- Čula sam te.
- Onda zašto?
- Jer ne želim.
- Šteta.
- Hvata me jeza od pomisli na to.
- Maleni kolut. Sićušan dijamant. Bilo bi seksi. Ovaj, više seksi. – Podigao je pogled s njezina struka do lica. – To što se povremeno vidi tvoj pupak ionako je veoma uzbudljivo. Ispravila je ramena. – Parker, ako kanimo stvoriti profesionalan odnos, ne smiješ tako sa mnom razgovarati.
- Smijem s tobom razgovarati kako god mi se sviđa. Tvrdoglavo je odmahнула glavom. – Ne, ako želiš raditi sa mnom, ne smiješ.
- Možeš slobodno otići.
- No, ostala je sjediti na sanduku, što je i očekivao. Čemu se nadao. Začula se potmula grmljavina i udaranje kiše po krovu, ali buka je samo naglasila napetu tišinu između njih. Parker joj je približio kolica tako da su im koljena bila razmaknuta samo nekoliko centimetara. – Što si rekla mužu?
- O čemu?
- O tvom boravku ovdje. Pretpostavljam da si ga nazvala.
- Jesam. Ostavila sam mu poruku da je sve u redu.
- Ostavila si mu poruku?
- Kod njegove tajnice.
- Zar on nema mobitel? Vidiš, stekao sam dojam da je on jedan od onih koji tu stvarčicu imaju praktički zalijepljenu na uhu.
- Bio je na ručku s urednikom našeg odjela elektroničkog izdavaštva. Nisam ih željela prekidati. Nazvat ću ga kasnije.
- Kad pođeš na spavanje?
- Možda. Kakve to veze ima?
- Samo sam se pitao hoćeš li večeras staviti spavaćicu. Ili uvijek spavaš bez ičega, kao noćas?
- Parker...
- O čemu ćete razgovarati?
- To se tebe ne tiče.

– Tako dobro, je li? Ili tako loše?

Duboko je udahnula i ukočeno rekla: – Reći ću mu da sam pronašla veoma darovitoga pisca koji...

– Molim te, porumenio sam.

– Koji je također najprimitivniji, najnepristojniji i najneotesaniji muškarac kojeg sam ikad upoznala.

Nacerio se. – Pa, to bi bila istina. – Zatim je njegov osmijeh postupno nestao. Malo je gurnuo kotače svojih kolica i još joj se više primaknuo. – Kladim se da mu nećeš reći da sam te poljubio – reče tihim glasom. – Kladim se da ćeš taj dio izostaviti.

Žurno je ustala, srušivši sanduk unatrag. Pokušala ga je zaobići, ali se on jednako brzo kretao i kolicima joj prepriječio put. – Makni mi se s puta, Parker. Sad se vraćam u kuću.

– Pada kiša.

– Neću se rastopiti.

– Možda ćeš se malo ohladiti. Ljutiš se. Ili se bojiš.

– Ne bojim se tebe.

– Onda sjedni. – Nije se pomaknula, a on je pokazao prema vratima. – Dobro. Idi. Smoči se. A tada ćeš to morati objasniti Mikeu. Bit će neugodno, ali ako to želiš...

Pogledala je van, a zatim je nevoljko uspravila sanduk i ponovo sjela držeći se ukočeno i ljutito.

– Reci mi kako si upoznala muža, Maris.

– Zašto?

– Želim znati.

– Zbog čega?

– Nazovi to kreativnom radoznalošću.

– Nazvat ću to zabadanjem nosa u tuđe stvari.

– Imaš pravo. Ne treba ublažavati. Zabadam nos u tuđe stvari.

Procjenjujući njezin izraz lica, očekivao je da će se zatvoriti i odbiti nastavak razgovora, ali je prekrizila ruke na truhlu, valjda kako bi sakrila pupak, i rekla: – Noah je došao raditi u Matherly Press. No, poznavala sam ga po glasu mnogo prije toga; bio je mozak koji je stajao iza konkurentne izdavačke kuće. Kad je došao k nama, bila sam ushićena što ću moći raditi s njim. No, s vremenom sam shvatila da su moji osjećaji mnogo dublji od običnog divljenja spram kolege. Bila sam zaljubljena u njega.

– U početku je moj otac bio zabrinut zbog mog upuštanja u ljubavnu vezu na poslu. Također mu je smetalo što je Noah deset godina stariji od mene. Poticao me je neka izlazim s drugim muškarcima, a čak se upustio i u nespretne pokušaje spajanja sa sinovima i nećacima njegovih prijatelja i suradnika. No, ja sam željela Noaha. Srećom, on je osjećao isto. Vjenčali smo se. – Kimnula je glavom kako bi to naglasila. – Evo. Zadovoljan?

– Koliko ste dugo u braku?

– Gotovo dvije godine.

– Djeca? – Ne.

– Kako to?

Ljutito je zurila u njega, a on je pomirljivo podigao ruku. – Imaš pravo, to je previše osobno. Ako si sterilna...

- Nisam.
- Znači, u njemu je problem?
- Pokušala je opet ustati, ali je on pomirljivo rekao: – Dobro, dobro, tema djece je zabranjena. Neću tu zalaziti. – Zastao je kao da sređuje misli. – Dakle, svakodnevno si viđala Noaha na poslu i začas se zaljubila.
- Zapravo, bila sam luda za njim čak i prije nego sam ga upoznala.
- Kako to?
- Pročitala sam njegovu knjigu.
- Pobjeđeni.
- Poznaješ je? O, naravno, opet članak. Spominje se Noahov roman.
- Da, ali ja sam je već poznavao – reče Parker. – Pročitao sam je čim je objavljena.
- I ja. Oko pedeset puta.
- Šališ se?
- Ne. Obožavam je. Glavni lik, Sawyer Bennington, postao je muškarac u mojim romantičnim maštarijama.
- Ti imaš maštarije?
- Zar ih nema svatko? Toga se ne treba stidjeti.
- Možda ti ne. No, ja sam imao neke maštarije koje su bile prilično sramotne. Želiš čuti?
- Ti si neukrotiv.
- Točno me je tako teta iz vrtića opisala mami.
- Kada... ?
- Kad me je tri dana za redom uhvatila kako u zahodu za dječake testiram svoju novu omiljenu igračku.
- Neću ni pitati.
- Bolje nemoj. U svakom slučaju, o čemu smo ono razgovarali?
- Sawyer Bennington.
- Tako je. Tvoj junak i predmet tvojih romantičnih maštarija. Što mi se čini neobičnim.
- Zašto?
- Nije li on bio nekakav zločinac?
- Lopov i ubojica.
- Općenito se smatra zločincem.
- Ali njegovi su zločini bili opravdani onime što je učinjeno njegovoj ženi i djetetu. Kad je pronašao njihova tijela, nisam mogla prestati plakati. Još uvijek plačem kad god to čitam. – Na licu joj se pojavio sanjarski i čeznutljiv izraz.
- Sawyer je tako težak čovjek. Sa svima osim sa Charlottom. Strastveno su se voljeli, a tu vrstu ljubavi čak ni smrt nije mogla uništiti. Kad su ga objesili zbog počinjenih zločina, mislio je na...
- Glas joj je zamro. Posramljeno je slegnula ramenima. – Oprosti mi, Parker. Mislim da ti je jasno koliko volim taj roman.
- Govoriš o likovima kao da su stvarni.
- Noah ih je tako fantastično prikazao da katkad zaboravljam kako je riječ o romanu. Doista mi počnu nedostajati. Kad se to dogodi, otvorim knjigu na bilo kojoj stranici i pročitam nekoliko odlomaka, a tada se osjećam kao da sam ih posjetila.

– Nisu li snimili film?

– Obično smeće, ni izbliza poput knjige. No, treba biti pošten prema ljudima s filma i reći da se niti jedan film ne bi mogao nositi s knjigom. Neki su kritičari Pobijeđene proglasili najboljim povijesnim romanom nakon djela Prohujalo s vihorom.

– Velika pohvala.

– Ja mislim da je zaslužena.

– Dakle, što je napisao nakon toga?

– Ništa. – Njezino je oduševljenje vidljivo splasnulo. – Noah se veoma angažirao oko objavljivanja romana Pobijeđeni, te je zaključio da je to ono čime se želi baviti, a ne pisanje. Isto tako, pretpostavljam da je zastrašujući zadatak napisati nešto jednako dobro kao prvi dio koji je kritika i čitalačka publika tako dobro primila. To je golemo opterećenje. Više nije pisao. Sve do nedavno.

Parker je oštrije pogleda. – Opet piše?

– Uredio je ured baš za tu svrhu. Veoma sam zadovoljna.

Ali nije se doimala veoma zadovoljnom, niti čak umjereno zadovoljnom. Plitka, ali jasno vidljiva vertikalna bora pojavila se između njezinih obrva. Parker je sumnjao da ona zna koliko otkrivaju izrazi njezina lica, inače bi ih bolje kontrolirala.

Nakon trenutka šutnje, on upita: – Koji su drugi likovi iz romana imali ključne uloge u tvojim maštarijama?

– Nekoliko njih – prizna Maris i tiho se nasmije. – Ali nitko kao Sawyer Bennington.

Parker se nagne naprijed u kolicima i tihim glasom reče: – Maris? Je li moguće da si se zaljubila u lik iz romana, a ne u pisca?

Na licu joj se pojavio ljutiti izraz, ali je začas nestao. Skrušeno se nasmiješila. – S obzirom na način na koji sam govorila o Sawyeru, pretpostavljam da je to pošteno pitanje. Pisci su mi znali pričati da ih čitatelji često poistovjećuju s likom koji su stvorili, a kad bi ih upoznali prilikom potpisivanja knjige, obično bi se razočarali jer bi ustanovili da su pisci obični ljudi. Ne odgovaraju imidžu što ga neki čitatelj stvori o njima.

– Dobro predavanje, ali nisi mi odgovorila na pitanje.

Ponovo ju je obuzela razdražljivost. – Nemoj biti smiješan. Zaljubila sam se u svojeg muža. Najprije u njegovu darovitost, a zatim u njega samoga. Još uvijek sam zaljubljena u njega.

Dugi je trenutak zurio u nju. – Na što je mislio?

– Tko, Noah?

Odmahnuo je glavom. – Junak knjige. Sawyer. Rekla si da je kad su ga vješali mislio...

– O, mislio je na trenutak kad je prvi put ugledao Charlottu.

Oklijevala je, ali joj je Parker kretnjom pokazao neka nastavi.

– Noah je tako živo napisao taj odlomak, s toliko pojedinosti da sam mogla vidjeti voćnjak, osjetiti miris zrelog voća, vrućinu. Sawyer je danima putovao, sjećaš se? Stigao je do farme Charlottine obitelji i nadao se da će ondje dobiti vode za sebe i svojega konja.

– Nikoga nema, mjesto se doima pustim. No, dok se približava koritu za vodu, ugleda Charlottu kako spava na pokrivačima u hladovini breskvina stabla. Beba spava kraj nje. Sawyer pretpostavlja da je to njezino dijete. – Maris se nasmiješi i tiho doda: – Kasnije mu je drago kad shvati da je to njezin maleni brat.

Parker je bio opčinjen modulacijom njezina glasa. Osjećao je kako ga uvlači u prizor.

– Charlotte je najljepša žena koju je Sawyer ikad vidio. Duga joj je kosa bila raspuštena. Opisi kose, njezine puti i usana protežu se kroz nekoliko odjeljaka. Bilo je vruće pa je haljinu podigla do koljena i bila je bosa. Sawyer je jedar mladić. Uzbudio se kad je vidio njezine gole noge. Jednako kao da je bila posve naga. Fasciniraju ga njezina prsa dok se lagano podižu tijekom disanja. Ipak, u njegovu divljenju postoji aspekt poštovanja, kao da je nedodirljiva poput Madone.

– Trebao je biti džentlmen i pristojno se povući čim ju je ugledao. Ali on ostaje i promatra je sve dok nije začuo približavanje zaprežnih kola, što je najavljivalo povratak njezine obitelji koja je bila u gradiću po zalihe.

– Charlotte nije znala da ju je Sawyer toga dana promatrao kako spava. Nikad joj to nije rekao, što smatram posebno lijepim s njegove strane. To je bila previše dragocjena uspomena da bi je bilo s kim podijelio, čak ni s njom. Bila je tako posebna da ju je dozvao u sjećanje na dan kad su ga pogubili. Iznova ju je proživljavao kad su se pod njim otvorila vratašca vješala. Budući da je to bio najvažniji dan u njegovu životu, umro je iznova proživljavajući trenutak kad je prvi put ugledao Charlottu.

Parker je slušao. Nepomično. Pomno prateći svaku njezinu riječ. Kad je prestala govoriti, nekoliko su se trenutaka samo gledali. Ni on ni ona nisu mogli promijeniti ugođaj, niti su to htjeli.

Kad je napokon progovorio, glas mu je bio nenormalno hrapav. – Ti si trebala biti spisateljica, Maris.

– Ja? Ne – rekla je odmahnuvši glavom i tiho se nasmijavši. – Zavidim onima koji imaju dar za pisanje. Mogu ga prepoznati u onima koji ga posjeduju, ali ja sam pomagač, a ne stvaratelj.

Trenutak je razmišljao o tome, a tada reče: – Znaš li što je taj prizor učinilo tako erotičnim? Upitno je nakrivila glavu.

– Činjenica da mu je žena bila toliko dostupna, bio je u mislima intiman s njom bez da je ona toga bila svjesna.

– Da.

– Očima i umom doticao je ono što je želio doticati rukama i usnama. Nije vidio mnogo, ali se osjećao krivim jer je uopće gledao.

– Zabranjeno.

Kimnuo je i još tišim glasom rekao: – Najsnažniji seksualni stimulans od svih. Ono što nije dobro za nas. Ono što ne možemo imati. Ono što tako silno želimo da možemo okusiti, ali ne i dotaknuti.

Maris je drhtavo udahnula. Tek je sada postala svjesna pramenova kose na vratu te je podigla ruku kako bi ih vratila na mjesto, ali to joj nije naročito uspijevalo. Vratila je ruku u krilo, ali ju je prije toga nakratko zadržala na dugmetu s kojim se ranije poigravala. Ovoga puta samo ga je okrznula vršcima prstiju, kao da je željela provjeriti je li još na mjestu. No, Parkerov se pogled zaustavio baš na njemu.

Odjednom je ustala u uskom prostoru između njih. – Sad idem natrag. Kiša je prestala.

To nije bilo baš posve točno. Pljusak se pretvorio u rominjanje. Međutim, Parker joj se nije usprotivio. Dopustio je da bude po njezinoj volji.

Gotovo.

Prije nego je napravila prvi korak, ispružio je ruke i zaustavio je. Uhvatio ju je tik ispod struka, dlanovima joj pritisnuvši kukove. Oči su mu se našle točno u razini primamljivog dijela nage kože između bluze i suknje. Polako je podigao pogled.

Promatrala ga je, iznenađena i nesigurna. Podigla je ruke i ispružila ih pred sobom, kao da nije sigurna kamo bi ih trebala staviti, što s njima učiniti.

– Znamo zašto sam te sinoć poljubio, Maris.

– Kako bi me prestrašio da pobjegnem.

Namrštio se. – To uopće nije vrijedno komentara. Poljubio sam te jer si hrabro upala kod Terryja i svima pokazala kakvi su, uključujući i mene. Poljubio sam te jer me obuzela žudnja od samog pogleda na tebe. Poljubio sam te jer sam pokvareni kujin sin, a tvoja su usta izgledala tako primamljivo. Jednostavno rečeno, poljubio sam te jer sam to želio. Ja to priznajem, a ti vraški dobro znaš. No, jedno me pitanje posve izluđuje.

Prodornim se pogledom zagledao u njezine oči. – Zašto si mi uzvratila poljubac?

12. poglavlje

Maris je nazvala u nezgodnom trenutku, ali je Noah zaključio da bi trebao prihvatiti poziv jer bi inače mogla postati sumnjičava. Premda je za deset minuta imao zakazan sastanak, rekao je tajnici neka ga spoji. – Draga! Tako mi je drago što te čujem.

– Lijepo je napokon razgovarati s tobom – reče Maris. – Prošlo je već tako mnogo vremena, a tvoj mi glas neobično zvuči.

– Neobično?

– Moje su se uši privikle na južnjačko otezanje.

– Neka ti Bog pomogne.

– Još gore, čak sam i ja počela upotrebljavati neke njihove izraze, a počela mi se sviđati i kukuruzna kaša. Tajna je u mnogo soli i papra te obilju rastopljenog maslaca.

– Nastavi s takvom ishranom i vratit ćeš mi se debela.

– Nemoj se iznenaditi ako doista bude tako. Ono što južnjaci ne kuhaju na maslacu, kuhaju na masti od slanine, a sve je izvrsno. Jesi li ikad jeo pohane zelene rajčice?

– Kao naslov filma?

– I knjige. Oboje je nazvano po pravoj stvari. Umočene u kukuruzno brašno, pržene u masti, slasne su. Mike me je naučio kako se pripremaju.

– Fantastični pisac još i kuha?

– Mike nije pisac. On je... pa, Mike ovdje radi otprilike sve, osim pisanja.

Noah je pogledao na Tiffany sat na svojem pisaćem stolu i pitao se kad će moći pristojno prekinuti. – Napreduje li knjiga? Kako ide s piscem?

– Darovit je, Noah. Također je svojeglav, katkad težak, katkad nemoguć. Ali on je izazov kojemu ne mogu odoljeti.

– Znači, putovanje se isplatilo?

– Da. Ukoliko nije nužno da se odmah vratim kući, ostat ću ovdje preko vikenda i hraniti ga konstruktivnom kritikom i ohrabivanjem. Nema razloga da žurim natrag, je li?

– Osim što meni nedostaješ, nema.

- To što tebi nedostajem nije sitnica.
- Ne bih bio toliko sebičan i tražio da se samo zbog mene vratiš. Po entuzijazmu u tvom glasu vidim da uživaš jer si ponovo istinska urednica.
- Veoma. Pišeš li?
- Kad mogu. Bio sam zauzet izvještajima o poslovanju u drugom kvartalu, ali svake večeri uspijevam odvojiti dva sata za pisanje. – Nakon kratke stanke, Noah upita: – Nećeš mi početi dodijavati s time koliko pišem, je li?
- Ja to ne bih nazvala dodijavanjem.
- Samo imaj na umu da je to dopunski posao, Maris. Ne može imati prednost pred mojim odgovornostima ovdje.
- Razumijem. Samo što jedva čekam da pročitam nešto novo od mojeg najdražeg pisca.
- Nemoj zadržavati dah. To bi moglo potrajati i proces se ne može požurivati.
- Jesi li razradio ideju?
- Polako napredujem – neodređeno će Noah.
- Bez obzira što ćeš napisati, čekanje će se isplatiti.
- Ako imaš tako mnogo vremena za čitanje iz užitka, očito te ovdje nismo dovoljno opteretili.
- Ne brini – nasmije se Maris. – Imam pune ruke posla s ovim projektom povrh drugih rukopisa koji bi trebali stići u sljedećih nekoliko mjeseci. Uređivat ću knjige i u snu. Svidalo mu se kako to zvuči. Bude li zauzeta poslom, on će imati više vremena za dovršavanje nagodbe s WorldViewom. Osjećao je pritisak roka što ga je neočekivano postavio Morris Blume. Premda ga je to neugodno opterećivalo, ipak je volio što ima određeni cilj za koji se mora malo više potruditi.
- Nije ga obuzimala panika, ali je osjećao nalet adrenalina kad god bi razmišljao o tome. Bio je uvjeren da će uspjeti sve srediti do krajnjeg roka. Ako iz bilo kojeg razloga ne bude tako, bio je siguran da će Blumea moći nagovoriti neka ga produlji. Izvršni je upravitelj previše zainteresiran za Matherly Press da bi ga se odrekao zbog nekoliko dana.
- U međuvremenu, Maris je izabrala savršeno vrijeme za odlazak iz grada. Bez njezine nazočnosti mogao je lakše manipulirati Danielom. Starca treba oprezno obrađivati. Suptilnost je ključ. Udari li Daniela nečim po glavi, borio bi se do zadnjega daha. Bude li ga lagano obrađivao, mogao bi ga navesti da se predomisli. Možda ne onako lako kao većinu ostalih, ali Noah nije sumnjao u svoju sposobnost da na koncu pobije sve tastove razloge protiv fuzije.
- Marisina odsutnost također mu je pružala više vremena za Nadiju. Znala je biti opaka kad nije bila zadovoljna, a bila je nezadovoljna kad nije dobivala vrijeme i pozornost za koje je smatrala da ih zaslužuje.
- Jedva čekam da pročitaš ovu knjigu, Noah – reče Maris uvlačeći ga natrag u razgovor. O čemu je govorila posljednjih nekoliko minuta? Izgubljen u vlastitim mislima, nije čuo niti riječ od onoga što je rekla. Premda mu se činjenica da ju ne sluša nije činila posebno važnom.
- Pisac mi nije povjerio cijeli zaplet – nastavi Maris – ali mislim da će biti dobar.
- Ako ti misliš da će biti dobar, onda će biti dobar. Slušaj, draga, mrsko mi je što moram skratiti ovaj razgovor, ali za dvije minute moram biti na sastanku.
- Dakle, što još ima novo? – Pitanje je postavila u šali i bez ljutnje. Njihovi razgovori tijekom radnog vremena uvijek su bili tipično kratki.

– Imam sastanak s Howardom, a znaš kako on pazi na točnost. – Howard Bancroft je glavni savjetnik i šef pravnog odjela Matherly Pressa. – Zakasnim li djelić sekunde, danima će se ljutiti na mene.

– O čemu će biti riječi na sastanku?

– Doista se ne sjećam. Nešto u vezi s našim stranim dozvolama, mislim.

– Ne bih željela da se zbog mene zamjeriš Howardu – reče Maris – ali postoji još nešto o čemu želim razgovarati.

Morao je paziti da mu se u glasu ne osjeti nestrpljivost. – Onda neću žuriti. Što te muči?

– Je li tata dobro?

– Čini se da jest. Vidio sam ga sinoć, a jutros sam opet razgovarao s njim.

– Došao je u ured?

– Ne, nazvao je i pitao mogu li se danas snaći bez njega. Nagovorio sam ga neka i ostatak tjedna uzme slobodno. Ti nisi ovdje pa nemamo sastanaka što ih ne mogu sam riješiti. To je idealno vrijeme da se on malo odmori.

– Bit će mu dosadno.

– Zapravo, ima prilično mnogo posla. Rekao je da jutro kani provesti za svojim radnim stolom kod kuće i riješiti neke osobne poslove, a zatim ide na kasni ručak s nekim starim prijateljem. Naći će se u restoranu Four Seasons.

– Ručak sa starim prijateljem – odsutno je ponovila. – Nadam se da neće popiti previše vina.

– Sigurno je zaslužio pravo da uz ručak popije nekoliko čaša vina ako to želi, Maris.

– Znam, ali zabrinjava me kako će se popeti stubama kod kuće. Uz njegove slabe zglobove...

– Mora imati potpunu kontrolu nad svojom ravnotežom. Shvaćam što misliš.

– Kad netko njegovih godina padne i slomi kuk, možda se nikad sasvim ne oporavi. On ne bi podnio da bude vezan za krevet.

– Zamolit ću Maxine da malo bolje pripazi na njega.

– Ne! Time bi započeo Treći svjetski rat! – uzviknula je. – Naljutio bi se na nju jer ga tetoši, a zatim bi se naljutio na mene jer sam je to zamolila.

– Imaš pravo – reče Noah. – Kako bi bilo... – Što?

– Pa, kanio sam predložiti da ja razgovaram s njim o tome. Kažem mu neka bude oprezan. Kao muškarac muškarcu.

– Da – s olakšanjem će Maris. – Taj mi se plan mnogo više sviđa.

– Onda ću večeras poći onamo i malo popričati s njim.

– Hvala ti, Noah.

– Nema na čemu. Još nešto?

– Zašto?

– Howard me čeka.

– O, oprosti, zaboravila sam. Nisam te smjela zadržavati.

– Besmislice. Ovo je bilo važno. – Želio je brzo okončati razgovor, ali nije htio da ona brine zbog Daniela. Zabrinutost bi je mogla navesti da požuri natrag. – Maris, ne brini za Daniela – blago će on. – On je otporna stara ptica, jači je no što mi mislimo. Doista nema razloga za zabrinutost. Zapravo, u proteklih nekoliko dana više podsjeća na osobu kakva je nekoć bio. Pun je duha.

– Sigurno imaš pravo. Samo, kad nisam uz njega, moja mašta radi prekovremeno i počnem se brinuti.

– Bespotrebno, uvjeravam te. Sad mi oprost, ali doista moram požuriti.

– Ispričaj se Howardu u moje ime. Reci mu da sam ja kriva što kasniš.

– Ne brini. Hoću. – Tiho se nasmijao. – Čujemo se.

– Noah – dodala je tren prije nego je spustio slušalicu – volim te.

Na trenutak je ostao bez riječi. Zatim je, poput odanog muža koji je zaokupljen drugim stvarima, odsutno odgovorio: – I ja tebe volim, draga.

Izjave ljubavi njemu ništa nisu značile. To su samo riječi bez ikakve važnosti. Mnogim je ženama rekao da ih voli, ali samo kad ih je nastojao odvući u krevet. Govorio je o svojoj ljubavi prema Maris kad su hodali jer se to od njega očekivalo. Tvrdio je da je voli kako bi dobio blagoslov njezina oca za sklapanje braka i glumio je da je voli u početku njihova braka. No, tijekom posljednjih nekoliko mjeseci sve joj je rjeđe izjavljivao ljubav.

Suprotno tome, Maris je po prirodi bila nježna. Bila je osjećajna i osjetljiva tako da ga je katkad živcirala. Izjavljivala mu je ljubav barem jednom na dan i, premda se navikao to slušati, ipak nije osjećao povezanost.

No, zamislio se nad ovom najnovijom izjavom ljubavi. Same riječi nisu bile neobične, ali način na koji ih je izgovorila jest. Zvučilo mu je gotovo kao da pokušava uvjeriti njega, ili sebe, da ga još uvijek voli. Zar ju proslava godišnjice nije uvjerila u njegovu odanost? Sumnja li još uvijek da joj je nevjeran?

Dok je prolazio kraj Bancroftove tajnice, samo joj odsutno kimnuo glavom i ulazio u savjetnikov ured, razmišljao je o razgovoru s Maris. Javljala su se pitanja o kojima je trebalo podrobnije razmisliti. Njezino “volim te” izgovoreno je s nijansom očajanja u glasu. Mora otkriti što to znači, ako uopće nešto znači.

Jedno je sigurno: ne bi mu izjavljivala ljubav kad bi znala što se nalazi u fasciklu koji upravo nosi u odvjetnikov ured.

– Zdravo, Howarde. Žao mi je što kasnim. – Odmah je nastavio kako bi spriječio Bancrofta da mu prigovori zbog kašnjenja. – Telefonski sam razgovarao s Maris. Rekao sam joj da će sutra ili najkasnije prekosutra dobiti ovaj dokument. Ona je u nekoj zabiti, ali me uvjerava da dostava paketa štima.

Bez poziva sjeo je na dvosjed i raširio ruke po naslonu, slika i prilika nonšalantnosti. Gledajući kroz prozore iza odvjetnikova stola, reče: – Znaš, Howarde, ne znam čime si zaslužio ovaj ured. Ima nevjerojatan pogled.

Pomno se pripremio i ovako se ponašao ne bi li skrenuo Bancroftovu pozornost s predstojećeg posla. No, iz iskustva je znao da se malog Židova ne može preveslati. Doimao se deset godina starijim jer je uvijek bio ozbiljan. Visok je sto šezdeset dva centimetra u cipelama s povišenim petama. Ima ćelavu, pomalo šiljastu glavu s izraženom kvrgom na tjemenu. Volio je nositi široke naramenice te ih je nosio bez obzira na sezonu. Na nosu su mu stajale malene okrugle naočale za čitanje. Howard Bancroft izgleda kao patuljak. Ili točno kao ono što jest: lukav pravnički um.

– Je li dokument spreman? – upita Noah premda je dokument ležao na odvjetnikovu stolu.

– Spreman je – odgovori Bancroft.

– Hvala ti što si ga tako brzo pripremio.

Noah se nagne naprijed i posegne za dokumentom, ali Bancroft ga pokrije svojom rukom prekrivenom venama i pjegama. – Ne tako brzo, Noah. Ne želim ti ovo danas dati.

– Zašto?

– Pridržavao sam se tvojih uputa i sastavio dokument onako kako si tražio, ali... Smijem li biti otvoren?

– Time bismo uštedjeli na vremenu.

– Nije mi se sviđalo sastaviti dokument onako kako si ti specificirao. Sadržaj me muči.

Odvjetnik skine naočale i počne ih čistiti velikim rupčićem što ga je izvadio iz džepa na hlačama. Dok je njime mahao, Noahu se činilo kao da maše zastavom predaje, što bi doista mogao učiniti. Howard Bancroft ne može pobijediti u ovoj bitci.

– O? Kako te muči? – Noah je u svoj glas unio tek toliko oštine da upozori odvjetnika kako njegovi razlozi za traženje dokumenta nisu podložni diskusiji. Ne treba čak ni postavljati pitanja u vezi s tim. Međutim, Bancroft nije shvatio mig.

– Siguran si da Maris ovo odobrava?

– To sam i tražio u njezino ime, Howarde.

– Zašto ona smatra da je takav dokument potreban?

– Znaš jednako kao i ja, kao i Maris, da izdavaštvo više nije džentlmenška branša kao prije jednog stoljeća. Postalo je opako kao i sve ostalo. Ako na tom tržištu stojiš na mjestu, to je jednako kao da ideš unatrag. Ukoliko samo zadržavaš status quo, konkurenti će te preteći i prije nego trepneš, već si na zadnjemu mjestu. Ne želimo da se Matherly Press guši u prašini što ih podignu pete ostalih, zar ne?

– To je poticajni govor, Noah. Predlažem da ga održiš na sljedećoj konferenciji za prodaju kako bi animirao trupe. Međutim, ne vidim kakve sve to ima veze s mojim pitanjem ili s ovim dokumentom.

– Taj dokument – reče Noah i pokaže ga na stolu – je naša sigurnosna mreža. Izdavaštvo se neprestano i brzo mijenja. Matherly Press mora biti spreman za svaku mogućnost. Moramo biti u stanju djelovati s lakoćom da je, ukoliko se prilika ukaže, odmah možemo iskoristiti.

– Bez Danielova pristanka.

Noah na lice navuče žalostan izraz. – Ah, Howarde, u tome je problem. Maris je veoma nesretna, jednako kao i ja, jer Daniel stari. To je žalosna činjenica koju smo morali prihvatiti. Ako bi odjednom krenulo po zlu, recimo da dobije moždani udar i više ne može donositi poslovne odluke, ta punomoć jamči jednostavnu tranziciju i štiti kompaniju od kaosa.

– Ja sam napisao klauzule, Noah. Znam koja im je svrha. Također znam da slični dokumenti postoje već godinama. Danielov osobni odvjetnik, gospodin Stern, sastavio ih je kad je Maris navršila dvadeset jednu godinu. Imam kopije u mojim spisima te znam da ti dokumenti uključuju oporuku i, kao što ti kažeš, pokrivaju svaku mogućnost. U slučaju da se dogodi nešto neželjeno, Maris dobiva punomoć za donošenje odluka umjesto Daniela, osobnih i profesionalnih.

– Znam za prijašnje dokumente. Ovaj je drukčiji.

– Doista jest. Pobija prijašnje dokumente. Također tebi daje punomoć za donošenje odluka umjesto Daniela.

Noah se uvrijedio. – Želiš li reći da ja pokušavam sebe...

– Ne. – Bancroft podigne ruke. – I Daniel i Maris spomenuli su mi potrebu da se punomoći promijene tako da i ti budeš uključen. No, ta bi odgovornost trebala pripasti gospodinu Sternu, a ne meni.

– Ti si prikladniji.

– Za koga?

Noah ga ljutito pogleda. – Što te još toliko muči, Howarde?

Odvjetnik je oklijevao, kao da je znao da nije baš mudro nastaviti, ali njegova su uvjerenja nadjačala oprez. – Ovo mi izgleda poput nekakvog trika. Imam dojam da se to čini Danielu iza leđa.

– On je to odobrio. Sam si to rekao prije manje od trideset sekundi.

Očito frustriran, Bancroft je prošao rukom preko svoje kvrgave glave. – Također mi smeta što tako važan dokument nije potpisan pred svjedocima i u mojoj nazočnosti.

– Rekao sam Maris da ga neću potpisati ukoliko to najprije ona ne učini – reče Noah. – U tome sam bio veoma odlučan. Ona će svoj potpis ovjeriti u Georgiji. Kad se dokument vrati, ja ću ga potpisati. Čim se ona vrati, naći ćemo se s Danielom. Iskreno rečeno, mislim da će mu laknuti kad se nađe pred svršenim činom. Nitko se ne voli smatrati ranjivim kad je riječ o invalidnosti ili smrti. Bit će mu drago da smo ga oslobodili te odgovornosti.

– Koliko ja znam, Daniel Matherly nikad nije ustuknuo pred životnim činjenicama, bez obzira koliko su mučne – usprotivi se Bancroft. – Ali ako to zanemarimo, zašto ne bismo čekali da se Maris vrati i sve obavili odjednom? Objasni mi zašto je to hitno.

Noah uzdahne, kao da obuzdava svoje rastuće nestrpljenje. – Upravo to što nje nema jedan je razlog za ovakav postupak. Ona radi s piscem početnikom koji živi u nekoj zabit. Dok on ne završi svoj rukopis, Maris će često biti odsutna, a izbivat će iz grada u neodređeno dugim razdobljima. Sranja se događaju, Howarde. Zrakoplovne nesreće. Automobili se sudaraju. Iznenadna bolest. Želi da Matherly Press bude zaštićen u slučaju najgorega.

– Zar zato dokument postaje pravovaljan samo s tvojim potpisom?

Noah ukočeno reče: – Rekao sam Maris, a govorim i tebi, neću ga potpisati sve dok se tu ne bude nalazio Marisin potpis.

Bancroft ga je dugo gledao, a tada odmahne glavom. – Žao mi je, Noah. Potrebna mi je Marisina potvrda da je to dokument kakav želi, a čak ću joj i tada savjetovati neka promisli o klauzulama. Nisu uobičajene, a niti previše mudre. Već dugo radim za Matherlyjeve. Oslanjaju se na mene i vjeruju da ću postupati u skladu s njihovim interesima. Stoga sigurno razumiješ moj oprez.

– Koji je posve nepotreban, kao i golema uvreda meni.

– Unatoč tome.

– U redu. Nazovi Maris. – Pokazao je prema telefonu. To je bio blef, ali je računao na to da Bancroft neće nazvati. – Ili još bolje, Daniel je danas kod kuće. Zamoli ga neka dođe i pregleda ovo.

– Želio bih ponovo pogledati prvobitne dokumente prije nego se sastanem s jednim od njih dvoje. Ne želim im oduzimati vrijeme prije nego mi se pruži prilika da to učinim. – Bancroft sklopi ruku na dokumentu, što je bilo veoma rječito. – Osim ako me Daniel ili Maris ne nazovu i daju svoje odobrenje, danas ti ne mogu dati ovaj dokument.

Noah ga je oštro promatrao. Zatim se nacerio. I još.se jače nacerio. Zapravo se nadao da će sastanak završiti sukobom između njega i Bancrofta. Nadao se da patuljak neće previše brzo kapitulirati i pokvariti mu zabavu. Sve dosad bilo je zagrijavanje za ono što će uslijediti, veliki finale. U tome će uživati do krajnosti.

– Pa, Howarde – reče tihim, prijetećim glasom – čini se da me sumnjičiš za zakulisne igre.

– Ne sumnjičim te ni za što – oštro odgovori odvjetnik.

– To je dobro. Laknulo mi je da to čujem. Jer bih mrzio da me smatraš dvoličnim. Mislim da je to vrijedno prezira, nije li? Dvoličnost. Izdaja. Nelojalnost obitelji. Vlastitoj rasi.

Noah je gledao odvjetnika u oči dok je uzimao fascikl što ga je donio sa sobom. Polako ga je stavio na pisači stol i gurnuo prema Bancroftu, a on je zurio u nj sa strepnjom čovjeka koji mora maknuti poklopac košare, svjestan da se unutra nalazi sklopčana kobra. Nakon cijele minute nelagodne tišine i muke, odvjetnik je otvorio fascikl i zagledao se u tiskani materijal.

– Tko bi to pomislio, Howarde? – reče Noah. – Tvoja se majka jebala s nacistima.

Bancroftova uska ramena klonu prema naprijed.

– Vidiš, Howarde, znanje je jednako moći. Uvijek se potrudim saznati sve što mogu o ljudima koji me okružuju, posebno onima koji bi mi se mogli naći na putu. Istraživanje tvoje prošlosti stajalo me je mnogo novca i oduzelo mi dragocjeno vrijeme, ali moram priznati da sam saznao mnogo više od očekivanog.

– Posjetio sam tvoju majku u domu gdje si je smjestio. Nakon što sam je malo pritisnuo, priznala mi je svoju sramotnu tajnu, a jedan je bolničar, za određeni honorar, zapisao sve od riječi do riječi. Tvoja je majka to potpisala. Prepoznaješ li njezin potpis na zadnjoj stranici? Tada je već bila tako slaba da je jedva držala nalivpero. Iskreno rečeno, uopće se nisam iznenadio da je umrla samo nekoliko dana kasnije.

– Ti dobro znaš tu priču, Howarde, ali mene je fascinirala. Imala je dvadeset tri godine kad su je odveli iz njezina doma u Poljskoj. Ostatak njezine obitelji, braću, sestre, roditelje, stavili su pred zid i strijeljali. Ona je imala sreće jer su je prebacili u koncentracijski logor.

– U to doba se djevojka od dvadeset tri godine gotovo smatrala usidjelicom. Tvoja je majka spriječila mladu sestru da se uda za strastvenog obožavatelja jer se ona nije udala prije nje. Njezina nesposobnost da privuče muškarca stvorila je priličan raskol u obitelji.

– No, u logoru je imala veliku pozornost muškaraca. Čuvara. Vidiš, Howarde, tvoja je majka trampila seks za život. Rutinski. Tijekom idućih pet godina. Počele su joj se sviđati usluge što ih je dobivala. Mogla se mučiti s drugim logorašicama, imati obrijanu glavu, živjeti od kruha i vode, svakodnevno strepiti za svoj život. Ali ne, ona si je seksualnim uslugama priskrbila mnoge pogodnosti. Dobro je jela. Pila je vino. Zabavljala se s nacistima. Bila je logorska kurva. Zbog toga su je prezirali.

– Dakle, zar je čudo da je promijenila ime i stvorila izmišljenu životnu priču za sebe kad je emigrirala u Ameriku?

– Ona priča što ti ju je ispričala, o židovskom borcu za slobodu koji je žrtvovao život za nju i svoje nerođeno dijete, bila je slatka, ali posve neistinita, što si ti i sam otkrio kad si imao... koliko? Sedam godina? Osam? Bio si dovoljno star da shvatiš bit optužbi kojima su je obasipali. Jednog si se dana vratio kući iz škole i pitao majku zašto te svi zovu pogrđnim imenima i pljuju na tebe. Tada se odlučila preseliti.

Howardu Bancroftu su se ruke tako tresle da su mu naočale ispale iz ruku kad ih je skinuo s nosa. Pokrio je oči i tiho zastenjao.

– Nije bila sigurna koji je logorski čuvar tvoj otac. Tolikima je širila noge, shvaćaš. No, pretpostavljala je da je to časnik koji je sebi pucao u glavu nekoliko sati prije nego su savezničke trupe oslobodile logor. Ti si se rodio četiri mjeseca kasnije. Valjda je trudnoća bila previše poodmakla da bi napravila pobačaj. Ili je možda bila slaba baš na tog časnika. Čuo sam da čak i kurve imaju osjećaje.

– Howarde, Howarde, kakvu si gadnu tajnu čuvao. Mislim da ti židovska zajednica ne bi bila baš previše blagonaklona kad bi znala da je tvoja majka spremno opsluživala one koji su ih vodili u plinske komore, a da je tvoj otac naređivao mučenje i pogublivanje tisuća pripadnika njihova naroda. Što ti misliš?

– S obzirom na to koliko si se zalagao za preživjele Holokausta, mogli bi tvoj križarski rat smatrati pomalo dvoličnim. Tvoji bi te prijatelji u Izraelu, a imaš ih mnogo, koliko mi je poznato, odbacili. Tvojim žilama teče krv izdajničke kurve i arijskog ubojice.

– Dakle, mogao bi mi reći: Ne možeš to dokazati. No, tvoja je reakcija sama po sebi dovoljan dokaz, nije li? Osim toga, ništa ne moram dokazivati. Same bi glasine učinkovito uništile tvoj ugled dobrog Židova. Čak i nagovještaj nečeg ovako sramotnog počinio bi nepopravljivu štetu.

– Tvoja bi obitelj bila očajna. Jer čak i tvoja žena i djeca vjeruju u izmišljotine što ste ih ti i tvoja majka smislili. Zadrhtim pri pomisli kako bi to na njih djelovalo. Zamisli da tvojim unucima moraju objašnjavati da je djeda začeo nacist. Više te nikad nitko ne bi poštivao, niti bi ti vjerovao. Zapravo, bio bi na zlu glasu kao lažac i izdajnik svoje religije i svoje rase, baš kao i tvoja majka.

Howard Bancroft je plakao, a cijelo mu se tijelo nekontrolirano treslo.

– Nitko ne mora znati, naravno – reče Noah promijenivši ton glasa. Ustao je te uzeo svoj fascikl i punomoć. – Ja znam čuvati tajnu. Časna riječ. – Napravio je znak križa na prsima.

– Međutim, siguran sam da razumiješ moje mjere opreza – reče rugajući se odvjetnikovoju prijašnjoj tvrdnji.

– Kopija priznanja tvoje majke nalazi se u mojem sefu u trezoru banke. Druga je kod odvjetnika kojeg sam uzeo samo radi toga. On je neugodan, beskrupulozan, svadljiv čovjek koji uopće ne voli Židove.

– Ukoliko se meni dogodi neko zlo, on ima nalog da potpisanu izjavu tvoje majke pošalje svim sinagogama u i oko pet gradskih okruga. To bi bilo veoma zanimljivo štivo, ne misliš li? Pogotovo priče o tome kako je pušila časnicima SS-a. Neki su bili previše gadljivi da bi imali snošaj sa Židovkom, ali oralno zadovoljavanje očito im nije smetalo.

Noah pođe prema vratima. Premda se odvjetnik nije ni pokušao pomaknuti, već je i dalje plakao, Noah reče:

– Ne, ne, Howarde, ne moraš me ispratiti. Želim ti ugodan dan.

13. poglavlje

– Sutra odlaziš?

– Ujutro – odgovori Maris. Njezin je pogled nervozno lutao solarijem, nikad se ne zaustavljajući točno na Parkeru. – Mike je sredio da čamac dođe po mene. U devet i trideset polijeće avion iz Savannaha, a u Atlanti presjedam za La Gardiju.

– Želim ti ugodno putovanje. – Njegov zlovoljni izraz lica govorio je upravo suprotno.

Ovo je bio prvi put da toga dana vidi Parkera. Jutros je na brzinu doručkovala hladne žitarice u kuhinji, posve je preskočila ručak, a zatim je zamolila Mikea da joj u kolibu donese sendvič za večeru. Kao ispriku za svoju samoću iskoristila je rad. Željela je iznova pročitati rukopis, uz potpunu koncentraciju i bez ometanja. Mike je prihvatio objašnjenje. Barem se pretvarao da ga prihvaća.

Ako je Parkerovo mrštenje nekakav pokazatelj, dobro je postupila što se cijeloga dana držala podalje. Doimao se mrzovoljno, spreman na svađu. Što prije kaže ono što želi reći i ode, to bolje.

– Prije nego odem – počne Maris – mislim da bismo trebali još jednom razgovarati o rukopisu. Veći dio dana provela sam iznova ga procjenjujući.

– Procjenjivanje. Tako se to zove?

– Što se tako zove?

– Tvoje izbjegavanje mene.

U redu. Želi se svađati. Zašto bi ga razočarala? – Da, izbjegavala sam te, Parker. Zar mi to možeš zamjeriti? Nakon...

Ušutjela je kad se Mike pojavio s pladnjem. – Svježi napitak od bresaka – reče.

Parker se još više namršti. – Kako to da nema sladoleda?

– Zar si želio da se rastopi prije nego ga poslužim? Isuse. – Mike spusti pladanj na stol, a zatim se ljutito vrati u kuhinju, mrmļajuć nešto o tome kako su svi danas mrzovoljni. Vratio se s kutijom sladoleda od vanilije te stavio kuglice u topli napitak.

– Ja ću ovo pojesti u svojoj sobi – reče i jednu zdjelicu uzme za sebe. – Večeras je na televiziji filmski maraton Bette Davis. Ako tebi nešto treba, možeš to sam uzeti – reče Parkeru. – Maris, ako ti nešto trebaš, samo pokucaj na moja vrata. Na katu. Prva s desne strane.

– Hvala, Mike. Mislim da te neću morati uznemirivati. Ovo izgleda slasno.

– Uživaj.

Nakon što je Mike otišao, Parker je navalio na svoj napitak sa sladoledom kao da mu je nešto skrivio. Kad je sve pojeo, spustio je žličicu u praznu zdjelicu uz glasan zveket, vratio sve na pladanj, a zatim odgurao kolica do kompjutora. – Želiš li pročitati ono na čemu sam radio ili što?

– Naravno da to želim pročitati.

Dok su se nove stranice tiskale, Maris je pojela svoj desert. Noseći svoju zemljanu zdjelicu, polako je krenula uz pretrpanu policu za knjige i čitala naslove Parkerove velike zbirke. – Sviđaju ti se trileri.

Okrenuo je glavu. – Ako su dobro napisani.

– Zacijelo misliš da Mackensie Roone dobro piše.

– On je u redu.

– Samo u redu? Imaš cijelu seriju o Dečku Caytonu.

– Jesi li koju pročitala?

– Nekoliko, ali ne sve. – Uzela je jednu knjigu s police i počela je prelistavati. – Voljela bih da ih mi objavljujemo. Prodaju se kao vruće palačinke.

– Što misliš, zašto je tako?

– Zašto se tebi sviđaju?

Trenutak je razmislio o tome. – Zabavne su.

Kimnula je. – Milijuni čitatelja diljem svijeta također tako misle. Lik Dečka Caytona sviđa se muškarcima i ženama, a zašto i ne bi? On je dovoljno imućan da bude neovisan. Detektivski posao samo mu je hobi. Živi na krasnom brodu kući, vozi brze automobile, leti vlastitim avionom. Jednako se ugodno osjeća u smokingu i u trapericama.

– A još mu je ugodnije bez ičega.

– Zacijelo si pročitao onu o umorstvu u koloniji nudista.

Nacerio se. – Ta mi je najdraža.

– Zašto me to ne čudi?

– Vratimo se na lik...

Odsutno je polizala sladoled sa žličice. – Deck Cayton je dobro razrađen lik. Šarmantan je, duhovit, zgodan. On je...

– Dripac.

– Katkad jest. S velikim D. No tako je simpatično prikazan da mu čitatelj oprašta nedostatke. Pisac mu dopušta da bude human, a čitatelji to cijene i poistovjećuju se s tim. Premda je naoružan i opasan i grubo se izražava, Deck u sebi nosi prikrivenu ranjivost.

– Zbog smrti svoje žene.

– Tako je. To se spominje, ali nisam pročitala knjigu u kojoj je riječ o njezinoj smrti.

– Prva u seriji – reče Parker. – Nesreća na skijanju. Izazvao ju je na utрку niz brdo, a ona je udarila u stablo. Obdukcija je pokazala da je bila nekoliko tjedana trudna. Nisu znali za to. Trebala bi je pročitati.

– Hoću, svakako. – Žličicom je kucnula po prednjim zubima. – Vidiš li kako je pisac ugradio razlog Deckove ranjivosti? Čitatelji mogu suosjećati s njim zbog te tragične i fatalne nesreće.

– Zvučiš poput urednika. Nasmijala se. – Navika, valjda.

– Mnogo si razmišljala o tome.

– Analiziram svaki bestseler. Pogotovo izdanja konkurentskih kuća. Moram znati zašto Deck Cayton tako privlači čitatelje. U sklopu svojega posla moram pokušati predvidjeti što će čitalačka publika željeti čitati.

Ispraznila je zdjelicu. – Ali zbog toga nisam manje strastvena čitateljica. Bez obzira na motivaciju, Deck je sjajan akcijski junak koji uvijek uspijeva riješiti problem, srediti lošeg momka, odvući u krevet junakinju.

– I pobrinuti se da svrši.

Maris odlučno zatvori knjigu i vrati je na policu među ostale. To je rekao samo da bi je provocirao, što mu je uspjelo. No, ne pada joj na pamet da mu to pokaže. – Kao što sam rekla, podjednako se sviđa muškarcima i ženama.

Ozovoljio se jer nije reagirala na njegovu provokaciju, ali nije to komentirao. – Koja ti je najdraža knjiga iz te serije?

– Sitniš.

Iskrivio je lice u grimasu. – Ozbiljno? U toj je knjizi Deck opasno nalik slabiću.

- Jer je bio senzibilniji prema ženskom liku? Parker podrugljivo položi ruku na srce. – Došao je u doticaj sa svojom ženstvenom stranom.
- No uskoro je ponovno postao pravi nitkov. Do kraja knjige opet je postao onakav kakav bi svaki muškarac želio biti.
- Odgovara li on tvojim maštarijama?
- Deck Cayton?
- Tvoj muž. Njegova je knjiga djelovala kao iskra što je zapalila tvoje fantazije. Je li u krevetu bio, jest, onakav kakvog si očekivala?
- Zagledala se u njega. – Parker, to je neprikladno pitanje.
- To znači da nije.
- Znači da se to tebe ne tiče. Tvoje zanimanje za moj osobni život posve je neprimjereno. Upravo zbog toga trudila sam se sinoć i cijeli današnji dan da ne ostanem sama s tobom. Bilo mi je neugodno zbog onoga što se dogodilo u čistionici pamuka. Ja sam udana.
- Što se dogodilo u čistionici pamuka? Ne sjećam se da se dogodilo nešto što bi te kao udanu ženu moglo kompromitirati.
- Ljutila ju je njegova glumljena nedužnost, ali nije mu željela priuštiti zadovoljstvo i to mu pokazati. Promijenila je taktiku i držala se ravnodušno dok je praznu zdjelicu vraćala na stol.
- Previše važnosti pridaješ tom poljupcu, Parker. Pitao si zašto sam ga dopustila, a budući da se doimaš zbunjenim, dopusti da ti pojasnim. Dopustila sam ga jer bi suprotstavljanje bilo nedostojanstveno i neugodno za oboje. Slavna kolica za golf nisu mjesto za hrvački meč radi zaštite moje časti. I nemoj se ni na trenutak zavaravati da sam te se bojala. – Iskosa ga je pogledala. – Mogla sam ti pobjeći.
- Jao! To je zaboljelo, Maris. Sad se boriš prljavo.
- Mislim da ti razumiješ jedino takvu vrstu borbe.
- To je jedina vrsta borbe, točka.
- Drugim riječima, kakva je svrha borbe ako se ne boriš da bi pobijedio?
- Vraški točno – ukočeno će on. – Pobjeda pod svaku cijenu. Bez obzira što je za to potrebno, bez obzira što moraš učiniti. Naučio sam, ili bolje rečeno, naučili su me toj lekciji. Ukoliko želiš izbiti na vrh, moraš biti spreman ići do kraja.
- Premda ju je intrigirala njegova žestina kad je govorio o toj temi, u očima mu je vidjela opasan sjaj koji ju je upozoravao neka dalje ne insistira.
- Željela sam s tobom raditi na Zavisti. Ako mi je jedan beznačajni poljubac osigurao tu priliku, cijena uopće nije velika. Zar ne možemo zaboraviti na taj djetinjasti događaj i koncentrirati se na ono što me je zapravo dovelo ovamo? Tvoja knjiga i moja želja da kupim prava na nju.
- Za koliko?
- Dosad nisu spominjali novac te ju je pitanje uhvatilo nespremnju. – Nisam razmišljala o tome.
- Pa, razmisli.
- Još je prerano.
- Možda za tebe, ali za mene nije.
- Još nisam vidjela cijeli rukopis, Parker. Nećemo sklapati ugovor dok ga ne vidim.
- A ja se neću pretrgnuti od posla da završim knjigu što bi je ti na koncu mogla odbaciti.
- Žao mi je, ali takav je sustav.
- Moj nije.

Tek tiskane stranice bile su uredno složene u njegovu krilu. Jedva je čekala da ih pročita. No, on je stisnuo čeljust i čangrizavo ustrajao na svome. – Mogli bismo napraviti kompromis.

– Slušam te – reče Parker.

– Bila bih ti spremna ponuditi umjerenu akontaciju kad bih vidjela detaljno razrađenu ideju.

– Ništa od toga. Ne želim pisati razrađenu ideju.

– Zašto?

– Jer volim spontanost pisanja bez toga.

– Ne bi se morao držati plana. Ako ti usput padne na pamet neka bolja ideja, neću inzistirati na prvobitnoj ideji. Samo bih željela općenitu sliku o tome kamo vodi priča, sinopsis zapleta.

– To bi pokvarilo iznenađenja.

– Ja sam tvoja urednica. Mene ne moraš iznenađivati.

– Jasno da moram. Ti si u prvom redu čitateljica, a tek nakon toga urednica. Ti ćeš biti prvo mjerilo kvalitete knjige. Zaokreti u zapletu važni su za dobru knjigu. Osim toga, radije bih svoju energiju usmjerio u pisanje priče nego u glupo razrađivanje ideje.

– Molim te, odvoji vrijeme za to, Parker. Radi vlastite dobrobiti, kao i radi mene.

– Neću to učiniti.

– Zvučiš poput Todda.

– Todda?

Prišla je stolu gdje je ostavila rukopis. – Da vidim... mislim da je to u šestom poglavlju. Ne, u sedmom. Riječ je o prizoru u kojem su on i Roark. On govori Roarku da je profesor Hadley predložio promjene u stavu njegova lika prema ocu, a Roark misli da je prijedlog dobar.

Preletjela je pogledom stranice teksta. – Evo. Stranica devedeset dva. Todd kaže: "Kad naš cijenjeni profesor bude pisao knjigu, sa svojim likovima može činiti što god želi. Ti sa svojim također možeš činiti što želiš. Ali ovo su moji likovi. Ja sam ih stvorio. Znam što ih pokreće. Neću ih mijenjati samo zato da bih udovoljio Hadleyju. Ne. Ne, gospodine. Neću to učiniti".

Pogledala ga je. On je slegnuo ramenima. – U redu. Dakle, prepustit ću Toddu da govori u moje ime.

– Bože, kako si tvrdoglav.

Zurili su jedno u drugo sve dok on na koncu nije pitao: – Želiš li čuti što sam danas napisao dok si me ti izbjegavala?

Ignorirajući njegov sarkazam, ona reče: – Želim, naravno. Jesi li rekao čuti?

– Mislio sam da bih ti ja mogao čitati jer je puno grešaka. Brzo sam pisao. Nisam se opterećivao velikim slovima, rečeničnim znakovima i sličnim. Sjedni.

Spustila se na mekane jastuke naslonjača, skinula sandale i zavukla noge pod se. Dogurao je kolica do nje, zakočio ih i namjestio stajaću lampu tako da svjetlost obasjava stranice. Osim te svjetlosti, prostorija je bila u mraku.

– Prihvatio sam tvoj savjet, Maris, i povećao djevojčinu ulogu. Ubacio sam je u druge prizore, ali ovaj između nje i Roarka zbiva se uvečer nakon one zbrke s Hadleyem.

– Profesor mu je zakazao novi sastanak za iza Dana zahvalnosti. Roark se vraća u kuću bratstva, izvlači Todda s ležaja i, kao što si ti predložila, počne ga mlatiti. Neki drugi članovi bratstva prekidaju tučnjavu. Roark je uspio samo rasjeći Toddovu usnu i okrvaviti mu nos. Todd se ispričava.

– Zar?

- Da. Kaže da je mislio kako će to biti dobra šala, ali nije promislio o posljedicama što bi ih Roark mogao imati. Kaže da nije računao s tim da će Hadley biti onako strog kad Roark zakasni. Mislio je da će Roark biti samo ukoren, a potom će Hadley ipak nastaviti sa sastankom.
- Je li Todd iskren?
- Nemamo razloga vjerovati da nije, zar ne?
- Ne. Valjda nemamo.
- U redu, dakle, Roark je prihvatio Toddovo objašnjenje i ispriku, ali je i dalje vraški bijesan. Mrzovoljan. Čangrizava raspoloženja. Naziva djevojku i dogovara s njom sastanak za tu večer. Kaže joj da je doista želi vidjeti, da je imao usran dan, takve stvari.
- Treba mu malo ljubavi i nježnosti.
- Točno. – Parker je prelistao nekoliko stranica i pustio ih da jedna po jedna padnu na pod kraj njegovih kolica. – Možeš kasnije to pročitati. O, djevojci sam dao ime Leslie.
- Sviđa mi se.
- Da skratim, Roark ju je odveo u drive-in². Jedu čili sendviče i piju limunadu.
- Baš je velikodušan.
- Hej, olabavi malo, može? On je momak koji se ne može razbacivati novcem. Osim toga, slučajno voli čili sendviče i limunadu.
- Oprosti. Nastavi.
- Nakon što su pojeli, Roark vozi do jezera. Ondje parkira automobil. Ne uključuje radio. Tišina se nekako čini prikladnom. Da vidimo... da, ovdje. "Tišina što ga je obavijala bila je umirujuća i ugodna poput majčine dojke. Njegov je dan bio niz kaotičnih događaja, neskladan slijed kretanja i zaustavljanja. Između napadaja gnjeva, strašno se razočarao u prijatelja, u sebe samoga".
- Dobro.
- Hvala – odsutno je odgovorio i dalje prelistavajući stranice. – Tijekom cijele večeri Leslie je bila neobično tiha, a ne živahna kao inače. Roark zaključuje da je njegova zlovolja zarazna, da je prešla na nju. Dok su jeli, površno su razgovarali o beznačajnim stvarima. To možeš sama pročitati.
- Prelazio je prstom po stranici dok nije našao traženi odjeljak. – Evo, slušaj.
- Slušam.
- "Pun je mjesec lebdio nad obzorom i odražavao se u vodi pod takvim kutom da se njegova svjetlost širila cijelom površinom jezera. No, to je bila hladna svjetlost. Na drugoj su obali u večeri bez vjetra nepomično stajali visoki borovi i golo bjelogorično drveće, poput crteža napravljenih tušem na nebu koje je baš toga dana postalo zimsko."
- Sviđa mi se.
- Ukratko rečeno, njihov je razgovor bio isforsiran, ukočen. Leslie nije Roarka pitala kamo idu nakon što su otišli iz drive-ina. Tijekom vožnje do jezera nije pustila ni glasa... Isuse, zar sam to ja napisao? – Izvadio je crvenu olovku iz džepa i prekrižio tu rečenicu. – No, njezina je šutnja već počela djelovati na Roarkove živce. Želi znati što ona misli.

² restoran u koji se dolazi automobilima te se kroz prozor naručuje i dobiva jelo

Ponovno je počeo čitati tekst: – "Roark ju nije pitao sve dok mu se nije učinilo da će mu prsa puknuti od napetosti. "Zašto si tako šutljiva?" Njegov ton ju je trebao naljutiti. Njega bi naljutilo kad bi ga netko, tko je cijele večeri bio mračan poput pogrebnika, optužio da je on razlog nekih komplikacija."

– "Međutim, kad se Leslie okrenula prema njemu, na njezinu je licu vidio samo ljubaznost. Umjesto prijekora, razumijevanje. Roark je odjednom shvatio kako je zapravo lijepa."

– 'O, kad ju je prvi put ugledao, smatrao ju je zgodnom. Užikom za oko. On i momci s kojima je te večeri bančio uočili su je u skupini studentica. Među sobom su je procjenjivali, stavljajući pohotne primjedbe o njezinim fizičkim svojstvima. Dobila je visoke ocjene.'

– 'No, te mu je večeri bila lijepa na način koji nije imao nikakve veze s crtama njezina lica ili tjelesnim proporcijama. Zračila je ljepotom dubljom od njezina besprijeckorna tena i rjeđom čak i od njezinih neobično plavih očiju."

– "Sjala je ljepotom koja nije bila posebno cijenjena. Prema suvremenim društvenim mjerilima, takva ljepota nije imala veliku vrijednost. Nije bila sofisticirana i hladna, već domaća i topla. U čovjeku je stvarala osjećaj da je voljen i cijenjen unatoč svojim nedostacima, unatoč svemu. Te je večeri Leslie bila lijepa onako kako bi čovjek želio da mu životna partnerica bude lijepa. Kad je Parker prestao čitati i pogledao je, Maris je samo lagano kimnula i kretnjom mu pokazala neka nastavi."

– Leslie ga pita što se toga dana dogodilo i dovelo ga u tako loše raspoloženje. Nešto u tom smislu. – Parker je pustio da ta stranica odleti preko naslona za ruke njegovih kolica, a zatim je našao mjesto na sljedećoj stranici gdje je želio nastaviti čitati."

– "Roark je govorio punih deset minuta. Riječi su navirale u neprekidnoj bujici, kao da ih je njegova podsvijest cijeloga dana birala i slagala tako da dobiju što veću moć i jasno izraze razinu njegova očaja."

– "No, na koncu se njegovo razočaranje pretvorilo u bijes. Jasno je izrazio vatreni unutrašnji dijalog što ga je vodio sam sa sobom, razloge koji su opravdavali njegov gnjev spram Todda. "Jebeš njegovu ispriku!" Čvrsto je stegnuo šaku. "Ne može tako lako popraviti štetu koju je počinio.""

– "Kad je završio s izljevom gnjeva prema Toddu, proklinjao je pompozno profesora jer je bio tako nepopustljiv gad, a istodobno je priznao svoju bojazan da nikad neće ponovno uspostaviti dobar odnos s Hadleyjem i stoga neće dobiti dobru ocjenu za svoj rad."

– "Bujica riječi napokon se smanjila, a zatim je posve prestala. Roark je ponovno ušutio i skutrio se u svojoj jakni, ne radi topline što ju je pružala, već zbog srama jer je zvučio poput prokletog plačljivka."

Parker je ponovno podigao glavu i pogledao Maris. – Dakle? Hoću li to baciti u smeće ili ću nastaviti?

– Nastavi. Molim te.

– Pročitat ću ti njezin odgovor.

Pogledavši rukopis, čitao je: – "Čekala je dok se nije raščistio dim njegova gnjeva, kad se hladnoća izvana počela uvlačiti u automobil. Njezin je dah stvarao oblačice pare između njih. Govorila je tiho, kao što se govori temperamentnoj životinji koja je trenutačno smirena. "Dobro je ono što se danas dogodilo, Roark.""

- "Otpuhnuo je kroz nos i pogledao je. "Dobro? Kako to može biti dobro, za ime Boga? Nije da vjerujem u Boga.""
 - "Znao je da joj se neće svidjeti ateistička primjedba. Bila je istinski religiozna i vrijeđale su je šale na račun vjere. Inače ga je znala prekorigiti kad bi se tako šalio i zamoliti ga neka takve primjedbe zadrži za sebe. Ovoga je puta odlučila prijeći preko toga."
 - " "Razlog zbog kojeg ti je to tako teško palo je u tome što ti pisanje tako mnogo znači.""
 - "To je imalo smisla. Želio je čuti više. "Baš zato jer ti to toliko znači, uspjeh ćeš. Da si mogao slegnuti ramenima na nesporazum s profesorom Hadleyjem ili se smijati oko toga, tada bih ti savjetovala da ponovno razmisliš o izboru karijere. Mogao bi zanemariti taj incident samo ako nisi strastveno odan pisanju.""
 - " "Ono što se dogodilo ilustrira dubinu tvoje strasti. Tvoj očaj zbog toga... što je zapravo obična sitnica... pokazuje kolika je tvoja želja da pišeš, i to dobro pišeš. Udarilo te ondje gdje najviše boli, što potvrđuje da se baviš onime za što si se rodio." Nasmiješila se. "Meni nije trebala potvrda. Ali možda tebi jest. Ako je tako, onda se isplatila sva tjeskoba što ju je ovaj doživljaj izazvao.""
 - "Posegnula je za njegovom rukom i stisnula je između svojih. "Razmisli o tome, Roark, i shvatit ćeš da imam pravo.""
- Kad je Parker zastao, Maris reče: – Ona je veoma intuitivna mlada žena.
- Misliš?
- Kimnula je. Pogledavši stranice što su još uvijek ležale u njegovu krilu, ona upita: – Kako Parker reagira?
- Onako kako većina muškaraca reagira na emocijama nabijenu situaciju.
 - A to je?
 - Pa, ovisno o tome jesmo li stimulirani pozitivno ili negativno, ili želimo nešto udariti ili nešto poševiti.

14. poglavlje

Maris pročisti grlo. – Pretpostavljam da Roark ništa ne želi udariti.

- Nisi li ti predložila da pojačam njihov odnos?
 - Jesam.
 - U redu, onda. Ljube se, a tada postaje predvidljivo. Roark joj raskopčava kaput, miluje prsa. Dopušta mu pristup dijelu njezine kože. "Baršunasta, topla, mirisna ženska koža", piše ovdje. Poradit ću na tome. – Unio je jednu bilješku.
 - Miluje joj dojke. Prvi put otkako su počeli hodati, služi se ustima. Ljubi joj bradavice, učeći je nečemu o uzbuđivanju i mogućim užicima dostupnima muškarcu i ženi koji su ih spremni istraživati.
- Marisino je srce mahnito kucalo.
- Njezin miris. Njezin dah. Njezin okus pod njegovim jezikom. Sve to u kombinaciji s frustracijama toga dana. Predigra jednostavno ne pomaže. Momak umire. Stoga vodi Leslienu ruku u svoje traperice i, pristojno rečeno, ona ga zadovoljava rukom.
 - To je pristojno rečeno?

Promuklost njezina glasa navela ga je da podigne glavu i pogleda je. – U usporedbi s nekim drugim izrazima, to je prilično pristojno, da.

– Dobro.

– Roark joj kaže da je voli.

– Misli li ozbiljno?

– U tom trenutku? Svim svojim srcem.

Nasmijao ju je ozbiljan izraz Parkerova lica. – Svakako. Kako Leslie reagira?

– Ah – namršteno će on. – To što ga je zadovoljila rukom zapravo je njezin dar na rastanku. Daje mu nogu.

– Tada i ondje?

– Sve ovdje piše, crno na bijelom.

– Hmm. Prekida li njihovu vezu iz razloga navedenih u prvom rukopisu?

– Da.

– Znači da je pažljiva, zar ne? I pametna. Premda joj je to veoma teško, čini ono što smatra najboljim za oboje, posebno za Roarka. U prvom redu misli na njega i njegovu karijeru.

– Možda. Ali moram ti reći, Maris, doista je teško ako ti žena dade nogu odmah nakon što si doživio orgazam.

– Pretpostavljam da jest.

– O, da – reče i ozbiljno kimne. – Pitaj bilo kojeg tipa.

– Vjerovat ću ti na riječ.

– Prema Roarkovu mišljenju ona je bezosjećajna kuja. Ne treba mu njezino milosrđe, i što ona dovraga misli, tko je ona? To ga je dodatno razbjesnilo. – Maris je zaustila da će se pobuniti, ali je Parker podigao prst i ušutkao je. – Barem u početku. – Podigao je preostale stranice. – Hoću li?

– Molim te.

– "Dan je traljavo počeo, a zatim se pretvorio u čisto sranje."

– "Pomislio je da bi se mogao napiti, ali nije vidio kako bi mu to moglo pomoći. Današnja će se razočaranja prenijeti na sutradan, a tada će se onako mamuran sa svime morati suočiti."

– "Osim toga, nije imao ispriku za opijanje. To pravo pripada čovjeku jedino ako ima što slaviti... ili za nečim žaliti. Čovjek smije oplakivati katastrofu što ga je nasumce snašla, primjerice božjom voljom ili hirom sudbine. No, žaljenje zbog vlastite krivnje ne pruža takvu privilegiju. Odgovornost za nečiju žalosnu situaciju ne može se tako lako ukloniti."

– "Premda je za današnje jade silno želio okriviti Leslie, Hadleyja, Todda, Roark je shvaćao da većinu krivnje, ako ne i sve, snosi on sam."

– "Leslie je posjedovala mudrost kao da je mnogo starija i iskusnija nego što je bila. Štoviše, bila je bolno iskrena. Njihove su individualne želje bile u prevelikom neskladu, njihovi su se snovi previše razlikovali da bi imali zajedničku budućnost. Njihovi su se ciljevi sada sukobljavali. U budućnosti bi se bučno sudarali. Kad bi došlo do neminovnog razlaza, ostali bi im ožiljci i gorčina."

– "Mudrost njezine odluke da se vrati malograđanskim težnjama i bivšemu momku nije mu sada olakšavala patnju gubitka, ali prekid veze prije nego doista počne poštedjet će ih buduće boli. Barem će se rasti dok su uspomene još uvijek lijepe."

– "Profesor Hadley je imao posve pravo onako se naljutiti. Nije želio raditi s glupim studentima. Vjerojatno se jednako ljutio na Roarka jer ga je cimer preveslao kao i zbog njegova kašnjenja. Profesorovo je vrijeme bilo ograničeno, njegove upute previše dragocjene da bi se tratile na budale. Vjerovati Toddu na riječ za nešto tako važno kakav je bio taj sastanak doista je bilo glupo."

– "Roark se sada našao pred izazovom da Hadleyju dokaže da nije imbecil, premda su svi dokazi bili protiv njega. Mogao je učiti iz tog doživljaja. Mora učiti iz toga. Ako ne bude, doista će biti budala na koju se ne isplati tritati vrijeme i trud, kako profesor Hadley vjeruje da jest."

– "Danas je bio prvi hladan dan sezone. To je također bio prvi dan Roarka Sladea kao odrasle osobe. Bez obreda ili sakramenata, položio je ispit zrelosti. Ukoliko je tog jutra kad se probudio još imao neke ostatke nedužnosti, to mu je sada oduzeto. Nakon današnjega dana povjerenje je samo riječ, daleki ideal koji u njegovu životu nikad neće imati praktičnu primjenu. Odsad nadalje svako će njegovo vjerovanje biti kontaminirano skepticizmom."

– "Roark je tek godinama kasnije postao svjestan te promjene kad je prelistavao stranice svoje osobne povijesti tražeći određeni trenutak kad je njegov život prestao biti sretan i postao proklet. Njegova je potraga uvijek završavala na tom danu."

– "Mjesecima nakon tog utorka prije Dana zahvalnosti, Roark je razmišljao o profesoru Hadleyju i onome što je mogao naučiti iz tog neugodnog doživljaja. Razmišljao je o svemu što je o sebi kao muškarcu i piscu naučio od Leslie. Mnogo je razmišljao o tome."

– "No, izbjegavao je razmišljati o onome što je naučio o svojem najboljem prijatelju Toddu." Kad je Parker završio s čitanjem posljednje stranice, neko je vrijeme zurio u posljednju rečenicu, a zatim je pustio da mu papir sklizne iz prstiju i spusti se na pod kao i ostali. Pod oko invalidskih kolica sad je već bio pun rukopisnih stranica.

– To je zasad sve – reče tiho i ne gledajući Maris. Polako je spustila noge na pod. Prešla je dlanovima po bedrima, a zatim je lagano sklopila ruke, podigla ramena u dubokom udahu i polako ih opustila.

– U redu, Parker. To je protivno stavu kompanije, kao i mojem osobnom, ali dat ću ti deset tisuća dolara akontacije samo da završiš rukopis. Kad budeš gotov, pregovarati ćemo o uvjetima ugovora. Ukoliko odbiješ naše uvjete i prodaš knjigu drugdje, morat ćeš vratiti deset tisuća od prvog dohotka što ga dobiješ od drugog izdavača. Ako prihvatiš, tih početnih deset tisuća dodat ćemo akontaciji iz ugovora. U međuvremenu, predlažem ti da nađeš agenta.

– Ja predlažem da se uozbiljiš.

– To znači ne?

– Dvadeset pet tisuća. Što jedva pokriva moje troškove. Moram kupiti tintu za moj štampač, papir.

– Prilično skup papir – našali se Maris. – Petnaest. To je čin dobre volje s obzirom da nemam čak ni idejni plan.

Nekoliko je sekundi razmišljao o tome. – Petnaest, ali bez klauzule o prvom dohotku i tih petnaest tisuća neće biti dio akontacije što je dogovorimo. Drugim riječima, petnaest tisuća ostaje meni bez obzira na sve. Ako si Matherly Press ne može priuštiti otpis petnaest tisuća, možete sutra staviti lokot na vrata.

Imao je pravo, naravno, te daljnja prepirka doista nije imala smisla. Žestoko pogađanje može se odložiti za konačne pregovore o ugovoru.

– Vrijedi. Čim se vratim u New York, pobrinut ću se da naš pravni odjel sastavi pismo namjere. Zasad imamo samo džentlmenški sporazum. – Pružila mu je ruku. Uhvatio je njezinu ruku i privukao je bliže k sebi. – Trebalo bi imati veoma bujnu maštu da bi se tebe smatralo džentlmenom.

Nagnula se još malo naprijed, primaknula lice njegovomu i šapnula: – Jednako kao i tebe. Nasmijao se i pustio joj ruku. – Tu imaš pravo. Želiš li ostatak ovoga ponijeti sa sobom? – Pokazao je stranice razbacane po podu.

– Molim te. Željela bih da to moj otac pročita.

– Što je s tvojim mužem?

– Noah se obično bavi poslovnim pitanjima, a uređivanje prepušta meni, ali budući da sam se tako zainteresirala za ovu knjigu, sigurna sam da će je i on željeti pročitati.

Parker je odgurno kolica unatrag da bi ona mogla kleknuti i pokupiti stranice rukopisa. – Pomogao bih ti, ali...

– Nema problema.

– ... sviđa mi se ovako. Zapravo sam maštao o tebi kako klečiš preda mnom.

– Kako pužem pred tobom?

– To također.

Pogledala ga je, ali je požalila što je to učinila. Nije se smiješio, nije ju zadirkivao. Primjedba nije bila jedna od njegovih tipičnih aluzija.

– Prljave maštarije – dodao je. – U nekim bi me državama uhitili.

– Prestani, Parker.

– U redu, hoću.

– Hvala ti.

– Kad prestaneš tako izgledati.

– Kako?

– Kao stvorena za ševu.

– To nije u redu.

– Je li?

– Trebala bih te optužiti za seksualno uznemiravanje.

– Zanimljivo bih.

– To je jedini razlog zbog kojeg te neću tužiti. – Nastavila je skupljati papire brzim, ljutitim pokretima. Tada je opazila ožiljak.

Nije nosio čarape te je na bosim nogama imao samo mokasinke koje su, nažalost, izgledale nove i nerabljene. Ožiljak se dizao od njegova desnog stopala uz gležanj i nestajao u nogavici hlača. Tkivo je bilo uzdignuto i hrapavo.

– Ostalo je samo još gore. Zapravo, taj je gotovo lijep u usporedbi s nekima od ostalih.

Pogledala ga je. – Žao mi je, Parker.

– Ne moraš se ispričavati. Posve je ljudski biti znatiželjan oko nečega tako grotesknog. Navikao sam na zurenje.

– Ne. Htjela sam reći da mi je žao zbog onoga što ti se dogodilo. Sigurno je bilo neizrecivo bolno.

– U početku. – Držao se ravnodušno, ali znala je da je to samo gluma. – No, nakon nekoliko godina naučio sam živjeti s tim. S vremenom su bolovi otupjeli i ublažili se. Osim za hladna vremena. Tada zna pakleno boljeti.

– Jesi li zato preselio na St. Anne? Kako bi pobjegao od oštih zima?

– To je jedan od razloga. – Okrenuo je kolica. – Idem po još deserta. Želiš i ti?

Skupila je sve listove papira i ustala. – Ne, hvala. Moram poći u krevet. Zamolila sam Mikea da me rano probudi.

– Dobro.

Za nekoliko je sekundi njegovo držanje postalo ledeno. Vidjela je njegove ožiljke, unutarnje kao i one na nogama, a on to nije mogao tolerirati. Izjednačavao je ožiljke sa slabošću, ograničavanjem svoje muževnosti. Što je apsurdno.

Jer ako se izuzmu te noge prekrivene ožiljcima, Parker je slika i prilika muževnosti. Širokih ramena i prsa. Još je prve večeri kad su se upoznali opazila kako su mu ruke mišićave. Čak su i njegove noge, prema onome što je mogla razabrati kroz hlače, prilično mišićave. Tijekom jednog razgovora s Mikeom pitala je zašto Parker ne koristi motorizirana kolica. Rekao je da Parker želi zadržati što bolju kondiciju, a dok se gura naokolo u kolicima, poboljšava mišićni tonus.

Nije onako klasično lijep kao Noah. Parkerove crte lica izrazito su asimetrične, ali upravo te nepravilnosti čine njegovo lice privlačnim i zanimljivim. Široka čeljust, mrko lice i donekle ukročena kosa, sve to doprinosi privlačnosti koja je posve muževna.

Za udatu je ženu najpametnije da se posve udalji od takve muževnosti.

– Uskoro ću ti se javiti, Parker.

– Bit ću ovdje – kratko će on.

– Piši do iznemoglosti.

– Da. Zbogom, Maris. – Odgurao je kolica u kuhinju, niti jednom se ne osvrnuvši. Jednako je tako mogao trkom pobjeći od nje. Vrata su se zatvorila za njim.

Maris je ostala sama u praznoj, slabo osvijetljenoj prostoriji te se osjećala nelagodno i pomalo razočarano. Nije znala što je očekivala, ali Parkerov odlazak djelovao je neobično. Dobila je ono zbog čega je došla: njegovo obećanje da će završiti Zavist. Još jedno rukovanje da bi zapečatili sporazum ne bi ga ubilo, zar ne? Nije rekao da će ujutro biti tu kako bi je ispratio. Doista nije očekivala dugotrajni i sentimentalni oproštaj; unatoč tome, osjećala se pomalo potišteno.

Iskreno rečeno, bilo joj je žao što odlazi. Premda bi trebala jedva čekati da se vrati u svoje područje gdje su joj poznati naglasci, kuhinja i noćni zvukovi, shvatila je da strepi od sutrašnjeg odlaska.

Otok ju je očarao svojim raskošnim ljepotama i glazbom insekata čiji ju je koncert svake večeri uspavljivao. U početku joj se vlažnost zraka činila mučnom i gotovo neizdržljivom, ali joj se na koncu počeo sviđati osjećaj što ga je to stvaralo na koži. Mahovinom prekrivena stabla, drevna gotovo poput valova, činila su otok čarobnim i zavodničkim, kao da je iz nekog drugog svijeta. Jednako kao i Parker Evans. No, potisnula je tu misao.

Opazila je da su stranice rukopisa postale vlažne u njezinim čvrsto stisnutim šakama. Opustila je šake i skrušeno odmahnula glavom. Nema nikakve zagonetke kad je riječ o izvoru tih senzualnih misli. Ukorijenile su se u njezinu umu dok je Parker čitao onaj prokleti odjeljak o

vlažnim poljupcima i bradavicama, o mogućnostima užitaka dostupnima muškarcu i ženi koji su ih spremni istraživati.

Kanila se vratiti u kolibu za goste i ondje pročitati te stranice, ali se predomislila. Može ih pročitati kad se vrati u New York, pod fluorescentnim svjetlima, u poznatom okruženju, iza sigurne barikade njezina pisaćeg stola zatrpanog poslom. Može ih pročitati kad njihov autor ne bude u susjednoj prostoriji baveći se maštarijama o njoj radi kojih bi ga mogli uhititi.

Prije nego je izišla iz solarija, pozajmila je roman Mackensieja Roonea iz Parkerove biblioteke. Imala je osjećaj da će teško usnuti. Roman će biti ugodna razbibriga. Deck Cayton može joj praviti društvo.

Kad je Parker idućeg jutra ušao u čistionicu pamuka, prestrašio je rakuna. – Gotovo je svanulo, prijatelju. Bit će bolje da nestaneš. – Životinja je pobjegla između razbijenih dasaka na zidu.

Volio je dolaziti u čistionicu prije svanuća dok je još uvijek bilo donekle svježije, a s oceana je dopirao lagani povjetarac. Volio je gledati kako se prve zrake svjetlosti probijaju kroz pukotine na zidovima. Zamišljao je da građevina ima dušu, budi se u praskozorje s uzaludnom nadom da će joj novi dan vratiti život i vitalnost.

Zamišljao je to jer se s tim mogao poistovjetiti.

Znao je kakav je osjećaj kad te ljudi isključe, stave te pod ključ i odu žalosno odmahujući glavom i govoreći da više nikad nikome nećeš naročito vrijediti.

Nebrojenih se jutara tako budio. Prije nego bi se sjetio svoje situacije, osjetio bi treptaj iščekivanja onoga što će mu donijeti dan. Tada bi ga bolovi posve razbudili, a sa sviješću stizala je i spoznaja da dan neće donijeti ništa osim istog očaja i beznađa kao i prethodni te onaj prije njega.

Hvala Bogu da se oslobodio te mučne depresije.

Snagom volje svojim je danima dao svrhu. Postavio si je cilj. Premda ga je to stajalo neizdržljivih bolova i često je gotovo odustao i predao se, ipak je ustrajao. Sad ga je samo nekoliko tjedana dijelilo od ostvarivanja tog cilja.

Kroz otvorena je vrata uletjela ptica i trgnula Parkera iz razmišljanja. Smeđe, točkasto stvorenje; Mike je volio promatrati ptice i vjerojatno bi je mogao identificirati s udaljenosti od tridesetak metara; smjestilo se na rubu potkrovlja, nakrivilo svoju pernatu glavicu i radoznalo promatralo Parkera.

– Kladam se da se pitaš što radim ovdje.

On se pitao koji mu je vrug da jutros razgovara sa životinjama, ali to ga nije previše zabrinjavalo. Jednom je psovao cijelu četvu imaginarnih štakora koji su se penjali uz njegove nepomične noge, puzali mu preko prepona i trbuha sve do prsa kako bi svojim dugim, oštrim zubima napali njegov vrat i lice. Stoga se sada nije previše opterećivao razumnim obraćanjem nečemu bezopasnom i stvarnom kao što je obična ptica.

Došao je u osamu ove ruševine kako bi iznova razmislio o svojem zapletu i potražio nedostatke. Došao je provjeriti svoju pripravnost i pitati se, uvijek iznova, što je mogao previdjeti. Počeo je iščekivati užitak osvete, radovati se završetku svega toga, zaključivanju nakon četrnaest godina.

Katkad je dolazio ovamo jednostavno da bi pobjegao od Mikea. Dva tvrdoglava neženje koji žive u zajedničkom kućanstvu lako bi mogli zaključiti da je jedan od njih višak. Kad bi došlo do

žustre prepirke, to je uvijek bila Parkerova krivnja. U usporedbi s njim, Mike je pravi svetac kad je riječ o raspoloženju i strpljenju.

Ne bi se mogao snaći bez Mikea i nije podnosio pomisao na dan kad će biti prisiljen živjeti sam. Mike nije želio priznati koliko doista ima godina, ali je Parker znao da je sigurno prošao sedamdesetu. Hvala Bogu da je dobra zdravija i posjeduje energiju upola mlađeg čovjeka.

Doista mu je drag, ne, doista voli tog starca.

No, bilo je dana kad mu je čak i strpljivi Mike Strother išao na živce, kad mu je trebala potpuna samoća, kad jedna soba nije pružala dovoljno prostora za bitku s njegovim demonima.

Ovog je jutra došao ovamo kako bi razmišljao o Maris. Unutar ovih trošnih zidova smislio je plan kako će je dovesti na otok St. Anne, pod svoj krov i pod svoj utjecaj.

Nije mislio da će mu se zavući pod kožu.

Međutim, nije ju smio žaliti. Ako Noahu Reedu kani priuštiti pakao na zemlji, mora iskoristiti njegovu ženu. Ona će se naći usred unakrsne vatre do koje će sigurno doći, ali on tu ništa ne može. Dobit će točno ono što je zaslužila kad se udala za toga klipana. Izgleda i govori pametno, ali ne može biti baš previše bistra.

– Želim reći, ma daj, udati se za tipa jer se zaljubila u lik iz romana? Koliko žena može biti glupa? – upitao je vrapca.

Ne, ne smije si dopustiti da se raznježi nad Maris Matherly-Reed. Pa što ako ga ona nasmijava? I umije lijepo razgovarati? I gleda ga brižnim očima i suosjeća s njim zbog njegovih ožiljaka? Ne želi njezino sažaljenje. Ne treba mu. Vraški je sigurno da ga ne bi žalila kad bi znala što joj sprema za...

– Ti, kujin sine!

Parker je okrenuo kolica taman na vrijeme da izbjegne knjigu što mu je letjela prema glavi.

15. poglavlje

Parker je rukom odbio knjigu djelić sekunde prije nego ga je dospjela udariti u sljepoočicu. Pala je u blato kraj njegovih kolica podigavši oblak prašine. Prepoznao je ovitak. To je bila prva knjiga iz serije Decka Caytona.

Maris je stajala na ulazu u čistionicu. Kad je prvi put stigla ovamo, bila je nesigurna i oklijevala je prije nego je ušla. Ovog je jutra iz nje zračila uzavrela žestina. Da je prag na kojem je stajala bio predvorje pakla, Parker je sumnjao da bi je to zastrašilo.

S obzirom na činjenicu da je kroz njezinu suknju vidio obrise nogu, sve do vrha, njezin bijes nije djelovao. U najmanju ruku, izgubio je oštricu. Pogled mu je privlačio nejasno definiran trokut, ali se potrudio gledati u neutralno područje iznad njezina struka. Sam Bog zna da je ne bi smio još više isprovocirati.

Mirno je pitao: – Knjiga ti se nije svidjela?

– Jebi se.

– Ne bih rekao.

Čvrsto stisnute šake ukočeno je držala uz tijelo i pošla prema njemu, a istodobno je citirala: – "Barem su se rastali dok su uspomene još uvijek bile lijepe." – Zaustavila se na metar od

njegovih kolica, a on je opazio da nosi naočale za čitanje. – Ili si plagijator ili savršeni lažljivac, a ovako ili onako, pravi si kujin sin.

– To si već rekla. Shvatio sam i prvi put.

– Dakle, o čemu je riječ? Tek toliko da znam. I jedno i drugo vrijedno je prezira.

– Vjerujem da si citirala rečenicu iz sedmog poglavlja, stranica dvjesto četrdeset tri. Deck stoji kraj groba svoje pokojne žene. – Glumio je zbnunjenost. – Nisam siguran da čovjek može plagirati sebe. Može li?

Bijes joj nije dopuštao govoriti.

– Deck je shrvan boli, ali je zahvalan što je makar nakratko imao sreću dijeliti život s njom – nastavio je. – To mi se činilo prilično dobrim.

– Dovoljno dobrim da ponovo upotrijebiš. U Zavisti. Nakon što je Leslie prekinula s Roarkom. U koje je doba dana otkrila izdajnički odjeljak, pitao se. Je li to bilo kasno sinoć dok je ležala u krevetu u kolibi za goste ili je čitala uz jutarnju kavu? Okolnosti zapravo nisu važne. Otkrila je njegovu tajnu, a sad je bijesna.

– Zašto si mi lagao, Parker?

– Nikad nisam lagao o tome – mirno će on. – Nisi me pitala jesam li ja Mackensie Roone. Nisi me pitala jesam li ja napisao seriju romana u kojima je Deck Cayton glavni lik. Čak i dok smo sinoć razgovarali o njemu, niti jednom nisi rekla...

– Nemoj biti bezobrazan, Parker! Lagao si prešućivanjem. Inače bi mi sam razotkrio taj vitalan podatak.

– Vitalan? Teško. Nije čak ni važan. Nije relevantan. Da si me pitala, ja bih ...

– Izmislio neku bezveznu priču. Kao što je sve ovo od samoga početka.

– Ne bih namjerno upotrijebio tu rečenicu u Zavisti i zatim ti preporučio da pročitaš prvu knjigu iz serije o Decku Caytonu da nisam želio da me otkriješ.

– Što je bila još jedna od tvojih igara kojima me testiraš! – vikne Maris.

Kosa joj je bila razbarušena, a obrazi ružičasti, kao da je trčala cijelim putem od kuće. Iskreno rečeno, izgledala je očaravajuće neuredno i mirisala na vaniliju u svježe pečenim čajnim kolačićima. No, sigurno ne bi ljubazno prihvatila komplimente.

– Još te nisam vidio s naočalama. Zar inače nosiš kontaktne leće?

Nestrpljivo je prošla prstima kroz kosu. – Želim znati zašto.

Utišala je glas, premda se činilo da joj je za to bio potreban priličan napor. Prsa su joj se brzo dizala i spuštala, kao da žestina i bijes u njima stvaraju unutarnje turbulencije.

– Zašto si sa mnom igrao tu apsurdnu igru, Parker? Ili Mackensie ili kako se već zoveš, dovraga.

– Parker Mackensie Evans. Mackensie je bilo djevojačko prezime moje majke. Kad sam birao pseudonim, to mi se činilo logičnim izborom. Moja je mama bila zadovoljna što ga koristim. Dobro zvuči. Neodređeno je. Također je...

– Odgovori mi. – ... sigurno.

– Zašto?

– Da me ne otkriju. – Te joj je riječi dobacio poput izazova. Zavladao je duga, napeta tišina. Na koncu on reče: – Kad sam prodavao seriju Decka Caytona, želio sam ostati anonimn. Još uvijek to želim.

– Serija je bila veoma popularna. Zašto se skrivaš iza pseudonima?

Prekrižio je ruke na prsima i značajno je pogledao. – Što misliš zašto, Maris?

Rastvorila je usne kao da će nešto reći, ali je tada shvatila i zatvorila usta. S nelagodom je skrenula pogled.

– Tako je. Deck Cayton je uzor svakog muškarca. I svake žene, prema tvojim riječima. Okretan je i brz, može juriti za lošim momcima i odnijeti ženu u svoj krevet. Zašto bih želio raspršiti takvu sliku time što bih se osobno pojavio u invalidskim kolicima?

– Nema fotografija autora na ovitcima knjiga – glasno je razmišljala. – Nema potpisivanja knjiga ili osobnih pojavljivanja. Često sam razmišljala o marketingu tvojeg izdavača i pitala se zašto i ti nisi uključen. Oni su te štitili.

– Pogrešno. Ja sam štitio samog sebe. Čak ni moj izdavač ne zna tko je Mackensie Roone. Moj urednik ne zna moje pravo ime, niti je li Mackensie Roone muškarac ili žena. Nitko ništa ne zna o pravom identitetu Mackensieja Roonea. Moja mi agentica kaže da su nagađanja bila...

– Naravno – tihim ga uzvikom prekine Maris. – Mackensie Roone ima agenticu! Poznajem je. Nisi preko nje predao rukopis Zavisti. Zašto?

– Ona ne zna za to.

– Zašto?

– Jer joj nisam rekao. Dobit će svoj postotak od zarade što je donese Zavist jer će ona pregovarati o konačnoj verziji ugovora. Ali dotad radim sam.

– Zašto?

– Zar ovdje postoji jeka?

– Prije nego te ubijem, želim to razumjeti, Parker.

Unatoč prvom dijelu rečenice, doimala se više zbunjenom nego bijesnom, premda je osjećao da je to samo privremeno. Ako je uopće poznaje, a osjeća da je počinje poznavati, ponovo će se vraški razbjesniti kad bude imala vremena detaljnije razmisliti o svemu tome.

– Objasni, Parker. Čemu ta tajnovitost?

– Želio sam napisati drukčiju knjigu. Posve drukčiju od duhovitih dijaloga i brze akcije u Deck Cayton romanima. Nemoj me pogrešno shvatiti, nije ih lako pisati. – Skrušeno se nasmiješio. – Iskreno rečeno, vraški me čudi kako su postali tako popularni.

– No, zato što su tako popularni i Deck Cayton je tako dobro poznat čitateljima; želim reći, za neke je poput člana obitelji koji je samo otišao od kuće između dvije knjige; oni mnogo očekuju od mene. Žele isto, ali različito. Žele da svaka knjiga odvede Decka u novu i uzbudljivu pustolovinu, ali bi mi zamjerali kad bih se previše udaljio od formule.

– Teško je uvijek ispuniti očekivanja. Svaka se sljedeća knjiga prodala u više primjeraka nego prethodna i to mi je drago. Ali to također povisuje uloge i mjerila te postaje sve teže nadmašiti prethodnu knjigu.

– Taj sam refren čula i od drugih uspješnih romanopisaca – primijeti Maris. – Kažu da je teško nadmašiti sebe. Noah je to rekao za Pobjeđene.

Parker nije želio razgovarati o Noahu i njegovoj prokletoj priči o uspjehu.

– Bio sam iskren prema tebi, Maris, a sada ti meni reci istinu. Da te je moja agentica jednoga dana nazvala i rekla: "Pogodi što imam? U ovom trenutku na mojem stolu leži novi roman autora serije o Decku Caytonu. Nešto posve drukčije od te serije. Veoma tajanstveno. I želi da ga ti prva vidiš." Uzbudila bi se, zar ne?

Trepnula je, ali nije skrenula pogled s njegovih očiju koje su je probadale.

– Želio sam da te Zavist uzbudi, Maris. Ali bez da išta znaš o meni ili o mojim prošlim uspjesima.

Pogledala je u stranu, namjestila naočale, odsutno otresla mušicu s ruke. Tada ga ponovno pogleda i reče: – U redu, da. Doista bi me uzbudio takav poziv. Zašto bi to bilo tako strašno?

– Jer sam želio objektivno mišljenje o rukopisu.

– Što ti je dalo pravo da od mene napraviš budalu.

– Ne, prokletstvo! To nije bilo... – Osjećao je kako i u njemu raste bijes, a sumnjao je da je razlog tome činjenica da ona ima pravo. Počeo je iznova. – Poslao sam ti prolog bez posredovanja agentice jer sam jedino tako mogao biti siguran da ćeš ga čitati nepristrano. Želio sam da mu pristupiš bez unaprijed stvorenih stavova. Želio sam da rukopis stoji na vlastitim nogama, a ne na mojem ugledu pisca bestselera. Želio sam da bude dobar.

– Bio bi jednako dobar i bez te šarade, Parker. Moja bi reakcija bila ista.

– Ali to nikad ne bih zasigurno znao, zar ne? – Dao joj je vremena da odgovori, ali ništa nije rekla. Nije mogla. Imao je pravo i ona je to znala. – Prevario sam te, istina. No, morao sam sebi dokazati da mogu napisati nešto bolje od romana o muškarčini koji pije viski, lovi suknje, ima veliki pištolj i još veći alat.

– Deck Cayton je mnogo više od toga.

– Hvala. Ja mislim da jest. Nisam bio siguran misliš li i ti tako.

Sagnula se i podigla knjigu.

– Hoćeš li me time tresnuti po glavi?

– Možda. – Njezina se ljutnja nije posve raspršila. Samo je uspostavila kontrolu nad njome. – No čak ni ovako bijesna – reče Maris – ne mogu zlostavljati knjigu. Mojoj se prirodi protivi čak i stvaranje ušiju na stranicama.

– I ja sam takav.

Ljutitim je pogledom odgovorila na njegov pomirljiv osmijeh. – Da se nisi usudio pokušati me šarmirati, Parker. – Pružila mu je knjigu i otresla prašinu s ruku. – Ono što si učinio bilo je...

– Zastrašujuće.

– Nisam kanila upotrijebiti tu riječ.

– Ali to je prava riječ. Kad sam onaj prolog poslao poštom, strašno sam se bojao.

– Čega? Odbacivanja?

– Iskreno. Mogla si mi poslati kratko pismo. Reći ne, hvala. Napisati da rukopis ništa ne valja. Reći mi da bih trebao odustati od pisanja i umjesto toga pokušati nizati ogrlice ili plesti košare. Vjerojatno bih bio kupio paketić žileta i zaključao se u kupaonicu.

– To nije smiješno.

– Imaš pravo, nije.

– Osim toga, ti si previše samoljubiv da bi počinio samoubojstvo.

Kako ona malo zna. Tijekom onih najmračnijih dana bilo je trenutaka kad mu je duša bila jednako iskrivljena kao i noge, a emocije ranjave poput tkiva koje nije htjelo zacijeliti, kad je bio spreman poći najlakšim putem i sve okončati, ali se tada nije mogao micati.

No, čak i dok je bio u toj jami očaja, prožimala ga je volja za životom. Neka svemoćna sila ili kozmički autoritet jači od njegova slabašnog ljudskog duha udahnuo mu je odlučnost.

Ali nije se radilo o anđelu. Sigurno nije, jer anđeli su uvijek dobronamjerni. U njegovim planovima za Noaha Reeda nema ničega dobronamjernog, blagoslovljenog ili svetog.

Posegnuo je za Marisinom rukom i čvrsto je stisnuo.

– Nemoj podcjenjivati važnost toga za mene.

Nije mu uzvratila stiskom, ali mu se zagledala u oči.

– Zašto si baš meni poslao Zavist, Parker? Poznajem tvojeg urednika koji radi na knjigama Mackensieja Roonea. Veoma je sposoban.

– Jest – složio se.

– Nisi mi odgovorio. Postoje stotine urednika u desetak velikih izdavačkih kuća. Kako si mene izdvojio? Zašto si izabrao mene?

– Zbog članka u časopisu. – Nadao se da neće opaziti laž. Odgovor mu se činio dovoljno uvjerljivim, ali ona ga je napeto promatrala, što je u njemu izazivalo nelagodu.

– Ono što su naveli da si rekla uvjerilo me da si ti prava urednica za Zavist.

– Svidjelo mi se ono što si rekla o komercijalnosti nasuprot kvaliteti te kako je ravnoteža u izdavaštvu u opasnosti da se pomakne u korist onog prvog. Ne pišem ovu knjigu radi novca. Imam više novca nego što će mi ikada trebati. Deck Cayton se za to pobrinuo.

– Pišem Zavist za sebe. Nađe li čitalačku publiku, bit će mi drago. Ukoliko je ne nađe, ti si ipak našla nešto vrijedno u tome, a za mene je to vraški dobra potvrda moje darovitosti.

– Naći će čitalačku publiku. – Izvukla je svoju ruku iz njegove. – Ja ću se za to pobrinuti. Previše sam uložila da to ne bih učinila.

– Bijednih petnaest tisuća?

– Nisam mislila na akontaciju.

Njegov je budalasti smiješak nestao te se uozbiljio kao i ona. – Znam.

– Mislila sam na...

Učinilo mu se da su joj se oči ovlažile, ali to je mogao biti samo odraz s leća njezinih naočala.

– Znam o čemu si govorila, Maris.

Razmijenili su dug, značajan pogled. Preplavila ga je želja da je dotakne. – Ne želim da odeš.

Nije znao da će to reći sve dok nije čuo vlastiti promukli glas kako prekida tešku tišinu. Nije svjesno odlučio izgovoriti te riječi, ali je doista tako mislio. A mislio je tako iz razloga koji nisu imali baš nikakve veze s njegovom osvetom prema Noahu Reedu.

– Napiši svoju knjigu, Parker.

– Ostani.

– Javit ću ti se. – Krenula je nekoliko koraka unatrag, a zatim se okrenula i udaljila od njega.

– Maris!

Ali nije stala, niti čak usporila i nije se osvrnula unatrag, ni kad ju je ponovo zazvao.

16. poglavlje

– Već se odavno trebao održati ovaj susret. Drago mi je da si bila slobodna. – Nadia Schuller nasmiješila se svojoj gošći na suprotnoj strani stola.

Kao mjesto ovog intimnog susreta Nadia je izabrala malen, ugodan restoran u Park aveniji. Jelovnik je bio jednostavan; uređenje poput francuske seoske gostionice. Nadia je smatrala da

su zavjese od čipke na prozorima malo previše dragocjeni za Manhattan, ali doprinosili su prijateljskom ugođaju restorana.

Takvu je notu pokušavala dati ovom ručku: prijateljsku.

Što je bio priličan izazov kad se uzme u obzir da se ševi s mužem svoje gošće.

– Hvala ti na pozivu. – Maris se ovlaš osmjehne i otvori svoj jelovnik, što je bio prilično jasan znak da želi što prije započeti s ručkom i što ga brže završiti.

Njihovu je stolu prišao konobar s dugom bijelom pregačom. – Što bi željela popiti, Maris? – upita Nadia.

– Ledeni čaj, molim.

– Ja ću uzeti bijelo vino. Bi li radije to pila? – Zvučilo je kao da Maris daje dopuštenje da popije alkoholno piće ako ga želi.

Maris se sada obrati konobaru i reče: – Ledeni čaj, molim vas. Mnogo leda i kriška svježeg limuna. – Opet se okrene Nadiji i reče: – Stekla sam tu naviku tijekom boravka na jugu.

– Oni ga ondje piju tijekom cijele godine, zar ne? To i potajno destilirani viski. – Nadia naruči vino i konobar se povuče. – Čula sam sve o tvojem putovanju na jug.

– Oh?

– Od tvoje tajnice. Kad sam nazvala kako bih te pozvala na ručak.

– Mislila sam da ti je možda Noah pričao.

– Ne, Noaha nisam vidjela već, hmm... zapravo, mislim od one večeri kad ste oboje bili na banketu prilikom dodjele nagrada.

Neobvezno su čavrljale dok se konobar nije vratio s njihovim pićem, a zatim su slušale dok je nabrajao specijalitete kuće. Nadia je zatražila nekoliko minuta da razmisle o narudžbi. Činilo se da ovo odgađanje uznemiruje Maris, ali Nadia nije kanila dopustiti da je se tako brzo riješi.

Maris joj se uopće nije sviđala, a bila je posve sigurna da su osjećaji uzajamni. Obje su uspješne poslovne žene, ali njihov pristup karijeri, muškarcima, životu općenito, ne bi se mogao više razlikovati.

Maris Matherly-Reed uživala je u svim prednostima što ih Nadia nije imala. Maris se rodila u imućnoj i uglednoj obitelji, a svoje je savršeno ravne zube jačala na srebrnoj žlici.

Pohađala je ekskluzivne privatne škole i bila česta gošća na otmjenim zabavama što su se održavale na otmjenim imanjima u Hamptonsu. Njezina se fotografija često pojavljivala u društvenim kolumnama. Mnogo je putovala.

Maris je kultura izvirala iz guzice, takve koja nije iziskivala bolnu, skupu liposukciju da bi postala vitka i čvrsta. Međutim, premda je bila lijepo oblikovana, na njoj se kocka leda ne bi rastopila.

Nadia, rođena kao Nadine, bila je siromašna. Siromaštvo njezine obitelji moglo se oprostiti. Smatrala je nepodnošljivim njihovo neznanje i primitivizam. Još je kao tinejdžerka odlučila da neće ostati u Brooklynu i udati se za nekog neotesanoga gubitnika s kojim bi se svađala o tome kako će sve većem broju potomaka osigurati hranu i krov nad glavom.

Bila je predodređena za mnogo bolje stvari.

Nevinost je izgubila u trinaestoj godini sa svojim prvim poslodavcem, upraviteljem prodavaonice u kojoj je radila poslijepodne, nakon nastave. Uhvatio ju je kako iz spremišta krade lak za nokte i ruž te joj je dao da bira između znojnog snošaja s njim ili uhićenja i suda za maloljetnike.

Osim nelagode dok ju je ševio netko nespretnih, vlažnih ruku i kome je dah zaudarao po češnjaku, a sve to na sanducima u mračnom spremištu, zapravo razmjena nije bila tako loša. To je bio samo prvi put u nizu mnogih slučajeva kad je Nadia seksom plaćala za ono što je željela ili da bi izbjegla ono što nije željela. Srednju je školu doživljavala kao kaznu što je mora odslužiti, ali se zabavljala otimanjem momaka drugim učenicama.

Bilo joj je posve svejedno kolika je srca slomila. Nije ju uopće zabrinjavala činjenica da nema niti jedne prijateljice. Sve dok je bilo mladića koji su žudjeli za njom, nadmetali se za njezinu pozornost, davali joj darove i izvodili je u zamjenu za ono što bi ionako rado s njima radila, zašto bi se time opterećivala?

Kad njezine ocjene nisu bile dovoljne za polaganje mature, njezin profesor matematike pristao je popraviti joj ocjenu u zamjenu za pušenje. Njezina profesorica svjetske povijesti, patetično jednostavna žena, bila je sentimentalno zahvalna kad joj je Nadia priznala da je potajno zaljubljena u nju. Tijekom jedne kišne večeri u profesoričinu stanu gdje je zaudaralo po kutijama s pijeskom za mačke, Nadijina se ocjena od dvojke popela na četvorku.

Kad je dobila diplomu, odbacila je daljnje školovanje. Nije imala strpljenja za znanost. Odmah je počela raditi, svakih šest mjeseci mijenjajući posao, sve dok se nije zaposlila kao urednica u lokalnim tjednim novinama.

To je bio prvi posao koji ju je privlačio i za koji je osjećala da je dostojan njezinih sposobnosti. Nekoliko tjedana nakon što se zaposlila, odlučila je da će to biti područje u kojem će iznova stvoriti sebe, počinjući s promjenom imena, i postati slavna.

Na koncu je nagovorila glavnog urednika da joj katkad dopusti pisanje članka. Pregovori su se odvijali na stražnjem sjedalu njegovog automobila, u sjenkama kuće u nizu gdje je živio sa ženom i četvero djece. Nadia ga je dovela u stanje blisko deliriju i dobila njegovo zadihano obećanje da će iskušati njezinu ideju.

Članci Nadije Schuller bili su tračevi, zanimljive anegdote o životima i ljubavima ljudi koji su živjeli u susjedstvu. Uskoro je to postao najpopularniji dio novina. Nadia je sebi utirala put.

Sada, nakon dvanaest godina i bezbroj ljubavnika, sjedila je preko puta Maris Matherly-Reed ponašajući se civilizirano, ali skrivajući golemu antipatiju prema ženi koja je bolja od nje bez da se uopće trudi. Kad bi Maris nju više mrzila, Nadia bi manje mrzila Maris. Nije mogla podnijeti Marisinu ravnodušnost prema njoj. Kao da Nadia uopće ne zavređuje njezinu pozornost.

Na primjer, kad su se srele na ulazu u restoran, Nadia je komentirala laganu preplanulost što ju je Maris stekla za boravka u Georgiji i prilično je zlobno podsjetila koliko izlaganje suncu može biti štetno za put.

Marisin hladan odgovor je glasio: – Kad idući put pođem onamo, svakako ću ponijeti šešir.

Naručile su jelo. Nadia doda Maris košaricu s kruhom i reče: – Tragična vijest o Howardu Bancroftu.

To je izazvalo reakciju. Maris je odbila kruh lagano odmahnuvši glavom, a u očima joj se pojavila tuga. – Veoma tragična. Čula sam za to tek kad sam se jučer predvečer vratila.

– Koliko je godina proveo na čelu vašeg pravnog odjela?

– Radio je ondje prije mojeg rođenja. Svi smo se šokirali.

– Je li netko pokušao odgonetnuti zašto se ubio?

– Nadia, ja...

– O, ovo nije za "Čavrljanje o knjigama". Činjenice su objavljene u novinama prikazujući mučnu scenu. Vaš mi je odjel za odnose s javnošću poslao službenu izjavu za tisak. Ondje je malo rečeno o načinu na koji je umro, a više o njegovim doprinosima Matherly Pressu.

Howarda Bancrofta našli su u njegovu automobilu parkiranom pola bloka dalje od njegove kuće na Long Islandu s pištoljem u ruci i prosuta mozga.

– Ljudi u Matherly Pressu su blisko povezana skupina. Nitko nije uočio neke znakove upozorenja?

– Ne – odgovori Maris. – Zapravo, Noah je baš toga poslijepodneva imao sastanak s njim. Rekao je da se Howard ponašao tipično, kao i uvijek. – Sa žaljenjem je odmahнула glavom. – Bio je tako omiljen čovjek, pogotovo u židovskoj zajednici. Ne mogu zamisliti što ga je navelo na tako očajnički čin.

Stiglo je njihovo jelo. Dok su jele, prešle su na vedriju temu, na knjige što ih je Matherly Press pripremao za jesen. – Očekujem da ćemo imati veoma uspješnu blagdansku sezonu – reče Maris. – Najbolju dosad.

– Smijem li te citirati u svojoj kolumni?

– Smiješ.

Nadia otvori bilježnicu što ju je uvijek nosila uza se i zamoli Maris da nabroji naslove i autore koje smatra posebno dobrima. Nakon što je zapisala podatke, odložila je nalivpero i uzela zalogaj pečenog brancina. – Pričaj mi o tom projektu na kojem radiš u Georgiji.

– Ne mogu.

Nadia prestane jesti. – Zašto ne?

– Još nije za raspravu.

– Kako fantastično. Obožavam projekte obavijene velom tajne.

– Ovaj jest i mora ostati takav. Čak i ovo što sam ti rekla bilo je neslužbeno. Nemoj pisati o tome.

Nadia otpije gutljaj vina zureći u Maris preko ruba čaše. – Upravo si tisuću puta povećala moju radoznalost.

– Morat ćeš se strpjeti.

– Pisac...

– Želi ostati anonimna. To je također neslužbeno. Čak ni moje osoblje ne zna identitet pisca te ti ne bi koristilo kad bi pokušala dobiti informacije od bilo koga u Matherly Pressu.

– Nitko ne zna tko je on?

– Nisam ti čak rekla ni je li riječ o muškarcu.

– Tako je, tako je, nisi. Znači li to da je riječ o ženi?

– Znači da ti neću reći.

– Daj mi barem nešto – nagovarala ju je Nadia. – Kao prijateljica prijateljici.

– Ti nisi moja prijateljica.

Nadiju je iznenadio Marisin ton. Odjednom, nakon te kratke tvrdnje, više nisu razgovarale o bezimenom piscu iz Georgije.

Zadržala je osmijeh na licu rekavši: – To je istina, Maris. Nismo bile prijateljice. Bile smo previše zaokupljene svaka svojom karijerom da bismo se uspjele bolje upoznati i njegovati prijateljstvo, ali voljela bih da se to promijeni. Željela bih...

– Mi nikad nećemo biti prijateljice, Nadia. Nadia se ponovno iznenadila. – Zašto to kažeš?

– Jer ti želiš spavati s mojim mužem.

Unatoč svemu, Nadia je bila impresionirana. Gospođica Dobrica ipak nije tako bezazlena. Ima više petlje nego što bi se reklo po njezinu ugladenom izgledu. Odustajući od pretvaranja, ona pogleda Maris u oči. – Ne možeš se tome čuditi. Noah je privlačan muškarac.

– Privlačan oženjen muškarac.

– Ta me sitna razlika nikad nije zaustavila.

– Tako sam čula.

Umjesto da se uvrijedi, Nadia se nasmije. – Dobro. Obožavam biti temom skandaloznih razgovora.

Otpila je još gutljaj vina, a zatim je kažiprstom prelazila duž ruba čaše dok je proučavala Maris s novim poštovanjem. Cijenila je otvorenost, ali nikad ne bi povjerovala da je bivša debitantica sposobna za takvu izravnost.

No, pitala se koliko bi Maris ostala pribrana kad bi joj priznala za svoju vezu s Noahom. Što kad bi ženici malo po malo prepričala ono što su sinoć radili u krevetu? Kladila bi se da bi to uzdrimalo Marisino dostojanstveno držanje.

Premda bi to bilo zabavno, ne bi baš bilo mudro. Previše je toga u igri. Potisnuvši poriv da se pohvali svojom vezom s Noahom, ona upita: – Jesi li s Noahom razgovarala o tome?

– Jesam.

– I što je on rekao?

– Da je njegovo zanimanje za tebe strogo poslovno. Rekao je da je tvoja kolumna tako utjecajna da ne može riskirati i uvrijediti te. Zato pristaje na tvoje očite makinacije.

Nadia slegne ramenima. – Dakle, eto ti. Stvorila sam karijeru na iskorištavanju ljudi kao izvora informacija. Oni pak mene iskorištavaju za besplatnu reklamu i promociju. Noah razumije kako to ide.

Uspjela je zaobići temu bez laganja i bez izgovaranja istine, a nadala se da će Maris ostati na tome. WorldView poslu ne trebaju nove komplikacije.

Iskorištavajući Marisinu šutnju, Nadia reče: – Drago mi je da smo raščistile zrak. Želiš li malo brancina?

– Ne, hvala.

– Izvrstan je, ali meni je dosta.

Zapravo je još uvijek bila gladna, ali je odgurnula tanjur. Jedan dio tkiva na bedru apsorbira masnoće poput proklete spužve unatoč postupku kojemu se podvrgla. Fanatično je brojila svaku kaloriju. Tjelovježba je jedina religija u koju vjeruje i koje se pridržava te je svakodnevno naporno vježbala.

Noah ju je zadirkivao zbog strogog režima tjelovježbe tvrdeći da ga čak donosi i u krevet sa sobom. Ona je, zapravo, seks ubrajala u aerobik. Točno je znala koliko se kalorija troši sa svakim načinom snošaja.

Noah ju je dobro poznao. On bi mogao biti jedini muškarac na planetu kojemu bi možda bila vjerna. Nije ga voljela, baš kao ni on nju. Niti jedno od njih dvoje nije vjerovalo u mit o romantičnoj ljubavi. Spremno je priznao da ga na brak nije navela ljubavna strast, već njegova silna želja da postane dio dinastije Matherly, a jedino mu je Maris to mogla omogućiti.

S Danielom je razvio odnos mentora i štíćenika, ali čak ni to nije bilo dovoljno za zadovoljavanje njegovih ambicija. Postati starčevim zetom bilo je najbliže krvnom srodstvu. Brak s Maris osigurat će mu budućnost te se pobrinuo da se to dogodi.

Nadia se divila takvom ciljanom spletkarenju i hrabrosti potrebnoj za ostvarivanje smjelog plana. Za nju je bezobzirnost bila afrodizijak kojemu nema premca. Otkrila ju je u Noahu kad ga je prvi put vidjela. Prepoznala je u njemu sebičnu ambicioznost jednaku svojoj, željela ga je i nije glumila nevinašce.

Njihov prvi poslovni ručak završio je poslijepodnevom provedenim u krevetu u hotelu Pierre. Oduševila se kad je otkrila da Noah pristupa seksu s jednakim sebičnim apetitom i animalističkom ravnodušnošću kao i ona. Kad ju je ostavio zapletenu u vlažne plahte, sve ju je boljelo i bila je ushićena.

Bili su kompatibilni i izvan kreveta. Razumjeli su jedno drugo. Njihovi individualni porivi za postignućima bili su podjednaki, ali sadržavali su dovoljno natjecateljskog duha da bi pokretali prepirke i dodavali začine njihovoj vezi. Odgovarali su jedno drugome. Nadopunjavali su se. Kao tim, bili bi nepobjedivi. Zato je Nadia željela postati gospođom Reed.

Pa, to je jedan razlog.

Drugi joj bilo teže priznati: u njoj je ostalo ipak dovoljno Nadine da bi se željela udati prije nego što umre. Nije željela sama ostarjeti. Negdje između poslovnih ručkova i koktela, samostalna se žena pretvara u usidjelicu.

Tijekom svojih dvadesetih i tridesetih godina prezirno je odbacivala i samu pomisao na brak. Svakome tko ju je želio slušati tvrdila je da ju uopće ne zanima monogamija i bračni krevet. Kakva jebena dosada, doslovce.

No, istina je bila da, uza sve one muškarce koji su dijelili njezin krevet, koji su uzdisali, vikali, stenjali i likovali između njezinih bedara, nitko, niti jedan je nikad nije pitao hoće li se udati za njega.

Iskreno rečeno, ni Noah je zapravo nije zaprosio. On nije tip za srca i svijeće ili svijanje koljena pred ženom. Imala je više dijamantnog prstenja nego prstiju na rukama i nogama. O njihovim se planovima za sklapanje braka počelo govoriti kad mu je ona rekla da se želi udati za njega. A Nadia nikad nije prihvaćala niječni odgovor.

Sad je trenutačna žena njezina budućeg muža ispijala cappuccino što ga ona nije željela. Nadia je obično uspijevala slatkorječivošću ili drskošću izmamiti informacije što ih je kasnije mogla proširiti u kolumni, ali Maris je tvrdoglavo šutjela o svojem tajnom projektu. Nikako nije željela razgovarati o knjizi ili o piscu.

Nadiju zapravo uopće nije zanimao Marisin budalasti projekt. Svrha ovog ručka je skrenuti Marisinu pozornost, zadržati je u blaženom neznanju kad je riječ o onome što Nadia i Noah rade s WorldViewom iza njezinih leđa.

No, Maris se razotkrila. Noaha treba upozoriti da ona možda nije onako povodljiva i naivna kako izgleda. Nadia se nadala da je uspjela potisnuti Marisinu sumnju u ljubavnu vezu između nje i Noaha jer im u ovim posljednjim tjednima doista ne treba ljubomorna žena koja im puše za vrat.

– Još nešto, Maris? – ljubazno ponudi. – Još jedan cappuccino?

– Ne, hvala. Trebala bih se vratiti u ured. Nastojim nadoknaditi zaostatke što su se nakupili dok me nije bilo.

– Zašto si onda došla? – Pitanje joj je izletjelo prije nego je shvatila da će ga postaviti. No, kad ga je već postavila, priznala je da je radoznala. Zašto je Maris prihvatila njezin poziv?

– Već dugo vremena preziremo jedna drugu. No, uvijek glumimo pristojnost – reče Maris. – Mrzim licemjerje, pogotovo kod sebe. – Trenutak se zamislila, a potom doda: – Ili mi se možda jednostavno gade laži i lažljivci. U svakom slučaju, mislila sam kako je vrijeme da ti u lice kažem da sam te pročitala.

Nadia je sve to slušala, a zatim se kiselo nasmiješila. – Pošteno. – Dok su hodale prema izlazu, reče: – I dalje ćeš mi davati vijesti iz posla, zar ne?

– Vijesti. Ne tračeve.

– Kad budeš spremna razotkriti tajanstvenog pisca i njegovu knjigu, obavijestit ćeš me o tome?

– Autor ne voli publicitet. Sumnjam...

– Nadia, kako ugodno iznenađenje.

Nadia se okrenula i ugledala bezbojni lik Morrisa Blumea, posljednje osobe na svijetu s kojom bi se željela sresti dok kraj nje stoji Maris Matherly-Reed. Iznenađenje joj se uopće nije činilo ugodnim.

– Kako si, Morris? – Pružila mu je ruku, ali je ton glasa zadržala rezerviranim i nepristupačnim.

– Preporučujem brancina.

– A ja preporučujem martini – rekao je i podigao svoju čašu. – Zapravo, ja sam barmena naučio kako da ga pravilno pripremi.

– Miješanjem ili trešnjom?

– Trešnjom.

Maris je pošla do garderobe po svoj kišni ogrtač te se Nadia osjećala slobodnom upustiti u blago očijukanje. Ne bi bilo mudro da bude previše rezervirana. Njezina večera s njim u Rainbow Roomu bila je sasvim ugodna. Ako sada bude neljubazna, čovjek će se pitati zašto je takva.

– Džin ili votka?

– Votka. Čista i posebno jaka.

Izvila je jednu od svojih vješto počupanih obrva.

– Sviđa mi se kako to zvuči.

– Izvoli. – Izvadio je čačkalicu iz svoje čaše i pružio je prema njezinim ustima.

Gledajući ga u oči, vrškom je jezika dotaknula maslinu, a zatim ju je obujmila usnama i uvukla u usta.

– Hmm. Ono što najviše volim.

– Hoćeš li mi se pridružiti?

– Bojim se da ne mogu, Morris. Može drugi put?

– Nazvat ću te.

Uputila mu je smiješak pun obećanja. Usavršila ga je nakon godina vježbe, a sad joj je već prešao u naviku. Zaželjela mu je ugodan ručak i okrenula se kako bi se pridružila Maris.

Nažalost, njezin je smiješak bio previše učinkovit.

Blume ju je slijedio te ga je morala upoznati s Maris. Obavila je to što je ležernije mogla.

Dok su se rukovali, Blume reče: – Već dugo se divim vašoj izdavačkoj kući.

– I želite je – primijeti Maris.

Nasmiješio se. – Dakle, čitali ste brojna pisma što sam ih poslao vašem cijenjenom ocu?

– Kao i njegove odgovore.

– Slažete li se s njim?

– Svim srcem. Premda smo polaskani da kompanija kao što je WorldView želi fuziju s nama, nama se sviđa sadašnja situacija.

– To mi je rekao i vaš muž tijekom našeg posljednjeg sastanka.

17. poglavlje

Noah je pregledavao najnovije fakture kompanije kad je njegova žena Ljutito ušla u ured i tresnula vratima za sobom zaprepastivši njegovu tajnicu.

Torbicu i kišni ogrtač bacila je na najbližu stolicu te prišla rubu njegova stola. Bila je razdražljiva i mrzovoljna otkako se sinoć vratila iz Georgije, ali nikad nije bolje izgledala. Imala je na sebi kostim što ga je nosila na poslu, ali oduvijek mu se sviđao jer joj je izvrsno pristajao. Vrijeme provedeno na plaži dalo je malo boje njezinim obrazima i posvijetlilo joj kosu. Lice su joj uokvirivali od sunca izbijeljeni pramenovi i pružali joj mladenački, zdrav izgled.

Međutim, njezin izraz lica nije bio vedar.

– Zdravo, Maris. Kako je bilo na ručku?

– Upravo sam upoznala čudotvorca WorldViewa, Morrisa Blumea. Rekao mi je neka te pozdravim.

Prokleta Nadia, pomislio je. Zašto nije nazvala i upozorila ga na ovo? Tada se sjetio. Dao je Cindy strogo naređenje neka zadrži sve telefonske pozive dok ne bude pregledao sve financijske izvještaje na svojem stolu, opet zbog WorldViewa. Pregledavao je tablice i stupce stavku po stavku, intimno ih upoznavajući, tražeći potencijalne probleme koji bi mogli izazvati zabrinutost Blumea i kompanije. Ukoliko postave neka pitanja, Noah je želio imati spremno objašnjenje.

Nastojeći zadržati ravnodušnost, on reče: – Kako lijepo od gospodina Blumea što me se sjetio.

– To mu očito nije bilo posebno teško, Noah, s obzirom na činjenicu da ste se vas dvojica nedavno sastali. – Ukočenim se rukama naslonila na njegov stol i nagnula prema njemu, a iz očiju joj je sijevalo. – O kojem to sastanku on govori, Noah? I zašto ja nisam obaviještena o tome? Kakav sastanak?

Ustao je i zaobišao stol. – Maris, smiri se.

– Nemoj mi govoriti da se smirim.

– U redu, onda, molim te.

Ispružio je ruke da bi je uhvatio za ramena, ali se ona odmaknula i odgurnula njegove ruke.

– Želiš li čašu vode?

– Željela bih objašnjenje – rekla je, naglašavajući svaku riječ. – Znaš što tata i ja mislimo o konglomeratima kao što je WorldView.

– Dijelim vaše mišljenje. – Sjeo je na kut stola i mirno prekrizio ruke na bedru, premda bi ih najradije stegnuo oko njezina vitkog vrata. – Zato sam pristao na sastanak s WorldViewom.

U nevjerici je odmahнула glavom kao da se do toga trenutka nadala da Blume laže. – Sastao si se s tim šakalima? Doista si se sastao? Iza mojih leđa i bez mojeg znanja?

Noah uzdahne i uputi joj izmučen pogled. – Da, sastao sam se s njima. Ali prije nego prijedeš u napad, možeš li biti razumna i pružiti mi priliku da objasnim? – Njezinu je ljutitu šutnju shvatio kao dopuštenje da nastavi.

– Blumeovi su me ljudi mjesecima opsjedali. Nazivali su me sve dok nisam prestao primati i odgovarati na njihove pozive. Ne obazirući se na tako jasne znakove, počeli su mi slati faksove sve dok se nisam umorio od bacanja tih prokletih stvari.

– Bili su tako naporni da sam zaključio kako je najučinkovitiji način rješavanja situacije poći na sastanak i reći Blumeu u lice da nas ne zanima ništa što nudi u smislu fuzije. Točka. Kraj diskusije. Mislim da mu naš stav nisam mogao učiniti jasnijim. Nisam ti pričao o tome jer si imala mnogo posla i nije ti trebao dodatni stres.

– Uvijek imam mnogo posla.

– Sastanak nije bio važan.

– Ne bih se složila.

– I, iskreno rečeno – reče Noah – očekivao sam da ćeš reagirati emocionalno umjesto racionalno. Predvidio sam da ćeš pomahnitati i sve pogrešno shvatiti. Nadao sam se da ću izbjeći ovakvu scenu.

– Ovo nije scena, Noah. Ovo je privatni razgovor muža i žene, poslovnih partnera. Dva odnosa u kojima bi trebalo postojati povjerenje.

– Točno – reče on povisivši glas do razine njezinoga.

– Upravo se zato čudim, kao tvoj muž i tvoj poslovni partner, očitom pomanjkanju tvojeg povjerenja u mene.

– Pripiši to mojem emocionalnom reagiranju, pogrešnom shvaćanju i mahnitanju!

– Što su dobre usporedbe, Maris. Uletjela si ovamo i praktički me optužila za izdaju Matherly Pressa.

– U najmanju ruku, družio si se s neprijateljem! Kucanje na vratima navelo ih je da se okrenu. Daniel je stajao na pragu i svom se težinom oslanjao na štap.

– Iskorištavam jednu privilegiju što je imaju ljudi u godinama, a to je da mogu doći i onamo kamo nisu pozvani.

Noah se odmah pribrao. – Naravno da si dobrodošao, Daniel. Maris se upravo vratila s ručka. Razgovarali smo o...

– Čuo sam. Još u dnu hodnika. – Daniel uđe i zatvori vrata. – Maris se uzrujala zbog tvojeg sastanka s WorldViewom.

Iznenadila se. – Ti si znao za to?

– Noah mi je rekao za svoju odluku da se s njima sastane. Mislio sam da je to dobra ideja i bilo mi je drago da on ide umjesto mene. Ne vjerujem da bih ja to podnio.

– Zašto mene niste obavijestili?

Pitanje je uputila obojici, ali je Noah odgovorio. – Spremala si se na put u Georgiju. Daniel i ja vidjeli smo koliko te uzbuđuje taj novi projekt. Bojali smo se da ćeš promijeniti svoje planove ako saznaš za WorldView. Nije bilo razloga da te time opterećujemo.

– Nisam dijete. – Ljutito ga je gledala, a zatim je na isti način pogledala Daniela.

– Pogrešno smo procijenili – prizna Daniel. – Nismo te željeli omalovažavati.

– Ne osjećam se kao da me omalovažavate, već kao da me tetošite. Ne treba me štiti, tata. Niti maziti. Ne treba mi poseban tretman. Kad je riječ o poslu, nisam kćer ili žena, već djelatnik ove kompanije.

– Trebali ste se posavj eto vati sa mnom kad je riječ o nečemu tako važnom, bez obzira koliko sam posla ili kakve planove za putovanje imala. Jednostavno ste pogriješili kad ste me isključili iz tih razgovora. Također sam vraški bijesna na obojicu jer ste dopustili da ispadnem budala ispred Morrisa Blumea i Nadije Schuller.

– Ispričavam se – reče Daniel.

– I ja – dometne Noah. – Strašno mi je žao što si se danas na ručku našla u nezgodnoj situaciji. Preuzimam na sebe punu odgovornost za to.

Nije rekla da prihvaća njihove isprike, ali Daniel je njezinu šutnju shvatio kao prešutni oprostaj.

– Vrijedi li još uvijek dogovor za večeru? Maxine priprema pečenje.

– Vidjet ćemo se u sedam – reče Noah. Daniel je s nelagodnom pogledao jedno i drugo, a zatim ih je ostavio same.

Maris je prišla prozoru i leđima se okrenula prostoriji. Noah je ostao gdje je i bio još uvijek sjedeći na kutu pisaćeg stola. Prošlo je nekoliko minuta prije nego je progovorila. – Žao mi je što sam izgubila živce.

– Nije prošlo baš tako mnogo vremena otkako sam ti rekao da si lijepa kad se ljutiš.

Okrenula se brzo i ljutito. – Nemoj biti snishodljiv, Noah.

– Nemoj biti tako proketo osjetljiva – obrecne se on.

– Mrzim takve ponižavajuće, seksističke primjedbe.

– To je seksistička primjedba? Zar ti ne mogu dati kompliment bez da ti u njemu ne tražiš skriveno značenje?

– Ne dok se svađamo.

Uznemirilo ga je i pomalo zabrinulo jer se činilo da je njegov šarm izgubio dio svoje učinkovitosti. – Što je s tobom, Maris? Otkako si se jučer vratila, narogušila si se poput dikobraza. Ako će rad na tom projektu – reče otresajući ruku kao da se nečega želi riješiti – izazvati kroničan slučaj PMS-a...

– To nije seksistički?

–... onda ti preporučujem...

– Ovo nema nikakve veze s tim!

– Nego s čim?

– S Nadijom.

– S Nadijom?

– Je li ona znala za tvoj sastanak s Blumeom? Svoju je nelagodu prikrio kratkim smijehom. – Što?

Zar misliš da sam nazvao našu lokalnu tračericu i povjerio joj o čemu je riječ?

Prekriživši ruke na prsima, Maris se ponovno okrene prema prozoru. – Lažeš.

Naglo je skočio sa stola. – Kako, molim?

– Znala je, Noah. Nadia je najprepredenija žena koju sam ikad upoznala i obično ne taji tu činjenicu. Zapravo, ponosi se time. No, kad je Blume spomenuo sastanak s tobom, priblijedjela je kao da je upravo razotkrivena neka njezina spletk. Tada me je žurno odvušla od njega i iz restorana. Dok smo se pozdravljale, zračila je dobrohotnošću, ali nervozno. –

Polako se okrenula. – Znala je. Pogled što mu ga je uputila bio je tako prokleta superioran da ga je razbjesnio. Osjećao je kako mu krv navire u glavu. Zamišljao je kako mu kapilare pucaju iza bjeloočnica. U cijelom mu je tijelu pulsirao bijes. Samo ga je snagom volje uspio prikriti.

– Zašto bih rekao Nadiji, Maris? Nisam joj imao što reći. Ako je Nadia znala, Blume joj je rekao. Više nego jednom vidio sam ih kako šapuću. Vjerojatno udvaraju jedno drugom kako bi dobili povjerljive informacije.

– Da, tako to ide – šapnula je, više za sebe. Kad se ponovo usredotočila na njega, pitala je: – Ako joj je Blume rekao, zašto nije o tome pisala u svojoj kolumni?

– To je jednostavno. WorldView je vlasnik lanca novina koje objavljuju njezinu kolumnu. Nije ih mogla naljutiti time što bi brbljala o tome kako se David narugao Golijatu, a upravo se na to sveo moj sastanak s njima. Da sam znao kakvu će to halabuku izazvati, nastavio bih ih izbjegavati. Dajem ti riječ, mislio sam da ću tim sastankom stati na kraj njihovom dodijavanju.

– Ona je priznala.

Srce mu je lupalo u prsima. Jedva je uspio zadržati bezizražajno lice. – Što? Tko? Što je priznala?

– Rekla sam Nadiji da sam je pročitala. Kako znam da je bacila oko na tebe.

– Bacila oko na mene? – ponovio je zabavljajući se. – Kakav način izražavanja.

– Ne pokušavam biti duhovita, Noah – kiselo će Maris. – Danas sam bila na ručku sa ženom koja mi je u lice rekla da želi spavati s tobom.

Zakolutao je očima. – Maris. Za Boga miloga. Nadia želi spavati sa svakim muškarcem. To je učinila svojim životnim zadatkom. Ona je jedan golemi, pomahnitali hormon. Nabacivala mi se, svakako. Zar misliš da me je tako lako osvojiti? Ona se nabacuje konobarima i vratarima, a vjerojatno i čovjeku koji dolazi po njezino smeće.

– Mnogi je muškarci smatraju privlačnom.

– Ona jest privlačna. Ali nisam imao ljubavnu vezu s njom dok sam bio neženja, a vraški je sigurno da ne bih ugrozio naš brak time da se sada upuštam s njom. – Uzdahnuo je i žalosno odmahnuo glavom. – Zar je sve ovo bilo zbog toga? Dopustila si da te Nadia uzruja?

– Ne. Više me uzrujalo ono s WorldViewom nego Nadia. Ako želiš Nadiju, onda je zaslužuješ. Prisilio se na smiješak. – Drago mi je da si mi pružila priliku objasniti oba nesporazuma. Takve stvari ne bi smjele ostati nerazjašnjene. To je loše za naš brak.

Pustio je da nekoliko trenutaka razmisli o tome, a zatim se nasmiješio nesigurnim osmijehom ukorenog psića. – Ako je tu kraj ispitivanja, želio bih zagrliti istražitelja.

Budući da nije podigla nikakve ograde, ni stvarne ni nagoviještene, prišao joj je i zagrlio je. Uronio je lice u njezinu kosu. – Bio sam bijesan kad sam rekao ono o kroničnom PMS-u, ali u tome ima malo istine, zar ne? Drukčija si. – Milovao joj je leđa. – Zar je bilo tako užasno na onom otoku?

– Pitala sam se hoćeš li ikad pokazati zanimanje za moje putovanje.

– To nije pošteno, Maris. Otkako si se vratila, nisi baš bila spremna za razgovore. Bila si mrzovoljna i nepristupačna. Zapravo, bavio sam se mišlju da ti pridem sa stolicom i bičem. – Nije se nasmijala, ali ga to nije spriječilo da je poljubi u čelo. – Kako si putovala? Kakav je otok?

– Uopće nije užasan. Drukčiji je.

– Od čega?

Osjetio je kako sliježe ramenima. – Teško je objasniti. Jednostavno je drukčiji.

– A pisac, je li bilo teško raditi s njim, onako kako si očekivala?

– Teže no što sam očekivala.

– Imamo impresivnu zbirku knjiga što ćemo ih objaviti iduće godine, sve autore koji imaju ugovore s nama. Zašto se truditi oko toga pustinjaka?

– Jer dobro piše. Veoma dobro.

– No, isplati li se toliko mučiti oko njega?

– Neću odustati od te knjige, Noah.

– Samo mislim na tebe. Ako te rad s njim čini nervoznom i...

– Ne čini.

Srećom, nije vidjela njegov izraz lica jer bi inače shvatila koliko je malo nedostajalo da je pljusne zato što ga je prekinula. Pričekao je trenutak da se smiri prije nego je varljivo ugodnim glasom pitao: – Kako se zove to literarno čudo?

– Obećala sam da ću šutjeti.

– Nije li ta težnja za anonimnošću malo pretjerana?

– Postoji razlog. On je invalid.

– Kako?

– Doista ne mogu govoriti o tome, Noah. Ne smijem izdati njegovo povjerenje.

– Jesi li sigurna da na tvoje mišljenje o pisanju nije utjecao njegov invaliditet?

– Njegov me je rukopis oduševio prije nego što sam saznala za invaliditet koji ne utječe na njegovu darovitost. Unatoč svim poteškoćama što ih donosi suradnja s njim, uživam u tom poslu. Koristit će mi. Imam priliku malo razgibati uredničke mišiće. Tijekom posljednjih nekoliko godina postala sam debela i lijena.

– Malo lijena, možda, ali ne debela.

Prešao je rukama preko njezine stražnjice, što joj se inače sviđalo i obično je izazivalo povoljnu reakciju. Ovog je puta kretnja bila manje učinkovita. – Govorila sam metaforički, Noah.

– To mi je jasno. Ipak... – Sagnuo je glavu i poljubio je, najprije u obraz, a zatim u usta. Želio se uvjeriti da njezin ispad nije pokazatelj nečeg ozbiljnijeg, posebno njezine sumnje u njegovu odanost Matherly Pressu.

Uzvratila mu je poljubac. Možda ne onako strastveno kako je želio, ali kad se odmaknuo, Maris mu se nasmiješila i umanjila njegovu zabrinutost.

– Kad ove financije ne bi iziskivale moju pozornost – tiho će on – došao bih u iskušenje da zaključam vrata i uzmem te baš ovdje.

– Zašto ne kažeš "dovraga i financije" i učiniš baš to? Mogao bi me uzeti.

Ponovno ju je poljubio, a zatim ju je odlučno odmaknuo od sebe. – Veoma primamljivo, draga. Ali dužnost zove.

– Razumijem.

– Večeras? Nakon večere kod Daniela?

– Dogovoreno. – Na brzinu ga je poljubila, a zatim je uzela kišni ogrtač i torbicu. – Možda ću se duže zadržati i raščistiti svoj stol pa se vjerojatno neću preodjenuti za večeru.

– Onda ćemo poći ravno odavde i zajedno se odvesti onamo. Pobrinit ću se da nas automobil čeka u šest i četrdeset pet.

– Vidjet ćemo se tada.

Dobacio joj je poljubac dok je izlazila, a zatim se vratio za svoj stol, uvjeren da je upravo izbjegao metak. Kao i uvijek, smirio je Maris s malo pažnje i ljubavi. Ali njezina uzrujanost zbog sastanka s WorldViewom nije zanemariva.

Kad je pomislio kako je malo nedostajalo da ga danas otkrije, poželio je gledati kako Morris Blume polako i bolno umire. To što je Maris rekao za sastanak očito je bio Blumeov način da njega podsjeti na neminovno približavanje roka. Blume je iskoristio neočekivanu priliku da se igra moćnika i podsjeti ga da zapravo WorldView upravlja ovom transakcijom.

Bilo je blizu. Stajalo ga je malo dragocjenog vremena.

Međutim, incident zapravo nije izazvao trajnu štetu. Hvala Bogu da je, kao mjeru opreza, obavijestio Daniela o tom sastanku. U slučaju da on ili Maris načuju o tome, a vijesti su se u njihovoj branši brzo širile, naoko se povjerio starcu i time ga zavarao.

Matherlyjevi nisu budale. Ali nisu ni izbliza lukavi poput njega. On baš ništa nije prepuštao slučaju. Sve je pomno planirao. Njegovi su planovi dugoročni i stoga iziskuju čelično strpljenje i upornost, što nedostaje slabijim pojedincima.

Oslanjao se na svoje nagone i inteligenciju, ali također i na najbolji mogući izvor, onaj koji doslovce nikad ne zakaže i uvijek ga ima u izobilju, ljudsku prirodu. Kontrola uma je jednostavna ako čovjek zna što neka osoba voli ili ne voli, ako poznaje njezine tajne, slabosti, strahove.

Posjedovao je dar da navede ljude da pođu točno onamo kamo on želi i postupaju baš onako kako on hoće. Bio je obdaren tom sposobnošću. Imao je nevjerojatan dar za manipuliranje ljudima, mogao ih je uvjeriti da donesu odluku što su je pogrešno smatrali svojom vlastitom i da djeluju u skladu s tim. Već je to činio. Nedavno u slučaju Howarda Bancrofta. No, usavršio je tu posebnu vještinu mnogo prije nego je uopće čuo za Howarda Bancrofta.

Oglasio se telefon na njegovu stolu. Prije nego je uspio otvoriti usta, Cindy se ispričala zbog ometanja. – Oprostite, gospodine Reed, ali gospođica Schuller je zvala već pet puta i inzistira da je spojim s vama.

– Dobro. – Noah pritisne dugme. – Zdravo, Nadia – vedro će on. – Čujem da si imala prilično uzbudljiv ručak.

Zavist
12. poglavlje
Key West, Florida, 1986.

Prvi dojam Todda Graysona o Key Westu bio je krajnje razočaravajući.

Mjesecima je govorio gotovo isključivo o preseljenju. Uglavnom je samo na to mislio i praktički je križao dane na kalendaru poput djeteta koje broji dane do Božića. Mrzio je sve što je ometalo njegovo sanjarenje i planiranje, uključujući i učenje za posljednji semestar. Njegovo srce, um i duša bili su usredotočeni isključivo na to kako će stići u svoju meku na Floridi.

No sada, kad je stigao onamo, nakon što je ostvario svoj dugotrajni san, prvi pogled na to mjesto nije ga baš oduševio.

Usporedio ga je sa starom kurvom. Izgledalo je rabljeno, otrcano, pomalo nezdravo i veoma umorno. U mislima nastavljaajući metaforu, kao da je piše, Key West se više doimao poput obične uličarke koja na uglu nudi svoje usluge, a ne poput egzotične kurtizane koja mami prošaptanim obećanjima. Kad se jednom uklone neukusni i prilično patetični pokušaji da se stvori dojam glamura, gradić ima malo što ponuditi i ništa ga ne preporučuje. Jeftin je i običan, a jedino što izgleda nudi je raskalašenost.

On i Roark planirali su otputovati na Floridu onog poslijepodneva kad diplomiraju. Sve su spakirali i pripremili, a jedino što su morali učiniti prije polaska bilo je vratiti kape i ogrtače u kojima su marširali uz svečanu glazbu i primili svoje diplome.

Kanili su poći svaki svojim automobilom i složili se da će se zaustaviti malo prije dolaska u gradić te da će bacati novčić kako bi odredili koji će od njih imati čast prvi stići u Ulicu Duval.

No, umiješala se sudbina. Njihovi pomno razrađeni planovi morali su se promijeniti. Obiteljska je obveza spriječila Todda da krene toga dana. Roark je rekao da će i on odložiti odlazak, ali su se nakon žurnog dogovora složili da bi on ipak trebao poći i potražiti smještaj.

– Ja ću biti izvidnik. Kad ti stigneš onamo, ja ću već podići logor – rekao je Roark dok su se potišteno pozdravljali. Roark je do vrha napunio svoju toyotu. Svaki djelić unutrašnjeg prostora bio je iskorišten za prijevoz svega što je posjedovao u kući bratstva gdje je živio protekle tri godine i za prebacivanje u iduću fazu njegova života.

– Ovo je grozno – promrmljao je Todd.

– Istina. Ali hej, to je samo mala promjena plana.

– Lako je tebi govoriti. Ti ne moraš mijenjati planove. Dok ja ovdje gubim vrijeme, ti ćeš dolje pisati kao mahnit.

– Teško, čovječe. Bit ću zauzet sređivanjem stvari, pronalaženjem smještaja za nas. Uvođenjem telefonske linije. Takvih sranja. Neću imati vremena za ozbiljno pisanje.

Todd je znao da to nije istina. Roark je uvijek pisao; pijan ili trijezan, umoran ili napet, bolestan ili zdrav. Pisao je kad je bio sretan i kad je bio tužan. Pisao je jednako mnogo kad je bio dobro raspoložen i kad je zbog nečega bio bijesan. Pisao je kad su mu riječi s lakoćom tekle, kao i kad jednostavno nisu dolazile. Pisao je bez obzira na sve. S koje god strane gledaš na to, unatoč svim njegovim tvrdnjama u suprotno, ovo mu daje prednost, a Todd je to svim srcem mrzio.

Dok se Roark spuštao na vozačevo mjesto svoje krcate toyote, ponovno je pokušao oraspoločiti Todda. – Znam da ti se ovo sada čini jako važnim, ali jednog dana se toga više uopće nećemo sjećati. Vidjet ćeš.

Kao što su se dogovorili, nazvao je Todda čim je stigao u Key West. Nekoliko dana kasnije ponovo je nazvao i obavijestio ga da je unajmio stan. Todd ga je zasuo pitanjima o stanu, ali je Roark izbjegavao odgovore i davao mu neodređene opise. Nakon što je spustio slušalicu, Todd je shvatio da o njihovom novom stanu zna jedino to da se uklapa u njihov budžet.

Prošlo je šest tjedana prije nego je Todd uspio otputovati u njihovo novo boravište. Onog jutra kad je odlazio, dok je dom iz djetinjstva napuštao posljednji put, nije gubio vrijeme na sentimentalnost i niti se jednom nije osvrnuo. Zapravo je to izjednačavao s puštanjem iz zatvora.

Tog je prvog dana vozio gotovo dvadeset sati i prešao je granicu Floride prije nego je skrenuo na parkiralište uz cestu i odspavao u automobilu. U Key West je stigao sredinom

poslijepodneva idućega dana. Premda se nisu ispunila sva njegova očekivanja, neka ipak jesu.

Zrak, na primjer. Bio je topao i miomirisan. Nema više trčanja na jutarnje predavanje po opako ledenom vjetru, hvala lijepa. Sunce je peklo. Palmi i stabala banana bilo je u obilju. Glazba Jimmyja Buffetta prožimala je cijeli gradić, kao da se izlučuje kroz njegove pore.

Dok je vozio ulicama prepunim turista slijedeći osnovne upute što ih je dobio od Roarka, njegovo se početno razočaranje počelo povlačiti i zamijenilo ga je uzbuđenje. Raspoloženje su mu popravili prizori, zvukovi i mirisi.

No, to nije potrajalo. Ponovo se razočarao kad je našao svoje novo mjesto boravka. Obeshrabreno je dvaput provjerio adresu, svim se srcem nadajući da je negdje pogrešno skrenuo.

Ovo je zasigurno jedna od Roarkovih neslanih šala.

Visoki grmovi oleandra stvarali su neurednu živicu između ulice i jadne tratine pune korova ispred zgrade. Očekivao je da će Roark iskočiti iz cvjetnoga grmlja, cereći se poput magarca, i narugati se: – Čovječe, trebao bi vidjeti svoj izraz lica. Izgledaš kao da ti je netko u lice sasuo vreću ptičjeg izmeta.

Dobro će se nasmijati, a tada će ga Roark povesti do njihove prave adrese. Kasnije će poći na pivo i iznova proživjeti taj trenutak, a to će biti prvi od tisuću puta koliko će pričati tu priču, kao što su uvijek iznova pričali svoje dobre priče kad su željeli ili trebali smijeh.

Osim one o incidentu s profesorom Hadleyjem. To je priča što je niti jedan od njih nije ponovo ispričao. Uopće nisu o tome govorili.

Todd je parkirao automobil uz rub ispucanog pločnika i izišao. Nije želio čak ni zakoračiti između oleandra koji su izgledali poput biljaka na steroidima i poći napuklom betoniranom stazom do vrata dvokatnice. Pročelje zgrade bilo je obojeno kričavom ružičastom bojom, kao da će uočljiva nijansa prikriti loš materijal od kojeg je kuća izgrađena. Boja je zapravo naglašavala nedostatak kvalitete.

Pukotina široka poput Toddova kažiprsta protezala se po zidu od strehe do temelja zgrade. Na jednom je mjestu iz pukotine rasla divlja paprat. Na škurama za zaštitu od uragana, boje juhe od graška, nedostajale su rebrenice, a činilo se da se drže za zgradu samo iz straha da ne bi pale u ustajalu vodu što se nakupila oko temelja. Široka poput jarka, ta je voda bila pravo uzgajalište komaraca.

Okvir aluminijskih vrata s mrežom vjerojatno je nekoć bio pravokutan, ali je sada bio posve iskrivljen i neobična oblika. Veliki je dio mreže nedostajao pa su vrata postala posve neučinkovita zaštita od letećih insekata ili kameleona, što je Todd otkrio kad je otvorio vrata i ušao u mračan i vlažan hodnik s betonskim podom. Dva su se zelena guštera odmarala na unutrašnjem zidu. Jedan je pobjegao kad je Todd ušao. Drugi je nadimao svoje crveno grlo kao da protestira protiv Toddova upada.

Šest poštanskih sandučića, koji obično stoje na vanjskom dijelu zgrade, bilo je pričvršćeno na zidu. Kad su se njegove oči priviknule na tminu, Todd je potišteno pročitao svoje i Roarkovo ime na jednom od sandučića.

Ondje je bilo ukupno šest stanova, po dva na svakom katu. Njihov se nalazio na drugom katu. Prekoračivši lokvicu nepoznate tekućine, krenuo je uza stube. Kad je stigao na odmorište

prvoga kata, čuo je zvukove televizora što su dopirali iz jednog stana. Inače je u zgradi vladala tišina.

Oznojio se dok je stigao na drugi kat. Proklinjao je istu onu vrućinu kojoj se prije nekoliko minuta radovao dok se vozio sa spuštenim staklima na prozorima i promatrao djevojke golih ramena i golih nogu koje su hodale pločnicima.

Zacijelo su stanovi klimatizirani, pomislio je dok je pritiskao kvaku na vratima stana 3A. Bila su zaključana. Pokucao je; tri puta prije nego mu je Roark otvorio. Na njegovu se preplanulu licu pojavio širok smiješak. – Hej, stigao si! Sat vremena ranije.

– Nema klimatizacijskog uređaja? Zar me ti to zajebavaš?

Sparina u stanu bila je još naglašenija nego u neprozračenom hodniku i na stubištu. To je bila samo jedna od pogodnosti kojih u stanu nije bilo. Dok ga je Todd razgledavao, ostvarile su se njegove bojazni. I još kako.

To je bila štakorska rupa, a to je bilo blago rečeno. Zapravo, stan bi trebalo kompletno preurediti da bi ga se moglo proglašiti štakorskom rupom. Niti jednog štakora, koji ima malo samopoštovanja, ne bi se ovdje moglo naći.

Ventilator je tjerao vrući zrak oko dvaju vrećastih naslonjača koji su služili kao namještaj u dnevnom boravku. Također je rasprostirao smrad ostataka pizze koja se pokvarila u kutiji ostavljenoj na malenom stolu što je, zajedno s kahalom s dvije ploče i sudoperom, predstavljao kuhinju.

– Tuširao sam se. – Doista, Roark je posve moker otvorio vrata. Jedino se potrudio pridržati maleni ručnik oko svojih bokova.

– Pomislio sam da si možda prešao u pedere – svadljivo će Todd.

– Hajde, moraš ovo vidjeti. – Roark se okrenuo i pošao prema otvorenim vratima druge prostorije.

Todd je bio tako bijesan da je jedva uspijevaao udisati zagušljivi zrak. Njegov je novac potraćen. Ako je Roark potpisao najam za ovaj stan, može ga pojesti što se Todda tiče. Glatko će odbiti bilo kakvu odgovornost. Njegov je prijatelj očito pretrpio mentalni poremećaj ili je usput izgubio njihov zajednički ušteđen novac ili su mu ga ukrali ili tako nešto.

Nijedna razumna osoba, onaj tko nije posve siromašan i očajan, ne bi svojevolumno unajmio stan u ovoj zgradi. Bolje je biti beskućnik nego ovdje živjeti jer, osim ako se nebo ne sruši, beskućnik se ne mora bojati da će ga zgnječiti komadi stropa koji otpadaju.

– Roark, proklet bio! – Todd je gnjevno pošao za njim. – Roark! Koji je to vrag!

Vrata su vodila u sobičak gdje su se nalazila dva kreveta. Jedan je stenjao pod težinom Roarkovih stvari, većim dijelom još uvijek spakiranih. Komade odjeće izvukao je iz sanduka te su se nalazili svuda naokolo.

Na drugom je krevetu Roark spavao. I radio, očito. Kompjutorski monitor i tipkovnica nalazili su se na krevetu, a kućište i štampač bili su na podu kraj njega.

– Kompjutor? – uzvikne Todd. – Nabavio si PC? Kada? – Odavno su silno žudjeli za kompjutorom. Roark mu ništa nije rekao o kupovini kompjutora. – Jesi li na to potrošio naš novac?

– Ujak mi ga je darovao kad sam diplomirao – reče mu Roark glasnim šaptom. – Dakle, hoćeš li ušutjeti i doći ovamo? Požuri.

Todd se okrene prema otvoru gdje su se trebala nalaziti vrata. No, ta su vrata bila skinuta sa šarka i oslonjena na zid. Todd je načas pomislio kako su možda ondje stavljena kao dodatni potporanj zidu.

Iza tog se otvora nalazila kupaonica. Razlikovala se od zajedničke kupaonice u kući bratstva po tome što je ona bila čišća i urednija, unatoč plastičnim šalicama za duhanske ispljuvke, gljivicama od vlage i zapuštenim slavinama.

No, više od izgleda umivaonika i zahoda zaprepastio ga je njegov prijatelj koji je ispustio ručnik i ponovo stao pod tuš. Stajao je pod mlazom vode i zurio kroz otvoren prozor.

– Koji ujak? Zašto mi nisi rekao da ti je ujak dao PC za diplomu?

Roark pogleda preko ramena. – Dolaziš li ili ne?

– Nemam namjeru stati pod taj prljavi tuš s tobom. Čekam da mi kažeš koji se...

– Samo umukni i dođi ovamo. Brzo. Prije nego se vrate unutra.

Roarkovo je uzbuđenje bilo zarazno. Unatoč svemu ostalome, zaintrigiralo je Todda. Skinuo je tenisice i posve odjeven stao pod tuš. Gurnuvši Roarka od prozora, provirio je kroz zahrđalu mrežu.

Na krovu prvoga kata susjedne kuće sunčale su se tri gole djevojke. Gole znači posve nage. Ne samo bez gornjega dijela kostima, već kao od majke rođene. Na sebi su imale samo blistavi sloj ulja za sunčanje. Zapravo, dok je on ondje opčinjeno stajao, jedna od djevojaka je lijeno mazala ulje po tijelu.

– Ta se zove Amber – šapne Roark.

Amber je sada trijala svoje dojke razmazujući ulje po bradavicama velikim i crvenim poput jagoda. Todd proguta slinu. – Poznaješ ih?

– Dovraga, da. Mogu s njima razgovarati i obraćati im se imenom. Naše zgrade imaju zajedničko parkiralište. Plešu u nekom striptiz klubu.

Što je objašnjavalo zašto su se doimale poput vizija iz snova. To nisu bile tri žene obična izgleda. Bile su spektakularne. Takvim ih sisama vjerojatno nije obdarila priroda, ali koga je briga?

– Ona s obrijanim preponama je Starlight³ – reče mu Roark. – U velikom finalu blista nekim sjajem.

– Njezina pička blista?

– Časna riječ. Snop svjetlosti upere ravno na nju.

– Prokletstvo.

– Brineta je Mary Catherine.

– Ne zvuči kao ime striptizete.

– Dolazi na podij kao opatica, a zatim se skida. Tada uzima krunicu i...

– Nemoj mi reći. Dopusti da me iznenadi. – Brineta je ležala na truhu. Todd je poljubio zrak.

– Pogledaj tu stražnjicu.

– Jesam – tiho se nasmije Roark. – Poput srca što se šalju za Valentinovo, zar ne? Iskreno rečeno, ona mi je najdraža. Također je i najsrdačnija.

– Ovo čine svakoga dana?

– Osim nedjeljom. Subotom uvečer imaju tri nastupa te obično prespavaju cijelu nedjelju.

³ Zvezdana svjetlost

Amber je zatvorila bočicu ulja za sunčanje, a zatim je legla na ručnik. Noge je dovoljno raširila da bi bila sigurna da će sunce doprijeti do unutrašnje strane bedara.

– O, čovječe – zastenje Todd.

Smijući se Roark iziđe iz tuš-kade i uzme svoj ručnik. – Mislim da ti treba nekoliko minuta privatnosti.

– To neće trajati nekoliko minuta, kompa.

Roark je na sebi imao kratke hlače i prekrivenih nogu sjedio je na svojem krevetu s tipkovnicom na koljenima kad se Todd pojavio na vratima i nemoćno se oslonio na dovratnik. Roark ga pogleda i naceri se. – Dakle, što misliš o stanu?

– Jebeno fantastično, čovječe. Ne znam gdje bih radije živio.

18.poglavlje

Mike Strother odloži stranice rukopisa. Pijuckao je limunadu od svježe ocijeđenih limuna. Uzeo je slobodan dan od rada na okviru kamina. Jučer je nanio sloj laka te je pustio da se još jedan dan suši zbog velike vlažnosti zraka. To je objašnjenje dao Parkeru.

Tijekom cijelog jutra Mike je radio vani. Parker ga je vidio kako na koljenima lopaticom prekopava tlo u gredicama za cvijeće. Kasnije je pomeo verandu i oprao stakla na prednjim prozorima. No, vrućina ga je natjerala da uđe u kuću na vrijeme da pripremi Parkerov ručak, a on ga je tek sada počeo jesti.

Pisao je, zapravo prepravljao rukopis, od rane zore, a sad je jedva čekao da čuje Mikeovu reakciju.

Parker je cijenio Mikeovu kritiku njegova rada, čak i kad je bila negativna. Premda je katkad starcu poželio reći neka ide dovraga i sa sobom ponese svoje bijedno mišljenje, uvijek je iznova čitao upitne odlomke iz drukčije perspektive te bi shvatio da su Mikeove primjedbe opravdane. Čak i ako se nije slagao s njima, uzimao je u obzir Mikeove sugestije kad bi prepravljao rukopis.

Mike nikad nije bio brz u izricanju svojeg mišljenja, bez obzira je li njegova kritika dobra ili loša. No, kad se iz nekog razloga ljutio na Parkera, namjerno je svoje primjedbe zadržavao za sebe sve dok ih Parker ne bi zatražio. Danas je odugovlačio još više nego obično, a Parker je znao da to čini samo da bi ga uzrujavao.

No, Parker je i sam bio prilično mrzovoljan. Tvrdoglavo je čekao dok je Mike po drugi put prelistavao stranice, iznova čitao nekoliko odlomaka, ispuštao neodređene zvukove poput liječnika koji sluša litaniju pritužbi hipohondra i zamišljeno čupkao svoju donju usnu.

To je potrajalo još najmanje deset minuta. Parker je prvi popustio. – Možeš li, molim te, to guđanje prevesti u nešto razumljivo?

Mike ga je pogledao kao da je zaboravio da je ondje, ali je Parker znao da glumi. – Često koristiš riječ "jebati" i tome slično.

– To je sve? Za to si trebao razmišljati deset minuta? To je bit tvoje kritike?

– To mi nije moglo promaknuti.

– Momci njihove dobi tako se izražavaju. Pogotovo u društvu drugih momaka. Zapravo, pokušavaju se nadmetati u tome tko će biti više vulgaran, govoriti najprljavije.

– Ja to nisam činio.

– Ti si izuzetak.

Mike se namrštio. – Također koristiš riječ "peder". Veoma uvredljivo.

– Priznajem. Ali godine 1988. još nismo imali izraz "politički korektno". Opet kažem, takvi su moji likovi. Razuzdani, heteroseksualni mladići u privatnom razgovoru neće biti senzibilni i pažljivi dok govore o homoseksualcima.

– Kao ni o ženskoj anatomiji, čini se.

– Pogotovo o ženskoj anatomiji – reče Parker ignorirajući prizvuk prijekora. – Neće koristiti pristojnu ili kliničku riječ za čin ili dio tijela kad postoji živopisna alternativa. Sad kad smo riješili tvoju uznemirenost prostim jezikom, što misliš...

– Danas nisi bio u čistionici pamuka, je li?

– Kakve to ima veze s rukopisom? – nestrpljivo upita Parker.

– Ima li nekakve veze s rukopisom?

– Veoma si proturječan danas poslijepodne. Zar si sinoć zaboravio uzeti laksativ?

– Mijenjaš temu, Parker.

– Ili si tu limunadu začinio Jackom Danielsom?

– Točnije rečeno, izbjegavaš temu.

– Ja? Mislio sam da je moj rukopis tema. Ti si počeo govoriti o...

– Maris.

– Čistionici pamuka.

– To je dvoje povezano – reče Mike. – Nakon što si mjesecima bio zaokupljen tim mjestom, nisi onamo kročio otkako je ona otišla.

– Pa?

– Znači da to što više nisi bio u čistionici nema veze s onim što se dogodilo između tebe i Maris onog jutra kad je otišla?

– Ne. Mislim, da. Mislim... Sranje. Sve ono što si maločas rekao. – Parker mrzovoljno pogrbi ramena. – Osim toga, ništa se nije dogodilo.

– Odlazak onamo ne bi ti dozvao u sjećanje ugodne ili neugodne doživljaje? Ne bi te podsjetio na nju? Ne bi te podsjetio na nešto što je ona rekla ili što si ti rekao, ali bi to radije zaboravio?

– Znaš li što? – Parker zabaci glavu i ironično pogleda Mikea. – Trebao si biti žena.

– Da vidimo. Tijekom ovog jednog razgovora uspio si me optužiti da sam čudak, zatim prikriveni pijanac koji ima problema s probavom, a sad vrijeđaš moju muževnost.

– Znatiželjan si poput stare babe koja nema što raditi osim zabadati nos u tuđe stvari.

– Maris se tiče i mene, Parker.

Oštrina njegovog glasa promijenila je ton razgovora i naznačila da je zadirkivanje završilo. Parker se okrenuo i zagledao prema oceanu. Tog je poslijepodneva bilo mirno; zrcalo s kojeg se odražava blistava sunčeva svjetlost.

Kao što su činili svakoga dana otprilike u to doba, maleno jato pelikana letjelo je iznad krošanja prema svojem konačistu. Parker se pitao je li pripadnost tako blisko povezanoj skupini ograničavajuća ili ugodna. Tako je dugi niz godina samotnik da se nije mogao sjetiti kako izgleda biti članom obitelji ili bratstva ili bilo koje zajednice.

Mackensieja Roonea obožavaju čitatelji diljem svijeta. On boravi na njihovim noćnim ormarićima i u njihovim aktovkama. Prati ih na plažu, u zahod, u sredstva javnog prometa. Nose ga u kade i krevete. S njima dijeli posebnu intimnost.

No, Parkera Evansa poznaje tek mali broj ljudi, a ne voli ga nitko. To je bio njegov izbor, naravno, i to nužan. Međutim, u posljednje je vrijeme počeo shvaćati kako je golemu cijenu platio za svoje godine pustinjaštva. S vremenom se naviknuo na samoću. No, sad se počeo osjećati usamljenim. Tu postoji razlika. Ta razlika postaje očita kad čovjek shvati da više ne voli biti sam onako kako voli biti u nečijem društvu. Tada se samoća pretvara u usamljenost.

Otklanjajući prijeteci očaj, tiho se ispričao Mikeu jer ga je upleo u svoju zavjeru. – Znam da se do određene mjere smatraš odgovornim i poštujem činjenicu da te zbog toga peče savjest.

– Pristao sam na onaj apsurdni test kojem smo je podvrgnuli jer si me ti to zamolio. Je li to bilo potrebno?

– Vjerojatno nije – tihim glasom prizna Parker.

– Mogao sam joj reći da si ti Mackensie Roone. Mogao sam se pretvarati da mi je to slučajno izletjelo. Ti bi se ljutio na mene, ali to bi te prošlo. No, ja sam pristao na cijelu tu šaradu i sramim se samoga sebe.

– Ne moraš se sramiti, Mike. Ti nisi ni za što kriv. Sve je to moje djelo. Od početka do kraja, bez obzira kakav će kraj biti, ja sam krivac, a ne ti.

– To me baš ne rješava odgovornosti jer sam svjesno pristao na tvoj plan.

Parker skrušeno slegne ramenima i reče: – Ne, ali ne znam što bih ti drugo mogao reći.

Utonuli su u mučnu tišinu. Na koncu je Mike uzeo svoje naočale za čitanje nesvjesno podsjetivši Parkera na Maris i naočale za vid što ih je nosila kad ju je zadnji put vidio. Možda je to bio posljednji put da ju je uopće vidio, podsjetio se.

– Čini se da su se ti mladići posve pomirili – primijetio je Mike dok je ponovno prelistavao stranice. – Među njima se više ne osjećaju ostaci neprijateljstva.

– Nakon incidenta s Hadleyjem, Roark se ponašao kao da se to uopće nije dogodilo – objasni Parker. – Donio je svjesnu odluku da neće dopustiti da to utječe na njihovo prijateljstvo.

– Plemenito s njegove strane. Unatoč tome, to je ipak...

– Tu – prekine ga Parker, dovršavajući rečenicu umjesto njega. – Poput ružnog znaka od rođenja što nagrđuje inače lijepo dječje lice. Niti jedan ne želi priznati da je njihovo prijateljstvo narušeno. Obojica zatvaraju oči pred tim nadajući se da će to postupno izbljedjeti i na koncu nestati, što se događa i s nekim znakovima od rođenja tako da se kasnije nitko ne sjeća da ga je dijete imalo.

– Dobra analogija.

– Jest, zar ne? Možda ću je upotrijebiti. – Pribilježio je to u svoj notes.

– Nisi naveo niti objasnio kakve su obiteljske obveze spriječile Todda da otputuje s Roarkom.

– O tome je riječ u idućem prizoru. Roark je Toddu izrazio sućut zbog smrti njegove majke. Nije ga željela opterećivati tijekom posljednjih mjeseci prije diplome pa mu nije rekla da su joj dijagnosticirali rak. Došla je na svečanost promocije, ali je to za nju bilo veoma naporno. Terapija kojoj su je podvrgnuli oslabila je njezin organizam, ali nažalost nije djelovala na bolest. Dakle, umjesto odlaska na Floridu, Todd ju je otpratio kući. Ostao je s njom sve do njezine smrti.

– Prilično velika žrtva, pogotovo ako se uzme u obzir što je za njega značilo preseljenje u Key West.

Parker se podrugljivo osmjehne. – Nemoj ga previše hvaliti. Kasnije kaže... Čekaj, pročitat ću ti. – Potražio je među listovima rukom pisanog materijala na svojem radnom stolu i našao stranicu što ju je tražio.

– Todd zahvaljuje Roarku na izrazima sućuti, i tako dalje, i tako dalje, a tada kaže: "Zapravo, njezina je smrt došla u pravom trenutku." – Roark reagira s odgovarajućim šokom. Tada Todd dodaje: "Samo sam iskren."

– "Okrutno iskren", kaže Roark.

– "Todd ravnodušno slegne ramenima. – Možda, ali ja barem nisam licemjer. Je li mi žao da je mrtva? Ne. Njezina me je smrt ostavila posve neopterećenim i nesputanim. Slobodnim. Sad moram misliti jedino na sebe. Nikome ne moram polagati račune. Ni o čemu ne moram brinuti, osim o pisanju."

Mike je to asimilirao. – Znači, u idućem dijelu skidaju se rukavice.

– Ako time misliš da će se razotkriti pravi Toddov karakter, ne. Ne sasvim. Međutim, počinjemo nazirati pukotine na fasadi.

– Jednako kao što si otkrio pravi karakter Noaha Reeda kad si preselio u Key West. Dio po dio.

Parker je osjetio kako mu se stežu mišići lica, što se događalo kad god bi Noah izbio u prvi plan njegova razmišljanja. – Roarku je potrebno samo nekoliko poglavlja da shvati kakav je doista njegov takozvani prijatelj. Meni su trebale dvije godine. A tada je bilo prekasno.

Nekoliko je trenutaka zurio u svoje noge, a zatim je silom potisnuo te ružne uspomene i opet se posvetio svojim rukom pisanim bilješkama. – Profesor Hadley se također ponovno spominje u sljedećem prizoru.

Mike si je natočio još jednu čašu limunade te se udobno smjestio i slušao.

– Zapravo, Todd je otvorio tu temu – objasni Parker. – Kaže kako je divno da su tu situaciju uspjeli okrenuti u svoju korist. Tvrdi da njihov sadašnji odnos s profesorom ne bi bio tako dobar da nije Roarku priredio onu psinu. Kaže da bi mu Roark trebao zahvaliti za ono što je izveo.

– Roark nije spreman poći tako daleko i zahvaliti mu, ali priznaje da je to na duge staze išlo njima u prilog. – Parker predahne. – Taj razgovor obavještava čitatelja da je profesor Hadley u tim darovitim mladićima vidio blistavu budućnost te se ponudio da će i dalje davati kritike o njihovu radu, premda više nisu njegovi studenti.

– Veoma velikodušno s njegove strane.

Parker se namršti. – Nije baš sasvim nesebičan. Isplanirao sam poglavlje pisano s njegova gledišta, u kojem čitatelj saznaje da će poučavati te mlade ljude jednostavno zato jer prepoznaje njihovu darovitost i želi je usavršiti i rafinirati, a zatim, nadao se, njihova će se djela objaviti i podijeliti sa zadovoljnom čitalačkom publikom.

– Osjećam da dolazi "međutim".

– Međutim, ne bi li to bila prekrasna zvijezda u njegovoj kruni kad bi otkrio značajne romanopisce iduće generacije?

– Drugim riječima, on je oportunistički stari gad. Parker se nasmije. – Svi su oportunisti, Mike. Svi. Bez izuzetaka. Ljudi se međusobno razlikuju samo po stupnju svojeg oportunizma. Koliko je daleko netko spreman poći da bi dobio ono što želi?

– Neki rano skrenu s puta. Odustanu ili pođu drugim smjerom ili jednostavno zaključe da se ne isplati toliko riskirati ili platiti za ono što žele. No drugi...

Zastao je i usredotočio se na točku pred sobom. – Da bi dobili ono što žele, drugi su spremni na sve. Baš na sve. Zanimarit će zakone, pristojnost ili moral samo da izbiju na prvo mjesto. Činilo se da Mike kani komentirati to filozofiranje, ali se predomislio i postavio pitanje za koje je Parker pretpostavio da je blaže naravi. – Zar želiš toliko važnosti dati sporednom liku?

– Misliš, Hadleyju? On je važan za zaplet. – Zar?

– Bitan. Moram to razraditi.

Mike kimne, naoko zaokupljen drugim mislima. Prošlo je pola minute. Na koncu ga je Parker pitao što ga muči. – Tempo? Dijalog? Previše opisa stana u Key Westu ili premalo?

– Ona striptizeta, brineta na krovu...

– Mary Catherine.

– Je djevojka...

– Koja u prologu ide s njima na brodić. Sjećaš se, jedan od mladića skine joj gornji dio bikinija i njime maše iznad svoje glave prije nego uopće isplove iz luke. Stoga je važno da čitatelj shvati kako je ona prijateljski raspoložena osoba, spremna za igru. U sljedećem prizoru bit će još riječi o njoj.

– Ona je draga djevojka, Parker.

– Striptizeta sa stražnjicom u obliku srca? Mike ga prijekorno pogleda.

Parker ispod glasa opsuje. Mike je čvrsto odlučio govoriti o Maris, a kad bi si Mike nešto zabio u glavu, neprestano je to izvlačio na površinu sve dok se o tome ne bi razgovaralo.

Parker je svoje bilješke vratio na radni stol svjestan da mu je najpametnije obaviti taj razgovor tako da mogu nastaviti s drugim stvarima. – Kao prvo, Maris je žena, a ne djevojka. I tko je rekao da nije draga? Ja nisam. Jesi li me ikad čuo kako kažem da nije draga? Govori "molim" i "hvala", drži ubrus u krilu i pokriva usta kad zijeva. Mike mu uputi ljutiti pogled. – Priznaj. Nije ono što si očekivao.

– Ne. Nekoliko je centimetara viša. – Ponovno je primio prijekoran pogled. Raširio je ruke. – Što želiš da kažem? Da nije snob kakvog sam očekivao? U redu, nije.

– Očekivao si razmaženu bogatašicu.

– Pravu kaju.

– Agresivnu i grubu...

– Nametljivicu.

– Koja će uletjeti ovamo, poremetiti mir i pokušati nas zastrašiti svojom newyorškom sofisticiranošću i superiornošću. No Maris je... pa, znaš bolje od mene kakva je. – Kao da mu je to tek naknadno palo na pamet, starac doda: – Ipak, ostavila je dojam, zar ne?

Da, jest. Samo mnogo mekši, ženstveniji dojam od onoga što je Parker očekivao. Pogledao je vazu na stoliću za kavu. Maris je tijekom jutarnje šetnje ubrala grančice kozje krvi i pitala ima li on nešto protiv da ih stavi u vodu. – Tek toliko da se prostorija malo razvedri – rekla je.

Mike je, opčinjen njome poput idiota, kuhinju okrenuo naglavce sve dok nije našao nešto što je moglo poslužiti kao vaza. Buket je danima ispunjavao solarij omamljujućim mirisom. Sad ga je

ružno vidjeti. Cvjetovi su uvenuli, a voda je ustajala i smrdljiva. No, Parker nije zamolio Mikea da ga ukloni, a Mike nije samoinicijativno ispraznio vazu. To je bio podsjetnik na nju kojeg se još nisu željeli odreći.

Školjke što ih je skupila na plaži još uvijek su bile raširene po stolicu uza zid gdje ih je ponosno izložila. Kad ih je donijela, noge su joj bile bose i pune pijeska. Ostavila je otiske stopala po pločicama na podu, a zatim je to sama pomela.

Njegova je jedna lončanica oživjela jer ju je ona premjestila na bolje mjesto i zalijevala baš koliko je bilo potrebno, ne previše.

Dva modna časopisa što ih je prelistavala dok je on radio na svojem romanu još uvijek leže na stolici na kojoj je zadnji put sjedila.

Onaj ukrasni jastučić, s resama duž rubova, stisnula je na svoja prsa dok je slušala kako on čita odlomak rukopisa.

Kamo god je pogledao, vidio je podsjetnike na nju.

– Ona je inteligentna žena – reče Mike. – To je dokazala. Pametna, ali senzibilna.

Mike je govorio tihim glasom, kao da u prostoriji osjeća njezin duh te ga ne želi prestrašiti i otjerati. Što je Parkera više iritiralo nego da je noktima prešao po školskoj ploči. Ponašaju se poput sentimentalnih budala. On jednako kao i Mike.

U svakom slučaju, tko je uopće rekao da njegovu sobu treba malo razvedriti? Posve mu se sviđala onakva kakva je bila prije nego se sjenka Maris Matherly-Reed pojavila na vratima.

– Nemoj se raznježiti, Mike – reče malo oštrije no što je namjeravao. – Ona se tako ponaša jer želi knjigu od mene.

– Knjigu. Ne prihod. Mislim da joj je svejedno hoće li Zavist njezinoj kompaniji donijeti bilo kakvu zaradu. Sviđa joj se tvoje pisanje.

Parker je ravnodušno slegnuo ramenima, ali se potajno slagao s njim. Unatoč cjenkanju, Maris se doimala mnogo više zainteresiranom za spisateljske aspekte njegove knjige nego za moguću zaradu.

– Ona se također zna smijati sebi. To mi se sviđa kod ljudi. – Zatim, iskosa pogledavši Parkera, Mike doda: – Pretpostavljam da ne moram spominjati njezinu ljepotu.

– Zašto si je onda spomenuo?

– Dakle, opazio si?

– Što, zar misliš da nisam samo invalid, već i slijep? Da, lijepo ju je gledati. – Učinio je kretnju koja je govorila: Pa što onda? – Njezin izgled nije bio iznenađenje. Vidjeli smo njezinu sliku u časopisu.

– Mnogo je ljepša nego na fotografiji.

– Očekivao sam da će biti privlačna. Noah nikad nije izlazio s ružnim djevojkama – progunda Parker. – Barem koliko je meni bilo poznato.

Kad Mike nije komentirao, Parker nastavi: – Znaš li što? Drago mi je da je privlačna. Doista drago. Zbog toga će ono što ću učiniti biti još ugodnije.

– Što ćeš učiniti?

– Znaš da nikad ne govorim o zapletu dok ne napišem barem dio. Pretpostavljam da ćeš se morati poslužiti svojom maštom.

– Iskoristit ćeš Maris.

– Jebena petica. I ako ne odobravaš moj način izražavanja, pokrij uši. – Obrisao je kapljicu znoja s čela. Klimatizacijski uređaj radi pa zašto je onda ovako proketo vruće? – A sada, možemo li zaključiti ovaj razgovor, molim te? Imam posla.

Mike je mirno popio limunadu, a zatim je ponovo prelistao stranice rukopisa. Na koncu je ustao, prišao Parkeru i pružio mu papire. – Dobro napreduje.

– Nemoj pretjerivati s pohvalama – našali se Parker. – Mogao bih se umisliti.

Dok je izlazio, Mike reče: – Možda bi trebao ponovo razmisliti o svojim motivima.

– Motivacija mojih likova sasvim je jasna.

Mike se nije čak potrudio ni okrenuti i pogledati Parkera u lice kad je rekao: – Nisam govorio o tvojim likovima.

19. poglavlje

– Ovo je moja najdraža soba. – Maris je uživala u poznatoj udobnosti očeve radne sobe gdje su pili koktele.

Noah se u posljednjem trenutku morao konzultirati sa stručnjakom za ugovore zbog neke sporne klauzule te ju je nagovorio neka prije njega pođe k Danielovoj kući. Nije joj smetalo što se on zadržao. Otkako se vratila iz Georgije, nije provodila mnogo vremena nasamo s ocem.

– I ja posebno volim ovu prostoriju – reče Daniel. – Ovdje provodim mnogo vremena, ali još mi je draža kad si i ti sa mnom.

Nasmijala se. – Nisi uvijek tako mislio. Sjećam se trenutaka kad sam dolazila ovamo i pokušavala te odvući od posla što si ga donosio kući sa sobom. Bila sam prava napast. – Nasmiješili su se zajedničkim uspomenu, ali se Daniel tada uozbiljio.

– Volio bih da mogu iznova proživjeti te trenutke, Maris. Tada bih više vremena provodio kličući se u parku ili igrajući monopoli s tobom. Žalim za propuštenim prilikama.

– Nije mi mnogo toga uskraćeno, tata. Zapravo, ništa mi nije uskraćeno. Pogotovo ne ti.

– Previše si velikodušna, ali zahvaljujem ti na tim riječima.

Maris je večeras u njemu osjećala sjetu. Bilo mu je veoma drago što je vidi, ali njegovo veselje nije imalo istinit prizvuk. Njegovo komično prepucavanje s Maxine doimalo se namještenim. Njegovi su osmjesi bili dobre kopije onih pravih, ali se vidjelo da je napet.

– Tata, zar se ne osjećaš dobro? Zar nešto nije u redu? Spomenuo je pokop Howarda Bancrofta. – Bit će sutra ujutro.

Suosjećajno je kimnula. – Howard nije bio samo odvjetnik tvoje kompanije, već dobar i odan prijatelj.

– Nedostajat će mi. Nedostajat će mnogima u ovom gradu. Nikako ne mogu razumjeti što ga je navelo na tako strašan korak.

Žalio je za čovjekom, prirodno, ali Maris nije bila posve sigurna da Daniela opterećuje samo Bancroftovo samoubojstvo. Pomislila je da je njegovo raspoloženje možda reakcija na njezino. Ni ona večeras nije pretjerano vesela. Za svoju je zlovolju mogla navesti dva uzroka. Pa, zapravo dva čovjeka. Noaha i Parkera.

Noah je dao uvjerljivo objašnjenje za svoj sastanak s WorldViewom. Daniel ga je čak potvrdio. Unatoč tome, mučila ju je činjenica da su je držali u neznanju kad je riječ o nečemu tako važnom za budućnost Matherly Pressa. Nikad nije toliko zauzeta.

Da je ona bilo tko drugi, njezin visok položaj u kompaniji iziskivao bi upućenost u sve. Na to nisu smjeli utjecati njihovi osobni odnosi. Kao starija potpredsjednica kompanije morala je biti upoznata s Blumeovim pokušajima. Kao žena, zavrijedila je muževo poštovanje.

To ju je najviše razbjesnilo: Noahovo nonšalantno zanemarivanje njezina gnjeva.

Ponašao se prema njoj kao prema djetetu koje se lako može odobrovoljiti čokoladom ili kao prema kućnom ljubimcu čija se odanost može osigurati tapšanjem po glavi. Njegove otrcane fraze kojima ju je smirivao bile su primjeri iz priručnika. Brak 101, treća lekcija: Kako se konstruktivno svađati.

Način na koji se ponašao bio je više ponižavajući nego ono što je učinio. Zar je tako slabo poznaje da misli kako je tako lako može isključiti?

– Maris?

Podigla je glavu i skrušeno se nasmiješila Danielu.

– Jesam li odlutala?

– Samo oko milijun kilometara.

– Oprosti. Imam mnogo toga na umu.

– Hoćeš li mi napraviti još jedno piće, molim te? – Kad je oklijevala, on je razdraženo mahnuo rukom.

– Znam, znam. Misliš da previše pijem. Usput rečeno, odmah sam prokužio onaj savjet što mi ga je Noah dao kao muškarac muškarcu. Stigao je ravno od tebe.

– Brinem kako ćeš se kretati stubama nakon što malo popiješ. To je sve. I bez pića si pomalo nestabilan na nogama.

– Ako se večeras napijem, možeš me na leđima odnijeti uza stube, što misliš o tome? – Uputivši mu prijekoran pogled, uzela je njegovu čašu i odnijela je do bara.

– Kad si već tamo, zašto i sebi ne uzmeš još jedno? – predloži Daniel. – Mislim da bi ti koristilo.

Ulila mu je još jedan viski i ponovno napunila svoju vinsku čašu Chardonnayem. – Zašto?

– Zašto mislim da ti večeras treba alkoholno jačanje? Jer izgledaš kao da je tvoj psić pobjegao od kuće.

Istina. Imala je golem osjećaj gubitka. Nije bila spremna odrediti izvor tog osjećaja i dati mu ime, ali je duboko u srcu znala kako se zove: Parker Evans.

Ponovno se smjestila u naslonjaču, a dok je Daniel pomno punio svoju lulu, njezin je pogled lutao prostorijom. Promatrala je očevu bogatu zbirku prvih izdanja u kožnim uvezima. Bila su uredno posložena na policama masivnog ormara s blistavim staklenim vratima.

Automatski je usporedila ovu urednu i skupu biblioteku s Parker ovim nasumce pretrpanim policama za knjige. Uočila je suprotnost skupog namještaja i detalja ove prostorije sa stolicama od pletera i jastucima od pamučnog platna u Parkerovu solariju. U ovoj se sobi nalazi uvozni mramorni kamin spašen iz jedne talijanske palače. Drveni okvir kamina u Parkerovoj kući izrezbario je rob po imenu Phineas.

Premda veoma voli ovu kuću, ovu prostoriju i drage uspomene iz djetinjstva, shvatila je da joj nedostaje otok St. Anne, Parkerova kuća sa škripavim drvenim podovima i udobna koliba za goste sa svojom starinskom kadom.

Nedostaje joj Mikeovo zveckanje posuđem u kuhinji i zvuk tipkovnice dok je Parker brzo tipkao s dva prsta. Nedostaje joj čudno harmoničan pjev cvrčaka, udaljeni šum valova što se razbijaju na plaži, miris kozje krvi i slani zrak, tako težak da ga je osjećala poput sloja na koži i... Parker.

Nedostaje joj Parker.

– Razmišljaš li o njemu? – tiho upita Daniel prekinuvši je u razmišljanju. – Je li te on rastužio?

– Rastužio? Teško – reče i odlučno odmahne glavom. – Je li me naljutio? Da. Želim li ga zadaviti? Sigurno. Provocira me na svim razinama počevši od toga kako pristupa svojem zvanju. Rijetko kada prihvaća prijedlog ili kritiku bez da se najprije prepire, što se obično pretvara u žestoku svađu.

– Ostaje skriven u kući na tom otoku. Premda su kuća i otok veoma lijepi, on ih koristi kao utočište. Trebao bi biti među ljudima. Pisac obično iskorištava svaku priliku za promoviranje svojeg rada. Ali on ne. O, ne. Drži se naduto i pretvara se da je on iznad svega toga, ali ja znam da nije tako. Razlog zbog kojeg se ponaša kao pustinjač je njegov invaliditet.

– O, jesam li ti to rekla, tata? Vezan je za invalidska kolica. To sam saznala tek nakon što sam stigla onamo. U početku me je to šokiralo jer kad sam s njim telefonski razgovarala, nisam stekla dojam da je na bilo koji način ograničen, osim kad je riječ o pristojnosti. To me posve iznenadilo. No, nakon nekog vremena... ne znam, tata, čudno je. Kad ga sada pogledam, uopće ne vidim invalidska kolica.

Zastala je kako bi razmislila o tome shvativši koliko je istinita ta tvrdnja. Više nije vidjela Parkerova kolica ili njegov invaliditet te se pitala kad se to dogodilo.

– Pretpostavljam da je moć njegove osobnosti ono što tu invalidnost čini nevažnom, čak nevidljivom. Fantastično vlada jezikom. Čak je i njegov prost, vulgaran rječnik impresivan.

– Ima neobičan smisao za šalu. Katkad opak. Isto tako, zna biti užasno mrzovoljan, ali pretpostavljam da na to ima pravo. Svatko u njegovoj situaciji bio bi ispunjen mržnjom. Želim reći, mlad je, u najboljim godinama te je razumljiva i oprostiva njegova gorčina zbog vezanosti za invalidska kolica.

– Opterećen je svojim ožiljcima, ali ne bi trebao biti. Ljudi, pogotovo žene, smatrali bi ga privlačnim bez obzira na to kako izgledaju njegove noge. On nije... nije lijep, ali... posjeduje neki... neki životinjski magnetizam, moglo bi se reći. Iz njega zrači energija čak i kad nepomično sjedi.

– Kad razgovara s tobom, uvučen si ravno u njegove oči. Snaga kojom zadržava tvoju pozornost poništava njegovu invalidnost. Ali nemoj steći dojam da je nemoćan. Nije. Zapravo, veoma je snažan. Njegove su šake...

Njegove šake. Kad su držale njezinu glavu da bi je mogao poljubiti. Kad su uhvatile njezine bokove i zadržale je kraj njegovih kolica. U tim su trenucima djelovale nevjerojatno snažno i zapovjedno. Ipak, u drugim trenucima, kao kad joj je izvadio list iz kose, njegov je dodir bio lagan i vješt, čak razigran.

Kad je na dlanu držala školjku i pokazala mu je, on je vrškom prsta nježno slijedio njezine konture, kao da se boji da bi je mogao zdrobiti. Žena se nikad ne bi morala bojati njegova dodira.

– On je najkompleksnija osoba koju sam ikad upoznala – promuklo reče. – Izuzetno darovit. – Zamislila je Parkerovo lice i čula vlastiti glas kako govori: – I gnjevan. Veoma gnjevan. To se osjeća u njegovu pisanju. No, čak i kad je opušten i šali se s Mikeom, njegov se gnjev osjeća.

– Njegovi osmjesi sadrže nešto uznemirujuće. U njima se nazire okrutnost, a to je šteta jer mislim da uopće ne bi mogao biti okrutan da nije njegovoga gnjeva. Uvijek je ondje, tik ispod površine.

– U njegovu je romanu jedan odlomak u kojem opisuje Roarkov gnjev spram Todda. Uspoređuje ga sa zmijom koja klizi kroz nepomičnu, tamnu vodu, nikad ne izlazi na površinu, nikad se ne otkriva, ali je stalno ondje, tiha, opasna i smrtonosna, čeka da ih obojicu otruje.

– Vjerojatno je pun gnjeva zato jer je vezan za invalidska kolica. No, osjećam da postoji nešto... nešto što ne znam, što mi je promaknulo, kao da postoji još jedna tajna koja mora ugledati svjetlo dana.

Tiho se nasmijala. – Ne mogu zamisliti što bi to moglo biti. Priredio mi je tako mnogo iznenađenja. Nisu sva ugodna. – Otpila je gutljaj vina i bespomoćno slegnula ramenima. – To je najbolji način na koji mogu odgovoriti na tvoje pitanje.

Daniel ju je dugi trenutak zamišljeno proučavao i dalje puneći lulu duhanom. Rijetko ju je kada pripalio. Samo je volio tu ritualnu aktivnost. Tako je imao što raditi dok je sređivao svoje misli.

Kad je na koncu progovorio, tiho je rekao: – Zapravo, Maris, moje se pitanje odnosilo na Noaha.

Porumenjela je. Pet dobrih minuta trabunjala je o Parkeru. – O... uh, pa – zamuckivala je – da, on... ne bih rekla da me je Noah rastužio, ali me je uzrujao njegov sastanak s WorldViewom. Još me je više uzrujala činjenica da mi to uopće nije spomenuo.

Daniel odloži lulu i uzme čašu. Dok je promatrao njezin sadržaj, upita: – Je li ti Noah rekao da je imao sastanak s Howardom onog poslijepodneva kad se čovjek ubio?

Grlo joj se stegnulo zbog načina na koji je postavio to pitanje. Nije ju to pitao bez razloga. – Spomenuo je to.

– Sastali su se samo dva sata prije nego je Howard okončao svoj život.

Maris više nije željela piti vino. Odloživši kristalnu čašu na stolić, obrisala je vlagu, ili znoj, s dlanova. – Zbog čega su imali sastanak?

– Prema Noahovim riječima, Howard je želio da Noah potpiše konačnu verziju ugovora između nas i jednog od naših stranih koncesionara. Noah je dao svoje odobrenje i to je bilo sve.

To je Noah i njoj rekao. – Zar ti... – Pročistila je grlo i ponovno počela: – Zar ti sumnjaš u to?

– Nemam razloga sumnjati. Premda... – Maris je bez daha napeto čekala da nastavi. – Howardova mi je tajnica rekla da je njegov sastanak s Noahom bio posljednji toga dana te da nije bio pri sebi kad je odlazio iz ureda.

– Određenije?

– Doimao se rastresenim. Mislim da su njezine točne riječi bile "krajnje uzrujan". – Daniel otpije gutljaj viskija. – Naravno, to vjerojatno nema veze s njegovim samoubojstvom. Howard

se mogao uzrujati zbog mnogih stvari, zbog nečega u svojem osobnom životu, nečega što nije imalo veze s Matherly Pressom ili Noahom.

Ali njezin otac nije vjerovao u to. Da jest, oni sada ne bi vodili ovaj razgovor. – Tata, misliš li...

– Dobro. Vidim da ste počeli bez mene, – Noah otvori dvokrilna vrata i uđe. – Draga, još se jednom ispričavam što si morala sama doći ovamo. – Sagne se i poljubi Maris, a zatim cmokne usnama kao da ih kuša. – Dobro vino.

– Jest. Veoma. – Ustala je i pošla do bara nastojeći sakriti pred njima i pred sobom da joj koljena klecaju. – Natočit ću ti.

– Hvala, ali ja bih radije popio isto što i Daniel. Samo s ledom. Imao sam takav dan.

Noah se rukovao sa svojim tastom, a zatim je sjeo kraj Maris na dvosjed i zagrio je dok mu je ona pružala čašu. – Živjeli. – Nakon što je otpio gutljaj, reče: – Maxine me je poslala ovamo s porukom da će večera biti za deset minuta.

– Nadam se da njezino pečenje neće biti onako suho kao prošli put – progundā Daniel.

– Njezino pečenje nikad nije suho – reče Maris pitajući se kako mogu razgovarati o nečemu tako nevažnom kao što je pečenje, a prije samo nekoliko trenutaka tema je bilo neobjašnjivo samoubojstvo čovjeka.

– Suho ili ne, ja ću se najesti – reče Noah. – Umirem od gladi.

Naravno, to vjerojatno nema veze s njegovim samoubojstvom.

Uhvatila se za očevu tvrdnju očajnički želeći vjerovati u to.

Razgovarali su o Noahu. Njezinu mužu. Čovjeku u kojeg se zaljubila, čovjeku kojeg još uvijek voli. Noah. Čovjek uz kojeg svake noći spava. Čovjek s kojim želi imati djecu.

Spustila mu je ruku na bedro, a on je, bez da prekine razgovor s Danielom, pokrio njezinu ruku svojom i nježno je stisnuo. To je bila odsutna, bračna i umirujuća kretnja.

Večera je bila izvrsna, a pečenje je odgovaralo Maxininim mjerilima. No, kad je poslužena pita od limuna, Daniel je već zijevao. Čim je Maxine uklonila tanjuriće za desert, zamolio je da ga ispričaju.

– Ostanite i popijte još jednu šalicu kave – rekao im je kad je ustao. – Ali ja bih se trebao povući. Rano ću ustati kako bih pošao na Howardov sprovod. Ne mogu reći da se radujem tome.

– I ja se moram pozdraviti, tata. Danas sam imala dug i naporan dan.

Dok su izlazili iz blagovaonice, Maris je zaostala i zadržala Noaha. Položila je ruke na revere njegova sakoā, podigla se na prste i nježno mu poljubila usne. – Mislim da ću prije tebe poći kući.

Obujmio ju je oko struka i privukao k sebi. – Mislio sam da smo ti i ja imali planove za kasnije večeras.

– Još uvijek ih imamo. Ali zamolit ću te za jednu uslugu. Hoćeš li, molim te, ostati i pomoći tati da stigne do kreveta? Znam da to nije tvoja...

– Uopće mi ne smeta.

– Osjetljiv je na temu svoje nestabilnosti na nogama, a večeras je već bilo riječi o tome. No, ako smišliš neku ispriku da pođeš s njim gore, neće izgledati kao da ga pratiš. Bila bih ti zahvalna.

– Smatraj to obavljenim, dušo. Pridržavat ću se tvojih uputa.

Na izlazu se pretvarala da se sjetila da je iz svoje stare spavaće sobe željela uzeti adresar. – Morat ću ga potražiti. Nisam sigurna gdje sam ga ostavila.

Noah se ponudio da će ga potražiti umjesto nje i predložio neka ona pođe kući dok on traži. Nije bila sigurna da je Daniel povjerovao u njihovu igru, ali ništa nije rekao.

Kad su jedno drugome zaželjeli laku noć, Daniel ju je čvrsto zagrlio. Potom ju je odmaknuo od sebe i zagledao joj se u oči, kao da pokušava odgonetnuti kakve je misli muče. – Želim više čuti o toj novoj knjizi i kompleksnom čovjeku koji je piše.

Podsjećanje na to kako je govorila o Parkeru ponovo je izazvalo rumenilo njezinih obraza. – Uvijek cijenim tvoje mišljenje, tata. Sutra ću ti po kuriru poslati kopiju rukopisa. Naći ćemo se kasnije tijekom tjedna i razgovarati o tome.

Stisnuo joj je ruku s prisnošću i ljubavlju zbog čega je poželjela sjesti mu u krilo kao kad je bila malena tražeći utjehu i sigurnost da će sve biti u redu, da su sve njezine brige neosnovane i da nema temelja za njezin nedefinirani nemir.

Ali naravno, to nije mogla učiniti. Više mu ne može sjesti u krilo, a njezine su brige ženske, ne dječje. Ne može ih podijeliti sa svojim ocem.

Daniel se makne u stranu te joj pride Noah i zagrlji je. – Daniel večeras izgleda malo potišteno – šapne. – Kad ga smjestim u krevet, mislim da ću mu ponuditi da zajedno popijemo još jedno piće.

– Učini to. Ali neka bude kratko. Čekat ću te.

Maris nije pošla ravno kući. Nije to ni kanila. Osjećala se pomalo krivom jer je oca iskoristila da bi zadržala Noaha, ali ne previše. Nikad ih ne bi tako zavarala da nije osjećala očajničku potrebu osloboditi se mučnih sumnji što su je obuzimale.

Pošla je taksijem do stana u Chelseju. Kad je stigla do vrata stana, srce joj je divlje lupalo, ali ne zbog strmog stubišta. Mučila ju je tjeskoba zbog onoga što će unutra naći.

Otključala je vrata ključem što ga je zadržala od one večeri kad su joj priredili zabavu iznenađenja, sjetila se gdje je prekidač i upalila svjetlo. Klimatizacijski je uređaj tiho zujao, ali je inače vladala tišina. Opazila je da su jastučići na kauču nedavno namješteni.

Ušavši u kuhinju, pogledala je besprijekorno čisti i suhi sudoper. U perilici suda nije bilo ničega, čak ni čaše.

Koš za smeće ispod sudopera bio je prazan, a plastična vrećica netaknuta.

Usluge čišćenja? Noah nije spomenuo da je unajmio nekoga za čišćenje ovog stana, ali to ne znači da to nije učinio.

Vratila se u dnevni boravak i pošla prema sobi što ju je Noah izabrao za svoj ured. Stavila je ruku na kvaku, zastala i pomolila se, premda ne bi mogla točno reći za što se molila. Otvorila je vrata.

Jednim je pogledom sve obuhvatila, a zatim se poraženo naslonila na dovratnik. Soba je izgledala točno onako kakvu su je one večeri napustili. Ništa nije pomaknuto ili promijenjeno. U košu za smeće nije bilo zgužvanog papira, nigdje nije vidjela priručnike s obilježenim stranicama, nikakvih bilješki zalijepljenih na monitoru ili načrčkanih u notesima.

Znala je kako bi trebao izgledati piščev radni prostor. Parkerov bi iziskivao godine opsesivno-kompulsivne terapije. Bio je pun kavom zamrlianih bilješki, crvenih olovaka koje su tako tupe da se njima jedva može pisati, notesa ispunjenih mislima, grafikonima i crtarijama, fascikala s

iskrivljenim rubovima, nestabilnih piramida priručnika i spajalica za papir iskrivljenih tijekom razdoblja mukotrpne koncentracije.

Ipak, ako bi netko dotaknuo ili uklonio neku stvar s njegova stola, Parker bi se obrecnuo na njega. Točno je znao gdje se nešto nalazi i želio je da tako ostane. Mikeu je zabranjeno čistiti to područje, kao da nered koristi Parkerovoj kreativnosti.

Noahovo radno mjesto bilo je besprijekorno uredno. Premda je Maris, kad je izbliza pogledala, vidjela da se na tipkovnici nalazi fini sloj prašine. Tipke nitko nikad nije taknuo.

Srce joj više nije divlje lupalo. Zapravo, doimalo se poput kamena u njezinim prsima kad je ugasila svjetla i izišla iz stana. Savjesno je za sobom zaključala vrata, premda nije znala zašto se trudila. Unutra nije bilo baš ničega vrijednog za nju.

Izišla je iz zgrade i sišla vanjskim stubama, izgubljena u mislima, tromih pokreta. Mučila ju je strepnja pred neizbježnim sukobom s Noahom. Kad se bude vratio od njezina oca, očekivat će da ga kod kuće čeka poslušna žena, željna i spremna voditi ljubav s njim.

Namjerno ga je navela da to očekuje.

Navela ga je da povjeruje da ju može oblikovati poput tople gline, da je lakovjerna, da mu slijepo vjeruje, a bilo ga je lako prevariti jer je sve do nedavno bila baš takva.

Doći će kući uvjeren da je njihova prepirka oko WorldViewa zaboravljena, da ona ne sumnja u prirodu njegovog sastanka s Howardom Bancroftom, da nema razloga sumnjati u njegove riječi kad joj tvrdi da ponovno piše.

Pokorna, blaga i povodljiva Maris. Glupa Maris. To on misli o njoj.

Ali griješi.

Kad je stigla do ulice, opazila je da neki čovjek izlazi iz taksija pola bloka dalje. Nije očekivala da će imati sreću tako brzo naći taksu te je podigla ruku kako bi vozaču dala znak.

Čim mu je čovjek platio, taksist je prešao kratku udaljenost do mjesta gdje je stajala Maris. Ali ona više nije gledala taksu. Promatrala je muškarca koji je izišao iz automobila i potrčao stubama do zgrade, a zatim ušao sa sigurnošću čovjeka koji onamo pripada.

Maris je polako spustila ruku jer je tek tada shvatila da je još uvijek podignuta. Taksistu je dala znak neka pođe dalje. Žustrim korakom uputila se do stambene zgrade.

Bila je jednako stara kao i ona iz koje je upravo izišla. Nije bilo vratara ili drugog oblika osiguranja koji bi je spriječio da uđe u zgradu. Pogledala je poštanske sandučice. Samo na jednom nije bilo imena. Ili je stan bio prazan... ili je stanar stana 2A primao poštu negdje drugdje.

Ponovo se popela stubama. No, bila je čudesno smirena kad je prišla vratima stana 2A. Oštro je pokucala i gledala ravno u špijunku, svjesna da s druge strane netko vjerojatno gleda nju.

Nadia Schuller je otvorila vrata i njih su dvije stajale licem u lice. Bila je odjevena za ljubavni sastanak, samo u svilenom ogrtaču što ga je na brzinu vezala oko struka kad je pošla otvoriti vrata. Nije bila čak ni toliko pristojna da izgleda prestrašeno ili posramljeno. Na licu je imala izraz samozadovoljnog užitka kad je koraknula unatrag i širom otvorila vrata.

Maris je pogledala iza nje i vidjela Noaha koji je izlazio iz druge prostorije, vjerojatno kuhinje, s pićem u svakoj ruci. Bio je u košulji, očito odmah skinuvši sako i kravatu.

Kad ju je ugledao, naglo je stao. – Maris.

Nadia reče: – Nadam se da se ovo neće pretvoriti u jednu od onih odvratnih farsi u stilu filmova Ronalda Reagana.

Maris ju je ignorirala. Nadia nije važna. Jedino što joj se činilo važnim bio je Noahov loš ukus kad je riječ o biranju ljubavnice. Nije trčila prezir na Nadiju. Sve je usmjerila na muškarca za kojeg se udala prije manje od dvije godine.

– Nemoj se truditi oko ispričavanja ili objašnjavanja, ako si to uopće kanio, Noah. Ti si lažljivac i preljubnik te želim da nestaneš iz mojeg života. Nestaneš. Odmah. Zamolit ću Maxine da dođe i spakira tvoje stvari jer ne mogu podnijeti pomisao da bih ih ja morala dotaknuti. Možeš s vratarom dogovoriti kad ćeš doći po njih kad mene ne bude kod kuće. Ne želim te više vidjeti, Noah. Nikada.

Zatim se okrenula i potrčala niza stube kroz maleno predvorje te van na pločnik. Nije plakala. Zapravo, oči su joj bile posebno suhe. Nije osjećala bijes, tugu ili bol. Osjećala se iznenađujuće smirenom i vedrom. Nije imala osjećaj da nešto napušta, već da ide prema nečemu.

Nije daleko stigla.

Noah ju je uhvatio za ruku i grubo je okrenuo. Smiješio joj se, ali je to bio hladan i zastrašujući osmijeh. – Dakle, Maris. Pametno s tvoje strane.

– Pusti me! – Oimala se kako bi istrgnula ruku iz njegova stiska, ali nije ju puštao. Zapravo je čvršće stegnuo prste oko njezine nadlaktice. – Rekla sam da me...

– Umukni – prosikće Noah i tako je strese da se ugrizla za jezik i uzviknula od bola. – Čuo sam što si rekla, Maris. Svaku riječ. Hrabar govor. Impresionirala si me.

– No, sad ću ja reći tebi kako će biti. Naš je brak počivao i počivat će na mojim uvjetima. Ti mi nećeš narediti da odem iz tvog života. Nećeš mi narediti da odem. Ja ću tebe napustiti kad budem spreman za to. Nadam se da to razumiješ, Maris. Život će ti biti mnogo lakši ako razumiješ.

– Nanosiš mi bol, Noah.

Nasmijao se na to. – Još ti nisam počeo nanositi bol. – Kako bi naglasio svoje riječi, snažno joj je stisnuo ruku, okrutno, prstima gnječeci mišiće uz kosti. Premda su joj na oči navrle suze bola, nije ustuknula.

– U međuvremenu, ševit ću Nadiju, ševit ću koga god želim i nije me briga ako ćeš ti to gledati. Ali ostat ćeš poslušna žena, razumiješ? Ili ću tvoj život i živote svih koji su ti dragi, pretvoriti u živi pakao, Maris. Mogu to učiniti, znaš. I hoću. – U očima mu je blistao opaki sjaj kad se nagnuo bliže i šapnu: – Hoću. Obećavam ti.

Tada ju je tako naglo pustio da je zateturala i udarila o željeznu ogradu oko kontejnera za smeće bolno povrijeđivši rame.

Kad joj je okrenuo leđa i krenuo natrag prema zgradi u kojoj je dijelio stan s Nadijom, vedro joj je doviknuo: – Nemoj me čekati.

Previše zaprepaštena da bi se pomaknula, Maris je gledala za njim i nastavila zuriti u prazan ulaz dugo nakon što je on nestao u zgradi. Nije se toliko bojala koliko je bila zapanjena. Nevjerica ju je prikovala za beton. Premda ju je ruka boljela i u ustima je osjećala okus krvi, nije mogla vjerovati da se to upravo dogodilo? Noah? Prijeti joj? Fizički joj prijeti ledenom smirenošću koja njegovim prijetnjama daje sigurnost i čini ih zastrašujućima?

Tada se počela tresti, silovito i bez kontrole, a krv joj se sledila kad je odjednom shvatila da se udala za potpunog neznanca. Čovjek za kojeg je mislila da ga poznaje uopće ne postoji. Noah

je igrao ulogu, samo to. Glumio je lik iz neke knjige jer je znao da je ona očarana tim likom. Dobro je igrao ulogu, nikad se ne udaljavajući od osobina tog lika. Niti jednom. Do večeras. Potresla ju je činjenica da je tek sada, prvi put, upoznala pravog Noaha Reeda.

Zavist
15. poglavlje
Key West, Florida, 1987.

– Roark?

Protrljao je snene oči dok je telefonsku slušalicu pokušavao smjestiti na uho. – Da?

– Jesi li spavao?

Bilo je četiri i trideset ujutro. Legao je tek iza tri. Noćni klub gdje on i Todd rade zatvara se u dva ujutro. Jedna od njegovih dužnosti bila je zatvoriti blagajne, a to nije mogao učiniti sve dok ne ode posljednja mušterija. Nakon što je cijeli dan pisao, a zatim odradio smjenu od osam sati, nije samo spavao, bio je komatozan.

– Tko je to?

– Mary Catherine. Žao mi je što te gnjavim. Spustio je noge s kreveta. Bosom je nogom srušio praznu limenku piva koja se bučno otkotrljala po betonskom podu prema Toddovu krevetu. On je zastenjao u svoj jastuk.

– Što se dogodilo? – šaptom upita Roark.

– Možeš li doći ovamo?

– Ovaj... sada?

Striptiz bar nalazio se samo nekoliko vrata dalje od noćnog kluba gdje je on radio za šankom, a Todd je parkirao automobile. Katkad su, tijekom pauza, uspijevali pogledati nastup svojih susjeda. On i Todd su se toliko prijateljili s djevojkama da su ih besplatno puštali unutra. Izbacivač ih je puštao kroz stražnji ulaz. Gledali su nastup s mjesta iza pozornice. Katkad su onamo odlazili zajedno, katkad odvojeno, a rijetko su kada mogli ostati duže od petnaest ili dvadeset minuta, ali te su minute ublažavale tegobe njihova života.

Ograničena novčana sredstva smanjila su izlaske s djevojkama na minimum. Srećom, tri egzotične plesačice bile su dobre susjede na više načina te im nisu samo omogućavale besplatno gledanje striptiza.

Roark se jednoga dana ponudio da će Starlightin automobil odvesti na servis i promjenu ulja. Ono što je mehaničar učinio s motorom automobila nije bilo ništa u usporedbi s onim što je Starlight učinila Roarku. Kad je riječ o zahvaljivanju, Starlight je bila nenadmašiva.

Ali ovaj telefonski poziv nije zvučio poput nabacivanja, a na Roarkovu žalost, Mary Catherine nikad nije pokazala romantično zanimanje za njega. Ophodila se prema njemu kao prema bratu, a besramno je očijukala s Toddom i dopustila mu da nekoliko puta prespava kod nje.

– Možeš li, Roark? Molim te? Sama sam ovdje i, pa... treba mi usluga.

Srce mu je optimistički lupalo. – Svakako. Odmah ću doći.

– Nemoj to spominjati Toddu, u redu?

To je donekle smanjilo njegov entuzijizam jer bi uživao kad bi se pred Toddom mogao hvalisati kako ga je usred noći pozvala jedna od njegovih stalnih partnerica u krevetu. Kad je riječ o ženama, Todd je samouvjereni gad.

Odjenuo je kratke hlače i majicu, uvukao noge u par sandala i izišao ne budeći Todda. Preskočio je smrdljivi jarak što je okruživao stambenu zgradu i pošao sada već poznatom i dobro utabanom stazom do kuće djevojaka. Preskakao je po dvije stuba i pomalo zadihan stigao do vrata. Mary Catherine je otvorila vrata prije nego je stigao pokucati.

– Gledala sam kroz prozor kad ćeš doći.

Ušao je nastojeći prikriti svoje razočaranje njezinim izgledom.

Nije čak ni sličila ljepotici kakva je bila dok je skidala svoju opatičku halju i stajala pod snopom svjetlosti veličanstveno naga ili dok je raširenih nogu i ruku ležala na krovu i sunčala se.

Na licu nije imala šminke. Oči i nos bili su joj crveni, kao da je plakala. Svoju dugu, kovrčavu kosu skupila je u neuredan konjski rep. Najviše ga je razočarala činjenica da nije bila odjevena za zavođenje. Na sebi je imala običnu, preveliku majicu i vrećaste pamučne kratke hlače.

– Probudila sam te, zar ne?

– Pisao sam – lagao je.

– Svjetla su ti bila ugašena.

– Stvarao sam zaplet u glavi.

– O. – Gnječila je rub majice. – Mrsko mi je što te to pitam, Roark, ali...

– Zar nešto nije u redu?

– Večeras sam imala spontani pobačaj. Zurio je u nju glupavo i bez riječi.

– Dijete. – Zamahnula je rukom. – Pa, pretpostavljam da to zapravo još nije bilo dijete, samo, znaš... U svakom slučaju, trebaju mi neke stvari, a ne osjećam se baš dobro pa sam se pitala bi li pošao do drugstorea za mene.

S mukom je progutao slinu, a tada je refleksno ovlažio usne. – Ovaj, svakako. Rado ću poći.

– Doista bih ti bila zahvalna.

– Nema problema, no je li ti dobro? Zar ne bi trebala pozvati liječnika ili tako nešto? Želiš li da te odvedem u bolnicu? Da, ovaj, provjere kako ti je?

– Ne, dobro sam. – Duboko je i drhtavo udahnula, a potom reče: – Ovo nije prvi put.

Povukao je ruku preko usta i brade. – Nisi učinila nešto šašavo, je li? Nisi ti to izazvala? Namjerno, mislim. Odmahnula je glavom i slabašno se osmjehnula. – Ne.

Ništa tako dramatično. Jednostavno se dogodilo, Roark. Prirodno. Prvi put, da, pošla sam na kliniku gdje su mi napravili abortus. No ovog je puta samo izišlo. Počela sam se loše osjećati na poslu. Grčevi, znaš.

Suosjećajno je kimnuo, premda je mogla govoriti i o skulpturama od leda, koliko je on znao o tome. Zapravo, vjerojatno je više znao o ledenim skulpturama.

– Pozvana sam na privatnu zabavu, zajedno s drugim djevojkama. No, po svemu se činilo da će to potrajati cijelu noć pa sam se ispričala, došla kući i pošla ravno u krevet. Probudila sam se prije otprilike sat vremena u... neredu. – Uzdigla je ramena. – Više nema djeteta.

Vidio je kako joj u očima blistaju suze, ali se brzo okrenula i posegnula za malenim papirićem i nekoliko smotanih novčanica. – Napravila sam ti popis. Navela sam nazive i veličine. Mislila sam da nećeš znati što trebaš kupiti ako to ne učinim.

– Tu imaš pravo – rekao je nastojeći zvučiti vedro, što mu nije baš uspjelo.

– Ovo bi trebalo biti dovoljno. Uzeo je popis i novac. – Još nešto?
– Mislim da je to sve. Ostavit ću otključana vrata tako da možeš ući kad se vratiš. – Kimnuo je i okrenuo se da pođe, ali ga je ona uhvatila za ruku i zaustavila. – Hvala ti, Roark. Doista. Hvala ti.

Potapšao je sitnu ruku. – Pođi leći. Nastojat ću se što brže vratiti.

Kad se vratio, ležala je na kauču. Jednom je rukom pokrila oči, a druga joj je počivala na trbuhu. Spustila je ruku s očiju i slabašno mu se osmjehnula dok joj se na prstima približavao.

– Jesi li sve našao?

– Mislim da jesam.

– Jesam li ti dala dovoljno novca?

– Ne brini o tome. Zašto nisi u krevetu?

– Pa, kao što sam rekla, ondje je nered.

U dnu kratkog hodnika jedna su vrata bila odškrinuta. Spustio je na pod kraj kauča vrećicu s onim što je kupio. – Tu su tvoje stvari. – Zatim se zaputio hodnikom prema spavaćoj sobi.

– Roark, nemoj – nemoćno se pobunila i sjela.

– Pobrini se za sebe, Mary Catherine. Ja ću se pobrinuti za ovo.

Učinio je to, ali nije bilo ugodno.

Kao prvo, bilo mu je mnogo teže ostati ravnodušan nego što je očekivao. Nije se mogao otresti misli da "nered" predstavlja ljudski život koji je počeo točno onako kao i svaki drugi ljudski život. Iz posve nepoznatih razloga odlučio je odustati, rano otići. Govori se da su spontani pobačaji prikriveni blagoslovi, da je to prirodan način na koji maternica odbacuje nešto nesavršeno. Unatoč tome, veoma ga je deprimirala spoznaja da je noćas okončan jedan život.

Isto tako, zasigurno se radilo o prilično poodmakloj trudnoći jer je na krevetu bilo mnogo krvave tvari. Što je vještije mogao, skinuo je posteljinu, uključujući i presvlaku madraca, te sve to utrpao u plastičnu vrećicu za smeće što ju je našao u smočnici. Čvrsto ju je stegnuo i odnio u kontejner za smeće iza zgrade.

Dok se vraćao kroz stan, čuo je kako u kupaonici teče voda iz tuša. U ormaru na hodniku našao je čistu posteljinu i napravio krevet. Upravo je završavao kad je ona ušla u spavaću sobu doimajući se svježom i čistom, odjevena u drugi komplet široke majice i vrećastih kratkih hlača.

Zamahnuo je rukom i pokazao krevet. – Uskači. – Poslušala ga je i odahnula od olakšanja kad je legla. – Je li sve u redu?

– Svakako.

– Jesi li uzela Tylenol?

– Tri. Zaključila sam da mi ne mogu škoditi.

– Želiš li popiti čaj?

– Dovoljno si učinio.

– Želiš li popiti čaj?

Pogledala ga je. – Doista bi mi skuhao čaj?

– Imaš li čajnik?

– Mislim da nemam.

– Mikrovalnu?

– Naravno.

Pet minuta kasnije vratio se sa šalicom vrelog čaja, paketićima zaslađivača i žlicom. – Nisam znao želiš li šećera ili ne.

– Dva, molim te. – Dok je miješao zaslađivač u njezin čaj, pogledao je televizor. Ton je bio utišan, ali je ona zurila u ekran. – Volim ovaj film – rekla mu je. – Kupila sam videokasetu i zasigurno sam ga gledala već tisuću puta. Audrey Hepburn i Cary Grant.

– Pobjednička kombinacija. Pazi, vruće je – rekao je i dodao joj šalicu. Napravila mu je mjesta kraj sebe na krevetu te je sjeo i naslonio se na zid. – O čemu se radi?

– Ona je prelijepa i u nevolji. On je naočit i dolazi joj u pomoć. Ona je prestrašena. On je ljubazan. Na koncu se zaljube jedno u drugo.

U tišini su gledali film dok nije završio, a tada je ona ugasila televizor. Roark joj je iz ruke uzeo praznu šalicu. – Hvala ti, Roark, to mi je pomoglo. Još mi nikad nitko nije skuhao čaj.

– Meni je mama uvijek kuhala čaj kad sam bio bolestan.

– Je li bila dobra prema tebi?

– Veoma dobra. Imao sam sreće.

– Da, jesi. Mene je moja stara izbacila kad mi je bilo petnaest godina.

– Zašto?

– Uхватила je svojeg tipa kako preda mnogom maše svojom alatkom.

– Zašto nije njega izbacila?

Nasmijala se kao da je rekao nešto smiješno, premda Roark nije tako mislio. – Ti si drag momak, Roark. – Kad je iskrivio lice u grimasu, dodala je: – To sam mislila kao kompliment.

– Pa, hvala. Međutim, moram reći da bih više volio da me smatraju privlačnim i opasnim.

Njezin je osmijeh nestao. Oči su joj izgubile sjaj i kao da su gledale prema unutra, u nešto što ju je činilo nesretnom. – Ne, to je Todd.

Roark nije znao kako bi odgovorio na to te je zaključio kako je najbolje šutjeti. Udario se po bedrima i počeo ustajati. – Pa, trebao bih...

– Čekaj, Roark. Bio si tako drag. Želim reći, doista jebeno sjajan. Mrzim žene koje kukaju i stalno im nešto treba, ali noćas ne želim biti sama. Hoćeš li ostati? Samo dok ne zaspim?

– U redu. Svakako.

– Legni.

Roark se nezgrapno ispružio na krevetu kraj nje. Priljubila se uz njega i položila mu glavu na rame. Objumio ju je jednom rukom. – Možda bi sutra trebala pozvati liječnika – predložio je.

– Da. Vjerojatno će htjeti napraviti kiretažu. Bljak. Točno je tako i Roark mislio. Imao je neodređenu ideju o tome kakav je to postupak i volio je da ostane neodređena. – Nisi uzimala pilulu?

– Ne. Od toga se debljam – objasnila je. – A on je zaboravio donijeti kondome. Barem mi je rekao da ih je zaboravio. Valjda sam bila glupa kad nisam inzistirala.

– Vraški točno. Trudnoća nije najgore što ti se može dogoditi.

– Znam, ali on je tip koji pazi na bolesti i takve stvari.

– Znači, nije riječ o nekom usputnom tipu? Mislim, to je netko koga dobro poznaješ?

– Roark, nemoj pitati, u redu?

– U redu.

– Razgovarajmo o nečem drugom.

Ali nisu razgovarali. Barem neko vrijeme. Nisu se čak ni micali, osim što su njegovi prsti prebitali po njezinoj kosi raširenoj po jastuku kako bi se osušila nakon tuširanja.

– Moje pravo ime nije Mary Catherine – tiho je priznala.

– Nije?

– Zovem se Sheila.

– Lijepo ime.

– Mary Catherine koristim samo za nastup u odjeći opatice.

– To sam i ja zaključio.

– Mislila sam da jesi. Ti si pametan. Ja sam prestala pohađati školu kad sam otišla od kuće, na sredini drugog razreda srednje škole. Ja sam glupača.

– Ne bih rekao.

– Znam da jesam. U svakom slučaju, kad ljudima dojadi nastup u kostimu opatice, smislit ću nešto drugo i vjerojatno promijeniti ime kako bi odgovaralo novoj točki. Poigravam se jednom idejom. Želiš li čuti o čemu je riječ?

– Vrlo rado.

– Mislila sam da bih mogla biti morska sirena. Znaš, imala bih onaj rep koji bi bio pun šljokica i blistav. Nosila bih periku duge, valovite kose koja bi mi dopirala do stražnjice. Možda čak i do koljena.

– Bila bi fantastična. Mogla bi se zvati Lorelaj.

– Lorelaj?

– Kao sirena. U mitologiji. – S nerazumijevanjem je zurila u njega. – Imala je prekrasan glas – objasnio je. – Njime je mamila mornare na stijene gdje bi se nasukali.

– Ma nemoj? Moram to zapamtiti.

– Mogu ti sve napisati pa nećeš zaboraviti. Podigla se na lakat i promatrala ga s otvorenim divljenjem. – Vidiš? Ti si tako jebeno pametan.

Nasmijao se i ona se nasmijala, a tada su se dugi trenutak ozbiljno gledali. Potom je ona rekla: – Možeš se igrati s njima ako želiš.

Njegov se pogled odmah spustio na njezina prsa. Podigla je rub majice iznad svojih dojki. Predmet njegovih snova i maštarija, ono čemu se iz daljine divio, sad se nalazio na nekoliko centimetara od njegovih očiju, prstiju, usana. Davala mu ih je. Kao dar.

No, kad je ispružio ruku, samo je spustio njezinu majicu.

– Što je bilo? – pitala je. – Noćas se ne mogu ševiti, ali mogla bih ti popušiti.

– To nije potrebno.

– Misliš da bih to učinila samo za tebe? Promisli još jednom. – Spustila mu je ruku do prepona i obujmila njegov penis. – Pitala sam se kakva ti je oprema. Starlight je lažljiva kuja, ali vidim da je o tebi govorila istinu. – Stisnula ga je, a on je zadržao dah. Krv je jurnula do mjesta što ih je stezala prstima.

No, maknuo je njezinu ruku. – Time bih iskorištavao situaciju. – Pa?

– Ne bih se dobro osjećao zbog toga, Sheila.

– Isuse, većina bi momaka ubila za ovakvu ponudu. Jesi li ti stvaran?

– Jesam, stvaran sam. Ujutro ću samog sebe proklinjati.

– Pa, možeš drkati pod tušem dok nas gledaš kako se sunčamo. – Nasmijala se njegovoj zapanjenosti. – Nismo baš tako glupe, Roark. Zašto biste se inače tako često tuširali? I to baš dok se mi sunčamo?

Nasmiješila se i ponovno legla, opet se priljubivši uz njega. – Istina je da ti noćas ne bih mogla priuštiti ono najbolje. Doista se osjećam usrano, znaš?

– Spavaj, Sheila. Kad se probudiš, ovo će ti se činiti poput ružnog sna.

– Tako si drag.

– I ti si.

Milovao joj je leđa i kosu, a nastavio ju je držati u zagrljaju čak i nakon što je usnula. Kad se ujutro vratio u stan, Todd je već bio budan i radio na svojoj tipkovnici. – Gdje si bio?

– Šetao sam plažom.

Todd ga je sumnjičavo promatrao.

– Sam.

– Tko je ona?

– Sam – kiselo ponovi Roark.

– Hm. – Todd se vratio pisanju rekavši još samo jedno: – Kava je skuhana, ali potrošio sam mlijeko.

Noah je odlučio dati Maris tjedan dana da se smiri.

Smatrao je da žena koja muža uhvati u preljubu zaslužuje razdoblje od sedam dana tijekom kojih može lizati svoje rane. To je sasvim dovoljno vremena za oporavljanje samoljublja. Ako Bog za to vrijeme može stvoriti svijet, zasigurno se žena može pomiriti s muževom nevjerom.

Taj je rok također odredio u skladu s onim što mu ga je nametnuo Morris Blume. Kad se sljedeći put sastanu, Noah ga je želio izvijestiti da sve teče glatko i onako kako su se dogovorili. Bilo bi lijepo i korisno kad bi sredio situaciju s Maris prije nego iznese tu tvrdnju.

Blumeu je bio vrijedan jedino kao član obitelji Matherly. Njegovo sklapanje posla s WorldViewom bilo bi ugroženo kad bi se udaljio od Maris i Daniela. Čak bi i manji sukob s njima mogao Blumea navesti da se povuče. Prije tog važnog sastanka mora se pomiriti s Maris.

Ako mu se ona ne javi u roku od tjedan dana, kanio je poći k njoj i skrušeno je zamoliti za oprost. Radije bi se zagušio nego glumio pokajnika, ali za konačnu se nagradu isplati glumiti nekoliko minuta. U međuvremenu, uzeo je apartman u Plazi. Dat će joj prostora, dat će joj dovoljno vremena za gnjev... i za razmišljanje o posljedicama ako ga izbací iz svojeg života.

Ni slučajno, Maris, draga moja. Nadao se da je u tome bio sasvim jasan.

Nažalost, bio je prisiljen sresti se s Maris ujutro nakon odvratne scene ispred Nadijina stana. Nikako nije mogao izbjeći odlazak na sprovod Howarda Bancrofta. Kad je stigao, vidio je Daniela kako sam stoji na stubama sinagoge i odmah je znao da njegov tast ne zna za ono što se prethodne večeri dogodilo. Daniel ga je pozdravio kao da se ništa loše nije dogodilo.

Dok su se ozbiljno rukovali, Daniel ga je pitao gdje je Maris.

– Na putu ovamo, siguran sam. Morao sam krenuti prije nje kako bih mogao na brzinu svratiti u ured. – Starac mu je povjerovao. U svakom slučaju, dopustio je da ga Noah povede do ulaza kako bi se sklonili od kiše koja je upravo počela sipiti.

Maris je stigla nakon nekoliko minuta. Izgledala je blijedo i iscrpljeno u crnoj haljini. Ta joj boja ne pristaje. Nikad mu se nije sviđala u crnome. Opazila ga je kako stoji s Danielom, s papirnatim židovskim pokrivalima za glavu, i čeka nju.

Nakon kratkog oklijevanja, pošla je kroz mnoštvo prema njima. Previše je poštivala situaciju da bi napravila scenu. Računao je na njezinu diskreciju, baš kao što je računao na to da neće reći Danielu o njegovoj izvanbračnoj vezi s Nadijom. Osim što je pretjerano ponosna, Maris je dosadno predvidljiva.

Nježno je zagrlila Daniela. – Kako si jutros, tata?

– Ovo je žalosno za sve nas, ali posebno za Howardovu obitelj. Hoćemo li ući?

Pošli su dugim prolazom između klupa. Maris se pobrinula da Daniel bude između njih. Bila je slika i prilika pristojnosti, ali je Noah znao da sigurno škrguće zubima zbog same činjenice da je u njegovoj blizini. Zamišljajući kakav je ovo test izdržljivosti za nju, jedva je uspijevaao prikriti koliko ga to zabavlja.

Nakon obreda, tješila je Daniela i radi njega izmislila ispriku za povratak zasebnim taksijem u Midtown. Noah ju nije vidio do kraja dana.

Niti ju je potražio tijekom idućih nekoliko dana. Tijekom zakazanih poslovnih sastanaka pretvarala se da je sve normalno. Na poslu nikad nisu otvoreno pokazivali svoju ljubav, osim katkad iza zatvorenih vrata njegova ili njezina ureda. U nazočnosti drugog osoblja uvijek su se ponašali profesionalno. Slijedom toga, nitko u Matherly Pressu nije opazio hladnoću između njih.

Otišao je u njihov stan po nešto odjeće kad je znao da ona neće biti ondje. Nije se iznenadio kad je vidio da je sve točno onako kako je bilo kad je otišao. Maris nije poslala po Maxine da bi spakirala njegove stvari. Tajnu njihova sukoba nikad ne bi povjerala odanoj očevoj domaćici. Maxine bi lošu vijest odmah prenijela Danielu, a Maris nije željela da on sazna za to. Htjela bi starca poštediti brige o njihovim bračnim problemima i štetnom učinku što bi ga takvi problemi mogli imati za izdavačku kuću.

Daniel, koji ništa nije znao, i dalje je primao Noahove pozive, a Noah ga je nastavio posjećivati kasno poslijepodne i s njim raspravljati o dnevnim događanjima. Njegov je odnos s tastom ostao čvrst. Maris je patila u tišini i sama, a za to je mogla okriviti jedino samu sebe. Nikako se nije smjela postaviti onako oholo prema njemu. Trebala je dobro promisliti prije davanja ultimatumima zbog kojih je samo smiješno izgledala i zvučala.

Uživao je u pomisli na njezine patnje, žaljenje zbog nepromišljenog ispada te činjenici da nema baš nikoga kome bi se mogla povjeriti. Kad god bi je zamislio kako se utapa u svojoj samotnoj mucu, nasmiješio bi se.

Međutim, situacija je nakon nekoliko dana počela umarati Noaha. Razmišljao je o tome da pođe k Maris i okonča tu budalaštinu. No, tvrdoglavo je odlučio da će je pustiti neka se muči punih sedam dana prije nego joj priđe.

Ona će plakati i vrijeđati ga, preklinjat će ga da joj kaže kako ju je mogao tako strašno povrijediti, što ona baš ničim nije zavrijedila. Pružit će joj priliku da se ispuše. Nakon toga, sigurno će mu oprostiti. U to nema nikakve sumnje.

Oprostit će mu radi starca. Uvijek se može računati na to da će Maris poštediti Daniela bilo kakve muke. Oprostit će mu i zato jer žene vole opraštati, a zatim onome kome su oprostile zagorčavati svaki dan života nakon toga. To neće biti njegova budućnost, naravno, ali je

zaključio da Maris tako misli. S obzirom na njegovu nagodbu s WorldViewom, sada joj ni na koji način neće ukazati na istinu. To će doći kasnije.

U međuvremenu, privremena razdvojenost ima i svoje dobre strane. Dok Maris ne razgovara s njim, ne mora slušati njezino zanovijetanje.

Nadia je bila nešto posve drugo. Neprestano mu je dodijavala neka se razvede od Maris. Njezina je upornost postala naporna i stvorila je među njima napetost koja je došla do vrhunca, veoma ironično, baš na posljednji dan roka što ga je sam sebi nametnuo.

Zakazali su poslovni ručak u besramno skupom, pomodnom restoranu. Trebao im se pridružiti jedan od pisaca bestselera Matherly Pressa kako bi ga Nadia intervjuirala za "Čavrljanje o knjigama". Pisac još nije stigao kad su oni naručili koktele.

Drugim se gostima restorana, među kojima je bio veliki broj ljudi iz izdavačke branše, činilo da civilizirano razgovaraju o trenutačnom stanju na tržištu ili možda o fenomenu znanstvene fantastike, piscu koji je potresao svijet knjiga time što si je osigurao prvo mjesto na svim popisima bestselera, a oni su se zapravo prepirali o vlastitoj budućnosti.

– Ona zna za nas, dakle, zašto čekati? Podnesi zahtjev za razvod braka da to skinemo s vrata.

– Ne mogu otići iz te obitelji prije nego se zaključi ugovor s WorldViewom – reče Noah.

– Kakve to veze ima jedno s drugim?

– To je nevjerojatno glupo pitanje, Nadia. Uvredljiva je primjedba zaledila osmijeh na Nadijinu licu. Da su se nalazili bilo gdje drugdje, zacijelo bi eksplodirala poput vulkana. Ovako je samo otpila gutljaj martinija, poravnala platneni ubrus u svojem krilu i namjestila trostruku nisku bisera oko vrata koji je porumenio od bijesa. – Pazi, Noah – tiho će ona. – Ne želiš da se naljutim na tebe.

Jednako kao i ona, zadržao je osmijeh na licu, ali mu se u glasu osjećala oštrina. – Prijetiš mi?

– Budući da si ti hladan, beščutan gad, mislim da prepoznaješ prijatnju kad je čuješ.

– Nije li činjenica da sam hladan, beščutan gad razlog iz kojeg mi ne možeš odoljeti?

Nadia je vidjela da je stigao pisac kojeg su čekali i šef sale ga je vodio prema njihovom stolu te mu se blistavo nasmiješila i rekla tiho da je samo Noah može čuti: – Učini si uslugu, Noah, i zapamti da ti ja mogu održati lekcije o tome kako se postaje beščutan.

Nakon mučnog ručka, otpratio ju je iz restorana do pločnika. Čekao ih je automobil s vozačem, ali je Nadia pristojno odbila njegovu ponudu da je odveze natrag do njezina ureda.

Uhvatio ju je za ruku na način za koji se nadao da izgleda poput prijateljskog rukovanja dvoje profesionalaca, ali joj se obratio povjerljivim glasom za koji je znao da će ga razumjeti.

– Ako se čini da odugovlačim oko razvoda, to je zato jer ne želim počinuti grešku zbog koje bismo mogli izgubiti taj posao. Želim to za nas, Nadia. No, kako bismo uspjeli, moramo biti spremni na poneku žrtvu. Sada se ne mogu razvesti od Maris. To ne dolazi u obzir. Razumiješ, zar ne?

Na njegovo golemo olakšanje, nasmiješila mu se i djelovala odgovarajuće skrušeno. – Naravno da razumijem. Samo sam nestrpljiva.

– Ništa više nego ja. Zapravo – reče i primakne joj se – sada bih želio biti u tebi.

Zatvorila je oči i lagano se zanjehala prema njemu, a zatim se osvrnula naokolo kako bi bila sigurna da to nitko nije opazio ili ih je mogao čuti. – Nemoguć si. Zbog tebe sam se ovlažila.

– Onda šest sati uvečer neće stići dovoljno brzo.

Brzo joj je stisnuo ruku i sjeo na stražnje sjedalo automobila zadovoljno se smiješeći. Tajna održavanja Nadije zadovoljnom je u tome da je drži uzbuđenom među nogama. To je njezin glavni poticaj. Sve se vrtjelo oko toga. Ako je sretna ondje, onda je sretna.

Nije mu se sviđalo njezino neprestano dodijavanje, ali prepirka s njom bila je stimulativna i pripremila ga je za okršaj s Maris. To mogu smatrati probom, pomislio je dok je izlazio iz dizala i prolazio kroz staklena vrata što su vodila u urede uprave Matherly Pressa.

Pošao je ravno u Marisin ured, ali nije bila ondje. Dok je izlazio, naletio je na njezinu pomoćnicu. – Mogu li vam pomoći, gospodine Reed?

– Tražim Maris.

Debele leće njezinih naočala uvećavale su joj oči dok ga je upitno gledala. – Danas neće doći na posao, gospodine Reed. Sjećate se, vraća se u Georgiju.

Vraća se u Georgiju? Otkad to? Sranje! To se uopće ne uklapa u njegove planove.

Morao je uložiti silan napor kako pred tajnicom ne bi otkrio svoje neznanje. – Tako je, tako je. Znam da danas odlazi, ali je rekla da će nakratko svratiti ovamo prije nego krene na aerodrom.

– Doista? Meni nije tako rekla.

– Hmm, valjda se predomislila. – Silom se osmijehnuo nadajući se da izgleda prirodniji nego se njemu činilo. – Nazvat ću je na mobitel.

Zvao je desetak puta, ali mu se stalno javljala automatska sekretarica. Bilo je očito da Maris ne želi da dopre do nje. Proklinjao ju je do kraja radnoga dana. Da se odjednom pojavila, mogao bi je ubiti golim rukama.

Ovo je najgori mogući trenutak da glumi iznevjerenu ženu i pobjegne. Nije li joj jasno stavio do znanja da neće podnositi nikakve gluposti s njezine strane te da ga mora slijepo slušati? Njezino bi durenje moglo upropastiti cijelu tu stvar.

Kad bolje promisli, nek' se jebe.

On ima dokument što ga je sastavio Howard Bancroft. Radije ga ne bi upotrijebio, ali će morati ukoliko ne bude imao drugog izbora. S pravnog bi gledišta taj dokument mogao zakuhati stvari, a on to baš ne bi želio. No, nalazi se u sefu u banci, njegova polica osiguranja, hitna mjera što će je upotrijebiti ako bude potrebno.

Ponovo se osjećajući sigurnim i nepobjedivim, stigao je u Nadijin stan malo iza šest uvečer. Bio je raspoložen za hladno piće i mlaki tuš, a zatim za vrući, agresivni seks.

Zviždukao je dok je trčao stubama. No, kad je ušao u stan, njegovo je zviždukanje naglo zamrlo.

Krupan mlad čovjek, odjeven u tijesnu crnu majicu kratkih rukava i crne hlače, izlazio je iz spavaće sobe usput pričvršćujući remen ručnog sata. Zatim je preko ramena prebacio svoju sportsku torbu i ležerno prošao kraj Noaha na putu prema vratima. Samo je nemarno kimnuo Noahu.

Nekoliko minuta nakon što je mladić otišao, Noah je ostao na pragu polako ključajući. U njemu je tako ključao bijes da je bio spreman eksplodirati. Naglim je kretnjama popravio svoje manšete, zagladio kosu i obrisao znoj s gornje usne. To su bile svjesne kretnje, aktivnosti za njegove ruke kako ih ne bi upotrijebio za trganje, razbijanje ili drugo uništavanje nečega živog ili neživog, trenutačno mu to nije bilo važno.

Kad je napokon nad sobom donekle uspostavio kontrolu, pošao je prema spavaćoj sobi i lagano gurnuo vrata. Tiho su se otvorila. Nadia je naga ležala na širokom krevetu usred zgužvanih svilenih plahti. Kosa joj je bila vlažna i raskuštrana. Koža samo vlažna.

Ugledavši ga, pomaknula se i pospano se nasmiješila.

– Noah, dragi, zar je već šest sati? Sasvim sam izgubila pojam o vremenu.

Krvne žile u njegovim sljepoočicama pulsirale su do točke bola, ali mu je glas ostao miran. – Tko je bio taj čovjek?

– O, sreo si Frankieja? On je osobni trener u mojoj teretani.

– Što je radio ovdje?

Podigla se na lakat i pakosno ga pogledala, što je tek malo ublažila iskrivljenim osmijehom. – To je nevjerojatno glupo pitanje, Noah.

Daniel Matherly je pročitao posljednju stranicu rukopisa. Dok je poravnavao rubove i slagao stranice, upita:

– To je sve što zasad imaš?

Maris kimne. – Nisam ništa primila od njega otkako sam se vratila ovamo. Nazvala sam nekoliko puta kako bih ga potaknula na rad, ali razgovarala sam samo s Mikeom, njegovim pomoćnikom. Prema njegovim riječima, P... autor u posljednje vrijeme baš ne piše previše.

– Pitam se zašto.

– Duri se.

– Njegova je muza odletjela.

– Ništa tako mistično. On se samo ponaša poput tvrdoglave mazge. Kao i svaku mazgu, treba ga podbosti. – Oklijevala je, a potom doda: – Zato se vraćam onamo.

– Doista? Kada?

– Upravo sam na putu za aerodrom.

– Shvaćam.

– Samo sam svratila pogledati kako si, pozdraviti se i čuti tvoje mišljenje o onome što si dosad pročitao.

Svoj je odlazak odgađala tjedan dana. Nakon što je uhvatila Noaha u stanu Nadije Schuller, smjesta je odlučila da će se vratiti u Georgiju i ponovno vidjeti Parkera.

Ljubavna veza njezina muža dala joj je zeleno svjetlo za proučavanje dvosmislenih i kontradiktornih osjećaja spram Parkera. No, kako bi bila poštena prema njemu i prema sebi, odgodila je putovanje dok nije o svemu dobro promislila. Nije željela da njezin povratak bude refleksna reakcija na brzi niz šokantnih događaja u njezinu životu. Nije željela da to bude reakcija gnjevne i osvetoljubive žene. Htjela je da to bude čin na koji će se odlučiti nakon što prođu dani pomnog promišljanja.

Tijekom proteklih sedam dana mislila je na malo što drugo.

Veoma se ljutila na Parkera onog jutra kad je otišla, ali istina je bila da zapravo nije željela otići. To sada može priznati. I svakog je trenutka otkako je otišla željela opet biti s njim.

U početku ju je izjedao osjećaj krivnje. Ona je udana žena. Obvezala se pred oltarom, a to je smatrala životnim zavjetom. Sva je svoja bračna obećanja ozbiljno shvaćala.

No, očito ih je samo ona tako shvaćala. Noah je prekršio svoje zavjete. Koliko ona zna, Nadia možda nije prva s kojom ju je prevario. Prije braka mu sigurno nije nedostajalo djevojaka. Moguće je da nikad nije promijenio svoj obrazac ponašanja te se i dalje smatrao slobodnim

poput neženje. Svjesno je odlučio biti joj nevjeran. Ona će jednako tako svjesno odlučiti da će to biti kraj braka. Time što je imao ljubavnicu, odrekao se prava i privilegije da joj bude muž.

No, čak i da ga nije uhvatila s Nadijom, ipak bi ga ostavila. One večeri na pločniku u Chelseju, Noah je otkrio jednu svoju stranu koja ju je zaprepastila, zgadila joj se i prestrašila je. Više ni jednog dana neće živjeti s čovjekom koji je tako učinkovito nagovijestio nasilje da ga je smatrala sposobnim za nj. Njihov je brak završio. Noah Reed je njezina prošlost.

Morala je otkriti je li Parker Evans njezina budućnost.

Više nije mogla ignorirati ili nijekati koliko je privlačni. Pokušavala se zavarati da joj se sviđa samo njegov intelekt i darovitost. Međutim, privlačni je on, muškarac. Nebrojeno je puta maštala o ponovnom poljupcu s njim, o njegovim rukama na sebi, svojim ustima na njemu.

Nije čak ni znala je li sposoban voditi ljubav u konvencionalnom smislu, ali to joj nije bilo važno. Željela ga je dodirivati i željela je njegov dodir. Željela je biti intimna s njim na bilo kojoj razini i na bilo koji način.

Kao udana žena, nikad ne bi postupila u skladu sa svojim žudnjama. Tijekom hodanja i braka s Noahom nikad nije ni pogledala drugog muškarca, niti je maštala o nekome u seksualnom kontekstu te ju je njezina spontana reakcija na Parkera još više uznemirila.

Tijekom leta za New York uvjerala se da je otok kriv za romantične čežnje što ih je ondje osjećala te će to prestati kad se vrati na poznati teritorij. Kad je avion sletio u La Gardiji, uvjerala je sebe da su nesuglasice između nje i Noaha izlječive, da ju je privremena uspavanost njihova braka izložila maštovitom sanjarenju koje će nestati čim se njihova usnula strast ponovo probudi.

Samu je sebe uvjerala da će uz malo truda uspjeti oživjeti njihov ljubavni život te opet osjećati ushićenje i uzbuđenje što ga je osjećala kad je izlazila iz crkve kao Noahova mladenka.

Kako je bila naivna!

Sad ju je ljutila spoznaja da je bila spremna preuzeti svu odgovornost za probleme u kojima se našao njihov bračni život. Kako je mogla biti tako lakovjerna? Jesu li svi osim nje znali za Noahovu vezu? Ljudi s kojima su oboje svakoga dana radili, jesu li oni znali? Je li ona bila komično-tragičan lik, žena koja posljednja saznaje? Osoblje je zasigurno mislilo: Jadna Maris, dok se ona bavila izdavaštvom, a njezin se muž povremeno iskradao na tajni sastanak sa svojom ljubavnicom.

Noah je među djelatnicima imao neprijatelja, ali je imao i saveznike, ljude koje je pokupio od izdavača za kojeg je ranije radio. Razvod će biti jednostavan u usporedbi s njegovim isključivanjem iz Matherly Pressa.

Što ju je dovelo do sljedeće prepreke s kojom se mora suočiti: obavijestiti Daniela o njihovom raskidu.

Odgadati će to koliko god bude moguće. To će za njega biti dvostruki udarac. Neće izgubiti samo zeta, već i štice. Maris je bila sigurna da je njezin otac dovoljno snažan da to podnese, kao što je podnio sve druge neuspjehe i razočaranja u životu, ali smatrala je da nema smisla uzrujavati ga prije vremena. Međutim, dok ne dođe trenutak kad će morati saznati, bit će pravi izazov stvoriti dojam da je sve normalno.

Sad ju je promatrao sa svojom uznemirujućom intuitivnošću. Bilo je teško ne ustuknuti pred izravnim pogledom. – Dakle, što misliš, tata?

– O knjizi? Mislim da je veoma dobra. Govoreći kao izdavač, poticao bih autora da je završi.

– U tom slučaju, čini se da mogu krenuti.
– Što Noah misli?
– Nije još pročitao rukopis.
– Nisam govorio o rukopisu, Maris. Što misli o tvom odlasku i o tome da ćeš još vremena provoditi s tim piscem?
– Ne treba mi njegovo dopuštenje. – Shvativši da ga je iznenadila oštrina njezina glasa, ispričala se. – Oprosti, tata. Nisam se kanila otresati na tebe.
– Prihvaćam ispriku. Nije mi namjera uplitati se u tvoj osobni život. Samo što...
– Nemoj sada stati. Stigao si ovako daleko.
Posegnuo je za njezinom rukom. – Samo što se dobro sjećam kad si se zaljubila u knjigu, a zatim u pisca.
Slabašno mu se osmjehnula. – Zar to misliš? Da sam se poput školarke zatreskala u tog pisca?
– Ne bi bilo prvi put.
– Sad sam starija i mudrija. – Prekinula se prije nego je rekla: Naučila sam svoju lekciju. – Ta knjiga, taj pisac, oni nemaju nikakve veze s Noahom i našim brakom. Baš nikakve.
To je bila istina. Njezin je brak završio bez obzira na to hoće li ikad ponovno vidjeti Parkera Evansa. Čak da nikad nije čula za Parkera ili Zavist, njezin bi brak završio. Završio bi jer je njezin muž prevarant, a njihov brak varka.
– Znači, Noah nema ništa protiv da otputuješ?
Činilo se da su njezinu ocu veoma važni Noahovi osjećaji po tom pitanju. Ali ne bi bilo tako kad bi znao cijelu priču. Došla je u iskušenje da zavrne rukave i pokaže mu masnice na svojim rukama koje se nisu povukle čak ni nakon tjedan dana. Mogla bi mu reći kako je sat vremena pljuvala krv nakon što se ugrizla za jezik. Što kad bi ponovila Noahove grube prijeteće služeći se istim opasnim tonom koji ju je gotovo više prestrašio nego same riječi? Njezin bi otac bio jednako šokiran kao i ona. Bio bi spreman potražiti Noaha i kazniti ga vlastitim rukama.
Zato mu nije mogla razotkriti Noaha. Pričekat će dan kad u vlastitom umu bude napravila više reda, kad ne bude pred odlaskom iz grada, kad bude imala prihvatljiv plan za Matherly Press i za svoj osobni život. Sve dok ne bude imala spremne odgovore, neće oca opterećivati svojim problemima.
Umjesto toga, pogledala ga je u oči i slagala mu, prvi put u životu. – Da. Nema ništa protiv. Objmio joj je lice rukama i poljubio je u oba obraza. – Kad polijeće tvoj avion?
– Jedva ću stići. – Opterećena osjećajem krivnje jer mu je lagala, čvrsto ga je zagrlila. Stisnula je oči i nije se iznenadila kad je u njima osjetila suze. – Ti si moj najbolji prijatelj, tata. Silno te volim.
– I ja tebe volim, Maris. – Odmaknuo ju je od sebe da bi je mogao pogledati u lice. – Više nego što možeš zamisliti.

21. poglavlje

Parker je otvorio vrata. Nekoliko ju je trenutaka tupo gledao. Na koncu reče: – Zar si nešto zaboravila?

– Baš lijepo.

– Hvala.

– Hoćeš li me pozvati unutra?

Oklijevao je kao da razmišlja o tome, a zatim gurne kolica natrag kako bi ona mogla ući. – Gdje je Mike?

– Otišao je na kopno po namirnice, toaletni papir, takve stvari.

– I ostavio te je samoga?

– Nisam bespomoćan – obrecne se Parker. – Živio sam samostalno prije nego mi se Mike pridružio. Osim toga, nisam sam.

Neka je žena s njim.

Maris je shvatila da postoje sve naznake za to. Mike nije tu. Parkerova je košulja raskopčana, a kosa raskuštranija nego inače. – Žao mi je. Ja... trebala sam nazvati prije nego sam banula ovamo.

– Da, trebala si – ljutito će on. – No, budući da si prešla toliki put, bolje da uđeš. Ondje smo.

Okrenuo je kolica i krenuo prema blagovaonici. Maris ga je nevoljko slijedila poželjevši da postoji neki način na koji bi mogla pobjeći bez da se doima poput kukavice. Osim toga, nije željela upoznati njegovu prijateljicu dok izgleda ovako umorno.

Nije bila spremna za upoznavanje s bilo kim, a pogotovo ne sa ženom koju je Parker pozvao na malo poslijepodnevnog zabavljanja. Suknja njezina lanenog kostima bila je posve zgužvana. Imala je poderanu čarapu. Kišni ogrtač, potreban u New Yorku, ovdje je upadao u oči kao ronilačka maska u Sahari.

Spustila je kovčeg u predsoblju i preko njega prebacila ogrtač, a zatim je prstima počesljala kosu, zamršenu od vjetra tijekom vožnje čamcem s kopna. Nije imala vremena za daljnje popravke. Duboko udahnuvši, prošla je kroz nadsvođeni ulaz što je iz predsoblja vodio u blagovaonicu.

Nije se trebala dotjerivati. U prostoriji se nalazio samo Parker. Upitno ga je pogledala. – Ondje gore – reče i pokaže bradom prema stropu.

– Već sam ranije opazila kako se njiše – reče Maris pogledavši prema lusteru. – Ljulja ga zrak iz klimatizacijskog uređaja.

– Razumno objašnjenje. Ali pogrešno. To je obješeni duh.

Kratko se nasmijala. Činjenica da ga je ipak našla samoga pomalo joj je zavrtjela glavom. – Obješeni duh?

Ispričao joj je priču o plantažeru koji se našao u nevoljama. – Njegovi očajnički pokušaji da vrati obiteljsko bogatstvo bili su loše smišljeni i samo su ga još više financijski upropastili. Objesio se točno ovdje, u blagovaonici. – Nakon kratkog razmišljanja, doda: – Vjerujem da u tom trenutku nitko nije večerao.

– Doista vjeruješ da je njegov duh... – Pokaže prema lusteru koji se njihao. – Ondje gore?

– Dovraga, da.

– Ne smeta ti što u tvojoj kući boravi duh?

– Živio je ovdje gotovo cijelo stoljeće prije nego smo se Mike i ja doselili. – Slegne ramenima.

– Čini se da mu ne smetamo pa i mi ignoriramo njega. Najčešće. Danas mi je pravio društvo. Vraški je dobar sugovornik.

Maris sumnjičavo pogleda Parkera, a zatim joj pogled prijeđe na otvorenu bocu na komodi. Opet ga pogledavši, reče: – Pijan si.

– Još nisam.

– Ali si na dobrom putu.

– Radim na tome. – Gurnuo je kolica do komode.

– Hoćeš li mi se pridružiti?

– Svakako.

Naglo je okrenuo glavu, a njegovo iznenađenje nad odgovorom pretvorilo se u opaki smiješak odobravanja.

– Grijeh ti pristaje, gospođo Maris Matherly-Reed. Trebala bi se češće upuštati u to. – Uzeo je čistu čašu sa srebrnog pladnja i počeo točiti iz boce. – Reci kada.

– Kada.

Nakon što je napunio dvije čaše, smjestio je obje između svojih bedara i vratio se kolicima do nje. – Posluži se.

To je bio otvoreni izazov. Gledajući ga u oči, posegnula je za čašom. – Ne moraš žuriti – otegnuto će on.

Izvukla je čašu između njegovih bedara i kucnula njome o drugu. – Živjeli.

Opet se nacerio. – To bi tvojim obrazima moglo dati malo potrebne boje, ali morat ćeš popiti mnogo više ako me želiš sustići. – Nakon što joj je nazdravio, jednim je gutljajem iskapio piće.

Ona je opreznije pijuckala čisti viski. – Zar sada ovo radiš umjesto pisanja? Piješ?

– Sigurno si razgovarala s Mikeom.

– Nakon što ti nisi htio prihvatiti moje pozive.

– On je baba tračara.

– Neke stvari mogu i sama vidjeti.

– Ti si doista pametna cura.

– Zašto si prestao raditi na Zavisti i zašto se opijaš usred poslijepodneva?

– Ima li boljeg vremena? Osim toga, svi su veliki pisci bili pijanci. Zar to nisi znala? Kladim se da je Homer odlazio u drevnu grčku verziju kluba liječenih alkoholičara. Od Edgara Allana Poea do Fitzgeralda i...

– Parker, zašto to činiš?

– Zašto si se vratila? – prasne on umjesto odgovora.

– Ja sam prva pitala.

– Jer nemam narkotika što sam ih nekoć uzimao, a bilo bi mi prilično teško objesiti se o luster.

– To nije smiješno.

– Nije ni trebalo biti.

– Već si dvaput spomenuo samoubojstvo. To je uvredljivo i neukusno. Pogotovo s obzirom na činjenicu da si je jedan moj dobar prijatelj prošli tjedan prosuo mozak.

Time je razgovor završio. Parker je okrenuo glavu te su neko vrijeme oboje šutjeli. Maris je pijuckala viski dok nije sve popila, a zatim je praznu čašu vratila na komodu.

Na koncu Parker reče: – Mike je dovršio okvir kamina.

– Opazila sam. Prekrasan je. – Prišla je kaminu i vršcima prstiju prešla preko glatkog drva. – Obavio je izvrstan posao.

– To mu svakako moraš reći.

– Hoću.

– Tko je bio tvoj prijatelj?

Okrenula se prema njemu. – Odvjetnik naše kompanije. Poznavala sam ga cijeli život. Bio mi je poput strica.

– Žao mi je.

– Za njega je bilo gotovo prije nego je uopće osjetio bol. Za ljude koji su ga voljeli, nije bilo tako lako. Oni će dugo osjećati bol.

– Problemi?

– Ako ih je imao, nitko za to nije znao.

– Zašto je onda to učinio?

– To ostaje zagonetka. – Okrenuvši se prema kaminu, rekla je: – Noah je toga poslijepodneva imao sastanak s njim.

– Nije opazio ništa uznemiravajuće?

– Ne, ništa.

– Zbog čega su imali sastanak?

– Uobičajeni poslovi. Zašto?

– Samo sam se pitao.

Ponovo ga je pogledala. – Zašto? Umjesto da joj odgovori, pitao ju je želi li još jedno piće.

– Ne, hvala. Već osjećam treperenje u nožnim prstima.

Spustio je pogled na njezina stopala. – Odjevena si za New York. Zašto se ne presvučeš, a tada možeš pročitati ono na čemu sam radio otkako si otišla.

Iznenadeno se nasmiješila. – Dakle, ipak si radio?

– Mike samo misli da sve zna.

– Ovo nije moglo bolje ispasti. Možemo slobodno razgovarati. – Noah se držao nonšalantno, ali se nije tako osjećao. Kako bi posjetitelja još više uvjerio u svoju bezbrižnost, lijeno je vrtio maslinu u svojoj čaši martinija. – Maris je ponovno otputovala.

– Je li to njezino tipično ponašanje?

Morris Blume stigao je u Reedov stan u West Sideu, držeći se udvorno. Noah je insistirao na tome da se sastanu neslužbeno i sami, bez Blumeovih pomoćnika. Oni su poput kolibrića oko tropskog cvijeta, lebde oko njega i trepere krilima.

Noah je vrataru dao obilnu napojnicu kako bi pustio Blumea u zgradu i kasnije zaboravio na to. Gostoljubivo je čekao kad je Blume izišao iz dizala. Blume je praktički umarširao u stan pregledavajući ga poput narednika koji procjenjuje urednost vojarnje, a činilo se da njegove bezbojne oči traže mane. Stan je očito zadovoljio inspekciju. – Veoma lijepo.

Noah je priznao da je za uređenje stana zaslužna Maris. – Ona ima oko za takve stvari. Piće? Sad su sjedili na nasuprotnim kaučima s čašama martinija u rukama, a Marisino se ime opet pojavilo u razgovoru. – Ona često odlazi na putovanja, zar ne? – upita Blume.

– Nije to činila sve do nedavno kad je počela raditi na projektu s piscem koji živi na otoku ispred obale Georgie.

– Siguran si u to?

Budući da je Noah osjećao kako je u posljednje vrijeme donekle izgubio kontrolu nad ženom i ljubavnicom, zapekla ga je Blumeova insinucija. – Siguran u što? – otresito upita. – U to gdje je moja žena?

Blume je svoje bezbojne usne raširio u sebi svojstvenu imitaciju smiješka. – Poznavao sam čovjeka čija je žena navodno razgovarala sa stručnjacima za unutrašnje uređenje o preuređenju njihove nedavno kupljenje vinarije u Sonorni. Pokazalo se da se konzultirala sa zloglasnim odvjetnikom za razvode u Los Angelesu koji je najbolje radio u krevetu. Žena je na koncu dobila odvjetnika, vinariju i gotovo sve ostalo. Kad je perušanje završilo, čovjek se smatrao sretnim da mu je penis ostao na mjestu. Iz toga treba izvući pouku.

Zasmetao mu je prikriveni kriticism, ali Noah se tiho nasmijao. – Taj je pisac oronuli invalid, vezan za invalidska kolica. Strast nije odvukla Maris u Georgiju.

– Ono što ju je onamo odvuklo moglo bi biti nešto opasnije od ljubavne veze.

Noah je zubima povukao maslinu s čačkalice i žvakao je lijeno se cereći. – Ako želiš reći da se Maris bavi nekim tajnim poslovnim potezima, doista je ne poznaješ. Ona ne razmišlja poput nas, Morris. Ona je knjiški moljac. Romantičarka, sanjarka. S glavom u oblacima. Vjeruj mi, neće nam prirediti nikakva neugodna iznenađenja.

– Pretpostavljam da će se iznenaditi kad Matherly Press postane dio WorldViewa.

– Uskoro ćemo znati.

– Sviđa mi se prizvuk samopouzdanja u tome.

Još se uvijek smiješeći, Noah odloži čašu na stolić za kavu i posegne za svojom aktovkom. Kićenim je pokretom otvori. – Isporučeno na vrijeme, kao što sam obećao.

Pružio je Blumeu dokument što ga je Howard Bancroft pripremio. Nakon što je Nadiju našao nagu u krevetu, prekrivenu znojem drugog muškarca, odmah nakon Marisina neugodnog i neočekivanog nestanka, zaključio je da njegov sljedeći postupak mora biti drzak i odlučan.

Umorio se od opreznog postupanja, umorio se drugih ljudi, pogotovu žena koje mu diktiraju što će i kada raditi, za Boga miloga! Mora djelovati brzo i agresivno. Vrijeme je da se pobrine za Noaha, i samo Noaha, a ostali nek' se jebu. Ili njihovi tupoglavi osobni treneri. Isuse.

Blume je pogledom preletio dokument brzo okrećući stranice. Dovoljno je poznavao pravni žargon da bi shvatio bit. Noah je čekao da mu čestita.

No, kad je Blume završio s pregledom posljednje stranice, vratio je dokument na stolić za kavu. – Veoma zgodno. Sad su još samo potrebni njihovi potpisi.

Noahova se nadmenost rasprsnula poput probušenog balona. – Nisu potrebni, Morris. Zar nisi pročitao...

– Da ovo vrijedi samo uz tvoj potpis? – Tiho se nasmijao, ustao i zakopčao gornji gumb svojeg savršeno krojenog sivog sako. – Problematična klauzula, Noah. Veoma. Već imam problema sa zakonima protiv velikih korporacija i bezbrojnim drugim propisima. – Nehajno je odmahnuo rukom. – To je samo gnjavaža koja mi oduzima previše vremena. Ali jedino ako je sve ostalo u savršenom redu, a time mislim da svako i ima točkicu i svako t crticu.

– Ne bih mogao sklopiti tako velik posao kad se ispod mene nalaze pravna vratašca koja bi mi se mogla otvoriti pod nogama. Ne bih čak želio ni pokušati. Ovaj bi dokument, ovakav kakav je sada, izazvao saveznu istragu. Čak i kad ne bi, Matherlyjevi bi mogli podići halabuku, a tada bismo svi najebali. Ne znam kako je s tobom, ali kad se radi o toj riječi, volim da mi to godi.

Namignuo je, a Noah ga je poželio ubiti.

– Sada ćeš me morati ispričati jer imam dogovor za večeru.

Okrenuo se i pošao prema vratima. Noah je trepnuo kako bi vid oslobodio crvenoga gnjeva i pošao za njim. – Ne brini, Morris. Pribavit ću potpise.

Blume reče: – Ja nikad ne brinem.

Otvorio je vrata, a zatim zastao i opet se okrenuo Noahu. – Vjerojatno bi bio dovoljan potpis samo jednoga od njih. Ili tvojega tasta ili tvoje žene. – Nekoliko je sekundi razmišljao, a tada kimne. – Da. Osjećao bih se zaštićenim samo s jednim potpisom, uz tvojega.

– Ti nam skini s vrata one koji provode zakone – ukočeno će Noah. – Matherlyjeve prepusti meni.

– Vrlo rado. Između toga, radije ću preuzeti saveznu vladu. – Dok se smiješio, doimao se poput nedavno ekshumirane iscerene lubanje. – Nazovi me kad pribaviš taj potpis. Samo kad ga budeš imao, u redu? Moje je vrijeme veoma dragocjeno, a ovo već predugo traje.

Tada je otišao.

Sat vremena kasnije Noah je ušao u radnu sobu u Danielovoj kući. Pogođen Blumeovim zadnjim riječima, samo je nekoliko minuta razmišljao prije nego je odlučio kojem će se Matherlyju obratiti.

S Maris nije razgovarao više od tjedan dana. Još uvijek se ljuti zbog Nadije. Punomoć nije baš maslinova grančica koju bi joj mogao pružiti. Osim toga, nedavno je razotkrila tvrdoglavu crtu za koju nije znao da je ima.

Daniel je slabiji od njih dvoje. Stekao je ugled prije mnogo godina, ali vrijeme je učinilo svoje. Više nije onako promućuran poslovni čovjek kakav je nekoć bio. Umoran i sve slabijeg zdravlja, nije više onako bistar kao nekad. Bude li se uopće protivio, Noah je bio uvjeren da će ga moći preobratiti.

Maxine je otvorila vrata i rekla mu da je Daniel u radnoj sobi. – Otišao je onamo odmah nakon večere. Rekao je da će malo čitati prije odlaska na spavanje.

I doista, kad je Noah ušao, u Danielovu je krilu počivala otvorena knjiga. No, glavu je sagnuo na prsa i Noah se na trenutak pobojavao da je stari gad umro. Takve je sreće bio u posljednje vrijeme. – Daniel?

Podigao je glavu. – Zdravo, Noah. Samo sam čitao.

– Zar uvijek hrčeš dok čitaš?

– Reci mi da nisam i slinio.

– Koliko sam ja vidio, nisi.

– Dobro. Sjedni? Piće?

– Ne, hvala.

Dok je dolazio ovamo, Noahu je na pamet pala neugodna misao. Što ako je Maris rekla ocu za njegovu vezu s Nadijom? Možda mu se povjerila prije nego je pobjegla u Georgiju. Kao vrhunac posve usranog dana baš bi mu trebalo da ga tast optuži za preljub i izbaci ga iz kuće. Ali starac se normalno ponašao.

Noah je sjeo na dvosjed. – Žao mi je što te uznemirujem. Ali Maris će kasnije nazvati, a ja ću joj morati podnijeti potpuni izvještaj, sve do toga što si pojeo za večeru.

– Pečeni list, smeđu rižu i kuhano povrće.

– Bit će zadovoljna tim jelovnikom. Također me je zadužila da ti pravim društvo dok je ona na putu.

Daniel otpuhne kroz nos. – Ne treba mi dadilja.

– Slažem se. Ali molim te, nemoj se protiviti jer će mi prirediti pakao kad se vrati. – Oslonio se laktovima na koljena i nagnuo se naprijed. – Što kažeš na to da sutra pođemo na selo i ondje provedemo vikend? Malo se baviti ribolovom. Opustiti se. Meni bi to koristilo, sam Bog zna.

– U posljednje vrijeme rijetko odlazim onamo.

– Spomenuo sam tu ideju Maris prije nego je otišla, a ona je svim srcem za. Mislim da se osjeća krivom što te nije češće vodila na farmu. Ako pođemo, to će ublažiti njezin osjećaj krivnje, a spoznaja da uživaš će je umiriti.

Daniel je trenutak razmišljao o tome. Noah više ništa nije rekao. Nije smio previše navaljivati jer bi stari mogao postati sumnjičav. Učinio je svoje; vrijeme je da ušuti i Danielu prepusti odluku.

– U koje vrijeme sutra?

Noahova je napetost popustila te se nasmiješio. – Imam sastanak za doručak što bi ga bilo teško odgoditi. Mogli bismo poći odmah nakon toga.

– Maxine neće imati dovoljno vremena za...

– Zapravo, Daniel, mislio sam da bismo mogli poći sami. Doista uživati. – Osvrnuo se preko ramena kao da se želio uvjeriti da domaćica ne prisluškuje. Tišim glasom reče: – Ako Maxine pođe, ponašat će se poput kvočke. Morat ćeš joj polagati račune za svako piće, svaki gram masti. Možeš zaboraviti na pućkanje lule.

– Dodijava gore od žene, a Maris će saznati za sve što budem činio.

– Katkad mi muškarci moramo zauzeti odlučan stav.

– Čujmo, čujmo.

– Dakle, jesmo li se dogovorili?

– Nemam ništa protiv.

– Sjajno! – Ustao je, prišao Danielu i stegnuo mu ruku. – Doći ću ujutro oko deset. Nemoj uzeti previše stvari. Nazvat ću prodavaonicu prehrambenih proizvoda ondje gore i reći im neka dostave hranu i piće pa će kuća biti dobro opskrbljena kad stignemo onamo. – Dok se približavao vratima, rekao je preko ramena: – Čak se dobrovoljno javljam za dužnost da obavijestim Maxine kako ona nije pozvana.

22. poglavlje

Dok je Maris proučavala njegov rukopis, Parker je proučavao nju.

U kolibi za goste zadržala se cijeli sat, a vratila se odjevena u široku, laganu suknju što joj je dopirala gotovo do gležnjeva i bluzu bez rukava vezanu oko struka tako da je tu i tamo vidio njezin nagi trbuh. Skinula je sandale kad se smjestila u naslonjač i zavukla noge poda se.

Oprala je kosu. Nanijela je svježi sloj sjajila za usne, pa su joj usta blistala poput breskve. Nije znao je li za to zaslužan viski što ga je popila ili kozmetika, ali u obrazima je imala više boje nego kad je stigla. Primamljivo je izgledala i mirisala.

Pretpostavljao je da bi trebao biti zahvalan na činjenici da joj se njegov rukopis čini tako zanimljivim da uopće nije bila svjesna njegovoga proučavanja. Bila je usredotočena isključivo na listove papira što su joj ležali u krilu, a on je bio iracionalno ljubomoran na vlastiti rad.

Prije njezina nenajavljenog dolaska danas poslijepodne, bio je na dobrom putu da se posve naliže. Cijeloga dana nije uspijevao baš ništa napisati, premda je, s meteorološkog stanovišta, dan bio savršen za pisanje. Oblačan, tmuran i siv, a za takvih se dana obično sasvim uvlačio u priču, a izlazio bi samo kad bi ga na to prisilili glad, žeđ ili potreba da se olakša.

Ali njegov je um bio prazan. Pa... ne baš prazan. Samo što nije mogao napisati ono što mu je bilo na umu jer mislio je samo na Maris. Zapravo, otkako je otišla, rijetko je kada mogao misliti na nešto drugo.

Maris kako vodi sastanak.

Maris se smiješi Noahu.

Maris zaustavlja taksi.

Maris ljubi Noaha.

Maris radi za svojim stolom.

Maris spava kraj Noaha.

Maris kupuje u Petoj aveniji.

Maris širi noge za Noaha.

Mentalne su ga slike izluđivale. Danas su ga natjerale da se oda piću.

Sad se pitao je li predosjetio njezin dolazak. Da, možda jest. Zato što se nalazio u blagovaonici, a u tu je prostoriju rijetko zalazio. Žalio je samog sebe, ispijao Wild Turkey onako brzo kako ga je uspijevao točiti i mrzovoljno zurio kroz prozor.

Kad je čuo kako s ceste skreće neko vozilo, pretpostavio je da se to Mike vraća. Sjetio se kako se ponadao da Mike nije zaboravio vrećicu čokoladica Milky Way.

Kad je za volanom kolica za golf vidio Maris, srce mu je najprije zastalo, a potom počelo divlje lupati.

Podsvjesno je stalno čekao na nju, poput bijele udovice koja na obzoru traži brod svojeg mornara. Mrzio je misliti o sebi kao o nekom patetičnom čovjeku koji čeka da ga Maris udostoji svojom nazočnošću. Bože, zar je tako nisko pao?

No, sad je shvatio da je upravo to radio otkako mu je okrenula leđa i ljutito izišla iz čistionice pamuka. Od tog se jutra utapao u svojem jadu, kuhao u ljubomornom znoju, opijao viskijem i njegovao svoje maštarije.

Mučne maštarije o njoj s Noahom.

Prekrasne maštarije o njoj s njim.

Noću je imao erotske snove u kojima ga je stezala i izgovarala njegovo ime u strastvenom, orgazmičnom šaptu. Tijekom dana sanjario je o tome kako ga ona miluje, o vršcima njezinih prstiju na svojim prsima i trbuhu, o njezinim ustima koje svilenkasto klize...

– Je li bilo Toddovo?

Naglo se uspravio kao da su ga invalidska kolica ubola. – Ha? – Pročistio je grlo i trgnuo se iz seksualnog sanjarenja. – Molim?

– Dijete što ga je Mary Catherine pobacila. Je li bilo Toddovo?

– Što ti misliš?

– Može se naslutiti. Hoćemo li ikad saznati? Odmahnuo je glavom. – Mislim da je bolje ostaviti ovako. Neka čitatelj sam dođe do zaključka.

– Slažem se. – Ponovo je prelistala stranice povremeno zastajkujući kako bi pročitala neki odlomak. – On je upečatljiv lik. Roark, mislim. Tako je... pa, herojski. Kao što Mary Catherine kaže, drag je.

Parker iskrivi lice u grimasu. – Nije previše drag, je li? Ne želim ga prikazati kao sveca. Ili još gore, kao mlakonju.

– Nije. – Umirujuće se nasmiješila, ali se on nastavio sumnjičavo mrštiti. – Vjeruj mi, Parker. Rekla bih ti da je toliko drag da postaje dosadan.

– Čitateljice se više ne pale na drage junake, baš kao što ni čitatelji ne žude za heroinama koje su previše kreposne. Mora postojati barem nagovještaj, možda čak i obećanje, pokvarljivosti.

– Ne moraš se u tom smislu zabrinjavati za Roarka. Čitateljice će ga obožavati, ako ni zbog čega drugog, onda zbog ovog prizora. On je pravi muškarac. Njegove su reakcije nagoni muževne. Najprije na sve gleda u seksualnom kontekstu, a zatim u svoje gledište uključuje druge čimbenike, kao što je moral.

– Istodobno je osjetljiv na potrebe Mary Catherine. Odbio je njezinu seksualnu ponudu pokazujući da zna gdje su granice pristojnosti. Bez da čitatelja lupaš po glavi njegovom dobrotom, stavljaš mu do znanja da ima snažnu savjest i moral. Pridržava se kodeksa časti...

– Podigla je pogled i vidjela da joj se tiho smije. – Što je?

– Doista se zagrijavaš za takve stvari, zar ne?

– To mi je posao.

– Razumijem tvoju potrebu da se uzbuđuješ oko toga. No, na koncu je to ipak samo knjiga, Maris.

– Za mene nije. – Govorila je tiho i pomalo sramežljivo. – Ako doista volim neku knjigu, likovi za mene postaju stvarni. Mislim da je to posljedica ranoga gubitka majke. Trebala sam ljude oko sebe te su prinčevi i princeze o kojima sam čitala postajali moja braća i sestre.

– Živjela sam u dvorcima i na gusarskim brodovima. Penjala sam se na vrhove planina i probijala kroz mračne džungle. Podmornicu kapetana Nema poznavala sam kao svoju spavaću sobu. Likovi iz mojih knjiga vodili su me u svoje pustolovine. Smijala sam se i plakala s njima. Sudjelovala sam u njihovim životima. Poznavala sam sve njihove tajne. Znala sam koje su njihove nade i snovi, kao i njihovi strahovi. Postali su mi poput obitelji.

Poravnala je presavijeni kut jedne stranice i smeteno slegnula ramenima. – Pretpostavljam da sam tu strast za lijepu književnost ponijela sa sobom u odraslo doba.

Nekoliko je trenutaka držala sagnutu glavu. Na koncu ga je pogledala. Nagnuo se prema njoj i veoma tiho rekao: – Ako te knjiga može tako uzbuditi, želio bih znati prema čemu još osjećaš strast.

Točno je znala na što misli. Njihovi su se umovi kretali u istom smjeru. Vidio je to po načinu na koji su joj se oči zamaglile i kako joj je zastao dah.

– Uzbuđuje me riječ na j – šapne Maris.

– Riječ na j?

– Jelo.

Zabacio je glavu i nasmijao se. Smijeh mu je dopirao iz dubine prsa, a tako je bio ugodan da se iznenadio. Spontano se nasmijao prvi put nakon mnogo godina. Taj smijeh nije imao primjese gorčine i cinizma.

Uperila je prst u njega. – Jesam te.

– Priznajem. Jesi li gladna?

– Umirem od gladi.

– Mike mi nikad neće oprostiti što sam tako bijedan domaćin. Pretpostavljam da bih mogao složiti nekakav obrok, ali moraš mi pomoći.

– Vodi me.

Prešli su u kuhinju i zajedno počeli pripremati sendviče od slanine, zelene salate i rajčica. – Avokado? – pitao je dok je u mikrovalnu pećnicu stavljao kriške slanine.

– Mmm.

– Morat ćeš ga sama oguliti. Mike kaže da ga ja uništim.

– Jedno što mi se kod tebe sviđa, Parker...

– Samo jedno?

– ... je činjenica da priznaješ svoje nedostatke.

– Pa, imam ih tako malo da mogu biti skroman.

Jeli su čips iz vrećice i kisele krastavce ravno iz staklenke. – Drukčije je od onoga na što si navikla, zar ne? – pitao je punim ustima.

– Očito si me pobrkao s razmaženim, pokvarenim derištem.

– Nisam – iskreno je odgovorio. – Previše naporno radiš da bi ti taj opis pristajao.

– Hvala ti.

– Marljiva si.

– Jesam.

– Obaviš posao do kraja.

– Trudim se.

– Dakle, jesi li se zato vratila? Jesam li ja posao što si ga ostavila nedovršenim?

– Vratila sam se kako bih ti isporučila pismo namjere i ček na petnaest tisuća.

– Nikad nisi čula za poštansku službu?

– Nisam bila sigurna da će ti to dostaviti na St. Anne. Dobacio joj je pogled koji je govorio više od riječi, a ona se posvetila kori svojega kruha. – U redu, budimo iskreni. Željela sam biti sigurna da pišeš, Parker, ili te malo gurati ako ne pišeš. Tata mi je to savjetovao.

– O, znači vratila si se jer je tvoj tata mislio da je to dobra ideja.

– Ne baš tako.

– Onda zašto, Maris? Doista.

Pogledala ga je, otvorila usta, predomislila se, a zatim ponovno počela. – Svađali smo se prije nego sam otišla. Željela sam raščistiti zrak među nama. Inače bi naš poslovni odnos...

Ispustio je zvuk sličan tonu što ga na televizijskom kvizu puštaju za pogrešan odgovor. – Tebi ovo možda izgleda kao zabit, ali vjerovala ili ne, imamo telefone, e-mail, faks, različite metode komunikacije.

– Ali ti nisi primao moje pozive, niti si odgovarao na moje e-mail poruke i faksove.

– S vremenom bih odgovorio.

– Nisam bila sigurna.

– Jesi. – Podigao je ruku i zaustavio njezine sljedeće riječi. – Uskočila si u taj avion jer si me željela ponovno vidjeti. Priznaj, Maris.

Prkosno je podigla bradu, a on je pomislio da će zanijekati. No, ponovno ga je iznenadila. – U redu, da. Jesam. Željela sam te vidjeti.

Prekriživši ruke na stolu, nagnuo se prema njoj. – Zašto? Razlog nije moj prirodni šarm. Rano smo utvrdili da ga nemam. – Prešao je rukom preko brade. – Zato se pitam jesi li se posvađala s mužićem. Kasnije si pomislila: Pokazat ću ja njemu. Otići ću u onu zabit i očijukati s onim bogaljem. Jesi li se zato vratila?

Mislio je da će ljutito izići iz prostorije, pokupiti svoje stvari iz kolibe za goste, a zatim sve to odnijeti do kolica za golf i ostaviti ga nakon što ga zaspe kojekakvim epitetima. No ponovno je pogriješio. Ostala je ondje i obratila mu se neobično mirnim glasom.

– Reci mi, Parker, zašto uporno želiš biti okrutan? Zar ti ružno ponašanje prema ljudima pruža osjećaj da si snažniji i muževniji? Koristiš li se grubošću da bi zaboravio na invalidska kolica? Ili namjerno ljutiš ljude kako bi ih držao podalje od sebe? Nastojiš li ti povrijediti njih prije nego oni mogu povrijediti tebe? Ako je tako, onda te istinski žalim. Doista, prvi put otkako sam te upoznala, osjećam sažaljenje prema tebi.

Kad je ipak ustala od stola, držala se dostojanstveno. Uspravnih leđa, visoko podignute glave, a dok je Parker gledao kako nestaje kroz kuhinjska vrata, osjećao se kao najbjedniji stvor na zemlji.

Optužio ju je da njega iskorištava kako bi se osvetila Noahu, a zapravo je bilo točno obrnuto. On iskorištava nju kako bi se osvetio Noahu.

Bojeći se da će otići prije nego joj se uspije ispričati, gurnuo je kolica iz kuhinje i brzo krenuo hodnikom do ulaznih vrata. Laknulo mu je kad ju je našao na verandi naslonjenu na jedan od stupova kako zuri u goleme hrastove koji čuvaju stražu s obje strane prilazne staze.

– Maris.

– Ujutro ću otputovati.

– Ne želim da odeš.

Nasmijala se tiho, ali neveselo. – Ti ne znaš što želiš, Parker. Pisati. Ne pisati. Biti slavan. Biti pustinjač. Moju nazočnost ovdje. Poslati me odavde. Ti čak ne znaš želiš li ili ne želiš živjeti.

– Bez obzira o čemu je riječ, nisam se trebala vratiti ovamo. Moji su razlozi za povratak bili, u najboljem slučaju, nejasni, čak i meni samoj. Trebala sam ostati u New Yorku gdje mi je mjesto, a tebe ostaviti da u miru uživaš u svojem gnjevu i gorčini i opijaš se u društvu duha. Možeš se vratiti svojim patetičnim razbibrigama nakon što ja sutra odem.

Smjestio je kolica točno iza nje i položio joj ruke s obje strane njezina struka, ondje gdje se širio u bokove.

– Nemoj otići.

Nagnuvši se naprijed, spustio je čelo na donji dio njezinih leđa. Okretao ga je lijevo i desno po toj plitkoj udubini dok je prstima pojačavao stisak.

– Uopće me nije briga zašto si se vratila, Maris. Tako mi svega. Čak i ako si ovdje samo zato da bi naljutila svojeg muža, svejedno mi je. Ovdje si, i ja želim da budeš ovdje.

Pomaknuo je ruke prema prednjem dijelu njezina tijela, na trenutak ih zaustavivši na čvoru bluze, a zatim ih je zavukao ispod i dodirnuo joj kožu. Nježno ju je masirao i polako vukao unatrag.

Nesigurno je izgovorila njegovo ime, dijelom kao tvrdnju, dijelom kao pitanje, dijelom kao rezignirani uzdah.

Nastavio ju je vući unatrag dok joj se koljena nisu savila te mu je sjela u krilo. Okrenuo ju je, prebacivši njezine noge preko naslona za ruke na kolicima, tako da ju je držao poput djeteta. Zabrinuto ga je pogledala. – Je li ovo u redu?

Provukao joj je prste kroz kosu. Palcem je pomilovao njezin obraz, a zatim joj je prešao preko donje usne.

– Ovo je savršeno.

23. poglavlje

Morao je uložiti svu snagu svoje volje da je ne poljubi. Znao je da ona to očekuje, što je bio jedan od razloga zašto to nije učinio. Drugi je bio taj što se još uvijek osjećao krivim jer je nagovijestio da njezini motivi nisu bespriječni. Kao da njegovi jesu.

– Želiš li poći na vožnju? – upita.

– Na vožnju?

– Dolje, do plaže.

– Mogu i hodati.

– Možeš se voziti.

Otpustio je kočnicu i usmjerio kolica niz rampu s verande i do betonirane staze što je vodila kroz šumu. – Ovo je prikladno – primijeti Maris.

– Dao sam betonirati staze tijekom renoviranja kuće.

– Mike je rekao da nikad nisi niti razmišljao o korištenju kolica s motorom, da voliš teži način.

– Korištenje ruku je dobra tjelovježba. Mike me dobro hrani. Ne želim se raskvasiti.

– Što to tako lijepo miriše?

– Magnolija.

– Večeras nema krijesnica.

– Svjetleći crvi misle da će kiša.

– Hoće li?

– Vidjet ćemo, zar ne?

Betonirana je staza vodila sve do pješčanih dina, a ondje se spajala s uzdignutom stazom izrađenom od starih dasaka. Morska je trava dodirivala Marisine noge dok su prelazili dine. Iza njih se staza širila u platformu manju od četvornog metra. Parker je zaustavio i zakočio invalidska kolica.

Pred njima se pružala pusta plaža. S tog se mjesta nije vidjelo kopno. Sve je izgledalo praiskonski, kao kad je nastalo. Sloj oblaka pokrivao je mjesec, ali je bilo dovoljno svjetla da se vide valovi kako se razbijaju na obali. Za sobom su ostavljali srebrnasti trag koji je načas blistao prije nego bi nestao u pijesku. Povjetarac je bio nježan poput daha usnulog djeteta, a jedini je zvuk bio šum mora.

– Ovo je čudesno mjesto. – Maris je govorila šaptom punim poštovanja kakvim se obično govori u crkvi. – Gusta šuma raste sve do plaže.

– I nema visokih hotela koji kvare pogled. – Umjesto da se divi pogledu, među prstima je trljao pramen Marisine kose, proučavajući teksturu, uživajući u opipu.

Okrenula je glavu i pogledala ga. – Kakve narkotike?

- Ah. Trebao sam znati da ti to neće promaknuti.
- Nije. I otad mi je stalno na umu. Kakve si narkotike uzimao? – Njezin izraz lica nije bio prijekoran, već jednostavno znatiželjan. Možda suosjećajan. Spustio je ruku s njezine kose. – Farmaceutske. Sredstva protiv bolova. U golemim količinama. Na šake.
- Zbog tvojih nogu?
- Oporavak je dugo trajao.
- Od čega, Parker?
- Od vlastite gluposti. – Nakon kratke stanke, nastavio je: – Imao sam nekoliko operacija najprije radi rekonstrukcije kosti i nadomještanja onoga što je nedostajalo plastikom ili metalom. Zatim je trebalo ponovno pričvrstiti mišiće i tetive. Nakon toga, koža...
- Dovraga, Maris, ne želiš sve to slušati, a ja doista ne želim o tome govoriti. Zapravo, bio sam u bolnici više od godine dana, a zatim u... drugim ustanovama. Imao sam nekoliko godina fizikalne terapije. Bilo je gadno. Vjerojatno kao u paklu, ali još gore. Tada sam postao ovisan o sredstvima protiv bolova. Kad mi liječnici više nisu htjeli davati recepte, kupovao sam tablete na ulici, od neovisnih prodavača.
- Ditera droge.
- S kojima sam se veoma prijateljno. – Nije se činilo da je šokirana, ali mogla bi se šokirati kad bi joj ispričao do kojih se dubina spustio kako bi si priskrbio tablete. Stoga je samo zaključio: – Bilo je grozno.
- No, ti si se uspio izvući iz toga.
- Mike.
- Mike – ponovio je, odmahujući glavom nad čudom onoga što se dogodilo. – Iz razloga što ih nikad neću razumjeti, on se prijateljno sa mnom. Jednog se dana niotkuda pojavio. Kroz zamagljeni pogled drogirane omamljenosti vidio sam ga kako stoji usred te prljavštine gledajući me kao da pokušava odlučiti isplati li se potruditi da me spasi od samog sebe.
- Možda je on poslan k tebi.
- Anđeo čuvar? Vilinski kum? Barem nije bio Smrt. Premda sam u tjednima nakon njegova spašavanja katkad želio da sam mrtav. Prije nego sam shvatio što se događa, zaplijenio je moje zalihe i strpao me u kliniku za detoksifikaciju.
- To sigurno nije bilo ugodno.
- Ne želiš znati. Vjeruj mi. Kad sam izišao, poslao me je na druge terapije, fizikalne i emocionalne. Očistio me je, smjestio u stan opremljen za invalide i pitao kako kanim provesti ostatak života. Kad sam mu rekao da želim pisati, priskrbio mi je kompjutor.
- On te je potaknuo na pisanje.
- Postavio je to kao izazov.
- Što ti je pružilo razlog za život.
- Ne, dotad sam već odlučio da moram nastaviti živjeti. – Imao sam vraški dobar razlog za to, mračno je pomislio.
- Smijem li postaviti veoma osobno pitanje, Parker?
- Smiješ. Možda ćeš požaliti.
- Jesi li ti Roark?

Znao je da će prije ili kasnije doći do toga. Morala je zbrojiti dva i dva. Pisac koji piše o piscu. Prirodno je da uoči tu paralelu i postavi pitanje. Odgovor što ga je pripremio nije bio laž, ali ni potpuna istina. – Ne posve.

– Temelji se na tebi?

– Može se tako reći.

Kimnula je, ali više nije navaljivala. – Jesi li odmah počeo pisati seriju trilera?

– Ne, iskušao sam se u nekoliko vrsta. Gotovo dvije godine smišljao sam i odbacivao desetak zapleta tjedno. Nekoliko tisuća jutara stabala završilo je u mojem košu za smeće prije nego se rodio lik Decca Caytona. On je bio prvi koji je zadržao moj interes, naveo me da prestanem razmišljati o svojim fizičkim ograničenjima.

– Kad sam napisao ono što sam smatrao pričom koja se može objaviti, našao sam agenticu i rekao joj da rukopis može ponuditi izdavačima ukoliko prisegne na svoj i život svoje djece da nikad nikome neće otkriti moj identitet.

– I tako je stvoren Mackensie Roone. – Dotaknula mu je obraz. – To je bilo nešto na čemu svi možemo biti zahvalni. Samo mi je žao što si morao toliko patiti prije nego si to postigao.

– Isplatit će se, na duge staze.

Čim je izrekao tu rečenicu, shvatio je da je govorio u budućem vremenu. Pobojavao se da bi Maris to mogla opaziti i pitati ga koji mu je konačni cilj, ali ona je okrenula glavu od njega i zagledala se u površinu oceana. Na obzoru su svjetlucala svjetla tankera.

Počele su padati kišne kapi stvarajući mokre rupice na pijesku. Čulo se kako padaju na drvenu platformu. Parker ih je čuo prije nego što ih je osjetio na koži. Činile su mu se toplima i mekanima poput suza.

– Parker?

– Hmm?

– Sjećaš se kad sam onog prvog dana došla u čistionicu pamuka, ti si rekao da se Noah možda oženio šefovom kćeri kako bi pomogao svojoj karijeri?

– To te je razbjesnilo.

– Da. Ali samo zato što si pogodio točno u glavu. Duboko u sebi, znala sam da je tako. – Okrenula se i pogledala ga u lice. – Ovog sam ga tjedna uhvatila s drugom ženom. – Nakon jednostavne izjave uslijedila je stanka, što mu je dalo vremena za odgovor. Zadržao je neutralan izraz lica. – Neću ti dosađivati prljavim pojedinostima.

– Koliko prljavim?

– Dovoljno.

– Toliko da su te poslale natrag ovamo? Kako bi mu vratila istom mjerom?

– Ne. Dajem ti riječ da to nije razlog mojeg povratka ovamo. Istina je da zapravo uopće nisam željela otići odavde.

– Zašto si onda otišla?

– To je bilo pitanje savjesti.

– Zbog čega? Ništa se nije dogodilo.

– Meni se nešto dogodilo – tiho je rekla, pritisnuvši šaku na prsa. – Željela sam ostati s tobom, a to je bio dovoljan razlog da odem. Boravak u tvojoj blizini nije bio zdrav za moj brak. Plašilo me je ono što sam osjećala prema tebi. Radi vlastitog mira, morala sam se vratiti na položaj

sretno udane žene. Ironija je u tome što sam već prvoga dana nakon povratka onamo otkrila da je Noah prekršio bračne zavjete.

– On je budala.

Nasmiješila mu se zbog neizravnog komplimenta, ali je smiješak postao pokajnički. – I ja sam. Budala sam jer nisam ranije prihvatila činjenicu da naš brak nije ono što sam željela da bude. Niti je Noah čovjek kakvog sam željela. Nije bio junak svoje knjige.

– A sada Roarka smatraš junakom.

Odmahnuvši glavom, Maris reče: – Ne brkam činjenice s pričom. Parker. Uzdigla sam se iznad toga. Ti si stvaran. Mogu te dotaknuti. – Uхватила ga je za ruku i proučavala je vrškom prsta slijedeći vene na njegovoj nadlanici. – Moj brak, onakav kakav je bio, više ne postoji. To je iza mene. Više ne želim razgovarati o Noahu.

– Nemam ništa protiv.

Uхватио ju je za kosu i omotao je oko svoje ruke, a zatim ju je privukao bliže tako da su im lica bila razmaknuta tek nekoliko centimetara. Oklijevao je nekoliko trenutaka, a tada je spustio usne na njezine. Imao je umjerenu kontrolu nad sobom sve dok nije čuo njezin tihi uzdah. Odmaknuo se, zagledao joj se u oči i prepoznao žudnju jednaku svojoj.

Zaboravio je na kontrolu. Pokrio joj je lice divljim, nasumičnim poljupcima, a ona je isto činila njemu. Tada su se spojila usta i dodirnuli jezici te su se požudno ljubili.

Na koncu se Parker odmaknuo i udahnuo, a potom je nastavio malo sporije. Jezikom joj je milovao donju usnu; nježno je grickao. Spuštao je lagane poljupce u kutove njezinih usana prije nego joj je zavukao jezik u usta. Nakrivio je glavu najprije na jednu stranu, potom na drugu, ali niti jednom nije prekinuo kontakt. Čak i kad se povukao, njegove su usne ostale na njezinima, doimajući se nježno poput kiše.

Jedva pomičući usne uz njegove, ona šapne: – One večeri kad smo se upoznali, kad si me poljubio...

– Hmm?

– Nisam željela da prestaneš.

– Znam.

– Znaš?

– Zar ne misliš da sam se i ja tako osjećao, Maris?

Umjesto odgovora, zavukla mu je prste u kosu i erotski se poigrala jezikom. Dok su se ljubili, otkopčao je niz dugmadi, odvezao čvor na njezinu struku i raširio krajeve bluze.

Njezine su dojke bile proporcionalno malene, prekrasno zaobljene, a sada i poprskane kišom. Krupnije su joj se kapi zadržavale na koži. Neke su činile potociće koji su se spuštali niz glatke obline, križajući se u erotskim obrascima.

– Parker? Znaš da pada kiša.

– Da. – Obujmio je njezinu dojku i prilagodio je svojem dlanu. Palcem je uklonio kap kiše s njezina vrha. Sagnuo je glavu i protrljao je usnama. – Kao što si mi jednom rekla, nećeš se rastopiti.

Zatim je uvukao u usta njezinu bradavicu.

– Mogla bih – uzdahnula je.

Pretvarajući njegov san u stvarnost, obavila mu je ruke oko glave i stegnula ga uza se, isprekidana daha ponavljajući njegovo ime.

Njegova je ruka lutala kroz nabore tkanine dok nije našao kožu. Kliznuo je prstima između njezinih bedara, sve do vrha, do njezina središta. Dotaknuo ju je kroz gaćice. – U redu? Ispustila je neki zvuk što ga je shvatio kao pristanak. Njezino je spolovilo bilo podatno i veoma vlažno. Zavukao je prste u nju.

– O Bože, Parker.

Prstima ju je milovao iznutra, a palcem kružio izvana. Uskoro je počela gurati bokove prema njegovoj ruci.

– Samo dopusti da se dogodi, Maris.

Opustila se i premda je i dalje ubrzano i površno disala, prestala se truditi da doživi orgazam. Nastavio joj je ljubiti dojke. Njezine su se bradavice smanjile i ukrutile pod njegovim jezikom. Pojačao je milovanje prstima, a kruženje palcem usredotočio je na jednu točku.

Tada je osjetio, onu jedinstvenu napetost što ju je obuzela. Nesvjesnu. Imperativnu. Koju je nemoguće obuzdati. Nezadrživu. Leđa su joj se izvila. Zbacila je glavu unatrag i podlakticom pokrila oči. Njezin je izloženi vrat čeznuo za poljupcima. Sagnuo se i pritisnuo usne uz udubinu njezina grla dok su iznutra vibrirali slatki zvukovi. Zadržao se ondje sve dok joj tijelo nije potresao i posljednji trzaj i ona se opustila.

Izvukao je ruku ispod njezine suknje i poravnao je. Potom ju je privinuo na svoja prsa i spustio joj bradu na tjeme.

Malaksalo mu je položila ruku na prsa. – Zakopčao si košulju.

– Za večeru. Jedno od pravila moje mame.

Otkopčala je gumbe i protrljala obraz o dlake na njegovim prsima, a zatim mu je spustila glavu na srce. – Bolje.

Kiša je nastavila padati po njima močeći im kosu i odjeću, ali oni to nisu opažali, niti ih je bilo briga. Milovao joj je leđa, zaustavljajući prste na svakom pojedinom kralješku. – Seks s njim nije ništa vrijedio, zar ne?

Osjetio je kako se ukočila i na trenutak se pobojavao da je otišao previše daleko, da je previše rekao, uvrijedio je. No, ta je početna reakcija brzo prošla. Opustila se uz njega i tiho rekla: – Mislila sam da jest. Do prije nekoliko minuta.

– Gladovala si za tim.

– Nisam to znala sve dok me ti nisi dotaknuo. Moj seksualni život bio je još jedna samoobmana.

Zacijelo je osjetila njegov smiješak jer je podigla glavu i pogledala ga. – Sigurno si veoma zadovoljan sobom.

Samodopadno se smiješio, ali se to pretvorilo u nježan osmijeh. – Dobro se osjećam. – Lagano joj je poljubio usne i tiho rekao: – Ali ti se osjećaš bolje.

Dugo su se ljubili. Nije to želio prekinuti, ali na koncu ipak jest. – Bit će bolje da se vratimo u kuću prije nego Mike organizira potragu. Posegnuo je za polugom kočnice kako bi je spustio, ali ga je zaustavila. – Što je s tobom? S ovim? – Zanjihala je kukovima po njegovoj erekciji. – Zar ne želiš da... nešto učinim?

Lecnuvši se, čvrsto ju je uhvatio oko struka i dahnuo: – Da, želim da se prestaneš tako micati.

– Oh, oprost.

Iskosa joj se nasmiješio i obuhvatio joj zatiljak. – Kad budemo vodili ljubav, želim se koncentrirati na užitek, a ne brinuti o tome kako ću svršiti bez da oboje padnemo iz ovih kolica.

– Zar je tako silovito?

– Bit će, da.

– Ali samo sam ja uživala.

– To samo pokazuje kako si neupućena. Nasmiješila se, a on ju je na brzinu poljubio, okrenuo kolica i zaputio se prema kući. – Usput rečeno, budući da mi trebaju dvije ruke za upravljanje ovom prokletom stvari, bit će bolje da zakopčaš bluzu, inače će Mike pasti oči.

Idućeg je jutro Daniel rano ustao. Brzo se istuširao i odjenuo, a zatim je spakirao nekoliko stvari što će ih ponijeti na selo. Maxine je bila veoma nezadovoljna kad je čula o vikendu što će ga provesti bez nje te se pobrinula da mu svoje nezadovoljstvo stavi do znanja. Stoga je ujutro bio krajnje ljubazan kad ju je pitao hoće li joj biti jako teško da mu doručak donese u dvorište.

– Uopće mi neće biti teško, gospodine Matherly. Treba mi samo nekoliko minuta da priprelim pladanj.

– Savršeno. Za to ću vrijeme obaviti nekoliko telefonskih poziva.

Pošao je u radnu sobu i najprije nazvao broj što ga je sad već znao napamet. Malo je govorio tijekom razgovora od pet minuta. Većinu je vremena proveo slušajući.

Kad je gospodin William Sutherland rekao sve što je imao za reći, postavio je pitanje: – Želite li da nastavim, gospodine Matherly?

– Svakako.

Daniel je zatim okrenuo broj tvrtke Becker-Howe. Nije se iznenadio da je čak i u ovo doba dana, kad se većina građana New Yorka nalazi u prometnim gužvama i pretrpanim podzemnim željeznicama kako bi donekle na vrijeme stigli na svoja radna mjesta, na njegov poziv odgovorio osobno gospodin Oliver Howe.

Howe se prilično bahato uvijek hvalio da radi četrnaest sati na dan, osim za blagdane kad radi osam sati. Očito i dalje marljivo radi, unatoč svojim poodmaklim godinama.

Howe je svoju izdavačku karijeru započeo otprilike u isto vrijeme i na sličan način kao i Daniel. Kompaniju je naslijedio od djeda nekoliko mjeseci nakon što je diplomirao na sveučilištu. Tijekom svih tih godina on i Daniel ostali su korektni suparnici, a s vremenom se njihovo poznanstvo razvilo u prijateljstvo. Veoma su cijenili jedan drugoga.

– Ollie, ovdje je Daniel Matherly.

Kao što je očekivao, njegov je stari kolega bio oduševljen da ga čuje. Nakon što su razmijenili ljubaznosti, Oliver Howe reče: – Više ne mogu igrati golf, Danny. Ne dopušta mi prokleti reumatizam.

– Ne zovem te zato, Ollie. Ovo je povezano s poslom.

– Mislio sam da si se povukao.

– To su glasine, ali ti bi trebao znati da nije tako. Zapravo, naletio sam na uzbudljiv prijedlog koji bi te mogao zanimati.

Daniel je nekoliko minuta kasnije izišao iz radne sobe bez pomoći štapa. Osjećao se osvježeni. Čak je trljao dlanove dok je prilazio Maxine. – Kako bi bilo da podeš kupiti malo onoga kruha u košer pekarnici, molim te?

– U Massachusettsu nemaju kruha? Gospodin Reed je rekao da će kuća biti dobro opskrbljena hranom.

– Znam, ali želio bih... znaš koju vrstu. Onu sa sjemenkama.

– Znam koju vrstu. Pekarnica je na drugom kraju grada. Poći ću nakon doručka.

– Noah će doći po mene nakon doručka. Bolje da sada pođeš. Mogu sam uzeti doručak. Sumnjičavo ga je promatrala, s razlogom. Njegova iznenadna želja za određenom vrstom kruha bila je varka kojom ju je nastojao izmamiti iz kuće. Na doručku će imati gosta, a nije želio da netko zna za to.

Maxine se nastavila prepirati, ali je na koncu ipak pošla gundajući sebi u bradu. Nekoliko minuta kasnije oglasilo se zvono na ulaznim vratima, a Daniel ih je otvorio i pozvao svoga gosta neka uđe. – Moja je domaćica izišla nešto obaviti – objasnio je dok je hodao prema dvorištu. Maxine je uvijek postavljala stol za troje, za slučaj da Maris ili Noah ili oboje svrate na doručak. Premda je Maris bila na putu, a Noah je trebao stići kasnije, Danielu je laknulo kad je vidio da nije prekinula taj običaj. Pokazao je stolicu za stolom od kovanog željeza. – Molim vas, sjednite. Kava?

– Da, hvala.

Daniel je natočio kavu. Dok je dodavao vrhnje i šećer, reče: – Hvala vam da ste došli tako brzo.

– To je više bila naredba nego poziv, gospodine Matherly.

– Zašto ste onda došli?

– Znatiželja.

Daniel je kimnuo glavom, cijeneći iskrenost. – Dakle, iznenadio vas je moj poziv?

– Zapravo me je šokirao.

– Drago mi je da možemo otvoreno razgovarati jer znam da je vaše vrijeme dragocjeno, a ni ja nemam previše vremena. U deset sati će zet doći po mene i odvesti me u našu kuću na selu. Pozvao me je na ugodno druženje tijekom vikenda dok je moja kći na putu. – Podigao je ubrusom obloženu srebrnu košaricu i pružio je gostu. – Pecivo?

– Ne, hvala.

– Za pecivo od mekinja, uopće nije loše. Moja ih domaćica sama peče.

– Ne, hvala.

Vratio je košaricu na stol. – Gdje sam stao?

– Gospodine Matherly, znam da niste senilni pa stoga nemojte vrijeđati moju inteligenciju pretvarajući se da jeste. Niste me pozvali ovamo radi peciva od mekinja.

Daniel se prestao pretvarati. Oslonivši se laktovima na stol, spojio je šake i ispod bijelih obrva, sada skupljenih u obliku slova V iznad njegova nosa, promatrao svoga gosta.

– Kladio bih se u sav svoj imetak da će Noah, kad budemo stigli u našu kuću na selu, uza se imati neku vrstu dokumenta koji mu daje ovlaštenje da sklapa poslove za moju izdavačku kuću. – Govorio je jasno i odrješito, a taj mu je način izražavanja pribavio glas čvrstog i katkad nemilosrdnog pregovaratelja.

– Tijekom vikenda vršit će na mene pritisak kako bih potpisao taj dokument. – Podigao je ruku kako bi gosta spriječio da mu upadne u riječ. – Ne. Ništa nemojte govoriti. Bilo bi najbolje da slušate.

Nakon dugotrajnog, zamišljenog, pomalo nepovjerljivog oklijevanja, Daniel je dobio znak neka nastavi.

Zavist
20. poglavlje
Key West, Florida, 1988.

Todd nije računao s tim da će mu trebati tako mnogo vremena.

Nestrpljivo je želio steći bogatstvo i slavu, tim redom.

Nakon što je isplaćena hipoteka za kuću njegovih roditelja, veoma je malo zaradio kad ju je prodao. Svaki je roditelj imao bijednu policu životnog osiguranja, ali majka je potrošila očevu za njegov sprovod, a Todd je njezinu potrošio kad je nju morao pokopati. Nakon što je sredio sve njihove poslove, ono što je ostalo nije se isplatilo ni brojiti. Jedva je imao dovoljno za financiranje svojeg preseljenja na Floridu te je u Key West stigao doslovce praznih džepova.

Životni troškovi bili su mnogo viši nego što su on i Roark procijenili, premda su živjeli u doista bijednom stanu i jeftino se hranili. Dobivao je dobre napojnice dok je parkirao automobile, ali stanarina, benzin, hrana i druge potrepštine brzo su gutale gotovinu.

Kao i mjesečna rata za PC. Za razliku od svojeg sustanara, on nije imao strica kojeg je za cijelog života vidio samo dva puta, ali koji je ipak osjećao obiteljsku obvezu pokloniti mu skupi dar nakon što je diplomirao. Smetala mu je Roarkova prednost. Todd nije gubio vrijeme, već je brzo uspostavio ravnotežu nabavljajući kompjutor na kredit.

Uzrujavala ga je kronična nestašica novca.

Još ga je više uzrujavala kronična nestašica kreativnosti.

Slava je, čak više nego bogatstvo, izgledala tako nedohvatljivo i gotovo neostvarljivo. Pisanje romana bio je naporan posao. Drijemao je tijekom nebrojenih dosadnih predavanja o toj temi, ali je bio prilično siguran da niti jedan od predavača nije naglasio kako je to mukotrpan rad. To nije podcrtao u svojim bilješkama s predavanja. Na ispitima nikad nije postavljeno to pitanje. Istinito ili lažno, pisanje je vraški težak posao.

On i Roark su barem jednom na tjedan odlazili u Hemingwayev dom. Španjolsko kolonijalno imanje bilo je njihov hram te su onamo odlazili kao hodočasnici. Todd mu se oduvijek divio, naravno, ali tek je sada počeo cijeniti Hemingwayevu veličinu.

Nadarenost je ono sa čime se čovjek rađa. Ali sama je nadarenost beskorisna. Potrebni su sati mukotrpnog rada kako bi se ta nadarenost probudila i primijenila, samo da bi se napisala ona "jedna prava rečenica" koja se čini tako prokleta jednostavnom kad je čovjek čita.

Ta je jednostavnost varljiva. Ne događa se slučajno. Niti je to lako stečena vještina. Pisanje je zahtjevan, samotnan, težak rad. Pisac je rudar u tunelima svojeg uma, a riječi su njegov pijuk. Tjedan dana truda mogao bi donijeti samo jednu grudu što je se isplati zadržati, a pisac nad time može lijevati suze zahvalnosti.

Todd se divio onima koji pišu i to dobro. No, u njegovu je divljenju bilo primjesa mržnje. Hemingway i njemu slični škrtare kad je riječ o njihovoj nadarenosti i vještini. Čovjek bi pomislio da će se, nakon tako mnogo vremena uloženog u proučavanje njihovih djela, iščitavanja svake rečenice, analiziranja od riječi do riječi, dio njihove sposobnosti zadržati u njemu, da će vještina biti zarazna. Zar želja baš ništa ne znači? No, bilo je dana kad u svojem radu nije mogao naći čak ni zrnce genijalnosti.

Kao ni bilo tko drugi, činilo se.

Zgužvao je napisanu kritiku što ju je primio od profesora Hadleyja i bacio je u kut sobe.

Roark je ušao baš kad je loptica od papira pala na pod, nekoliko centimetara od koša za smeće. – Hadley je bio okrutan?

– Hadley je budala.

– Kao da ja to ne znam. I mene je iskritizirao.

– Ozbiljno?

– Zatim me je ostavio da se grizem. Zato sam pomislio, budući da smo večeras slobodni, trebali bismo se napiti.

– Vrlo rado – mrzovoljno će Todd. – Ali ne mogu si to priuštiti.

– Ne mogu ni ja. Ali činjenica da radim kao barmen ima svojih prednosti. – Nakon tih riječi Roark je izvukao ruku iza leđa i zamahnuo bocom jeftinog viskija.

– Ukrao si je?

– Ovo neće nikome nedostajati.

– Sjajan si.

– A to nisam ni znao. Idemo.

Todd siđe s ležaja. – Ne moraš mi dvaput govoriti.

Na plaži su jedan drugome dodavali bocu, nazdravljali zalazu sunca, zatim sumraku i na koncu noćnom nebu. Nastavili su nazdravljati nebesima sve dok zvijezde nisu postale mutne i počele poskakivati, a sve oko njih postalo je pomalo nejasno.

– Zvezdana svjetlost, blistava zvijezda, prva zvijezda... i tako dalje. Poželi nešto, Roark.

– Želim da mi dodaš viski.

Todd mu pruži bocu. Roark popije gutljaj, vrati bocu, ispruži se na pijesku i stavi ruke pod glavu. Počne se smijati.

– Što je? – upita Todd i udobnije se namjesti na pijesku.

– Želje – odgovori Roark. – Podsjeća me na šalu o duhovima.

– Ima ih na stotine. Na koju?

– Neki tip nađe čarobnu svjetiljku, protrlja je, pojavi se duh i kaže da će mu ispuniti tri želje. Tip poželi ferrari i paf. Idućeg jutra pred njegovom je kućom parkiran blistavi novi ferrari. Ponovno protrlja svjetiljku, pojavljuje se duh i kaže da ima još dvije želje. Tip poželi deset milijuna dolara i paf. Idućeg se jutra deset milijuna dolara nalazi uredno složeno na njegovom noćnom ormariću. Opet protrlja svjetiljku, dolazi duh i kaže da ima pravo na još jednu želju. Tip poželi penis koji će dopirati do tla i paf. Idućeg se jutra probudi s nogama dugačkim osam centimetara.

Kad su se prestali smijati, Roark doda: – Pouka priče, pazi što želiš.

Todd progundā: – Želim da se Hadleyjev pimpek smežura i otpadne. Ako ga uopće ima. U što sumnjam.

– Koji si mu rukopis poslao?

– Pobijedeni.

– Silno si se trudio oko te knjige. Što je napisao? Todd otpije još jedan gutljaj iz boce. – Zaplet je neuvjerljiv. Moji dijalozi smrde.

– Hadley je rekao da "smrde"?

– Nešto u tom smislu.

– Hmm. – Što?

- Rekao je da su moji dijalozi svjež i dobro osmišljeni, ali je moj zaplet predvidljiv i treba mu živosti. – Pogleda Todda. – Možda bismo trebali surađivati.
- Sranje, ne. Nema dijeljenja. Uložio sam dvije godine rada bez ikakve naknade.
- Prodao si kratku priču – podsjeti ga Roark.
- Jednu bijednu kratku priču lokalnom časopisu za dvadeset pet dolara. Možda će je netko pročitati dok bude sjedio na zahodu. – Bacio je školjku u more. – Živim u stanu gdje su žohari mesožderi, a stanari ispod nas naoružani i opasni.
- Ali ne možeš imati bolji pogled. Međutim, možeš se zadovoljavati dok gledaš.
- To je istina – ozbiljno odgovori Todd. – Nikad u životu nisam toliko drkao.
- Na dlanu ti ne rastu dlake, zar ne?
- Nazdravljam za sunčanje među nagim plesačicama. Podigao je bocu, ali ju je Roark uzeo i otpio još jedan gutljaj.
- Stalno me muči besparica – mrzovoljno nastavi Todd. – Moj je automobil prešao više od dvjesto pedeset tisuća kilometara.
- U međuvremenu, parkiraš tuđe porschee i BMW-e.
- Posao što bi ga mogao obavljati i orangutan.
- Čimpanza je slađa. Vjerojatno bi dobivala veće napojnice.
- Todd ljutito pogleda Roarka. – Hoćeš li mi dopustiti da završim ili što?
- Oprosti. Nisam želio prekidati tvoje žalopojke. – Roark mu vrati bocu. – Popij još malo.
- Hvala. – Todd popije i glasno se podrigne. – Kad se počne isplaćivati sav taj mukotrpan rad, želim slavu za sebe i samo za sebe. Bez uvrede.
- Nisam se uvrijedio. Ni ja ne želim s tobom surađivati. Šalio sam se.
- Oh. – Todd se sruši na pijesak. – Dakle, što je Hadley doista napisao za tvoj rad?
- Rekao sam ti.
- Jesi li rekao istinu?
- Zašto bih lagao?
- Da bih se ja bolje osjećao.
- Roark otpuhne kroz nos. – Nisam baš toliko velikodušan.
- Da, da, ti si kujin sin. Možda bi lagao iz nekog drugog razloga.
- Roark sjedne. – Nešto te muči, Todd? Ako je tako, zašto jednostavno ne kažeš?
- Uvijek umanjuješ važnost Hadleyjeve kritike.
- Nemam se namjeru uzrujavati zbog mišljenja jednog čovjeka, a njegova je kritika zapravo samo to. Ne dopuštam da me zbog toga obuzima depresija, kao ti.
- Možda.
- Što možda?
- Možda to objašnjava zašto umanjuješ važnost njegove kritike. S druge strane, možda me pokušavaš odvesti na krivi trag.
- Roark zbunjeno odmahne glavom. – O čemu to govoriš, jebi ga?
- Zaboravi.
- Vraga ću zaboraviti. Najprije si me optužio da lažem, a zatim si mi zato dao neki usrani motiv. Vrijeđa me jedno i drugo.
- A mene vrijeđa to što ti misliš da si bolji pisac nego ja.
- Od mene – ispravi ga Roark.

– Jebi se! – Todd skoči na noge, ali se tlo naglo nakrivilo pa je izgubio ravnotežu. Srušio se natrag na pijesak.

Roark ga zgrabi za ramena i okrene prema sebi. – Zašto bih te namjerno zavaravao kad je riječ o Hadleyjevim kritikama?

Todd zamahne ruke i oslobodi se Roarkova stiska.

– Kako bi imao prednost. Ne možeš podnijeti pomisao da bi moje djelo, moje djelo, moglo biti objavljeno prije tvojega.

– O, kao da bi ti bio ushićen da ja prije tebe prodam rukopis.

– Radije bih da mi kroz grlo istrgnu utrobu. Nekoliko je trenutaka malena razdaljina među njima treperila od ratobornosti, sve je vrvjelo od molekula neprijateljstva kojima je trebala samo jedna iskra. Todd je stegnuo šake pripremajući se za napad.

Na njegovo iznenađenje, Roark se počne smijati.

– Radije bi da ti kroz grlo istrgnu utrobu?

Todd se pokušao oduprijeti smijehu, ali mu to nije uspjelo te se uskoro i on smijao. – U tako vatrenom trenutku, da i ne spominjem utjecaj maligana, jedino mi je to palo na pamet.

– Ne bih ti preporučio da to upotrijebiš u svojoj knjizi.

– Shvatio sam.

Nekoliko su minuta zurili u ocean, a tada Roark reče:

– Meni je dosta za večeras. Misliš da ćemo uspjeti stići do automobila?

Todd je osjetio zadovoljstvo jer se Roark prvi predao.

– Jebi ga, čovječe, ne znam. Gotov sam.

Roark prebaci ruku oko Toddovih ramena i pomogne mu da ustane. Stigli su do parkirališta, premda im je trebalo dosta vremena jer su se često spotali i zastajivali. Pijano im se teturanje činilo strašno smiješnim. Niti jedan od njih nije bio u stanju voziti, ali je Roark sjeo za volan jer je ipak bio malo manje pijan nego Todd.

Iza podneva idućega dana, dok su mamurluk liječili hamburgerima i prženim krumpirom, Todd je nastavio razgovor. – Znaš, malo rivalstva bi nam moglo koristiti.

Roark zastenje. – Nemoj opet o tome. Ja tebe ne smatram rivalom, Todd.

– Glupost. Naravno da me smatraš.

– Kako bi nam rivalstvo moglo koristiti?

– Tjera nas da se više trudimo. Priznaj, kad me vidiš kako pišem, nikako ne možeš zabušavati. Ako sam ja za svojom tipkovnicom, ti ne možeš sjediti i gledati utakmicu na televiziji. Isto je sa mnom. Ako ti pišeš, osjećam se krivim ukoliko i ja ne pišem. Radiš li ti sedam sati na dan, ja moram raditi barem jednako toliko. Tjera nas taj natjecateljski duh.

– Mene tjera samo želja da dobro pišem. Todd zamahne rukama. – Sveti Roark. Aleluja.

– Ljutiš me.

– Dobro, dobro, prestat ću. – Odgrizao je komad hamburgera. – U svakom slučaju, to je bespredmetan razgovor. Meni će ponuditi goleme svote za Pobjeđene prije nego ti uopće završiš svoju knjigu. Tada ćemo vidjeti tko će biti zelen od zavisti.

– To se neće dogoditi.

Todd se nasmije. – O, čovječe, volio bih da možeš vidjeti pakosni sjaj u svojim očima. Upravo si potvrdio ono što govorim.

24. poglavlje

– Ima li kave?

– Nema li je uvijek?

Parker dobaci Mikeu oštar pogled, odgura kolica do pulta i natoči si kavu iz aparata. – Obično dođeš i pitaš želim li još jednu kavu, provjeriš treba li mi štogod.

– Nisam želio riskirati da mi odgrizeš glavu. Za doručkom si jasno rekao da bismo te se Maris i ja danas trebali kloniti, pa upravo to i činimo.

– Radim na teškom odlomku. Nisam želio da me nešto ometa ili prekida.

Prolazio je kroz vrata između kuhinje i druge prostorije kad je čuo kako Mike gundča: – Mogao si nas lijepo zamoliti.

Parker stane i promijeni smjer. – Jesi li nešto rekao?

Mike baci krpu za suđe kojom se služio i okrene se k njemu. – Rekao sam da je njezina bluza bila pogrešno zakopčana kad si je sinoć napokon maknuo s kiše i rekao mi gdje ste bili.

– Opa! U jednoj si rečenici naveo nekoliko propusta, Mike. Hoćemo li to raščlaniti i raspraviti jedan po jedan? Ili ću jednostavno prihvatiti činjenicu da si nabrušen i vratiti se svojem poslu?

– Vratio sam se kući nakon dana provedenog na kopnu i našao sve širom otvoreno, svjetla upaljena i prazno. Mislio sam da su te oteli.

– Je li ti palo na pamet da su me mogli prenijeti u Viši svijet, a tebe ostaviti ovdje? Kladim se da bi te to doista razbjesnulo.

– Ti i Viši svijet ste nespojivi. Nikad ne bih o tebi mislio u istom kontekstu s Višim svijetom. I uskoro sam isključio mogućnost otmice. Tko bi bio dovoljno lud da tebe želi?

– Čovječe! Doista si nabrušen.

– Imam pravo biti nabrušen. Ne bih čak ni znao da se Maris vratila da u sudoperu nisam opazio dva pribora za jelo i pošao provjeriti kolibu za goste.

– Pravi si Sherlock Holmes.

– Mogao si mi ostaviti poruku da ste otišli na plažu.

– Mogao sam. No, bojao sam se da će proraditi tvoji majčinski instinkti pa ćeš nas slijediti onamo kako bi provjerio da smo mi djeca dobro.

– I ne bavite se neakvim nepodopštinama. Parker se prestane šaliti i ukočeno reče: – Tako je, Mike. Nisam želio da nas uhvatiš na djelu. Meni to ne bi smetalo, ali njoj možda bi.

– Što me dovodi do sljedeće teme.

– Ne želim je čuti.

– Zakuhao si osvetoljubivi zaplet i odigrat ćeš ga do gorkog kraja, zar ne?

– Već smo razgovarali o tome.

– Zar ne?

– Vraški točno, hoću! – vikne Parker.

Međutim, njegov povišeni ton nije zaustavio Mikea. – Kakvo će biti posljednje poglavlje?

– Što, da ti otkrijem kraj? Kažem ti i pokvarim iznenađenje? Ne bih rekao.

Mike ga je ljutito gledao. – Neće biti sretnog završetka.

– Ne trebaju mi izvrsne kritike.

– Samo osveta.

– Što uvijek čini dobar motiv, a time i dobar zaplet. Dakle, jesi li završio?

- Ne još. Što je s Maris?
- Ona je svakako plod zapleta.
- Iskorištavaš je, zar ne? Unatoč tome tko je ona.
- Upravo zbog toga tko je ona.

Mike je zacijelo osjetio da ne može pokolebati Parkerovu odlučnost. Ili je možda njegov imperativni ton podsjetio starijeg čovjeka da je prekoračio svoja ovlaštenja. Ili se možda jednostavno umorio. Bez obzira na razlog, Mikeov je bijes nestao. Opustio je svoje napeto tijelo. – Parker, preklinjem te da odustaneš od toga. Reci Maris sve. Za tvoje i njezino dobro. Reci joj.

- Što da mi kaže?

Oba su se muškarca brzo okrenula na zvuk njezina glasa. Očito je upala usred žestoke rasprave, koja se doimala poput svađe. – Što da mi kaže? – ponovila je.

- Napisao sam nekoliko novih stranica – reče Parker. – Upravo se štampaju.
- Donijet ću ih. – Mike je Parkeru dobacio pogled pun značenja. No, Maris nije uspjela odgonetnuti o čemu je riječ. Otišao je u solarij i ostavio ih same.
- Upravo je skuhao svježu kavu – reče Parker.
- Hvala, ali meni je dosta. Popijem li još koju šalicu, njihat ću se na lusteru zajedno s tvojim prijateljem duhom.

- Platilo bih da to vidim. – Smiješio se na silu, a njegov pokušaj šale nije uspio.

Maris nije mogla objasniti raspoloženje u kući, pogotovo jer ga nije mogla ni odrediti. Počelo je sinoć kad su se ona i Parker vratili s plaže. Mike se vratio dok njih nije bilo te je stajao na verandi i čekao ih podbočivši se i doimajući se uznemireno. Prekorio ih je jer su se posve smočili. Rekao je da takvo šašavo, neodgovorno ponašanje može očekivati od Parker a, ali da Parker nema pravo Maris izlagati svojim lakrdijama.

Potom je odvuкао Parkera u njegovu spavaću sobu, u stražnjem dijelu kuće. Maris je znala koja je to soba, ali nikad je nisu pozvali da je vidi, čak ni kad ju je Mike poveo u obilazak kuće, što je uključivalo njegove prostorije i nedovršene sobe na prvom katu.

Osjećajući se pomalo razočaranom zbog naglog završetka romantične večeri, vratila se u kolibu za goste. Osjećala je da Mikea nije uzrujalo to što ih je uhvatila kiša, niti njihovo neobjašnjeno izbivanje iz kuće. Bio je više nego malo uzrujan, više zabrinut nego što je situacija opravdavala.

Nije mogla odgonetnuti što su učinili ili nisu učinili da bi ga tako uzrujali.

Da je riječ o bilo kome drugome, pretpostavila bi da je ljubomoran na pridošlicu. Sasvim je moguće da nekome u Mikeovu položaju smeta uljez u udobnom životu što ga je stvorio za svojeg šticenika. Njihovi dani imaju određeni ritam koji ne bi želio remetiti.

Shvatljivo je da se novu osobu smatra prijeljnom. Njegov prvi poriv bio bi zaštititi svoj položaj i važnost. Također bi osobu o kojoj skrbi želio zaštititi od potencijalne patnje.

Ali Mike nije pokazivao ljubomoru prema njoj. Nije se ponašao kao da je ona opasnost koja bi mogla nauditi Parkeru. Upravo suprotno, činilo se da mu je istinski drago što je ona ušla u njihove živote. Bio je veoma ljubazan i, čak i u najbeznačajnijim prepirkama, češće je stajao na njezinu stranu nego na Parkerovu.

Unatoč tome, nije uspijevala potisnuti osjećaj da je Mike uglavnom shvatio što su radili na plaži, a to nije odobravao. Bez obzira na sve ostalo, to je temelj njegove ozlojeđenosti. Kad se

vratila u kolibu za goste, otkrila je da nije dobro zakopčala bluzu jer je u brzini preskočila jedno dugme. Jasan pokazatelj onoga što su radili.

Ipak, više je osjećala zbunjenost nego nelagodu. Ona i Parker davno su prošli godine kad nekome moraju polagati račune, a Mikeu je trebalo biti jasno da je ono što se dogodilo na plaži bilo sporazumno. Je li to za njega moralno pitanje? Ne zna kakvo je trenutno stanje njezina braka pa možda misli da Parker zavodi tuđu ženu.

U svakom slučaju, takav povratak u kuću onemogućio je bilo kakve planove što su ih ona ili Parker imali za nastavak onoga što su započeli na plaži. Mudro je ostala u kolibi za goste sve do jutra. Premda je dugo ležala budna, napola očekujući da će Parker doći k njoj, nije došao. Jutros je za doručkom bio mrzovoljan i razdražljiv. Više nego obično. Ponašao se kao da se ono na plaži uopće nije dogodilo.

Sve ju je to veoma opterećivalo. Očajnički se borila protiv depresije. Unatoč sinočnjem vođenju ljubavi, njezin odnos s Parkerom još uvijek je neodređen i nesiguran. U svakom je trenutku strepila od geocentričnog pomaka emocija koji bi je naglavce bacio u očaj.

Jedan je muškarac od nje napravio budalu. Nije željela opet pogriješiti na isti način. Nikada. Ali sigurno ne u istom tjednu.

Nakon onog prvog slabašnog pokušaja razgovora o kofeinu, ni ona ni Parker nisu izustili ni riječi. Samo su im se slučajno i letimice susretali pogledi. Činilo se da se Parker silno trudi kako bi to posve izbjegao.

Osjećajući se nelagodno, pitala je kako je zadovoljan onim što je tog jutra napisao.

– U redu je, valjda – progundao je u svoju šalicu za kavu držeći spuštenu glavu.

Ovo je budalasto. Oni su odrasli ljudi, a ne adolescenti. Dosad je iskorištavao svaku priliku da u njihove razgovore ubaci otvorenu seksualnu aluziju. Sigurno se nije ustručavao pokazati koliko ga ona privlači počevši od večeri kad su se upoznali. Njegova iznenadna sramežljivost nema smisla.

– Je li ti Mike održao predavanje? Pogledao ju je. – O predigri?

– Ja... kanila sam reći, o zavodjenju udate žene.

– Zar sam to učinio?

– Ne bez mnogo ohrabririvanja.

– Onda se to računa kao bona fide zavodjenje?

– Parker, hoćemo li se igrati semantike, ili ćeš mi odgovoriti na pitanje?

– Mike je zabrinut za tebe.

– Zašto?

– Misli da sam pokvaren do srži.

– Misli da si centar svijeta.

– Boji se da ću te povrijediti.

Napeto ga gledajući, Maris upita: – Hoćeš li?

– Da.

Iznenadena njegovim iskrenim odgovorom, sjela je za kuhinjski stol ne prekidajući kontakt pogledima što su ga konačno uspostavili. – Barem si iskren.

– Brutalno. To odbija većinu ljudi.

– Shvaćam. Ali ja nisam većina ljudi.

Malo se smekšala tvrda linija njegovih usana. Nešto mu je zablistalo u očima, prije samo nekoliko sekundi tako dalekima. Prešao je pogledom preko nje, zaustavljajući se na ustima, dojkama, krilu. Ta su mjesta, koja su osjetila njegov senzualni dodir, počela treperiti od senzualnih sjećanja.

Kad ju je ponovno pogledao u oči, kratko reče: – Shvaćam.

Dugo su zurili jedno u drugo sve dok se Mike nije vratio u kuhinju i donio nekoliko stranica teksta. – Slova su postala slabo vidljiva pa sam morao zamijeniti tintu. – Pružio je stranice rukopisa Maris.

– Moram se vratiti na posao – reče Parker i usmjeri kolica prema solariju. – Nemojte razgovarati o meni dok me nema.

– Imamo boljih tema za razgovor – odbrusi Mike. Parker tresne vratima za sobom.

Maris se nasmije. – Vas dvojica ste poput svadljive braće. Ili starog bračnog para.

– Ne daj Bože.

– Jesi li ikad bio oženjen, Mike?

– Ja sam zadrti neženja. Kako ti zvuči crab au gratin za večeru?

– Izvrsno. A Parker?

– Je li bio oženjen? Ne.

– Žene?

Izvadio je iz zamrzivača paket smrznutog mesa rakovice i stavio ga na pult prije nego se okrenuo k njoj. – Što ti misliš?

Spustila je pogled i vrškom prsta prešla po stolu. – Naravno da je bilo žena.

– Više od nekoliko, manje od mnogo. Ništa trajnije. Nikad ozbiljno.

Kimnula je. Nastavio je pripremati sastojke za jelo.

– Parker mi je ispričao kako si ga spasio iz jame, da tako kažem.

Kad se opet okrenuo k njoj, vidjela je da ga je to iznenadilo. Ali se pribrao i rekao: – Pripisuje mi više zasluga nego što zaslužujem. Samo sam mu rekao neke stvari koje je već ionako znao.

– Na primjer?

– Rekao sam mu da je na pravom putu k samouništenju. Međutim, ukazao sam mu na to kako je sporom stazom krenuo. Pitao sam ga zašto odugovlači. Rekao sam mu da je već mogao naći način da ode, ako je doista želio umrijeti.

– Dobra psihologija.

Skromno je slegnuo ramenima. – Najvažnije je da je upalilo. – Pokazao je stranice rukopisa što ih je donijela sa sobom iz kolibe za goste. – Sviđa li ti se nastavak?

– Ponovo sam pročitala poglavlje o spontanom pobačaju Mary Catherine. Todd se počinje razotkrivati kao nitkov.

– Zanimljivo – promrmlja Mike. – Da misliš o njemu kao o nitkovu.

– Zar ne bih trebala?

– Vjerujem da je to Parkerova namjera, da.

– Pročitaš li sve što napiše?

– Samo ono što me zamoli da pročitam.

– A to je?

Nasmiješio joj se dok je iz ormarića vadio posudu za složenac. – Sve što napiše.

– Sigurna sam da cijeni tvoje mišljenje.

Mike prezirno otpuhne na to. – Misli da je jedino važno njegovo mišljenje.

– Zapravo više želi povratnu informaciju nego mišljenje. Iz rada s piscima naučila sam da vole imati slušatelja. Čak i ako im slušatelj nikad ne odgovara, trebaju nekoga tko će ih slušati dok razrađuju misli i ideje. Ti Parkeru pružaš vrijednu uslugu, povrh ovih očitih.

Nije nastavio razgovor u tonu "očitih usluga" što ih pruža Parkeru. Umjesto toga, upita je li još netko u Matherly Pressu pročitao rukopis.

– Kako bih udovoljila Parkerovu zahtjevu za anonimnošću, držim to u tajnosti. Međutim, ipak sam ga pokazala ocu. On ima jednako pozitivno mišljenje kao i ja.

– Nikome drugome? – Ne.

Nekoliko je puta nagovarala Noaha da ga pročita. Svaki je put pokazao malo zanimanja, ali je na užurban i odsutan način obećao da će se posvetiti tome čim bude imao vremena. Sad je znala zašto nikad nije imao vremena. Veliki je dio posvećivao svojoj ljubavnici.

Promijenivši temu, Maris reče: – Kad već govorim o tati... – Nije bilo vjerojatno da je njezin mobitel zazvonio, a da ga ona nije čula, ali ga je ipak izvadila iz džepa suknje i pogledala osvijetljeni ekran. Nije bilo propuštenih poziva. – Trebala bih ga ponovo nazvati. Jutros mi se nitko nije javljao u njegovoj kući, a to je neobično.

Još se nije zabrinula, već se samo pomalo čudila Maxininu dugotrajnom izbjivanju. Obično je tražila dostavu tako da nije morala na duže vrijeme ostavljati Daniela i kuću. Ono što je morala sama obaviti, činila je veoma brzo.

Daniel danas nije otišao u ured; Maris je to provjerila.

Dakle, očito je da su on i Maxine zajedno pošli nekamo. Možda su pošli u šetnju u Central park ili u muzej ili u kino. Daniel je uživao u svemu tome, a Maxine je katkad odlazila s njim radujući se prekidu rutinskih poslova.

Maris je satima pokušavala doprijeti do njih. Ostavila je poruke na telefonskoj sekretarici neka je nazovu čim se vrate. Ili nisu preslušali poruke ili veoma dugo izbjivaju iz kuće, a jedno i drugo je veoma neuobičajeno.

– Slobodno upotrijebi naš telefon – reče joj Mike.

– Hvala, ali zvat ću s mobitela. – Prije nego je otišla pitala je Mikea može li mu kako pomoći oko večere. – Ja sam poslovna žena, ali nisam baš posve nesposobna u kuhinji.

– Dopustit ću ti da točiš vino kad za to dođe vrijeme. Znala je da će odbiti njezinu ponudu, što je Maxine uvijek činila, ali je ipak željela ponuditi svoju pomoć. – Hoćeš li me onda ispričati? – Pokupivši nove stranice rukopisa, zaputila se prema stražnjim vratima. – Jedva čekam da počnem čitati novo poglavlje.

25. poglavlje

Noah se javio na svoj mobitel. – Halo?

– Gdje si?

– Nadia?

– Da, Noah, Nadia – razdražljivo odgovori. Oprezno se osvrnuo preko ramena kako bi bio siguran da Daniel još nije sišao niza stube. Poslijepodneвно je sunce prodiralo kroz otvorene

škure na prozorima bacajući duge pruge svjetlosti i sjene po drvenom podu, a zidovima šafranove boje pružajući blagi sjaj.

Seoska kuća Matherlyjevih bila je pomalo kićena i pretrpana za njegov ukus. Više je volio moderan namještaj. Pravi kutovi i glatke površine. No, bez obzira na to, kolonijalni je stil uspješno restauriran. Kuća je prije nekoliko godina predstavljena u časopisu *Architectural Digest*, seosko utočište simbola izdavaštva.

Ovdje, u dnevnom boravku, naslonjači su široki i duboki, a svaki ima dodatak za noge. Prekrasno izrađeni zaslon za kamin od mjedi bio je original iz toga doba. Zbirka porculanskih tanjura iz svih dijelova svijeta što ih je skupljala Rosemary Matherly, bila je izložena iza staklenih vrata visokog ormara.

Po stolićima uza zidove i na policama nalazile su se brojne Danielove fotografije sa slavnim piscima i poznatim osobama iz drugih područja, od svijeta estrade, sporta, politike, uključujući i dva predsjednika. Fotografije Maris prikazivale su kroniku njezina djetinjstva, adolescencije i odrasle dobi.

Bilo je nekoliko fotografija na kojima su bili Noah i Maris zajedno. Jedna je snimljena na primanju povodom sklapanja braka, a prikazivala je nasmijanu mladenku kako mu stavlja u usta komad svadbene torte. Osjećao je perverzno zadovoljstvo dok je sada gledao tu fotografiju i istodobno razgovarao sa svojom najnovijom ljubavnicom.

– Cijeli dan te zovem – reče Nadia.

– A ja sam te izbjegavao. Kad vidim jedan od tvojih brojeva na ekranu mobitela, pustim ga da zvonu.

– To sam i sama zaključila. Zato te sada zovem s telefona druge osobe.

– Muške ili ženske?

– Ovisi o tome razgovaraš li sa mnom ili ne.

– Imaš selektivno pamćenje, Nadia. Očito si zaboravila zašto ne razgovaram s tobom.

– Naravno da nisam zaboravila. No, kad sam se jutros probudila, odlučila sam da ću ti oprostiti pa...

– Ti si odlučila oprostiti meni? Ja se nisam valjao sa svojim osobnim trenerom.

– Vidjela sam tvog osobnog trenera, Noah. S njim se nitko ne bi želio valjati.

Opet to čini. Ruga mu se. Uslužna je. Baš kao kad ju je našao obavijenu vlažnim plahtama, blaženu nakon snošaja. Dok je sada slušao podrugljiv ton njezina glasa, iznova ga je obuzeo bijes što ga je tada osjećao. Emocija koja je ključala u njemu nije bila posljedica ljubomore. Posve mu je svejedno s kim se ona jebe i kako često. Njezino ruganje, to ga je razbjesnilo.

Umjesto da joj bude neugodno, da se kaje ili osjeća sram ili strah, što je bila reakcija kakvu je želio vidjeti kod nje, ona mu se drsko smiješila. Kako se usuđuje!

Bio je dovoljno bijesan da bi je mogao ubiti. Čak se u mislima vidio kako joj obavija ruke oko vitkog vrata i stišće sve dok joj oči ne iskoče, sve dok joj srce ne prestane kucati.

Bio je dovoljno priseban da ne poslušava ubojiti nagon, ali je bio dovoljno snažan da mu omogućući pogled u mračnu stranu njegove duše. Poput mračne strane mjeseca, nije se mogla vidjeti, ali je uvijek bila tu.

Tijekom života morao je nekoliko puta prekoračiti granicu između svjetla i tame. No, ti su ga kratki izleti u mračno područje potresli te se osjećao sretnim jer se odande vratio. Nije zalazio onamo, osim ako nije imao drugog izbora.

Međutim, u posljednje je vrijeme dvaput zavirio u tu tminu. Prvi put s Maris ispred Nadijina stana nakon što je otkrila njihovu vezu. Zatim ponovo s Nadijom. U oba je slučaja silno želio povrijediti onu koja mu se suprotstavila. Ušutkati je. Ozlijediti je tako da se više ne može oporaviti. Ubiti je.

To ga je zaintrigiralo, opčinjavala ga je njegova mračna strana. Nije znao da je tako velika i snažna. Potreba da je istraži do najudaljenijih kutaka bila je gotovo neodoljiva.

Nadia nije imala pojma kakvim se mračnim mislima on bavi te je još uvijek vjerovala da se prepiru zbog njezine igre s dizačem utega.

– Stvar je u tome što si se toga dana za ručkom ponašao poput pravog idiota, Noah. Smatrala sam potrebnim da te podsjetim da Nadiju Schuller nitko nekažnjeno ne može proglasiti "nevjerojatno glupom". Ti si povrijedio mene, ja sam povrijedila tebe. Možemo li sada poći dalje, molim te?

Došao je u iskušenje da joj kaže što točno misli o njoj, a zatim spusti slušalicu. To je želio učiniti. Ali ne bi bilo pametno sad od nje stvarati neprijatelja. Posao s WorldViewom je na klimavim nogama. Prekid s Nadijom mogao bi donijeti probleme. Činilo se da se ona sviđa Morrisu Blumeu. Ona ih je zapravo spojila. Zašto ne bi i dalje iskorištavao njezinu pomoć? Na koncu će dobiti ono što zaslužuje, ali tek nakon sklapanja posla s WorldViewom. Ako sada proguta malo ponosa, bit će nagrađen s deset milijuna dolara. Zapravo, za deset milijuna dolara i kontrolu nad Matherly Pressom, bio je spreman i na mnogo gore stvari.

– Noah, molim te. Molim te, reci mi gdje si.

Glas joj je postao blag i pomirljiv. Čak mu je olakšavala. Ovo je situacija u kojoj ne može izgubiti.

Smiješeći se Noah reče: – Nalazim se u seoskoj kući sa svojim tastom.

– S Danielom Matherlyjem?

Tiho se nasmijao. – On je jedini tast kojeg imam.

– Zašto si, zaboga, otišao s njim?

– Zapravo, ja sam ga pozvao. Moramo razgovarati o poslu.

– Ah, WorldView. Planiraš završni udarac.

– Točno. – Objasnio je da je Maris ponovno otputovala, a Maxine je ostala u gradu. – Ovdje smo samo ja i starac. Lovimo ribe. Muške stvari.

– Zatim će biti malo pritiska.

– Sumnjam da će biti potreban.

– On se neće lako predati, Noah.

– Ne lako, ali na koncu ću ga nagovoriti. Uvjeren sam u to.

– Treba li ti navijačica? Mogla bih doći onamo. Mogao bi me smjestiti u neki kut. Je li seoska kuća dovoljno velika za smještaj tebe, mene i tvogeg tasta?

– Zanimljiv prijedlog. Dovela si me u iskušenje, ali to ne bi bilo mudro. Kad stari malo popije, sklon je lutanju. Što ako zaluta u pogrešnu spavaću sobu i vidi nešto iz knjige Kama Sutra?

– Koja stranica?

– Nepopravljiva si.

– Svakako. Uopće nemam srama. Zato sam spremna riskirati da me uhvati. Kad bi stari naletio na nas, tko zna? To bi moglo koristiti njegovu srcu. – Zavodnički je spustila glas. –

Najbolji seks je seks pomirenja, znaš. Mogla bih donijeti kutiju čokolade. Onu posebne vrste. Onu koja ima mekano, krem punjenje što voliš lizati.

– Dobar telefonski seks, Nadia. Uzbudila si me – iskreno će Noah.

– Daj mi dva sata.

– Volio bih da te sada mogu vidjeti. Ali znaš da ne smiješ doći ovamo.

– O, znam da ne dolazi u obzir. I ja sam veoma mnogo uložila u tu fuziju i ne bih to ničim ugrozila. Samo što mi nedostaješ. Valjda ću se morati zadovoljiti svojim odanim vibratorom.

– Imaš li dovoljno baterija?

– Uvijek imam zalihe.

– Uh, čujem da Daniel dolazi. Moram ići. Vidjet ćemo se kad se vratim u grad.

– Kasnije, dragi.

Prekine vezu, a tada doda: – I ja tebe volim, dušo. – Okrenuo se i vidio Daniela kako ulazi u dnevni boravak. – O, prokletstvo! To je bila Maris. Nije mi dopustila da te pozovem na telefon bojeći se da te ne probudi. Želiš li da je opet nazovem? Rekla je da će upravo sjesti za večeru, ali vjerojatno bih mogao...

– Ne, ne. Kako je ona?

– Marljivo radi na rukopisu. Kaže da je strašno vruće. Vrijeme, ne rukopis – doda uz osmijeh.

– Strašno joj nedostajemo, ali je inače dobro.

– Onda je nemoj uznemirivati. – Daniel se smjestio u naslonjač i uza se prslonio štap. – Prilično sam ožednio dok sam drijemao.

Noah se nasmijao i prišao stolicu koji je služio kao bar. – Drijemanje izaziva žeđ. Dupli viski?

– S ledom, molim te.

– Nazvao sam prodavaonicu delikatesa u gradiću. Uskoro će donijeti sendviče, salatu od krumpira s pravom majonezom, čokoladnu tortu i sladoled od vanilije.

– Bože, obožavam život neženje – rekao je Daniel kad je uzeo piće iz zetove ruke. – Ovo je bila sjajna ideja.

Maris je bilo drago što se preodjenula za večeru jer je, prvi put otkako je onamo došla, poslužena u formalnoj blagovaonici, bez obzira na obješenog duha.

Nosila je sivu svilenu haljinu što ju je početkom sezone kupila u Bergdorfu smatrajući da će biti savršena za večeru na selu. Također je smatrala da su lagana tkanina, uski gornji dio i široka suknja savršeni za večeru u južnjačkoj kući plantažera. Dopunila ju je ogrlicom od koralja.

Mike je krasno postavio stol. Mirisne cvjetove magnolije složio je u kristalnu vazu i stavio ih na sredinu stola, a uz vazu je postavio srebrne svijećnjake s bijelim svijećama. Upotrijebio je porculan, srebro i kristalne čaše, što je predstavljalo dobar ukus i poveću investiciju.

– Ovo je lijepo, Mike – primijetila je dok joj je pridržavao stolicu.

– Nemoj biti previše impresionirana – reče Parker sa svojeg mjesta na čelu stola. – Sve je to unajmljeno za večeras.

– Da, u Terryjevu baru – podrugljivo će Mike. – Osim što se bavi dimljenjem slanine, ima golem posao iznajmljivanja potrepština za prijame.

Nasmijala se. – Bez obzira odakle je sve ovo stiglo, sviđa mi se.

– Sve je to pripadalo Parkerovoj majci – objašnjavao je Mike dok joj je točio vino zaboravivši da je taj zadatak namijenio njoj.

Pogledala je Parkera. – Pribor za postavljanje stola već se generacijama nalazi u majčinoj obitelji. Dobivala ga je prva kći ili prva snaha. Moja majka nije imala ni jedno ni drugo pa je sve slučajno pripalo meni. Bilo je uskladišteno sve od njezine smrti. Sada se prvi put koristi. – Iskosa je pogledao Mikea. – Nemam pojma kojim posebnim povodom.

Maris podigne čašu. – Za dovršenje Zavisti.

– Popit ću za to. – Mike također podigne čašu.

– Još nije dovršena – podsjeti ih Parker, ali ipak i on podigne čašu.

Kristal je zvučio poput zvona kad su se kucnuli. Pinot Grigio bio je hladan i oštar. Savršeno je dopunjavao obrok što ga je Mike pripremio.

Parker je možda tvrdio da ovo nije nikakva posebna prilika, ali je opazila da se i on preodjenuo za večeru. Pitala se je li Mike tražio posebno dotjerivanje ili se Parker uredio na svoju ruku. Premda je njegov jedini pokušaj dotjerivanja frizure bio provlačenje prstiju kroz kosu, odgovarao mu je takav izgled. Nedavno se obrijao; osjećala je miris pjene od sandalovine. Nosio je uobičajene hlače, ali je košulju zavukao u pojas. Zavrnuo je rukave do lakata, razotkrivajući snažne podlaktice.

Svjetlost svijeća prikrila je bore što su ih godine patnje urezale u njegovo lice. Ublažila je krutost što ju je mržnja unijela u njegove crte lica, kao i gorčinu što je pratila njegove osmijehe. Također se činilo da se opustio i da se ugodno osjeća. Dok su jeli, pričao im je lude priče o Terryju, vlasniku bara, za kojeg se pričalo da se bavi svim i svačim, od suvremenog gusarenja, preko krijumčarenja droge, do trgovanja bijelim robljem.

– Nije me briga koja je glasina istinita, ako neka uopće jest. Priprema izvrstan hamburger.

Maris je zadrhtala pri sjećanju na bar. – Ne bih mogla preporučiti to mjesto. Veoma neugodna klijentela.

– Hej! – uvrijeđeno će Parker.

Vješto je skrenula razgovor na knjigu. – Napetost raste.

– Pretpostavljam da misliš na napetost između Roarka i Todda.

– Postaje opipljiva – reče Maris. – Ono što sam danas pročitala, navelo me je na pomisao da će uskoro doći do kulminacije.

– Ništa ti neću reći.

– Nagovještaj? Molim te?

Pogledao je Mikea. – Misliš li da bih trebao otkriti neke zaokrete u zapletu?

Stariji je čovjek nekoliko sekundi razmišljao o tome.

– Ona ipak jest tvoja urednica.

– Tako je, ja jesam – ustvrdi Maris. Nasmijali su se, a tada se nagnula prema Parkeru i rekla:

– Što će biti ako srljaš u fatalnu grešku, govoreći s uredničkog gledišta? Ukoliko mi prepričaš nekoliko sljedećih prizora, mogla bih te maknuti od potencijalnih problema i uštedjeti ti mnogo pisanja.

Parker je sumnjičavo stisnuo oči. – Znaš li kako to zvuči? Kao prikrivena prijetnja.

– Ni slučajno. – Nasmiješila mu se. – To je čisto iznuđivanje.

Dlanom je pokrio čašu i snažnim prstima odsutno slijedio uzorke na kristalu. Pogled je zadržao na njoj. Ona ga je izazovno promatrala.

Mike odgurne stolicu i ustane. – Tko je spreman za šerbet od jagoda? Napravio sam ga od svježih jagoda.

Ne skidajući pogleda s Parkerovih očiju, ona upita:

– Treba li ti pomoć?

– Ne, hvala. – Mike pođe u kuhinju i vrata se zatvore za njim.

Maris je bila pomalo bez daha. Unatoč obroku što ga je upravo pojela, u želucu je osjećala nekakvu prazninu. Od dvije čaše vina nije se mogla osjećati ovako ošamućeno. Stoga je iznenadni napadaj nemira pripisala načinu na koji ju je Parker gledao, kao da je ona najukusniji prilog na stolu te večeri.

– Dakle? Kako ćemo, gospodine Parker?

– Ovako ćemo. – Njegov pogled, koji je zalutao prema njezinim dojčkama, polako se vratio na njeno lice. – Igrat ćemo igru izvlačenja veće karte.

Upitno je izvila obrve.

– Sjećaš se prizora u knjizi *Grass Widow* – nastavio je – kad su Cayton i nevoljni svjedok umorstva igrali tu igru?

– Neodređeno – lagala je. Zapravo se jasno sjećala toga. Kad je knjiga objavljena, taj je prizor uzбудio duhove. "Erotski nabijeno" bile su riječi kojima ga je opisao časopis *Publishers Weekly*. – Nevoljni svjedok je bila žena, zar ne?

– Frenchy. Krhka, lijepa i nervozna. Dobila je takav nadimak jer...

– Sjećam se toga dijela.

Nacerio se poput lisca. Onako kako se lisac cerio nakon što bi izolirao najdeblju kokoš u kokošinju. Maris je znala da ju je prešao, ali to ju nije uzrujavalo. Zapravo, s mukom je obuzdavala idiotski smiješak što joj je navirao na usne.

Nastojeći ostati ozbiljna, ona reče: – Slabo se sjećam pravila te igre.

– Jednostavno je. Uzeli su običan špil karata. Naizmjenice su vukli karte. Jača karta dobiva.

– Što dobiva?

– Ako je Cayton dobivao, Frenchy mu je morala dati neki trag koji će mu otkriti ubojčin identitet.

– Što ako je ona izvukla jaču kartu?

– Cayton joj je pružao seksualnu uslugu.

– On je njoj pružao seksualnu uslugu.

– Tako je.

Vrškom je prsta lupkala po napućenim usnama, kao da je zbunjuje ta nelogičnost. – Meni se čini, ispravi me ako griješim, da Cayton u svakom slučaju dobiva.

– Pa, vidiš, on je odredio pravila, a on nije budala.

– Ali Frenchy...

– Zamamna po bilo čijim mjerilima. Duga crvena kosa. Noge koje se pružaju u beskraj. Blijede pjegice na sisama. Stražnjica koja... Pa, znaš taj tip. Ali nažalost, nije baš previše bistra.

Maris pogleda prema lusteru, a tada nastavi: – Dakle, na kraju te igre Cayton je dobio informacije i seks.

– Nije li to bila sjajna ideja?

– A ti očekuješ da ja neću biti nimalo bistrija od Frenchy? Očekuješ da ću igrati po tim pravilima?

– Pretpostavljam da to ovisi.

– O tome koliko je jaka moja želja da čujem o tim zaokretima u zapletu?

– Ili o tome koliko silno želiš te seksualne usluge.

26. poglavlje

Daniel je u ruci držao posljednji dokument što ga je Howard Bancroft izradio u svojoj pravničkoj karijeri. Noah je čekao dok ne završe s večerom, a tada mu ga je dao. Opušteno su sjedili u udobnom dnevnom boravku, sada osvjetljenom samo blagom svjetlošću stolnih svjetiljaka.

Daniel je upravo do kraja pročitao dokument kojim se daje punomoć. Pogledao je Noaha preko svojih naočala za čitanje. – Dakle, postojao je skriveni motiv za ovaj zajednički vikend.

Noah ispuhne dim cigare. – Ni slučajno, Daniel. Mogao sam ti to dati i u gradu. Bilo kada.

– Ali si mi ga odlučio dati ovdje. Zašto?

– Jer si ovdje na selu neopterećen. Možemo razgovarati bez da nas itko prekida, dalje od uredskih problema, bez Maxine koja se kod kuće mota oko tebe. Možemo razgovarati otvoreno, kao muškarac s muškarcem, kao zet i tast.

Vidio je da je starac još uvijek sumnjičav. To je očekivao. Zapravo, očekivao je žestoki napad. Danielova je reakcija bila mnogo blaža od one na koju se Noah pripremio.

No, starac je tvrdoglav i nepredvidljiv. Njegovo bi se raspoloženje za samo nekoliko sekundi moglo drastično promijeniti. Još uvijek može doći do erupcije, u bilo kojem trenutku. Noah je oprezno gledao kako Daniel ustaje iz naslonjača i oslanja se na štap.

Noah se brižno nagne naprijed. – Treba li ti nešto, Daniel? Još malo porta? Dopusti da ti donesem.

– Sam ću ga uzeti, hvala – odrješito će Daniel. Učinio je tako, ostavivši Noaha u pomno prikrivenom stanju uzrujanosti. Noge je podigao na oتمان ispred svojeg naslonjača. Držao se opušteno. Činilo se da ne razmišlja ni o čemu osim o kolutima dima što ih je ispuhivao prema stropu.

Daniel se vratio do svojeg naslonjača, ali ništa nije rekao sve dok nije otpio nekoliko gutljaja porta. – Ako je ovo obiteljski sastanak, zašto si ga odlučio sazvati kad jedan član obitelji nije nazočan?

Noah nije žurio s odgovorom. Proučavao je užareni vrh svoje cigare kao da pomno bira, a zatim analizira ono što će reći. – Ovo je krajnje osjetljivo pitanje, Daniel.

– Upravo to i ja želim reći.

– O tome ne mogu govoriti Maris preko telefona. – Otpio je gutljaj čistog viskija. Dok je čašu vraćao na stolić, opazio je fotografiju s vjenčanja. Čeznutljivo je dotaknuo srebrni okvir i nježno se nasmiješio. – Maris najprije misli srcem, a tek nakon toga glavom. – Opet je pogledao Daniela i dodao: – Ti to znaš. Živio si s njom duže od mene.

– Ona nije dijete.

– Istina. Ona je žena, a njezini instinkti i reakcije su čisto ženstvene. Očaravajuće. Čine je ljupkom osobom kakva jest. Ali na profesionalnom planu, to nije uvijek dobro. Sjećaš se kako je emotivno reagirala prošli tjedan kad je saznala za moj sastanak s WorldViewom? Predviđam da će njezina reakcija na ovaj dokument biti još iracionalnija.

Nekoliko je sekundi zurio u dokument koji je sada ležao na stolicu za kavu između njih. – Ako poznajem svoju ženu, obuzet će je panika. Mislit će da je štitimo od nečeg ružnog. Naprečac će stvoriti pogrešan zaključak. Ti imaš fatalni rak. Treba ti transplantacija srca. Ti... pa shvaćaš na što mislim. Bog zna što bi sve umislila, a mi bismo imali muke dok je ne bismo oslobodili najgorih bojazni.

Odmahnuo je glavom i tiho se nasmijao. – Prošli nas je tjedan optužila da smo je isključili i bespotrebno štitili od neugodne situacije. Ako...

– Ako potpišem taj dokument bez prethodnog razgovora s njom, bit će bijesna na obojicu.

– Nema sumnje. Pretpostavljam da se sve svodi na to kad želimo imati scenu kakvu smo imali prošli tjedan. Prije ili nakon potpisivanja dokumenta. Bude li prije, njezina će reakcija biti dugotrajnija. Podvrgnut će te nizu liječničkih pregleda prije nego se uvjeri da nisi na pragu smrti.

– Bude li to nakon potpisivanja dokumenta – nastavi Noah – njezina će reakcija biti kraća. Osobno mislim da je to bolje. Svi imamo pametnijih stvari kojima treba posvetiti vrijeme i energiju. – Zastao je i puckao lulu. – Mislim i na Maris, Daniel. Pokušavam je poštediti donošenja teške odluke. Ona nikako ne uspijeva prihvatiti neke od neizbježnih životnih okolnosti.

– Kao što je moja smrtnost.

Noah ozbiljno kimne. – Ili čak mogućnost smanjivanja sposobnosti. Posve se prepušta nijekanju kad je riječ o toj temi. Oduvijek si bio njezin junak. Ovaj bi dokument smatrala izdajom tog imidža. Čak bi mogla osjećati da prihvaćanjem ovakve punomoći izazivamo sudbinu. Bojat će se da će te napasti neka opaka bolest čim ona potpiše dokument.

Strateški je zastao i pretvarao se da razmišlja o ponašanju svoje žene. – Iskreno rečeno, sumnjam da bi Maris to uopće potpisala ukoliko ti prvi ne staviš svoj potpis. To bi je umirilo. Ne bi je mučila savjest i osjećaj odgovornosti.

Daniel je jednom rukom podigao dokument, a drugom je zamišljeno čupkao donju usnu. – Nisam idiot, Noah.

Noahu je zastao dah u grlu.

– Shvaćam vrijednost takvog dokumenta.

Polako je ispustio onaj tjeskobni dah i nastojao zvučiti savršeno pribrano kad je rekao: – Očito je i Howard shvaćao. On ga je sastavio.

– Što me zbunjuje. Howard je znao da sličan dokument već postoji, zajedno s mojom oporukom i drugim osobnim dokumentima. Gospodin Stern ih je sastavio prije mnogo godina, ali Howard je imao kopije.

– Kao što mi je Howard objasnio, ti su dokumenti zastarjeli.

Sad je stigao do problematičnog dijela. Dosad je računao na to da će ga morati uvjeravati. Njegovi su argumenti imali osnova i, kao što je Daniel sam primijetio, određenu vrijednost. Međutim, sada mora vješto plesati, a jedan bi ga pogrešan korak mogao skupo stajati.

S proračunatom je ležernošću otresao pepeo cigare u kositrenu pepeljaru. – Mislim da je Howard shvatio koliko je zastario onaj prvi dokument o punomoći. On je najprije meni na to skrenuo pozornost umjesto da to spomene Maris iz razloga što smo ih večeras naveli. Nije ju želio uznemirivati.

– Zašto to nije meni spomenuo?

– Iz istog razloga, Daniel. – Skrenuo je pogled kao da mu je teško izgovoriti ono što je bio prisiljen reći. – Howard je bio zabrinut nad tvojom reakcijom. Nije želio da stekneš dojam kako te on više ne smatra sposobnim za samostalno donošenje takvih odluka.

– Mi smo bili dobri prijatelji – obrecne se Daniel. – Za Boga miloga, desetljećima smo se otvoreno povjeravali jedan drugome. Šalili smo se na račun slabosti što ih donosi starenje.

– Ovo je nešto više od žaljenja na poneke smetnje i bolove. Howard je shvaćao osjetljivost ovog dokumenta. – Noah je podigao ruku kad je vidio da ga Daniel kani prekinuti. – Samo ti govorim ono što je on meni rekao. Bojao se da ćeš se uvrijediti.

– Da ću pucati u kurira?

Noah je slegnuo ramenima kao da želi reći: Tako nekako. – To je tako osobno, privatno pitanje, pa je Howard mislio kako je bolje da ti netko iz obitelji skrene pozornost na to.

Daniel nešto progundā i otpije gutljaj porta. Ponovo prelista dokument. Zastane i opet pročita određenu klauzulu, a čak i prije nego je nešto rekao, Noah je znao koja je klauzula privukla njegovu pozornost.

– Dok Maris ovo ne potpiše...

– Ja bih imao punomoć. Znam. I ja sam opazio tu pogrešku.

– Zašto bi Howard tako sastavio dokument, a znao je da je to posve u suprotnosti s mojim željama? Nije riječ o tome da nemam povjerenja u tebe, Noah, ali Maris je Matherly Press i obrnuto. Nikad se neće donijeti ili sprovesti neka odluka bez njezina sudjelovanja i odobrenja.

– Naravno. Howard je to znao. Kao i ja. Svi to znaju. Kad sam mu na to ukazao, bilo mu je strašno neugodno i priznao je da je riječ o previdu.

Noah se tiho nasmijao. – Mislim da je to podsvjestan utjecaj njegova naslijeđa iz Starog svijeta. Na Maris je gledao kao na kćer i ženu, a ne kao na izvršnu upraviteljicu multimilijunske kompanije. Veoma ju je volio, kao što znaš, i vjerojatno ju je još uvijek smatrao slatkom djevojčicom koju je običavao ljuljati na koljenu. U svakom slučaju, inzistirao sam da na posljednju stranicu napiše dodatak u kojem stoji da dokument ne vrijedi sve dok ga svi ne potpišemo.

Nadao se da Daniel neće opaziti da se posljednja stranica može odvojiti bez da netko otkrije bilo kakve promjene u dokumentu. To mu je u posljednjem trenutku palo na pamet, premda se trebao ranije sjetiti. Beskrupulozni odvjetnik kojim je prijetio Bancroftu napisao je dodatak. Pravnički je zvučio u redu, ali mu je nedostajao prizvuk otmjenosti što se provlačio kroz ostatak dokumenta. Nadao se da Daniel ni to neće opaziti.

Noah povuče još jedan dim iz cigare, a zatim je ugasi i ostavi u pepeljari. Lagano se udari po bedrima i ustane službeno završavajući svoje uvjeravanje. – Ja sam već prilično umoran. Očito moraš prespavati ovo. Možemo kasnije razgovarati. Jesi li razmislio što želiš za doručak? Ima dovoljno hrane...

– Ne moram prespavati – naglo će Daniel. – Daj da potpišem tu prokletu stvar i završim s tim. Umorio sam se od razgovaranja o tome.

Noah je oklijevao. – Nemoj ništa odlučiti tijekom vikenda, Daniel. Oduzi dokument u grad. Neka ga gospodin Stern pregleda.

– I da time dovedem u pitanje prosudbu mojeg pokojnog prijatelja? Ne. Howardovo samoubojstvo već je izazvalo ružna nagađanja. Neću da ljudi govore kako je izgubio svoje sposobnosti. Gdje je prokleta nalivpero?

– Potpisivanje neće to učiniti legalnim. Mora biti ovjereno. – To je bio još jedan potencijalni problem s očitim rješenjem: odvjetnik u centru grada čija su načela slabija od njegova daha. Nakon što sve to bude sređeno, Noah će se morati pozabaviti njime ili riskirati da ga ucjenjuje. No, to je problem za neki drugi dan.

– Ovjerit ćemo ga kad se vratimo u grad – progundā Daniel. – Ali želim da s tim večeras završimo. Radi vlastitog mira. Inače se neću moći opustiti, niti misliti o doručku ili o bilo čemu drugome. Ne želim da me sutra opterećuje ništa više od toga kako ću staviti mamac na udicu. Dakle, daj mi to prokleta nalivpero.

Noah je izvrsno glumio, premda je to sam zaključio. Nevoljko je izvadio nalivpero i pružio ga Danielu. No prije nego ga je pustio iz ruke, zagledao se u Danielove oči. – Mnogo si popio – zabrinuto reče. – Ništa se neće izgubiti ako pričekamo do...

Daniel istrgne nalivpero iz zetove ruke i načrčka svoj potpis na odgovarajuću crtu.

Večeru na otoku St. Anne nastavili su na verandi nakon što je osa uletjela u blagovaonicu.

Zujeća se prijetnja pojavila niotkuda i sletjela na rub Marisine još neupotrebljavane šalice za kavu. Tiho je ciknula, ne baš u pravom trenutku jer je to uslijedilo odmah nakon Parkerove izjave o seksualnim uslugama.

Sjetivši se uputa savjetnika u ljetnom kampu prije mnogo godina, o tome kako bi se osoba trebala ponašati kad joj zaprijeti kukac, ukočila se na mjestu.

Parker je vidio koji je pravi razlog njezina uzvika te je viknuo: – Mike! Sprej protiv kukaca! Sada!

Mike je dojurio iz kuhinje s limenkom spreja u ruci. Točno je naciljao i osa je umrla mučnom smrću pred očima njih troje koji su mahali pred sobom kako bi rastjerali kemijska isparavanja.

Parker je nagađao da se napast skrivala u cvjetovima na stolu. Mike je tvrdio da bi odavno otkrio osu da se skrivala u cvjetovima magnolije kad ih je donio unutra.

Prije nego je došlo do svađe, Maris je taktično primijetila da je kukac u kuću mogao ući na mnoge načine, a zatim je predložila da deserte odnesu na verandu gdje bi trebalo biti ugodno svježe kad bi Mike uključio ventilatore na stropu, pametno ugrađene tijekom renoviranja kuće. Poslužio je ružičaste deserte u čašama ukrašenima grančicama metvice. Maris je točila kavu na otmjeni način kojemu ju je Maxine naučila te ju je uspjela poslužiti bez zveckanja šalice po tanjurićima.

Parker se namršti na porculansku šalicu. – U ovaj naprstak ne stane ni toliko kave da čovjek može osjetiti njezin okus. Što fali običnoj šalici?

Ni ona ni Mike nisu obraćali pozornost na njegovo gundanje. Maris se zadovoljno njihala na ljuljački na trijemu, slušala noćne zvukove koji su joj bili tako strani kad je prvi put stigla onamo, a sad su joj postali tako poznati.

– O čemu razmišljaš? – upita Parker.

– Pitala sam se hoću li se ikad ponovno naviknuti na zvukove prometa na ulicama Manhattana. Privikla sam se na glasanje cvrčaka i žaba.

Mike je prazno posuđe složio na pladanj i odnio ga u kuću.

Čim se Mike dovoljno udaljio, Parker upita: – Kaniš li nas uskoro napustiti?

Ventilatori su mu lagano puhali u kosu. Svjetlost što je dopirala kroz prozore obasjavala mu je samo jednu stranu lica, a druga je ostala u sjenkama. Maris mu uopće nije vidjela oči, a nije mogla proniknuti njegov izraz lica.

– Morat ću jednom otići – tiho je odgovorila. – Kad bude gotov prvi rukopis Zavisti i više ti ne budem potrebna.

– To su dvije posve različite stvari, Maris. Njegov je glas opet izazvao nemir u njoj. Ulazna su vrata zaškripala dobrodošlim zvukom kad im se Mike pridružio i opet napunio šalice kavom, ovaj put pružajući Parkeru veću šalicu. Kad je sjeo na stolicu za ljuljanje, opasno je zastenjala te su se svi nasmijali.

– Nadam se da će ta starudija izdržati – primijeti Parker.

– Govoriš li o meni ili o stolici? – dobroćudno upita Mike.

– Ja se ne usuđujem sjesti onamo – reče Maris tapšajući se po truhu. – Previše obilna večera.

– Bilo je izvrsno, Mike – reče Parker. – Hvala.

– Nema na čemu. – Polako je umiješao kocku šećera u kavu. – Za završetak ove večeri potrebna nam je dobra priča.

– Hmm. Kad bismo barem poznavali nekoga tko zna pričati. – Maris tobože plaho pogleda Parkera.

Iskrivio je lice u grimasu i zastenjao, ali mu je godila njihova radoznalost. Isprepleo je prste i okrenuo ih s dlanovima prema van, a zatim ih je ispružio iznad glave i dobro se protegnuo. – Dobro, dobro, ne mogu se boriti protiv oboje. Gdje ste stali?

– Pošli su na plažu i ispili bocu viskija – reče Maris živo se sjećajući prizora.

– Ja još uvijek ne razumijem zašto se moraju tako vulgarno izražavati.

Parker se namršti na Mikea i kretnjom pozove Maris neka nastavi.

– Todd je optužio Roarka da nije iskren kad je riječ o kritikama što ih prima od svojeg profesora.

– Jesi li pročitala dio u kojem se Roark razbjesni? – upita Parker.

– Da, i njegov je bijes bio opravdan. Nikad Toddu nije dao razloga za nepovjerenje.

– S druge strane, Todd je njega često preveo žednog preko vode – primijeti Mike.

– A posljednje je ono s Mary Catherine. Mislim da moram dodati još jedan prizor s njom – reče Parker gotovo za sebe. – Možda će Roarku reći da je pobacila Toddovo dijete.

– Mislila sam da si odlučio prepustiti čitatelju da sam izvuče zaključak.

– Jesam. Ali mogao bih se predomisli. To bi pojačalo neprijateljstvo koje je sve naglašenije između Roarka i Todda. Što ako... – trenutak je razmislio, a potom nastavi: – Što ako Todd jednostavno odbaci Mary Catherine? Izbjegava je. Čak se žali Roarku da je ona prava napast, pijavica, tako nekako.

– U međuvremenu, ona se povjerava Roarku. Priznaje da je izgubila Toddovo dijete te da se zaljubila u njega i tako dalje. Roark je voli kao prijateljicu, a one je noći počistio Toddov nered, doslovce, pa mu doista smeta način na koji se Todd ponaša prema njoj.

– Hoće li Todd ikad saznati za dijete? – upita Maris.

– Ne, mislim da neće. Mary Catherine ne želi da on zna, a Roark neće izdati njezino povjerenje time da mu kaže.

– Rekla sam ti da je taj momak častan.

– Ne brzaj – tiho će Parker. – Nije li ti se učinilo da se previše bunio kad ga je Todd optužio da nije posve iskren kad je riječ o Hadleyjevim kritikama?

Maris polako kimne. – Sad kad razmišljam o tome... Jesu li bile bolje nego što je rekao?

Parker iz džepa izvuče nekoliko listova presavijenog papira. – Ovo sam napisao malo prije nego što sam za danas završio s radom.

Posegnula je za stranicama, ali je Mike predložio neka ih Parker glasno pročita.

– Želiš li to? – Parker upita Maris.

– Svakako. Molim te.

27. poglavlje

Parker je raširio listove rukopisa i podigao ih prema svjetlu.

– "Dragi gospodine Slade, u vašem posljednjem pismu naveli ste da sljedeće poštanske pošiljke želite primati u nedavno unajmljenom poštanskom pretincu, a ne na vašoj adresi. Budući da je to meni svejedno, mogu jedino pretpostaviti da vaš zahtjev potječe od vaše nespecificirane želje da ugodite sebi."

Parker se naceri. – Dobri Bože. Blagolagoljiv stari gad, nije li?

– Pa, on ipak poučava kreativno pisanje – reče Maris. – Čovjek očekuje da bude rječit.

– Rječit je jedno, ali ovo je pretjerivanje.

Parker poprijeko pogleda Mikea. – Hvala, Mike, na toj neželjenoj i netaktičnoj primjedbi.

– Ti si prvi kritizirao.

– Ja smijem. Ja sam autor.

Maris priguši smijeh. – Možda bi to trebao malo smanjiti, Parker. Samo malo.

– U redu. Nema problema. S druge strane, samo radi rasprave, Hadleyjeva je rječitost u skladu s njegovom osobnošću. Sjetite se da on potječe iz stare i ugledne južnjačke obitelji. Imali su više uštogljenog ponosa nego novca i živjeli su daleko iznad svojih mogućnosti. Sablje Konfederacije izložene u salonu. Matrijarh čiji je "lijek za glavobolju" sladna kaša za viski. Čaknuta teta usidjelica, čitaj: razdjevičena i napuštena, koja živi na tavanu, miriši po gardenijama i ne želi jesti nekuhano voće.

– Sjećam se da sam čitala o tim živopisnim pojedinostima – reče Maris.

– Moji baka i djed imali su prijatelje slične ovome kako je opisana Hadleyjeva obitelj – reče joj Parker.

– Sjećam se da su se izražavali kičeno i pretjerano. Maris pogledom potraži Mikeov savjet. – Oslanjam se na tvoje superiorno poznavanje južnjačke kulture i naslijeđa. Je li previše?

– Kao i obično, on pretjeruje – odgovori stariji čovjek.

– Ali u tome svakako postoji element istine. Ako zagrebeš po površini neke južnjačke obitelji koja postoji niz generacija, naći ćeš barem jednog svećenika, jednog luđaka, jednog odmetnika te alkohola dovoljno za cijelu vojsku.

Nasmijavši se, Maris se opet okrene Parkeru. – Nastavi čitati pismo.

Našao je mjesto gdje je stao.

– "Kad se odnos jednom uspostavi na određenim temeljima, veoma je teško uništiti te temelje i iznova ih izgraditi prema drukčijim specifikacijama, bez da se usput ne uništi i prvobitan odnos."

– Izgubio si me – reče Mike. – O čemu on to govori?

– Složio sam se da ću to prepraviti, zar ne? – reče Parker, razdražen upadicom. Prešao je prstom niz nekoliko redaka teksta. – U sažetku kaže da su počeli kao profesor i student. Kaže da je teško prekinuti naviku profesorskog ophođenja prema Roarku, teško ne držati predavanje ili poučavati, a umjesto toga mu davati savjete kao sebi ravnom. – Pogleda Mikea.

– Jesi li shvatio?

– Hvala.

– U redu, dalje... "Premda ja nisam vama ravan, gospodine Slade. Vaše je pisanje nadmašilo moju sposobnost da ga kritički procjenjujem. Zaslužuje procjenu stručniju od moje, premda ne biste mogli naći nekoga tko bi više cijenio vašu darovitost."

– Nastavlja u istom tonu priznajući da je i sam želio pisati prije nego je bio prisiljen prihvatiti činjenicu da nije nadaren za to. Kaže da je njegov zadatak poučavati, upućivati, nadahnjivati i tako dalje.

Okrenuo je stranicu.

– "Rijetko se nekome mojih ograničenih sposobnosti pruža prilika raditi s nekim darovitim poput vas. Smatram privilegijom što mogu biti svjedokom razvoja velikog američkog romanopisca jer vjerujem da ćete na koncu upravo to postati."

Parker podigne kažiprst stavljajući im do znanja da dolazi bitan odlomak. – "Vaše pisanje uvelike nadmašuje nastojanja bilo kojeg drugog studenta u prošlosti ili sadašnjosti uključujući i vašeg prijatelja Todda Graysona. Napisao je privlačnu priču s nekoliko zanimljivih likova, osobito glavnim likom. Međutim, njegovom pisanju nedostaje emocionalna dubina, srce kojim odzvanja vaš rad. Uopće ne sumnjam da će naći izdavača. Sposoban je stvoriti tehnički korektan rukopis u koji će usaditi sve naučene elemente romana."

– "No, to ne mora značiti da on dobro piše."

– "Studente mogu naučiti osnovama pisanja, upoznati ih s pravilima, kao i s piscima koji su svladali te tehnike, ali samo Bog dijeli darovitost. Tu osobinu koju se ne može definirati niti uhvatiti, nitko ne može naučiti niti steći na neki drugi način, bez obzira koliko je netko silno želi i traži. Tu sam žalosnu istinu naučio iz vlastitog žalosnog iskustva. Da se darovitost može steći, ja bih pisao vlastite romane."

– "Zahvalite bogu kojemu se molite, gospodine Slade, jer vi ste blagoslovljeni tom čarolijom. Rođeni ste s rijetkom i divnom sposobnošću. Vaš prijatelj nije bio te sreće. Bojim se da će takva raspodjela darovitosti na koncu izazvati raskid vašeg prijateljstva."

– "Tijekom svojeg statusa sveučilišnog profesora promatrao sam tisuće mladih muškaraca i žena. Zbog tako golemog iskustva s ljudima iz različitih područja, smatram da mogu uspješno procijeniti karakter. U najmanju ruku, ja sam pronicav promatrač."

– "Svima su nam zajedničke neke ljudske karakteristike. Manifestacija tih karakteristika ovisi o okolnostima. Svi privremeno pokazuju strah, sreću, frustriranost i tako dalje."

– "Druge su osobine jedinstvene za pojedince. One definiraju osobu i njezin karakter. Među tim osobinama su divljenja vrijedni primjeri poniznosti, velikodušnosti, hrabrosti."

– "Nažalost, postoje i suprotni primjeri, a to su ljubomora, pohlepa, zavist. Osobe kojima vlada jedna od tih osobina obično je prikrivaju šarmom, u čemu je većina veoma uspješna jer uz tu osobinu neminovno dolazi i lukavost koja im pomaže da je prikriju."

– "Unatoč tome, osobina živi i sazrijeva u njima, neprimjetno poput jegulje u špilji, čeka, uvijek iščekuje trenutke kad može udariti bilo što i bilo koga tko predstavlja opasnost."

– "Ne želim loše govoriti o vašem prijatelju. Rado bih mislio da me je sasvim iznevjerio moj barometar za poštenje te da sam posve u krivu kad je riječ o onome što ga motivira."

– "No, sjećam se makinacija gospodina Graysona zbog kojih ste vi zakasnili na važan sastanak sa mnom. Otvoreno rečeno, to je bio prljav trik prožet pakošću. Iskreno, čudi me da je prijateljstvo preživjelo taj događaj. Vaša je zasluga što jest. Mislim da gospodin Grayson ne posjeduje sposobnost takvog opraštanja, što je još jedna velika razlika između vas dvojice."

– "Nije mi ni na kraj pameti da vam biram prijatelje. Ne bih želio tu odgovornost čak ni kad biste mi ukazali takvo povjerenje. No, zaključit ću jednim izrazom što sam ga običavao čuti na kampusu. To je suvremeni idiom koji uopće ne služi na čast engleskom jeziku, ali se u ovom slučaju čini prikladnim: Glavu gore."

– "S nestrpljenjem očekujem vaš sljedeći rukopis. U svojim popratnim pismima uvijek se ispričavate što mi oduzimate vrijeme i zahvaljujete mi na pomnom proučavanju vašeg rada. Gospodine Slade, jedno vam mora biti jasno: to je privilegija, a ne nametanje. Srdačan pozdrav, profesor Hadley."

Parker ponovno savije stranice i vrati ih u džep. Trenutak su svi šutjeli. Maris se osjećala opčinjenom njegovim riječima i tonom glasa dok ih je čitao. Oslobodila se blage omamljenosti i lagano se zanijhala.

– Dakle, Todd je imao pravo. Hadleyjeve kritike Roarkova rada bile su bolje od onih što ih je on primio.

Parker kimne. – A Roark u tome nije bio iskren.

– Mislim da to nije važno.

Okrenuo se prema njoj i žestinom pogleda natjerao da nastavi misao.

– Todd ne bi dobro podnio da je Roark rekao: "Dobro si pogodio. Hadley misli da si ti piskaralo ograničene darovitosti, a istodobno vjeruje da ja imam potencijala da postanem idući Steinbeck."

Mike se složio. – Da mu je Roark ondje na plaži rekao istinu, Todd bi ondje i tada okončao njihovo prijateljstvo. Tvoja bi priča završila. Kraj.

Parker nešto progundā.

Činilo se da je čitanje rukopisa pokvarilo njegovo raspoloženje, premda Maris nije mogla shvatiti zašto je tako. Sadržaj je očito opčinio nju i Mikea. Pismo je bilo mudar način nastavljanja priče bez oslanjanja isključivo na pričanje. Budući da se sviđjelo i njoj i Mikeu, nije mogla objasniti njegovu mrzovolju. – Što te muči, Parker?

– Roark bi trebao biti dobar momak, zar ne? On je janje u svemu tome.

– Pretpostavljam da se i tako može na to gledati.

– Ne smeta ti što je prevario svojeg prijatelja?

– Nije imao zlih namjera. To je učinio iz ljubaznosti. Pokušavao je poštedjeti Todda od onoga što je Hadley nazvao "žalosnom istinom" jer je znao da bi ga to porazilo. Todd jednostavno nije bio nadaren kao Roark. Roark je možda od početka osjećao da Toddu nedostaje...

Pucnula je prstima. – Ne, znao je. Nije li tako? Naravno, znao je da je on bolji. Morao je znati. Zašto bi inače unajmio poštanski pretinac kako pošta ne bi stizala u stan? Bojao se da će Todd naići na neku od Hadleyjevih blistavih kritika njegova rada.

– Ništa ti nije promaknulo – reče Parker, a njegovo se raspoloženje popravilo. – Sad zaboravi da to znaš.

– Zašto?

– Jer to postaje bitno u narednim poglavljima.

– Spominjanje poštanskog pretinca bilo je samo nagovještaj?

Zagonetno se nasmiješio.

– Todd zaustavlja jedno od pisama, točno? – nagađala je. – Možda čak i ovo pismo jer ovo bi moglo najviše nauditi prijateljstvu. Jasno govori o razlikama u njihovim sposobnostima i karakterima. Todd... ovaj, da vidimo, posuđuje traperice ili tako nešto, možda bez da pita Roarka te pronalazi pismo u džepu.

– Hvala. Još nisam smislio kako će ga se dočepati. Ovo je prilično dobro.

Ozarila se. – Todd čita pismo. Ne može vjerovati vlastitim očima. Ostvaruju se njegove tajne bojazni. Roark je bolji od njega. Zato je pokušao sabotirati Roarka kad je imao sastanak s profesorom Hadleyjem. To mu nije uspjelo. Zapravo, osvetilo mu se. Hadley ga je prozreo.

Štoviše, Roark je dobio Hadleyjeve pohvale. Dvostruki poraz za Todda. Reagira tako da... kako?

– Ti mi reci.

Koncentrirala se nesvjesno grickajući kut usne. – Kanila sam reći da će ga to uništiti, ali kad bolje promislim, to ne bi bilo u skladu s njegovom osobnošću. – Odmahnula je glavom. – Ne, previše je samoljubiv da bi dopustio sveučilišnom profesoru da uništi njegovu ambicioznost. Mislim da će pobjesnjeti. Postat će mahnit od bijesa. – Svoje je šake pretvorila u pandže i podigla ih uz glavu. – Eksplozivan, vulkanski gnjev.

– Kako će kontrolirati taj bijes, Maris?

– Suočiti će Roarka s tim pismom.

– Ne, neće.

– Parker – tiho ubaci Mike.

– Nije dovoljno iskren da pođe tim putem. On...

– Parker – ponovi Mike.

– On čeka. On...

– Parker.

– On...

– Parker!

– Prokletstvo, Mike! Što je?

Okomio se na starijeg čovjeka, ali Mike se nije lecnuo od njegova gnjevnog pogleda. Zapravo, uzvratio mu je na isti način. Zrak je bio nabijen električnošću, kao tog jutra u kuhinji. Oba su puta telegrafski razmjenjivali misli što ih Maris nije znala protumačiti.

Parker je prvi popustio. Zatvorio je oči i protrljao čelo. – Žao mi je, Mike. Oprosti. Zanimjala me je misao.

– U redu je. Znam da mrziš ometanja kad se zaneseš.

– Večera je bila izvrsna.

– To si već rekao.

– Oh. Da. Tako je. Pa, još jednom, hvala.

– Nema na čemu. Drago mi je da ti je prijala. – Mike ustane i podigne srebrni pladanj na kojem se nalazio prazan vrč i šalice za kavu. – Prije nego me komarci izbodu, mislim da ću ući.

– Dobra ideja. Laku noć.

– Laku noć, Mike – reče Maris.

Mike se na vratima okrene i reče Parkeru: – Želiš li da pričekam i pomognem...

– Ne, ne. Snaći ću se večeras. Pođi spavati.

Stariji je čovjek oklijevao, pogledao Maris, a zatim je kimnuo i pošao unutra.

Kad su ostali sami, Maris bespomoćno podigne ruke. – Objasni mi ovo što se upravo dogodilo.

– Kada?

– Upravo sada. Između tebe i Mikea.

– Ništa.

– Parker – tiho je uzviknula. Nedužno je trepnuo. – Ništa.

Zurila je u njega, ali nije popustio. Razdražena jer su je posve izbacili, ustala je s njihaljke. – Dobro. Igrajte se riječima. Ali bez mene. Laku noć.

– Nemoj otići bijesna.

– Onda nemoj tako razgovarati sa mnom. Mrzim kad se netko prema meni ponaša uslužno.

Prstima je prešao preko lica. – Imaš pravo. Ispričavam se. – Udahnuo je vlažan zrak, okrenuo glavu i zagledao se prema nizu hrastova.

– To je ta... ta stvar između Mikea i mene. Katkad vidi kako me preplavljuje mrak. Pretpostavljam da ga to plaši. Boji se da ću ponovno pasti u onaj ponor. Naglo me povuče natrag prije nego previše utonem.

Okrene se i pogleda je. – Tako nekako.

– Hvala.

Nekoliko su se trenutaka samo gledali, a tada se on iskrivljeno nasmiješio. – Večeras je bilo uzbudljivo.

– Tako je. Ali ne bih mijenjala niti jedan trenutak. Ispružio je ruku, prstima joj obavio zapešće i povukao je. Prišla mu je bliže, ali ne dovoljno blizu da bi bio zadovoljan. Obujmio ju je rukom oko struka i privukao je bliže. Drugu joj je ruku stavio oko vrata i povukao je dolje kako bi je poljubio. Stavila mu je dlanove na tvrde obraze. Njihova su se usta stopila u deliriju čežnje. Kad su se napokon razdvojili, pritisnuo je lice uz njezin mekani trbuh. – Cijelog sam dana žudio za time.

– Bilo je trenutaka kad sam mislila da si zaboravio na ono sinoć.

Kratko se i promuklo nasmijao. – Nema šanse.

Glavom joj je dotaknuo dojke kroz svilenu tkaninu njezine haljine. Njegov vlažan dah dopirao joj je do kože. Šakama je obujmio njezinu stražnjicu i čvršće priljubio lice uz nju.

Zavukavši mu prste u kosu, ona uzdahne: – Ah, Parker, molim te.

– Da. Što god želiš. Samo reci.

– Ja... ovaj... – Što?

– Ne mogu to činiti.

– Možeš. Jesi. Sinoć. Sjećaš se? – Jedna je ruka našla nagu kožu ispod suknje, toplinu između njezinih bedara.

Osjetila je malaksalost u koljenima, ali je odgurnula njegovu ruku i odmaknula se. – Ne mogu. Ne smijemo.

Udahnuo je i trepnuo kako bi je jasnije vidio. – Zašto ne?

Polizala je usne, osjetivši njegov okus. – Zabrinuta sam zbog oca.

– Zbog oca? – Činilo se da ne razumije tu riječ. – Zbog oca? Bojiš se da ne bi odobravao? Da bi me proganjao sa sačmaricom? Što?

Nasmiješila se i odmahнула glavom. – Ne, ništa tome slično. Cijeli dan pokušavam doprijeti do njega.

Na brzinu mu je nabrojila svoje pokušaje. – Na koncu sam, malo prije večere, uspjela naći Maxine u kući njezine sestre. Boravi kod nje kad ima slobodan dan. Što se rijetko događa.

– U svakom slučaju, rekla mi je da je za vikend otišao u našu kuću na selu, u zapadnom dijelu Massachusettsa. On i Noah. Zahtijevali su da ona ostane u gradu. Željeli su poći sami.

– Pa? Odrasli su. Kakve veze ima njihov odlazak iz New Yorka preko vikenda s našim maženjem ovdje na verandi?

– Nikakve. Izravno.

– Onda ne shvaćam.

– Maxine uvijek pomno pazi na tatu. Poput kvočke. Ne bih bila zabrinuta da je ona s njim. Ne sviđa mi se pomisao da je sam.

– Nije sam.

Ne, sam je s Noahom.

Ono što Parkeru nije rekla bila je činjenica da je Noah uvjeravao Maxine da je Maris bila svjesna njihovih planova za vikend, da ih je odobravala. Odana se domaćica veoma uzrujala kad je saznala da Maris o tome ništa ne zna. – Zašto me je gospodin Reed prevario?

Doista, zašto?

Maxine joj je tada rekla da je Daniel na doručku imao gosta.

– Koga?

– Ne znam. – Objasnila je kako ju je poslao po kruh. – Mislim da je gospodin Matherly izmislio razlog da me makne iz kuće. Kad sam se vratila, on je prao suđe.

– Prao je suđe?

– Nije želio da znam kako su upotrijebljena dva pribora. Kad sam ga pitala o tome, postao je defenzivan i rekao da je to njegovo posuđe te da može upotrijebiti deset pribora ako to želi. Sve su to bile besmislice, Maris. Kasnije se ispričao. Važno je da je netko sigurno bio u kući dok sam ja izbivala, a on nije želio da netko zna za to.

– Je li se doimao uzrujanim?

– Ne. Zapravo, bio je veoma dobro raspoložen i jedva je čekao da krenu kad je gospodin Reed došao po njega.

– Onda se sigurno bez potrebe zabrinjavamo. Maris se nadala da njezine riječi tjeskobnoj domaćici djeluju iskreno. Njezinim vlastitim ušima zvučale su šuplje, čak i sada, dok ih je ponavljala Parkeru. – Laknulo mi je kad sam saznala gdje je i sigurna sam da je dobro. No, bolje ću se osjećati nakon što budem razgovarala s njim.

– Jesi li ga pokušala dobiti u kući na selu?

– Linija je satima bila zauzeta. Premda nisam željela razgovarati s Noahom, pokušala sam zvati čak i njegov mobitel. Također je bio zauzet pa sam ostavila poruku i tvoj telefonski broj. Nadam se da ti to ne smeta.

– Ukoliko nisi dala moje ime.

– Naravno da nisam. Ali ionako nije važno. Nitko nije zvao. Moram provjeriti svoj mobitel, pogledati ima li koja poruka.

- Pomalo je čudno. – Što?
- Da je tvoj tata pristao provesti vikend s mužem s kojim si se posvađala.
- Tata ne zna da smo se posvađali. – Pokazao je očekivano iznenađenje. – Pretpostavljam da sam mu odmah trebala reći, ali nikad nisam našla pravi trenutak. Željela sam izabrati trenutak kad će ga to najmanje pogoditi.
- Misliš li da mu Noah tijekom vikenda kani povjeriti lošu vijest?
- Najprije sam to pomislila – reče Maris. – Ili da možda zamoli tatu da intervenira u njegovu korist. Mora zaštititi svoj položaj u Matherly Pressu. Ako je to razlog iz kojeg se sa mnom oženio, iz tog će razloga također željeti spriječiti развод.
- Bi li tvoj otac intervenirao u Noahovu korist?
- Ni slučajno. Zna da nisam bila sretna. Samo što ne zna do koje mjere. – Spustivši glas, ona reče: – Sve dok nisam došla na otok St. Anne i upoznala tebe, ni ja nisam znala koliko sam bila nesretna.
- Zastenjao je. – Nemoj me tako gledati, Maris.
- Kako?
- Zamagljenih očiju. Zapravo, bolje da nestaneš prije nego odlučim da neću biti tako ljubazan i pun razumijevanja. Potratili smo još jednu savršeno dobru erekciju.
- Vulgaran si. Baš kao što je Mike rekao. – Smijući se zagladila mu je rukom kosu. – Ovo je bila lijepa večer.
- Mogla je biti još ljepša – promrmljao je.
- Žao mi je. – Sagnula se i nježno mu poljubila usne. – Lijepo spavaj.
- O, da, kao beba. Uspaljena mala beba.
- Ako te to može utješiti, Parker... – Što?
- Mogu. Jesam. Sinoć. I sjećam se.

28. poglavlje

Na Marisinu mobitelu nije bilo poruka. Pokušala je nazvati Noaha, ali ju je snimljeni glas obavijestio da broj nije dostupan. Užasno zabrinuta, nazvala je broj seoske kuće. Daniel se javio kad je telefon drugi put zazvonio. Laknulo joj je, ali je njezin pozdrav zvučio poput prijekora. – Tata, gdje si bio? – Maločas sam bio u kupaonici. Jesam li zaboravio pitati dopuštenje? – Oprosti. Nisam se željela okomiti na tebe. Samo što cijeli dan pokušavam doprijeti do tebe. Nisam znala da si otišao na selo sve dok nisam razgovarala s Maxine. Otad sam neprestano nazivala. – Telefon je sada prvi put zazvonio. Baš prije nego sam pošao gore u krevet, opazio sam da telefonska slušalica u kuhinji nije dobro namještena. Očito je Noah nije pravilno vratio na aparat nakon što je nazvao prodavaonicu i tražio da nam dostave namirnice. Vjerojatnije ju je namjerno ostavio tako, svjestan da će ona željeti razgovarati s ocem. Znao je da će poludjeti od brige ako ne bude mogla doprijeti do njega. Je li to Noahov podli način

kažnjavanja jer ga je napustila? Neobično je kako sada može vidjeti njegovu pravu narav. Zašto je godinama bila slijepa za to? Zbog knjige, pomislila je prezirući svoju naivnost. Pa, više nije naivna. Željela je da on ode, da nestane iz njihovih života. Više niti jedan dan ne može podnijeti da on bude član njihove obitelji. Zašto ocu ne bi odmah rekla za raspad njihova braka?

Srećom, pribrala se prije nego što je nagonski djelovala.

Kao prvo, to bi iziskivalo dugotrajan razgovor, a u Massachussettsu je jednako kasno kao i na otoku St. Anne. Drugo, to je razgovor što ga treba voditi licem u lice, pogotovo zato jer nije riječ samo o njihovim osobnim životima, već i o poslovnim interesima.

Zasad potiskujući u stranu svoje probleme s Noahom, pitala je Daniela osjeća li se dobro.

– Zašto se ne bih dobro osjećao?

– Budući da te nisam mogla dobiti na telefon, svašta mi je padalo na pamet.

– Ništa dobro, kladim se. Onako kako sam ja nekoć brinuo kad bi ti stigla kući s deset minuta zakašnjenja.

– Zar su se naše uloge promijenile, tata?

– Ni slučajno. Još uvijek brinem ako kasniš deset minuta. Ali budi uvjeren da sam proveo veoma ugodan dan.

Koji je počeo zagonetnim gostom na doručku. Željela ga je pitati o tome, ali to nije mogla učiniti bez da mu otkrije da je Maxine pričala o njemu. Nadala se da će joj sam reći. – Što si radio da ti je dan bio tako ugodan?

– Ništa posebno, a to je najljepše u svemu.

– Je li kuća bila u redu kad si stigao onamo?

– Savršeno.

– Kamo ste pošli na večeru? Kod Harryja, ili na neko drugo mjesto?

– Jeli smo kod kuće. Mislio sam da ti je Noah to rekao.

– Kada?

– Kad si danas poslije podne nazvala. Sišao sam u prizemlje baš kad je on spuštao slušalicu.

Otvorila je usta, ali ništa nije rekla. Noah mu je lagao. Daniel je očito uhvatio kraj telefonskog razgovora, a Noah se pretvarao da razgovara s njom. Proklet bio!

– Možda je spomenuo, ali sam ja zaboravila.

– To me ne čudi – rekao je. Čini se da nije opazio bijes u njezinu glasu. – Imaš mnogo toga na umu. Kako napreduje knjiga?

– Zapravo, sjajno. Priča se doista zakuhala. Čudesno je gledati kako radi piščev um. Nikad nisam do te mjere sudjelovala u kreativnom procesu i doista me fascinira.

– Čujem ti po glasu da uživaš.

– Veoma.

– A autor? Još uvijek je čangrizavac?

– Ili postaje bolji ili sam ja već navikla na njega. Ne znam koje od toga.

– Vjerojatno pomalo od jednog i drugog.

– Vjerojatno.

Maris je osjetila kako oklijeva. Potom reče: – Drago mi je da si poslušala svoj instinkt i vratila se kako bi radila s njim.

– I meni je drago, tata. To je bila pravilna odluka. Sigurna sam da jest.

– Sretna si ondje? S poslom? Sa svime?

– Da. Veoma – tiho će Maris.

– Dobro. Zaslužiš to, Maris.

Kad bi ih netko slušao, razgovor bi mu se činio sasvim običnim. No, s obzirom na onaj što su ga vodili malo prije njezina odlaska iz New Yorka, ona je znala da joj otac kaže više od onoga što govori.

Znao je da nije sretna s Noahom i njihovim brakom. Ne bi se čudila da zna za Noahovu nevjeru. Daniel Matherly je poznat po svojoj sposobnosti otkrivanja tajni. Tijekom njihova posljednjeg susreta nije baš skrivala svoje osjećaje prema Parkeru. Bez da ga je navela po imenu, neprestano je pričala o njemu s nezadrživim uzbuđenjem nekoga tko se zaljubljuje.

Ovaj zaobilazni razgovor bio je tatin način da joj stavi do znanja kako odobrava njezino ponašanje.

Progutala je emocije koje su je gušile. – Osjećala sam potrebu čuti tvoj glas, tata.

– I meni godi kad čujem tvoj.

– Oprosti što sam ti tako kasno smetala.

– Ti mi nikad ne bi mogla smetati, ali u svakom slučaju, nisam spavao.

– Sutra ću te ponovno nazvati. Ne, čekaj.

S obzirom na laži što ih je Noah danas izgovorio, želudac joj se okretao od pomisli da je on s njezinim ocem te da će s njim provesti ostatak vikenda kao odani zet. Vjerojatno je kanio doprijeti do Danielove dobre strane. Možda mu se kani povjeriti i namamiti ga na svoju stranu prije nego mu Maris kaže za raspad braka.

Neće, ako ona tu nešto može učiniti.

– Tata, voljela bih da Maxine sutra dođe onamo. Silno želi poći na selo i vidjeti ljetno cvijeće u punom cvatu. Imaš li nešto protiv?

– Cvijeće... – Skeptično je progundala stavljajući joj do znanja da je našla prozirniju ispriku. – Imao sam samo jedan dan mira od nje. Ali – uzdahnuo je – ako ćeš se tada bolje osjećati...

– Bolje bih se osjećala. Nazvat ću je rano ujutro. – Umirivala ju je spoznaja da će Maxine sve ostaviti i odmah poći. Mogla bi onamo stići prije podneva. – Nazovi me kad ona stigne kako bih znala da je dobro putovala.

– U redu, dušo. Nazvat ću te sutra. I, Maris? – Da.

– Maksimalno iskoristi vrijeme što ga ondje provodiš. Nemoj se odreći sreće što ti je donosi boravak ondje. Nemoj ni o čemu brinuti. Slušaš li svog starog oca? Sve će na kraju dobro ispasti. Vjeruješ li mi, dušo?

– Uvijek ti vjerujem. – Naslonila je obraz na maleni telefon, poželjevši da je to njegova izabrana ruka. – Laku noć, tata. Volim te.

– I ja tebe volim.

Parkerov je krevet bio čudovišan. Nije bio širok poput bračnoga, ali ono što mu je nedostajalo u širini, nadoknađivao je visinom. Uzglavlje je bilo visoko i izrezbareno, od staroga drva s kojeg se odražavala svjetlost lampe na noćnom ormariću.

Stajao je na sagu koji se doimao poput autentičnog Aubussona. Ventilator na stropu bio je poput onih što ih je Maris dotad vidjela jedino u filmovima. Mjedena je šipka visjela vodoravno dva metra ispod visokog stropa. Na oba kraja šipke nalazila se osovina koja je polako okretala papirnate lopatice.

Na tri visoka prozora nije bilo draperija, već samo škure obojene u bijelo, što je bio ukusan kontrast zidovima boje karamela i tamnom drvenom podu. Uz jedan se zid nalazio masivan ormar ukrašen jednakim rezbarijama kao i uzglavlje kreveta. Očito se u njemu nalazila sva njegova odjeća jer nije bilo drugog ugrađenog ormara.

Televizor i videorekorder, smješteni u ormariću uza zid nasuprot krevetu, bili su jedino suvremeno u sobi ako se izuzmu invalidska kolica parkirana ispred noćnog ormarića. Nije bilo nikakvih drugih pomagala što bi ih čovjek očekivao u spavaćoj sobi invalida, ali to ju nije previše iznenadilo. Vidjela ga je kako ulazi i izlazi iz vozila.

Parker je bio naslonjen na uzglavlje. Čitao je kad se Maris pojavila na vratima. Polako je spustio knjigu u krilo. – Zdravo. Jesi li se izgubila?

Nervozno se nasmijala, pomalo bez daha. – Zgodan pokušaj, ali mislim da si me očekivao.

– Nadao sam se. Čak sam se i pomolio.

– Onda je u redu ako uđem?

– Šališ se?

– Mislila sam da će možda... hoće li Mike...

– Neće ako zaključaš vrata.

Otkako je ušla u sobu, držala je ruke na leđima. Pipajući je potražila kvaku i pritisnula dugme za zaključavanje kako bi im osigurala privatnost. Zadržavši ruke na leđima, prišla je krevetu.

Polirane daske na podu doimale su se hladnima pod njezinim bosim nogama. Kratka spavaćica nije bila teža od zraka uz njezinu kožu, a prema načinu na koji ju je Parker promatrao dok mu je prilazila, znala je da je opazio kako je lagana.

Pomaknula je ruke naprijed. – Donijela sam ti darove. Dva, točnije rečeno.

Prvi je bio obična čaša za vodu iz kolibe za goste. Pružila mu je čašu. Uzeo ju je i podigao, nekoliko sekundi je promatrao, a zatim se nasmijao kad je unutra vidio treperave svijetleće točkice. – Svjetleći kukci.

– Sama sam ih uhvatila – ponosno će Maris. – Vidjela sam ih kroz prozor dok sam se odijevala za večeru i pojurila za njima.

Pobrinula se da ne pobjegnu time što je čašu pokrila plastičnom folijom, a tada ju je probušila kako bi krijesnicama osigurala dulji život.

Kad je podigao pogled prema njoj, oči su mu blistale. – Ovo je krasan dar. Hvala ti.

– Nema na čemu. Hoću li? – Uzela ih je iz njegove ruke i spustila na noćni ormarić.

– Koji je drugi? – Pokazao je knjigu što ju je sada stiskala na prsima. – Hoćeš li mi pročitati priču prije spavanja?

– Tako nekako.

– Pitao sam se zašto nosiš naočale.

– Izvadila sam leće. – Pokazala je glavom prema praznoj strani kreveta i pitala: – Smijem li?

– Samo izvoli.

Zaobišla je krevet i popela se, a zatim je sklupčala noge i sjela na pete gledajući ga. – Već čitaš priču za laku noć.

Zatvorio je knjigu što mu je ležala u krilu i odložio je na noćni ormarić. – Radije bih čuo tvoju. – Okrenula je knjigu prema njemu kako bi vidio naslov napisan zlatnim slovima na zelenim platnenim koricama. – Grass Widow – pročitao je smiješeći se.

– Roman mojeg omiljenog pisca.

– Što, zar on?

– Nema potrebe za lažnom skromnošću.

– Ali ti imaš visoke standarde, gospođo Matherly. Teško ti je prodati knjigu. Što ti se sviđa u ovom romanu?

Nije joj promaknula činjenica da je upotrijebio njezino djevojačko prezime, ali nije prekinula njihovu igru spominjanjem toga. Otvorila je knjigu. – Pa, posebno mi se sviđa prizor u kojem Deck Cayton, naočit, seksi, drzak, ali šarmantan junak, koristi igru kartama kako bi dobio informacije od cure.

– Frenchy.

– Svejedno. To je provokativan i uzbudljiv prizor.

– Čitatelji su doista mislili da jest. Kritičari također. Skupila je usne i namrštila se. – Međutim...

– Uh. Sada slijedi ono pravo.

– U prizoru postoji nekoliko upitnih točaka.

– Tipična urednica – rekao je ispod glasa. – Uza svaki kompliment postoji i kritika.

– Gledaj, gospodine Evans, ako te ne zanimaju te točke...

– Ne, ne. Doista me zanimaju, te tvoje uzdignute točke. – Spustio je pogled na njezine dojke.

– Prihvatit ću ih kao muškarac. – Zavukao je jednu ruku ispod glave i samodopadno joj se nasmiješio. – To je bila metafora.

– Shvatila sam – suho će Maris. – Hoću li nastaviti?

– Molim te. Daj mi jedan primjer.

– Ovaj... – Skrenula je pogled s udubine njegova pazuha. – Na primjer, izražavanje je veoma slikovito.

– Zar ne bi trebalo biti?

– Da, ali u ovom odjeljku je...

– Otvoreno?

– Do krajnosti.

– Zašto je to loše?

– Nisam rekla da je loše. Mene muči točnost.

– Točnost.

– Tako je. Nisam sigurna da su, ovaj, položaji snošaja što si ih opisao anatomske mogući. Za ljudska bića, želim reći.

Prigušio je smijeh, a zatim je zamišljeno gladio bradu. – Shvaćam. Možeš li biti određenija?

– Ima nekoliko primjera. Zato sam ja mislila – rekla je zastavši kako bi pročistila grlo dok je otvarala na označenu stranicu – da bismo to mogli isprobati i vidjeti jesu li te... konfiguracije... izvedive.

– To si mislila? – pitao je otegnutim glasom, punim prikrivenog značenja.

– Da, to sam mislila.

Nekoliko je trenutaka ostao nepomičan, promatrajući je. Zatim je polako spustio ruku. – Koliko se sjećam, naš naočit, seksi, drzak, ali šarmantan junak počinje tako da stavlja ruku na Frenchyno bedro. To je umirujuća gesta, ništa više. Želi je uvjeriti da on ne predstavlja nikakvu prijetnju.

Spustio joj je ruku na bedro, tik iznad koljena i lagano je stisnuo. Kroz nježnoplavu svilu spavačice osjetila je vrelinu i snagu svakog od pet prstiju.

– O tome bi se dalo raspravljati – promrmlja. – O tome da ne predstavlja nikakvu prijetnju, ali pružit ćemo mu šansu.

– U zamjenu za tu ljubaznu gestu, i usprkos činjenici da je Deck izvukao slabiju kartu, Frenchy mu kaže da je u vrijeme umorstva čula neki zvuk što je dopirao iz uličice.

– Što ju je navelo da pogleda kroz prozor svoje spavaće sobe. Tada je vidjela... – Maris je bez potrebe pogledala u knjigu. – Muškarca s crvenom bejzbolskom kapom kako trči iz susjedne zgrade.

– Dragocjen podatak – reče Parker. – Pogotovo zato jer Frenchy može izvrsno opisati kapu, čak i izvezeni logotip. Naš joj junak zahvaljuje poljupcem.

Parker skine naočale za čitanje i šakama joj obujmi lice. Palčevima joj je milovao obraze, a pogledom pomno proučavao svaku crtu lica. Usnama je slijedio pogled. Kad je stigao do njezinih usta, poljubio ih je nježno, senzualno.

Maris se svim silama trudila da reagira samo tihim uzdahom uzbuđenja.

Kad se odmaknuo, šapne: – Ona ima nevjerojatan okus.

– Ovdje to ne piše.

– Ne piše? Trebalo bi. To ga navodi da se vrati po još.

– Frenchy se ne opire.

Njegovi su poljupci ostali nježni. Zadirivali su je i mamili, ostavili joj žudnju. Prošlo je nekoliko minuta prije nego su se razdvojili, a Maris se već osjećala drogiranom. Udove joj je zahvatila predivna malaksalost. Unatoč tome, bila je dovoljno prisebna da nastavi igru.

Bespotrebno je posegnula za svojim naočalama i pokušala ih namjestiti na oči. – Nije važno. – Spustila ih je kraj knjige. – Znam što sada slijedi. Frenchy, ta sretna cura, ponovno izvlači jaču kartu.

– Cayton također ima prokletu sreću. Može joj pružiti seksualnu uslugu.

– Ali mu ne odgovara njihov položaj pa je namjesti tako da mu opkorači krilo.

Parker ju je uhvatio oko struka. Podigla se na koljena i zajahala ga. – Ako se dobro sjećam, Cayton joj ljubi uši, grlo,...

No, Parker je već odmakao daleko naprijed. Ipak je on napisao knjigu te je znao kako se radnja odvija. Spustio je naramenice njezine spavaćice prije nego što se smjestila na njemu. Njezine su dojke ležale u njegovim dlanovima, a palčevima joj je milovao bradavice. Sad je jednu uzeo u usta i požudno sisao, stežući je između jezika i nepca.

Besramno mu je obavila ruke oko glave i čvrsto je držala. Mrmljajući neodređene zvukove, ljubila mu je tjeme, sljepoočicu, sve do čega je mogla doprijeti bez da ga pomakne, jer nije željela da prestane.

Njezino se spolovilo smekšalo i nadimalo otvarajući se poput komada voća koje je dozrelo do te mjere da se više ne može obuzdati. Parker je zavukao ruku između njezinih bedara, a kad ju je dotaknuo, nesvjesno se stresla. Njezino se tijelo zatvorilo oko njegovih prstiju.

– Hajde – poticao ju je. – Znaš što želiš učiniti. Drhtavo je izgovorila njegovo ime.

– Hajde, Maris.

Počela se kretati njišući bokovima oko njegove ruke, gurajući njegove prste dublje u sebe, reagirajući na njegovo milovanje sve dok ju nije preplavio orgazam.

Ili je barem tako mislila.

Dok nije kliznuo ispod nje i istodobno je podigao, pridržavajući joj bokove snažnim rukama i privlačeći je svojim ustima. Naglo je dahnula od šoka, ali je to uskoro prerاسlo u tihi uzdah nevjerojatnog užitka.

Dlanovima se oslonila na uzglavlje, a kad joj se činilo da to nije dovoljno, nagnula je glavu onamo položivši obraz na drvo, prepuštajući se vještini njegova jezika.

Svojim je prstima stezao njezino tijelo. Osjećala je mekoću njegove kose na donjem dijelu trbuha, a njegova ju je brada ugodno grebla po unutrašnjoj strani bedara.

Izgubila se u osjetima. Posve se izgubila. Njezinim umom i tijelom vladali su senzualni impulsi isključujući sve ostalo. Predala se iskonskim ritmovima što su pulsirali kroz nju.

Nekoliko je puta bila na rubu orgazma, ali bi je on smirio najnježnijim poljupcima i najslađim riječima prije nego bi je ponovo dovodio do ruba. Kad joj je napokon ipak dopustio da doživi orgazam, to je bilo zapanjujuće. Prekinuta je posljednja veza sa sviješću, a ona se vinula i zavrtjela u deliriju.

Suvislost se postupno vraćala. Sanjarski. Pero koje se polako spušta.

Koža joj je bila vlažna, prsa rumena, bradavice napete i crvene. Srce joj je lupalo, a svaki je otkucaj odzvanjao u njezinoj glavi. Počivala je naslonjena na uzglavlje sve dok se njezino disanje nije smirilo. Kad je na koncu otvorila oči, shvatila je da su vlažne od suza.

Spustila se i opušteno opružila na Parkeru poput žrtve brodoloma koju je more izbacilo na obalu. Spavačica joj se omotala oko struka. Vlažni pramenovi kose zalijepili su joj se za obraze i vrat. Parker joj je objema rukama milovao leđa i bokove. Zaustavio ih na njezinoj stražnjici. Nježno ju je stisnuo, natjeravši je na smiješak.

Njegovo je srce silovito lupalo točno ispod njezina uha. Kad god bi udahnula, dlačice na njegovim prsima škakljale su je po nosu. Izbliza je vidjela njegovu bradavicu, spljoštenu sve dok ju nije dotaknula, a tada se ukrotila pod njezinim prstom te je osjetila kako je naglo udahnuo. Osjećala je njegovu erekciju između njihovih trbuha.

– Daj mi trenutak – malaksalo je rekla. Tiho se nasmijao. – Nikamo ne idem.

Prošlo je nekoliko minuta. Uživala je u intimnosti, shvativši kako je predivno biti ženom u tako intimnom kontaktu s muškarcem. Ne, ne muškarcem. Imala je muškarca. Divno je biti intiman s ovim muškarcem. Dosad nije znala da može postojati tako golema razlika između dva pripadnika istog spola, iste vrste.

– Nisi se držao knjige – šapne Maris.

– Je li? Pamćenje mi je pomalo maglovito.

– U knjizi nije bilo ničeg ovakvog. Ni blizu. U bilo kojoj knjizi.

Podigla je glavu i pogledala ga, pomaknula se prema gore i lagano mu poljubila usne, a zatim je zavukla jezik u njegova usta i protrljala vršak njegovoga. Poljubac je postajao strastveniji, a ona je svojim tijelom trljala njegovu erekciju.

Prekinuo je poljubac i okrenuo glavu. Činilo se da mu je koža čvrsto nategnuta preko kosti lica. Čvrsto joj je stiskao bokove pokušavajući je zaustaviti.

– Što je? – nedužno upita Maris.

– Ni to nije u knjizi.

– O, oprosti. Pogledajmo što sada slijedi. – Ne mijenjajući položaj tijela, nespretno je posegnula za naočalama i stavila ih na nos, potom je otvorila knjigu i pretvarala se da čita. – O, da, sad se sjećam. Uzima je za ruku i vodi prema...

– Svojem spolovilu.

– Tako piše.

Polako je sišla s njega i vratila se na svoje prvobitno mjesto. Poravnala je spavaćicu i upravo je kanila vratiti naramenice na ramena kad je Parker odmahnuo glavom. Maris je povukla spavaćicu preko glave. Nekoliko ju je sekundi držala na prsima, a zatim ju je bacila prema dnu kreveta. Parker je duboko udahnuo, a nosnice su mu se lagano raširile.

Prešao je rukom preko njezinih dojki, niz rebra i trbuh, provukao prste kroz vlažne stidne dlake, a zatim ih vratio na dojke. Lagano je prstima stisnuo bradavicu i gledao kako se ukružuje.

Spustila mu je ruku na trbuh. Dlake su rasle prema svilenkastoj pruzi što se od pupka spuštala nadolje. Slijedila ju je pogledom; zavukla je ruku ispod plahte.

No, Parker ju je uhvatio i zaustavio. – Ovdje priča završava, Maris.

Pogledala ga je u lice. Na licu je imao tvrd, odlučan izraz. Nije se šalio. Za samo nekoliko trenutaka fizički se povukao i napravio golem korak unatrag, emocionalno. – Ne razumijem.

– Ovo nije roman.

– Drago mi je da nije.

– Ovo je stvarnost.

– Znam.

– Nemaš pojma – oštro će on. – Povučesh li tu plahtu unatrag, dobit ćeš šok stvarnosti kakvom se ni u snu nisi nadala.

Brzo je pogledala njegove plahtom pokrivene noge. Blago se smiješeći, odmahнула je glavom.

– Misliš li da mi smetaju tvoji ožiljci?

– Mislim da će ti smetati, da.

– Griješiš. – Zurila je u njegovo lice i na rubu suza rekla: – Parker, ti nikako ne možeš razumjeti što si za mene učinio. Ne, slušaj me, molim te – rekla je kad je vidjela da je kani prekinuti. – Možda je ovo jedini put da imam dovoljno hrabrosti za ovo što ću sada reći.

Skinula je naočale, protrljala oči, ovlažila usne i skrušeno se nasmiješila. – Nikad ranije nisam igrala ovakve seksualne igre. Samo sam čitala o takvim stvarima. Mislila sam da se to događa samo u knjigama. Ono što si rekao neku večer na plaži, premda grubo, bilo je točno. S Noahom se nikad nisam osjećala slobodnom da se seksualno izrazim. Što se maločas dogodilo među nama? To bi za mene prije nekoliko tjedana bilo nezamislivo.

– To uopće nije svojstveno ženi koja te je došla potražiti u Terryjev bar. Sve dosad nisam znala što propuštam. Žudjela sam za takvom strašću. Senzualnim topljenjem. Apsolutnom i iskonskom seksualnom prepuštanju. Ti si mi to dao. Ali nije potpuno. Ništa neću znati ako ne budemo dijelili. Dopusti mi da to podijelim s tobom – promuklo je završila. – Molim te.

Nastavio je zuriti u nju, ali njegov izraz lica više nije bio napet i odlučan. Zapravo, doimao se ranjivijim nego što je to ikad smatrala mogućim. – Nije lijepo, Maris.

– Ti si lijep.

Polako se nagnula prema njemu. Nije ju zaustavio. Počela je na njegovom vratu i ljubila ga prema dolje. Usnama mu je milovala kožu, jezikom je nježno lizala. Ustima je obuhvatila njegovu bradavicu, a on je tiho opsovao i zavukao joj prste u kosu.

Utisnula je još jedan vlažan poljubac, tik ispod njegovoga pupka dok je gurala plahtu prema dolje. Zastenjavao je njezino ime kad mu je rukom obuhvatila penis. Pulsirao je od života i

vitalnosti. Polako ga je milovala, mijenjajući stisak svojih prstiju. Palcem je trljala vrh razmazujući kapljicu sperme koja je iscurila.

– Nije li Frenchy po ovome dobila nadimak? – pitala je nenamjerno promuklim glasom.

– Maris... – Njezino je ime ishlapilo s njegovih usana kad se sagnula nad njim.

Uživala je u okusu i mirisu mošusa. Voljela je osjećaj stezanja u njegovu trbuhu, slušanje njegovih promuklih uzvika uzbuđenja, doživljaj njegova tijela u svojim ustima.

Čvršće joj je stegnuo kosu, ne tako da bi je zaboljelo, ali joj je time stavio do znanja da je vrijeme za promjenu položaja. Premostila ga je bedrima i ostala nad njim dok je on svojom rukom uhvatio penis i trljao ga o nju izazivajući njezinu žudnju tako da ga je jednostavno morala imati u sebi. Tada se spustila, polako ga obavijajući, a njezino ga je tijelo nastojalo cijeloga uzeti.

Nekoliko je puta brzo udahnuo, a tada je šapnu: – Čekaj.

Nije se micala. Klizio je rukama po njezinim bedrima.

Njegovi su se palčevi spojili u masi njezinih stidnih dlačica i milovali je sve dok nije zabacila glavu i zastenjela njegovo ime.

Tek je tada podigao svoje bokove, ohrabrujući je da nastavi započeto. Učinila je to mijenjajući tempo i položaj, zaustavljajući se kad bi joj on ukazao da to želi kako bi produžili vrijeme uživanja. Tijekom tih stanki koristila se stijenrama u svojem tijelu da bi ga stezala; njegove bi oči potamnjele, promuklo bi mrmljao, a tada bi je ponovno potaknuo na kretanje.

Sagnuvši se, usmjerila je njegovu glavu do svoje dojke. Protrljao ju je hrapavim obrazom, zatim zatvorenim usnama i na koncu joj je jezikom milovao bradavicu. Lagano i brzo. Sve dok nije uzviknula njegovo ime i pritisnula mu trbuh svojim bokovima, učvršćujući ga u sebi.

Povukao ju je na svoja prsa te su zajedno doživjeli orgazam. Dok je pulsirao u njoj, jednu je ruku raširio na njezinoj stražnjici, a drugom joj je držao glavu. Posesivno je držeći uza se, poljubio joj je usta. Nisu mogli doći dovoljno blizu, dovoljno duboko, dovoljno daleko jedno u drugo da bi zadovoljili strast.

Kad su se napokon zasitili, ona se ispružila na njemu. Pod svojim je nogama osjećala ožiljke koji su prekrivali njegove. Ali nije mogla, ni htjela, sada razmišljati o tome. I ona ima ožiljaka. Manje su vidljivi od njegovih, ali su ipak tu. Kasnije će imati vremena i prilike za postavljanje pitanja, slušanje i suosjećanje, a zatim će svoju nekadašnju nesreću vratiti u prošlost kamo pripada.

Trenutačno nije željela da bilo što smeta sadašnjosti. Željela je uživati u spoznaji da je Parkeru pružila užitak. Mrzila je Noaha Reeda zbog svih onih prilika kad je odbacio njezina nastojanja te se osjećala neugodno i neželjeno, a ako bi ipak reagirao, nekako je u njoj uspijevaao izazvati osjećaj da nije zadovoljila.

Ali nije željela ovo dragocjeno vrijeme tratiti na razmišljanje o njemu. Pomisao na njega bila je leteća, poput uboda u bok, bolnog na trenutak prije nego nestane.

Koncentrirala se na ugodan osjećaj pritiska Parkerova tijela koji je još uvijek bio u njoj. Držala je bedra čvrsto stisnuta, a trbuh tijesno priljubljen uz njega.

Pomičući samo usne, poljubila mu je vrat. – Kraj?

Prošlo je nekoliko trenutaka prije nego je odgovorio. – Ne sasvim, Maris.

Ali ona je već usnula.

29. poglavlje

Daniel je stajao kraj kuhinjskog prozora. Jeo je sendvič i zurio u kišovitu noć. Munje su povremeno osvjetljavale krajolik, ali to je bila prijateljska oluja, nije prijetila ni uništavala, ljetni pljusak s grmljavinom koji će se brzo povući, a do zore će se nebo razvedriti.

Telefonski razgovor s Maris ubacio je njegov um u petu brzinu. Jurio je dva kilometra na minutu. Poželio je da njegovo tijelo, jednako kao i njegov mozak, katkad doživi takav priljev energije. Kad bi se to dogodilo, mogao bi se biciklom vratiti u New York, a zatim još istrčati maraton. Mentalno se osjećao tako krepkim.

Nakon poziva sat je vremena pokušavao zaspati. Na koncu se pomirio s nesanicom i sišao u prizemlje. Noćni obroci bili su kod kuće zabranjeni, osobito ako su sadržavali više masnoća od onoga što je dopušteno tjedno. No, Maxine noćas ne čuva hladnjak, a ono što ne zna ne može je povrijediti. Uskoro će doći ovamo, naređivati mu i paziti na njega kao da je dijete.

Hvala Bogu, pomislio je i tiho se nasmijao. Nije znao kako bi se snašao da sve te godine Maxine nije vodila brigu o njemu i Maris.

Dokrajčio je sendvič. Dobro mu je sjeo ostatak večere, da i ne spominje toplinu što ju je dva prsta konjaka proširilo njegovim tijelom. Međutim, umjesto da se osjeti pospanim, alkohol ga je razbudio. Bio je nemiran i spreman za akciju.

Uvijek je bio čovjek od akcije i rijetko je odgađao rješavanje problema. Više je volio odmah se suočiti s njima. Mirovanje nije bio njegov stil. Volio je pozitivno i produktivno usmjeravati svoju energiju, umjesto da je troši na sumnju u sebe i neodlučnost.

No, ova situacija iziskuje više promišljanja nego većina ostalih. Nije bio siguran kojim redom treba pristupiti akcijama za popravljavanje. Već je razradio strategiju, ali ju je trebalo pažljivo provesti u djelo u savršenom trenutku. Zato mu noćas um radi prekovremeno.

Ova situacija nema jezgru na koju bi mogao usmjeriti svoju sposobnost rješavanja problema. Ništa ne bi postigao brzim i fatalnim napadom. Poput žive je, neprestano se mijenja. To je višeslojna i kompleksna zagonetka koja uključuje obitelj i posao, pojedince i novac, moć i emocije. Komplicirana mješavina. Pogotovo kad je jedna od osoba njegova kći.

Bilo mu je drago da je Maris u Georgiji, daleko od New Yorka. Stvari će postati ružne. Vulgarno rečeno, bit će sranja. Što je Maris dalje od toga, to bolje. Neminovno je da će napisi u medijima doprijeti do nje, ali se nadao da će je zaštititi koliko god bude mogao, a zemljopisna udaljenost će pomoći. Sređivanje osobnih aspekata ove zbrke bit će dovoljno bolno za nju. Bude li to morala činiti pred očima javnosti, proživjet će pakao.

Premda joj, nasmiješeno je pomislio, neće nedostajati utjehe.

Već mu je mjesecima bilo očito da nije sretna sa svojim mužem i njihovim brakom. Postalo je jednako očito da ju nije samo rad na knjizi odvuкао natrag na otok, bez obzira koliko je egzotičan i raskošan.

Njezine dužnosti i odgovornosti u Matherly Pressu same po sebi mogu iscrpiti takvog radoholičara. Inače joj svakodnevne obveze ne bi dopustile da se bavi samo jednim piscem i jednom knjigom, čak i ako je bila spremna toliko dati od sebe, što ranije nikad nije bio slučaj.

Nije trebalo biti genijalac da bi se zaključilo kako mamac nije samo knjiga, već autor Parker Evans, odnosno Mackensie Roone.

O, da. Otkrio je ime Marisina tajnovitog pisca, kao i njegovo umjetničko ime. Prije mnogo godina, kad se serija o Dečku Caytonu počela redovito pojavljivati na popisima bestselera, pokušao je laskanjem, nagovaranjem, ucjenom i prijetnjama od agentice dobiti piščevo pravo ime, u nadi da će ga namamiti u Matherly Press.

Ona se, međutim, nije dala zastrašiti, čak ni od strane slavnog Daniela Matherlyja. – Kad bih ti rekla, Daniel, morala bih te ubiti. – Uporno je štitila identitet svojega klijenta, a Daniel joj se protiv volje divio zbog toga.

No, sada je znao.

Već nekoliko tjedana za njega radi privatni detektiv. Nadajući se da će se njegove sumnje o Noahu pokazati neutemeljenima, unajmio je detektiva da istraži prošlost njegovog zeta, uključujući i život prije objavljivanja romana Pobjeđeni.

Gadila mu se cijela zamisao tajne istrage. Njegov je pristup uvijek bio otvoren i pošten te je prezirao tajnovitost povezanu s privatnim istražiteljem. Zamišljao je da će se morati družiti s ljjgavim tipom iz loših filmova, prljave kravate i iscerenih žutih zuba.

No, kad je William Sutherland stigao na njihov diskretni sastanak, bio je sušta suprotnost stereotipu. Sutherland je bio utemeljitelj elitne i skupe agencije, umirovljeni tajni agent u dobro krojenom tamnom odijelu. Imao je čvrsti stisak ruke, autoritativno držanje i velik ugled.

U roku od pet minuta nakon tog prvog rukovanja, Daniel mu je iznosio svoje zahtjeve. Posljednje što je Daniel očekivao da će saznati iz Sutherlandovog prvog izvještaja bio je pravi identitet romanopisca Mackensieja Roonea. To nije bilo ono što ga je zanimalo. Jedna od najbolje čuvanih tajni izdavaštva neočekivano mu se našla u krilu, zatvorena u žutoj kuverti.

Međutim, tek je slijedilo zapanjujuće otkriće: Parker Evans i Noah Reed poznavali su se od ranije.

Bili su cimeri na sveučilištu u Tennesseeju, a nakon diplomiranja zajedno su živjeli u Key Westu. Ondje je došlo do nekakve svađe, a pojedinosti još nisu bile poznate. Sutherland trenutačno dalje istražuje, a Daniel je bio siguran da će se uskoro otkriti sve činjenice.

U međuvremenu, od poznatih bi činjenica mogao napisati zanimljiv roman. Maris se trenutačno nalazi u plantažerskoj kući na udaljenom otoku koja pripada Parkeru Evansu, bivšem prijatelju njezina muža s kojim se neprijateljski rastao. Sam sinopsis vrvi od sastojaka za sočan roman: prijateljstvo, ljubav, mržnja, laži, osveta. Zavist? Možda.

Jedino što u tom scenariju manjka je motiv glavnog lika, Parkera Evansa.

Namamio je Maris svojom knjigom iz određenog razloga. Nije ju nasumce izabrao. Što ga je motiviralo da se spetlja s Maris, čak i samo poslovno, kad je zasigurno znao da je ona Noahova žena?

Daniel se pitao je li ona svjesna te veze. S obzirom na Noahovu nevjeru, osjećala bi opravdanim očijukanje s njegovim bivšim prijateljem. Ali djetinjasta osveta nije joj svojstvena.

Daniel je pretpostavljao da ona ne zna. Da je znala, ne bi se tako lako zaljubila u Parkera Evansa. A zaljubila se. To je iz dana u dan sve jasnije.

Daniel je želio proslaviti novopronađenu sreću, ali je najprije htio saznati zašto je Parker Evans organizirao takav slijed događaja. Došao je u iskušenje suočiti se s čovjekom, osobno ili preko Sutherlanda, i zahtijevati da mu kaže kakvu to priču stvara. Ali to nije mogao učiniti bez da se razotkrije pred Maris i Noahom, a za to još nije bio posve spreman. Blizu je, ali još mu treba malo vremena.

Stoga je prisiljen čekati dok Sutherland prodire sve dublje.

Moguće je da će Evansovi motivi izići na vidjelo u drugom obliku, kroz njegov rukopis. Nakon što je pročitao najnoviji dio što ga je Maris podijelila s njim, Daniel je bio uvjeren da pisac piše kroniku svojeg neobičnog prijateljstva s Noahom. Ovisno o tome koliko će mu vremena trebati da priču stavi na papir, možda će se prije pojaviti njegovo osobno viđenje nego što Sutherland iskopa službenu verziju.

Tijekom čekanja Danielova prva briga bila je Maris. Znao je za Parker a Evansa prije nego se ona vratila na St. Anne. Mogao ju je zaustaviti. Nije to učinio. Bilo mu je jasno da žudi za povratkom onamo. Također ga je tješila činjenica da ljudi koji žive na otoku St. Anne lijepo govore o Parkeru Evansu, a oni inače ne vole pridošlice, što je Sutherland otkrio kad je onamo poslao čovjeka koji je postavljao pitanja.

Daniel se nadao da će Maris i njezino srce biti na sigurnom uz pisca. Ako je njegovo prijateljstvo s Noahom završilo zbog pitanja časti, onda Daniel mora pretpostaviti da je Parker Evans častan čovjek.

Nepobitno je da Noah Reed to nije. Bez obzira na sve što će se dogoditi, Noahova veza s Matherlyjevima uskoro će završiti. Mislio je da se umilio Danielu i uvukao mu se pod kožu ovom farsom od zajedničkog vikenda. Daniel je pristao na to iz radoznalosti potajno zaprepašten Noahovom podlošću.

Samouvjereni i samodopadni gospodin Reed nema pojma da mu je glava na panju, a sjekira će uskoro pasti.

Simboličkom kretnjom, Daniel je otresao mrvice kruha s ruku te tanjur i čašu stavio u sudoper. Suprotno njegovim predviđanjima, oluja se pojačala. Munje su stigle bliže, grmljavina je postala glasnija. Jedan je udar groma potresao kuću te su Rosemaryni porculanski tanjuri zveckali u ormariću.

Draga Rosemary. Nema je već dvadeset godina, a njemu još uvijek nedostaje. U ovoj je kući posebno čeznuo za njom. Ovdje su proveli tako sretne trenutke.

Ugasivši svjetlo u kuhinji, krenuo je kroz mračnu kuću. Dok se penjao stubama, oslanjao se na rukohvat kako bi rasteretio svoje artritčne zglobove. Prokletstvo, mrzi starenje!

Tek što je to pomislio, iz tmine na vrhu stubišta začuje se glas: – Zaboravio si štap.

– Isuse! – Daniel podigne ruku do srca. Bljesnula je munja te je ugledao Noaha na odmorištu.

– Prestrašio si me.

– Nije pametno što se ne koristiš štapom, Daniel.

– Dobro mi je. – Nastavio se penjati, a na svaku je stubu morao stati objema nogama prije nego je mogao zakoračiti na sljedeću. – Je li te oluja probudila?

– Nisam ni pošao spavati.

Neobičan ton Noahova glasa malo je uznemirio Daniela, ali mu se nasmiješio glumljenom srdačnošću. – Ni ja nisam mogao zaspati pa sam iskoristio priliku i pojeo sendvič dok nema narednice Maxine.

Sad je bio samo dvije stube ispod odmorišta, ali činilo se da se Noah ondje ukorijenio. Nije ni pokušao pomoći Danielu ili se odmaknuti u stranu. Zapravo, činilo se da mu je zapriječio put.

Nije mu se sviđalo što se Noah nadvija nad njim, ali se nastojao ponašati ležerno dok je pokazivao listove papira što ih je Noah držao u ruci. – Proučavaš dokument što sam ga ranije potpisao?

Neka, pomisli Daniel. Neka ga nauči napamet, ionako mu neće koristiti. Dokument ne vrijedi ni prebijene pare, osim u Noahovu pokvarenom umu.

– Ne – mirno odgovori Noah. – Ovo je izvještaj o meni, a napisao ga je gospodin William Sutherland, tvoj privatni istražitelj.

Više nego šokiran ili prestrašen, Daniel je bio ljutit jer je narušena njegova privatnost. Usne su mu se stisnule u oštru tanku crtu koju bi prepoznao svatko tko je ikad osjetio njegovu neodobravanje. – To je bilo zaključano u ladici mojeg pisaćeg stola kod kuće.

– Da, znam. Malo je potrajalo, ali sam na koncu ipak našao. Zanimljivo štivo.

– Tako sam i ja mislio – ukočeno će Daniel.

– Zar si doista mislio da neću znati za tvoju istragu? – upita Noah i nasmije se. – Tvoj je lovački pas dobar, Daniel. Najbolje što se novcem može kupiti, siguran sam. Uvježbani tajni agent i sve to. No, postavljao je pitanja jednom prijatelju previše.

– Prema onome što piše u izvještaju, ti uopće nemaš prijatelja.

– Onda neka moj partner za tenis bude poznanik. Pametan momak. Dovoljno pametan da prozre Sutherlandove prozirne razloge za postavljanje pitanja. – Njegov je osmijeh sada nestao. – Samo me zanima kad je počelo istraživanje.

Više nije postojao razlog za glumu. – Mjesecima sam razmišljao o tome. Počelo je uskoro nakon preuranjene proslave godišnjice braka.

– Zašto tada?

– Jer sam se te večeri uvjerio da si iskusan prevarant i lažljivac.

Noah je držao pod kontrolom svoje crte lica, osim jedne obrve. Upitno ju je uzdigao. – Doista?

– Ne znam jesi li nas cijelo vrijeme zavaravao ili si bio pošten sve do prije nekoliko mjeseci kad ti se obratio Morris Blume i tražio da mu mimo mene prodaš moju izdavačku kompaniju. Radije mislim da je ovo drugo jer bih se tako osjećao manje glupim. No, bojim se da čovjek ne može u tako kratkom vremenu steći i usavršiti dvolične vještine što ih ti imaš. Kultivirao si ih, njegovao...

– Ponavljaš se, Daniel. Već si rekao da sam iskusan lažljivac.

– Sasvim točno. One večeri na proslavi u stanu u Chelseju uhvatio sam te u nekoliko laži. Premda su se neke mogle objasniti željom da iznenadiš Maris, druge su me mučile. Također nije bilo slično tebi da misliš toliko unaprijed i planiraš proslavu, a inače tvoja tajnica kupuje darove za Maris, u svakoj prilici. Stoga sam te počeo pomno promatrati, tražio sam ono što nije bilo vidljivo, čovjeka skrivenog iza lika što si ga pokazivao svijetu. Tada sam počeo shvaćati kakav si doista.

– Kako pametno s tvoje strane, Daniel.

– Ne. – Da sam bio pametan, ne bi me preveslao na početku. Veoma si dobar u pretvaranju, Noah. Izuzetno. Također si se dokazao kao poslovni čovjek i izdavač. Divio sam se tvojim sposobnostima mnogo prije nego što si došao u Matherly Press. Jednako kao i Maris, bio sam impresioniran romanom Pobjeđeni te sam pogrešno pretpostavio da samo časna osoba može napisati takvu knjigu.

Noah je prekrizio ruke na prsima, nasmiješio se i naglašeno rekao: – To je roman, Daniel. Nije slučajnost da sam Pobjeđene napisao s tog skromnog, seljački pravednog gledišta. Stvorio sam likove s velikim idealima ne zato što se slažem s njima ili vjerujem u njih, već zato jer

znam što prodaje knjige. Prosječni čitatelj želi vjerovati da časni ljudi postoje, da dobro može pobijediti zlo, da je vrlina sama po sebi nagrada. Pale se na takva sranja.

– Pobijedeći su krcati sentimentalne, južnjačke melankolije kojom su me zadojili moji roditelji. Morao sam je podnositi tijekom odrastanja. Stoga sam je iskoristio. Sve sam ubacio u taj roman kako bih mogao staviti poklopac na to i zauvijek zaboraviti.

– Heroina vlažnih očiju – prezirno je nastavio. – Nagrđen, ali smion junak. Njihova dirljiva ljubavna priča. Svaka je riječ smeće pod krinkom lijepe proze. Meni to baš ništa nije značilo, osim honorara što sam ga zaradio i pozornosti izdavača, što me je na koncu dovelo u tvoj ured.

– Zašto na koncu k meni?

– Zato, Daniel, jer si ti bio jedini veoma uspješan izdavač koji je imao kćer za udaju, a ona je, na moju sreću, izjavila da su Pobijedeći njezina najdraža knjiga.

Premda je otkrio Noahovu pravu narav, Daniela je zaprepastila ta izjava. – Otvoreno priznaješ da si tako pokvaren? Zar doista to osjećaš prema svojem zvanju, prema ljudima, životu općenito?

– I još ponešto.

Daniel žalosno odmahne glavom. – Tako žalosno traćenje darovitosti.

– Ma hajde, Daniel. Nećemo valjda plakati nad mojim licemjerjem? Objavljujemo policijske priče što ih piše peder. Uzima odmor od pisanja o svom grubom, heteroseksualnom junaku kako bi ga njegov mladi asistent ševio u dupe. Jedan od naših autora religioznih knjiga bio je osuđen zbog neplaćanja poreza i prijevare osiguravajuće kompanije.

– Licemjerje? Na tvom popisu uzvanika za Božić nalazi se nekoliko beznadnih alkoholičara, brat i sestra koji zajedno pišu, a njihova bi tako bliska veza šokirala majke koje djeci glasno čitaju njihove knjige. Objavljujemo djela jednog ovisnika o kokainu kojem si barem dvaput platio kliniku za odvikavanje, koliko je meni poznato.

– Svi oni pišu veoma dobre knjige, a mi ih objavljujemo. Ne čini mi se da te previše opterećuju njihove ovisnosti i nastranosti kad se počnu slijevati profiti. Tim novcem plaćaš svoje tjedne masaže, ovu kuću, limuzine i sve ostale pogodnosti u kojima pompozno uživaš u svojoj kuli od bjelokosti.

– Bio si dovoljno jasan – ljutito će Daniel. – Nikad nisam tajio da pazim na zaradu. Ponosim se činjenicom da sam dobar poslovni čovjek. Borio sam se u nebrojenim korporacijskim bitkama protiv beskrupuloznih neprijatelja i preživio ekonomske krize za koje su pesimisti predviđali da ih nećemo pregrmjeti.

– I da, bilo je trenutaka kad sam, za dobro Matherly Pressa, morao biti neiskren. Bio sam prepreden kad sam to smatrao potrebnim. – Očima je probijao mrak što ih je dijelio. – Zato sam to uspio otkriti u tebi, Noah. Kad sam jednom naslutio da postoji, postalo je očito kakav si. Noah je prekrizio noge na gležnjevima i nehajno se naslonio na stup. Pogledao je listove papira što ih je držao, premda ih nije mogao čitati. Jedina je svjetlost dopirala od munja. – Priznajem da nešto od ovoga nije baš laskavo.

Daniel se pitao koliko on zna. Je li ovo samo prvi izvještaj? Nije se mogao sjetiti što je stavljeno na papir, a što mu je istražitelj tog jutra rekao preko telefona, uz obećanje da će uskoro dobiti novi pisani izvještaj.

Noah reče: – Ako vjeruješ ovome, ja sam odvratno ljudsko biće. Zapravo ti se divim jer možeš sa mnom civilizirano razgovarati.

– Nije bilo lako.

– Ne, pretpostavljam da nije. Vjerujem da te je najviše uzrujala moja izdajnička povezanost s WorldViewom?

Daniel ga je odlučio ostaviti u tom uvjerenju. Bolje da i dalje stvara pogrešne zaključke. – To ti mogu oprostiti lakše nego tvoje ružno ponašanje prema Maris.

– Usput rečeno, ona zna – blago će Noah. Pustio je da se papiri raspu po podu. – Za moju ljubavnu vezu s Nadijom.

– Znam.

To ga je očito iznenadilo. – Rekla ti je?

– Ne, ali već neko vrijeme vidim koliko je nesretna s tobom i vašim brakom.

– Bila je dovoljno sretna – reče Noah i nehajno odmahne rukom. – Voli svoj posao više nego ikad, osobito otkako radi s tim novim piscem. On je invalid, a to joj se doista sviđa. Važno joj je da se osjeća potrebnom.

Dakle, on ne zna za Parkera Evansa! Daniel je zadovoljno ustanovio tu činjenicu.

– Možda nisam odgovarao majčinskom aspektu Marisine osobnosti – nastavi Noah s ležernošću od koje je Danielu bilo mučno. – Ja sam dovoljan samom sebi. To je izazvalo nekoliko manjih prepirki. No, tvoja dragocjena kći nije bila baš previše nezadovoljna svojim životom. Sve dok me nije uhvatila s Nadijom.

– Njezina je sreća dolazila iznutra. Bila je sretna usprkos tebi, Noah, a ne zbog tebe. Čak si sabotirao njezine izgleda da doista bude sretna.

Noah pucne prstima. – Misliš na vazektomiju.

– Da – gorko će Daniel. To je bilo jedno od najporaznijih otkrića u Sutherlandovu izvještaju. – Tajna vazektomija. Koliko se sjećam, naveo si poslovne obveze kao razlog za činjenicu da ne ideš s nama u Grčku.

– Maris je imala namjeru ševiti se po Mediteranu i vratiti se trudna. Izmislio sam uvjerljivu ispriku da se izvučem iz toga, a vrijeme vašeg izbivanja iskoristio sam za obavljanje zahvata koji me je oslobodio brige o potomstvu.

– Bio sam zbunjen kad sam prvi put pročitao o vazektomiji – prizna Daniel. – Ne bi li dijete učvrstilo tvoje veze s nama i imetkom obitelji Matherly? U tome je ležao odgovor. – Pogledao je Noaha ravno u oči. – Nisi želio da dijete dobije dio onoga što si želio za sebe.

Noah se lagano nagne naprijed. – To je prvo što si pogrešno shvatio, Daniel.

– Niječeš da je tako?

– Ni slučajno – reče Noah. – Griješiš kad misliš da bih se zadovoljio bijednim dijelom.

Daniel prezirno otpuhne kroz nos. – Nemoj još brojiti svoje piliće, Noah. Onaj dokument što sam ga večeras potpisao posve je bezvrijedan.

– Misliš? – smireno upita Noah.

– Samo sam pristao na igru da vidim kako ćeš daleko poći. Ono što me doista smeta je činjenica da si uz taj dokument povezao ime Howarda Bancrofta. On nikad ne bi sastavio...

– O, ali bi – prekine ga Noah. – Učinio je to. Radije nego da se proširi vijest kako je njegov otac bio nacistički časnik koji je osobno bio odgovoran za istrebljenje tisuća njegovih sunarodnjaka.

Daniel je tu vijest doživio kao udarac u trbuh. – To si iskoristio kako bi ga natjerao na suradnju?

Dakle – polako se nasmiješi Noah – znao si za kurvanje njegove majke?

– Howard je bio moj prijatelj. – Daniel je te riječi procijedio kroza stisnute zube. – Povjerio mi se prije mnogo godina. Divio sam mu se jer je za sebe stvorio onakav život umjesto da dopusti da ga porazi ono što nije mogao promijeniti.

– Pa, porazilo ga je, zar ne? Na koncu ipak nije mogao živjeti s tragičnom istinom.

– A ti si mu zaprijetio da ćeš proširiti tu istinu – reče Daniel napokon shvativši cijelu sliku.

Noah slegne ramenima i blaženo se nasmiješi. – Vidiš, u tome je razlika između tebe i mene, Daniel. Kad smo već kod toga, između mene i gotovo svih ostalih. Ti nastojiš dobiti ono što želiš, ali ne možeš se posve prepustiti. Tvoja je savjest povukla nevidljivu crtu koju ti nikad nećeš prijeći. Osujećen si načelima i etikom. Premda je ta moralna granica vrijedna divljenja, strahovito ograničava.

– S druge strane, ja nemam takvih okova. Spreman sam učiniti sve što je potrebno kako bih dobio ono što želim. Nigdje se ne zaustavljam i ničemu ne dopuštam da mi se nađe na putu. Moj moto je: Nađi čovjekovu slabost i tvoj je. Kako bih ostvario cilj što sam ga sebi postavio, učinit ću sve što treba.

– Čak i navesti čovjeka, dobrog čovjeka, da počini samoubojstvo.

– Ni na što nisam naveo Howarda. On je sve to sam smislio. Premda priznajem da mi je učinio golemu uslugu kad si je gurnuo pištolj u usta. Što misliš, o čemu je razmišljao kad je povukao okidač? O raju? Paklu? O majci raširenih nogu? O čemu?

Danielov dragi prijatelj Howard strahovito je patio zbog te strašne tajne. Cijelog se života pokušavao iskupiti dobrim djelima, ljubaznošću i tolerancijom. Na koncu se pomirio s time.

Tada ga je ova karikatura od ljudskog bića time mučila. Još gore, mogao je ondje stajati i smiješiti se svemu tome.

Daniel je shvatio da zuri u lice čiste, nepopravljive izopačenosti. Razbjesnila ga je Noahova ravnodušnost prema zlu što ga je počinio. Suze gnjeva zamaglile su mu pogled. Vrelina mu je jurnula žilama kao da je temperatura njegove krvi za nekoliko sekundi dosegla točku vrenja.

– Odvratan si – zareži i zaleti se uz preostale stube.

30. poglavlje

Parker je bio prvo što je Maris ugledala kad je otvorila oči, a ništa joj nije moglo pružiti veće zadovoljstvo. Sjedio je u invalidskim kolicima kraj kreveta i promatrao je kako spava. Prije nego se pomaknula, nasmiješila se u jastuk i pospano pitala: – Kako si uspio ustati i prijeći u invalidska kolica bez da me probudiš?

– Vježba.

Uzdahnula je i lijeno se protegnula, a zatim je sjela i povukla plahtu do ključne kosti. – Koliko je sati?

– Vrijeme da nestaneš odavde. Osim ako ne želiš da te Mike uhvati na djelu.

Na sebi je imao samo bokserice. Njegova ramena i ruke, kao što je znala, bili su dobro oblikovani, mišići napeti i lijepo definirani. Trbuh mu je bio ravan, a ispod njega nazirala se punina njegova spolovila, čak i u opuštenom stanju.

Od krila nadalje pružale su se njegove noge. Noćas namjerno uopće nije pokazivala zanimanje za njih, zbog njegove nelagode. Očito ga je njihovo vođenje ljubavi uvjerilo da nema razloga za strepnju. Sada ne bi ovdje sjedio razotkrivenih nogu, niti ih ne pokušavajući pokriti, kad ne bi želio da ih vidi.

Stoga je pogledala.

Bilo je nemoguće sakriti reakciju. Uspjela je potisnuti glasan uzdah, ali naglo zaustavljanje daha nije mu moglo promaknuti, pogotovo jer ju je tako pozorno promatrao.

Crte lica bile su mu ukočene. Kapke je napola spustio. Glas mu je sjekao poput britve. – Upozorio sam te da nije lijepo.

– O, dragi, bio si tako užasno, strahovito ozlijeđen. Kliznula je s kreveta i kleknula ispred njega. Napad morskog psa, bilo je prvo što joj je palo na pamet. Vidjela je fotografije žrtava koje su jedva izvukle živu glavu nakon što im je životinja otrgnula ili odgrizla velike komade mesa. Parkerovi su se ožiljci mogli usporediti samo s nečim takvim.

Najgora je bila udubina velika poput njezine šake na mjestu gdje je nekoć bio mišić natkoljenice. Odatle se dubok ožiljak širok više od centimetra pružao cijelom dužinom njegovog desnog bedra i zaokretao prema stražnjem dijelu koljena. Na potkoljenicama je imao mrežu ispresijecanih ožiljaka; neki su bili uzdignuti i kvrgavi, a drugi su izgledali poput pljosnatih, blistavih traka plastike raširene između smežurane kože. Listovi na nogama bili su mu neproporcionalno maleni i slabašni. Nedostajalo su mu dva najmanja prsta na desnoj nozi. Preplavilo ju je suosjećanje zbog agonije što ju je zasigurno pretrpio te je vrškom prsta drhtavo prešla po jednom od uzdignutih ožiljaka. – Bole li te još uvijek?

– Katkad.

Žalosno ga je pogledala, a zatim se nagnula naprijed i poljubila jedan od najružnijih ožiljaka što se pružao uz njegovu goljenicu. Spustio je ruku i pomilovao je po obrazu. Prinijela je njegovu ruku ustima i poljubila mu dlan.

Parker reče: – Sad kad je tvoja morbidna radoznalost zadovoljena, možemo li se na brzinu pojebati prije doručka?

Naglo je trgnula glavom unatrag. – Što?

– Mislim da si me čula.

Šokirana kao da ju je udario, Maris je ustala, posegnula za svojom spavaćicom i stavila je ispred sebe, poput svilenog štita. – Što ti je?

– Ništa, osim što mi je jutros veoma tvrd pa mu je potrebna tvoja pozornost.

Zbunjeno je odmahнула glavom. Nije ju toliko zapanjio vulgaran način izražavanja. Ali on se tako ne ponaša bez određenog razloga. Svoje riječi nije ublažio pogledom zadirkivanja. Namjerno je želi povrijediti. – Zašto se tako ponašaš?

– Ja sam takav, Maris.

– Ne, nisi.

Nehajno je slegnuo ramenima. – U redu, svejedno. – Gurnuo je kolica unatrag, okrenuo ih od nje i zaputio se prema ormaru. – Imam nešto za tebe.

– Parker? – ozlojeđeno je uzviknula.

– Što je?

– Zašto se tako ponašaš? Ne razumijem. Što se dogodilo od sinoć do jutros?

– Ne sjećaš se? Pa, da vidimo. Rekao bih da si od sinoć do jutros imala dvostruko više orgazama nego ja, ali nakon petog ili šestog doista više nisam brojio. Naravno, kod žena je katkad teško odrediti kad jedan završava, a drugi počinje ili čak jesu li stvarni. No, ako glumiš, draga, činiš to veoma uvjerljivo.

Otvorio je vrata ormara i izvadio kutiju iz jedne od unutrašnjih ladica. Sad se okrenuo i pogledao je okrutno se cereći dok ju je odmjeravao pogledom. – I još nešto mogu reći za tebe, gospođo Matherly-Reed. Čvrsta si. Poput proklete šake. I vlažna poput usta. Veoma lijepo. Pitam se zašto je tvoj muž drugdje potražio seks.

Suze jada ispunile su joj oči. Ljutito je jednu obrisala kad joj je kliznula niz obraz. Žurno je navukla spavaćicu, jedini odjevni predmet što ga je imala na raspolaganju.

– Ne znam što ti je, ali ne želim tako dalje razgovarati. Ne mogu se nositi s tobom kad je riječ o vulgarnosti.

– Jasno da možeš. Imaš bogat rječnik. Možda ne tako živopisan kakav je moj, ali ako se doista potrudiš, kladim se da ćeš naći nešto prikladno za reći. Možda na letu za New York. Pretpostavljam da odlaziš.

Ne trudeći se da mu odgovori, zaputila se prema vratima. – Čekaj! – Stigao je kolicima do nje.

– Zavist. Konačna verzija.

Praktički joj je gurnuo kutiju u ruke pa ju je morala uzeti. Pogledala je kutiju, a zatim njega. – Gotova je?

– Odavno. Cijelo vrijeme. Od samog početka. Ono što si ti čitala, bile su prepravljene verzije.

Zurila je u njega. Ostala je bez riječi.

– Nikad ne predajem napola dovršeni rukopis, Maris. Nitko ne vidi moju knjigu sve dok nije gotova. Ne bih poslao prolog da nisam imao dovršenu knjigu.

– Zašto, Parker? Zašto?

Namjerno je pogrešno shvativši, slegnuo je ramenima.

– Osobna politika. To je jednostavno način na koji radim.

Maris se osjećala kao da joj velikom brzinom izmiče tlo pod nogama te da će u svakom trenutku propasti u zemlju. Ali nije kanila potonuti bez borbe.

– To je jednostavno način na koji radiš? – ponovila je povisivši ton glasa. – Čemu je sve ovo služilo, dovraga? Je li Parker uopće tvoje pravo ime? Koliko imena imaš? Što je sve to bilo? Čemu te laži, igre?

– U početku su mi se činile zabavnima. Oboje smo se nauživali seksa. Noćas si nekoliko puta stenjala: "Da, da, jače, brže, Parker." Pornografske riječi, također. Zvučilo mi je kao da uživaš. Nekoliko je trenutaka samo zurila u njega pitajući se u kojem je trenutku postao taj sarkastičan neznanac. Potom je bacila kutiju što je dalje mogla. Okrenula se u zraku, poklopac je pao i nekih četiristo stranica rukopisa rasulo se na sve strane po podu i Aubusson sagu.

Maris ljutito pođe prema vratima i naglo ih otvori.

S druge strane je stajao Mike podigavši ruku s namjerom da pokuca. U drugoj je ruci držao bežični telefon. – Maris. – U glasu mu se nije osjećalo iznenađenje. Očekivao je da će biti s Parkerom. Međutim, činilo se da ga je zabrinulo njezino emocionalno stanje.

Pogledavši preko njezina ramena, odmah je shvatio situaciju. Pogled što ga je uputio Parkeru nije bio samo prijekoran; gledao ga je poput suca za vješanje koji će upravo izreći svoju presudu. Ukočeno je pružio telefon Maris. – Za tebe. Nisam te želio uznemirivati, ali je gospodin rekao da je hitno.

Drhtavom je rukom uzela telefon i izišla u hodnik. Mike je ušao u spavaću sobu i za sobom zatvorio vrata. Maris se naslonila na zid i pričekala nekoliko sekundi da se pribere. Duboko je disala i treptanjem potisnula suze.

Zatim je pročistila grlo i rekla: – Halo?

– Maris?

– Noah? – Njegov je glas bio neobično prigušen i tih. Jedva ga je prepoznala.

– Važno je da se smjesta vratiš u New York. Bio sam tako slobodan i rezervirao ti kartu za put. Čekat će te na aerodromu u Savannahu. Tvoj avion polijeće u jedanaest i deset, a to znači da nemaš mnogo vremena.

Osjetila je tako golemu strepnju da joj se činilo kako umjesto srca ima nakovanj. Odjednom joj je postalo veoma hladno. Zatvorila je oči, ali suze su ipak potekle. Bilo bi uzaludno nastojati ih zaustaviti. – Riječ je o tati, zar ne?

– Bojim se da jest, da.

– Je li loše? Moždani udar?

– On... Bože, ovo je teško. Ovako ti reći. Ne bi smjela tu vijest čuti preko telefona, Maris, ali... on je mrtav.

Kriknula je. Koljena su joj popustila te se srušila na pod.

Parker se nalazio za svojim radnim stolom u solariju, ali nije radio. Zurio je u ocean. Samo je katkad prekidao zurenje, a tada bi sagnuo glavu i grčevito je stiskao šakama obuzet očajem i gađenjem spram samoga sebe.

Čuo je Mikea kad se vratio s kopna, ali nije ga potražio, a Mike nije došao k njemu. Otišao je ravno na kat i odonda se kretao po svojoj sobi. Zvučalo je kao da hoda naprijed natrag.

Parker je u mislima ponavljao svoj posljednji razgovor s Maris. Ako se to može nazvati razgovorom. Želudac mu se stezao pri pomisli na sve one užasne riječi što ih je izgovorio. Progonio ga je njezin zaprepašteni izraz lica.

Možda bi je utješila spoznaja da je on jednako nesretan kao i ona, ali sumnjao je. Jedino što bi je možda utješilo bilo bi kad bi njega raščetvorili i bacili izglednjelim svinjama. Najprije bi trebalo baciti njegova usta. Odvratna, zla usta.

Poslijepodne se beskrajno polako vuklo. Vani je bilo vruće i sparno, a pritisak se uvukao u kuću i pojačao njegov osjećaj gušenja. Treba li okriviti klimu? Možda ga guši osjećaj kajanja.

– Ostao sam uz Maris sve dok se nije ukrcala u avion. Parker nije čuo Mikea kad je ušao u solarij. Naglo se uspravio i pogledao preko ramena prema vratima. Mike je stajao ukočeno poput štapa u svojem pamučnom odijelu.

– Poletio je na vrijeme – doda.

Čim je Maris uspjela spakirati svoje stvari, ona i Mike su krenuli na kopno. Otišla je bez da je Parkeru uputila jednu riječ, ali on nije niti očekivao da će ga pozdraviti. Nije to zaslužio. Nije zaslužio poljubi me u guzicu, ili idi dovraga, ili čak jebi se. Njezin odlazak bez ijedne riječi bio je rječitiji od bilo kojeg epiteta. Rječit, otmjen i dostojanstven. Tipično za nju.

Skrivajući se iza draperije na prozoru u blagovaonici, gledao je kako odlazi. Izgledala je veoma sićušno ispod svojeg slamnatog šešira širokog oboda. Također je nosila naočale za sunce kako bi sakrila uplakane oči od radoznalih neznanaca. Preplanulost što ju je stekla na plaži kao da je izbljedjela kad je čula vijest o očevoj smrti. Izgledala je blijedo i ranjivo, dovoljno krhko da je slomi tlak zraka.

Ipak, iz nje je zračilo hrabro dostojanstvo ukazujući na zavidnu unutarnju snagu.

Mike je spremio njezine torbe u prikolicu vozila, a zatim joj je pomogao da sjedne. Parker je vidio kako joj se usne miču dok mu je zahvaljivala. Zatim je gledao za vozilom sve dok nije nestalo u tunelu što su ga činila stabla. Vjerojatno je više nikad neće vidjeti. To je očekivao.

Međutim, nije očekivao da će to tako strašno boljeti.

Vjerovao je da je on iznad bola. Nakon svega što je pretrpio, zamišljao je da je imun na bol. Nije bio. Odlučio je otupiti bol uz pomoć nekoliko čaša viskija, ali mu je od prve tako pozlilo da je povratio. Zaključio je da ne postoji analgetik koji bi učinkovito suzbio tu vrstu boli.

Sad je bio leđima okrenut Mikeu. Oči su ga pekle dok je zurio u ocean. – Maris je sinoć bila zabrinuta za oca. Možda je imala predosjećaj.

– Ne bih se čudio. Bili su veoma bliski.

Nakon Noahova poziva bila je u stanju potpunog emocionalnog šoka, ali je bila dovoljno prisebna da kaže Mikeu da je njezin otac pao niza stube u njihovoj seoskoj kući. Rečeno joj je da je smrt uslijed slomljenog vrata nastupila trenutačno. To se dogodilo usred noći.

Buka je probudila Noaha. Potrčao je Danielu u pomoć, ali kad on nije reagirao, nazvao je hitnu pomoć. Vozilo je za nekoliko minuta stiglo do kuće, ali to ništa nije značilo. Daniel Matherly je bio mrtav.

Noah nije želio prihvatiti riječ bolničara. Vozilo hitne pomoći pojurilo je u bolnicu. Ondje su liječnici Daniela proglasili mrtvim te je to postalo službeno i neupitno. Noah nije smatrao potrebnim da tijekom noći zove Maris.

– Vjerojatno se osjeća krivom jer nije bila ondje – reče Parker.

– Rekla je nešto u tom smislu dok smo se vozili do kopna.

– Kako joj je bilo kad je otišla?

– Što misliš, kako joj je bilo, Parker?

Namrštio se na Mikeove riječi, ali ništa nije rekao. Postavio je glupo pitanje s očitim odgovorom. – Vjerojatno se osjećala kao da je prošla kroz stroj za mlaćenje.

– Ti si svakako dao svoj doprinos.

Za razliku od prethodne rečenice, ova je svakako iziskivala reakciju. Parker se okrene. – Želiš li reći da sam bio zločest momak?

– Znaš to bez da ti ja kažem.

– Što ćeš učiniti, Mike? Parkirati me u kutu? Zabraniti mi izlaske na mjesec dana? Ograničiti mi gledanje televizije? Udariti me ravnalom po prstima?

– Zapravo, mislio sam da bi tebe trebalo provući kroz stroj za mlaćenje.

Parker se slagao da je to najmanje što bi zaslužio, ali premda je bilo u redu da on tako misli, nije to želio čuti od nekog drugog. – Odvlačenje Maris u krevet bilo je dio zapleta. Vjerojatno si to pogodio.

– Pogodio sam. To ne znači da mi se svidjelo.

– Nitko ne traži da se to tebi sviđa.

– A tebi?

– Što meni?

– Je li se tebi svidjelo?

Otresit odgovor bio mu je na vrhu jezika, ali se kolebao pod Mikeovim oštrim pogledom. Okrenuvši glavu, promrmlja: – Nije važno.

– Mislim da jest. Mislim da je to ključno pitanje kad je riječ o tome što ćeš dalje.

Parker se vratio do tipkovnice. – Ispričaj me. Pokušavam pisati.

– Dobro. Okreni mi leđa. Zuri u taj prazan ekran. Broji treptaje kursora sve dok se pakao ne zamrzne, baš me briga. Zavaravaj se da pišeš. Obojica znamo da nije tako.

Parker se opet okrenuo, sada bijesan. – Očito si stvorio zaključak što ga silno želiš podijeliti sa mnom. Dakle, reci. Izbaci to iz sebe. Sam Bog zna da neću imati ni minute mira sve dok to ne učiniš.

Stariji se čovjek nije uvrijedio. – Ne kanim se svađati s tobom, Parker – mirno reče. – Ali da, reći ću ti nešto što moraš čuti. – Ignorirajući Parkerovo kolutanje očima, Mike nastavi: – Vratio si se u život nakon što su bile izgubljene sve nade. Bio sam ondje da ti pomognem. Tjerao sam te i poticao. Ali uspio si. To je bio herojski napor. Treba ti čestitati jer si svladao nevjerojatne zapreke. Pobijedio si kad je sve bilo protiv tebe. Osim što si se vratio u život, postigao si uspjeh.

– Hura za mene.

Mike je ignorirao sarkastičnu upadicu i nastavio. – Tvoje se tijelo iscijelilo, ali tvoja duša nije. Šteta počinjena tvojoj duši bila je tisuću puta gora od ozljeda što su ih pretrpjele tvoje noge. Tvoja je duša daleko više ranjena od njih. Čavli i pločice drže tvoje noge cijelima, a nova koža pokriva mjesta gdje prave više nije bilo, ali tvoja duša nije izliječena. Još uvijek je ranjava i krvari, a ti urlaš na svakoga tko ti pruži ruku kako bi ti pomogao da je izliječiš.

– To ti već godinama pokušavam reći, Mike – slatko će Parker. – Ja sam izgubljen slučaj.

– Nisi izgubljen slučaj, ti si kukavica – ljutito vikne Mike. – Potrebno je mnogo manje hrabrosti da se čovjek grčevito drži prošlosti nego da bi se suočio s budućnošću.

– Vrlo dobro, Mike. To bih trebao zapisati. Kako si ono rekao? "Potrebno je mnogo manje"...

– Sarkazam? Dobro. Ako te ljutim, barem znaš da me slušaš. – Mikeovo izabrano lice se smekšalo i postalo j molećivo. – Parker, Noaha Reeda prepusti Bogu. Ili vragu. Neka se oni prepiru o tome tko će mu suditi i kakva će biti njegova kazna.

– Zatim pođi k Maris. Uspiješ li je nagovoriti da te sasluša, razotkrij joj svoje srce. Sve joj objasni. Počni od početka i sve joj ispričaj. Reci joj kakvu je ulogu Noah odigrao. Priznaj svoju. Možda će ti oprostiti. Možda neće. No ovako ili onako, riješit ćeš se toga. Prvi put u četrnaest dugih godina, oslobodit ćeš se svega što se dogodilo u Key Westu. Spasit ćeš sebe. Ponovo. I to na jedini način koji je doista važan.

Parkerovo je srce lupalo brzo i glasno, ali je zadržao bezizražajno lice. – Dobra propovijed, Mike. Iskreno. Veoma dirljiva. No, ja ću se držati plana A. – I odbaciti šansu da budeš sretan sa ženom koju voliš?

– Volim? – prezirno će Parker. – Tko je to rekao?

– Ti. Svaki put kad si je pogledao.

– Zar si opet potajno čitao ljubavne romane? Nisu dobri za tvoj krvni tlak.

– U redu, budi duhovit. Niječi svoju ljubav prema njoj. Samo uludo tratiš dah. Maris te je pogodila kao one droge što si ih običavao uzimati. One večeri kad je stigla ovamo, ti si se zagrijao i više se nisi hladio. Ona je...

– Ona je Noahova žena.

Parker je osjetio kako njegova kontrola puca poput žice na teniskom reketu kojim se previše često udaralo.

– Ona je Noahova "drugi uzvanici, okupili smo se ovdje" mladenka. To je ono što je važno. To je jedino važno! – vikao je i mahao rukom po zraku. – Ništa drugo nije važno. Ni to što ja osjećam prema njoj, niti što ona osjeća prema meni, a čak ni što oni osjećaju jedno za drugo.

– Ona je žena Noaha Reeda, a ja sam je imao. I to kako! Prstom, jezikom, umom. Ja! – Udario se šakom po prsima, a oči su mu blistale od suza izazvanih usijanim bijesom što ga je osjećao kad god bi pomislio na Noahovu izdaju. A sada i agonijom vlastite krivnje.

Mikeove su se crte lica opustile i pretvorile u ostarjelu masku dubokog razočaranja. – Možda imaš pravo, Parker. Možda ipak jesi izgubljen slučaj. Tvoja okrutnost prema njoj nije shvatljiva. Stalo ti je samo do te tvoje osvete.

– Tako je. Počeo si shvaćati.

– Koje je iduće poglavlje?

– Pa, budući da mi je Maris bacila rukopis u nos, ne vjerujem da će ga pokazati Noahu. Stoga mislim da ću mu ga sam morati poslati, uz priznanicu i popratno pismo u kojem će pisati da je Zavist istodobno poslana svim izdavačkim kućama u New Yorku. Ako to dobro ne trgne klipana, možda će ga prodrmati napomena o tome kako mu je žena nadarena za pušenje.

Mike s gađenjem odmahne glavom. – A što tada, Parker?

– Napeti vrhunac radnje, naravno.

Mike je dugo i oštro zurio u njega, a zatim se okrenuo i podigao dva kovčega što ih je ostavio u kuhinji tako da ih Parker dosad nije vidio. – Ideš nekamo?

– Dalje od tebe. Ne želim sudjelovati u tome.

Mike ga napušta? To ga je potreslo više no što je pokazao. – Pomogao si da je dovedemo ovamo, nemoj zaboraviti. Surađivao si.

– Zbog čega se sada veoma stidim. U svakom slučaju, neka ti ovo bude obavijest da je moje sudjelovanje završilo.

– Dobro. Idi. Želim ti ugodno putovanje.

– Hoćeš li se snaći?

– To više nije tvoj problem, zar ne?

Okrenuo je kolica i zagledao se u prazan kompjutorski ekran. Nekoliko trenutaka kasnije čuo je kako Mike odlazi kroz stražnja vrata. Ostao je doista sam.

31. poglavlje

Maris se kasnije jedva sjećala leta do New Yorka. Funkcionirala je kao u snu, osim što nije bilo podsvjesne sigurnosti da je sve nestvarno i da će se uskoro probuditi. Parkerovo neobjašnjivo ponašanje i očevu smrt osjećala je kao dvostruki napad. Kako bi se zaštitio, njezin je um uključio autopilota za svjesne misli i moć rasuđivanja dopuštajući joj da reagira mehanički.

Mike Strother je diskretno upozorio stjuardesu na njezinu tragediju te su se prema njoj ophodili veoma obazrivo uglavnom je ostavljajući na miru. Tijekom cijelog je leta tupo zurila kroz prozor, nesvjesna svega što se oko nje događalo.

Noah ju je dočekao na aerodromu La Guardia. Nije joj bilo drago da ga vidi, ali joj je olakšao odlazak iz velike zračne luke. Pobrinuo se za njezinu prtljagu. Čekali su je vozač i automobil.

Dok se limuzina probijala kroz gusti promet prema Manhattanu, ispričao joj je pojedinosti o kojima nije govorio preko telefona. Danielovo se tijelo još uvijek nalazi u Massachusettsu gdje će se obaviti obdukcija. Možda postoji neki zdravstveni faktor koji je uzrokovao pad, objasnio je Noah. Plućna embolija. Srčani zastoj. Aneurizma koja se nije vidjela na posljednjem liječničkom pregledu.

– Najvjerojatnije – rekao joj je – Daniel je jednostavno izgubio ravnotežu na mračnom stubištu. Danielov je štap pronađen u njegovoj spavaćoj sobi. Vjeruje se da se penjao stubama. Nije imao štapa pa se spotaknuo.

– Također je popio nekoliko pića – nevoljko je dodao Noah. – Znaš, Maris, bojali smo se da će se tako nešto dogoditi.

Rekao joj je da će nakon obdukcije tijelo biti prevezeno u New York. Obavio je preliminarne pripreme za pokop, ali je čekao njezino odobrenje prije nego ih provede u djelo. Znajući da će ona željeti poseban lijes, nije ga izabrao na svoju ruku.

Primijetila je kako je sve učinkovito organizirao.

– Želio sam te poštediti svih mogućih neugodnosti. Bio je suosjećajan, blag, podložan.

Nije mogla podnijeti njegovu blizinu.

Mrzila je čak i to da mora udisati isti zrak kao i on te je vozaču rekla neka je odveze u očevu kuću. Prihativši prijateljičinu ponudu da će joj pomoći kako god može, Maris ju je poslala u svoj stan s popisom odjeće i drugih stvari što ih je trebala. Bude li to uspjela izvesti, više se nikad neće vratiti u stan što ga je dijelila s Noahom.

Vratila se u svoju staru spavaću sobu u Danielovoj kući. Tijekom iduća tri dana, kad nisu primale ljude koji su došli izraziti sućut, ona i Maxine su tješile jedna drugu. Domaćica je bila neutješna. Okrivljavala je sebe jer je dopustila Danielu da pođe na selo bez nje, kao da bi njezina nazočnost mogla spriječiti nesreću. Maris je pokušala ublažiti njezin osjećaj odgovornosti, premda ju je posve dobro razumjela. Ona je patila na sličan način.

Njezin je otac umro dok je ona vodila ljubav s Parkerom.

Kad god bi njezine misli skrenule u tom pravcu, što se često događalo, naglo ih je prekidala. Nije se htjela osjećati krivom zbog toga. Daniel ju je poticao neka se vrati u Georgiju. Bila je ondje s njegovim blagoslovom. Posljednje što joj je rekao bilo je da zaslužuje svoju sreću i da je voli. Njegova smrt nema nikakve veze s tim što je ona dijelila Parkerov krevet.

Unatoč tome, veza između jednog i drugog je stvorena te nikad neće moći misliti na jedno bez da se sjeti drugoga.

Otkrila je da je smrt u obitelji događaj koji oduzima mnogo vremena, pogotovo ako je umrla osoba Danielova ugleda. On je bio posljednji patrijarh izdavačke dinastije; on je bio slavna osoba u New Yorku. Njegova je osmrtnica objavljena na naslovnici New York Timesa. Lokalni su mediji izvještavali o njegovu sprovodu.

Maris je izdržala cjelodnevni događaj s čeličnom odlučnošću da neće popustiti pod pritiskom. Odjevenu u crno od glave do pete, snimali su je kako ulazi u katedralu, izlazi iz katedrale, glave sagnute u molitvi stoji kraj groba, prima gradonačelnikove izraze sućuti.

Tihi izrazi žalosti bili su oni koje je najviše cijnila; lagani stisak ruke, pogled koji je izražavao suosjećanje i razumijevanje. Većina je ljudi previše govorila. Dobronamjerni su joj ljudi govorili neka utjehu potraži u činjenici da je Daniel dugo i produktivno živio. Da nije patio prije nego je umro. Da bismo svi trebali imati toliko sreće i otići tako brzo. Da barem nije venuo i polako umirao. Da je nagla smrt blagoslov.

Takve su izjave stavljale na kušnju njezino držanje.

Međutim, nitko ju nije iznenadio ili uvrijedio više od Nadije Schuller. Noah je razgovarao sa skupinom kolega kad se Nadia primaknula Maris, odmah nakon službe na grobu, i uhvatila je za ruku. – Žao mi je, Maris. Strašno, strašno žao.

Maris je zapanjila Nadijina drskost što se uopće pojavila na sprovodu, ali i njezina uvjerljivo odglumljena šokirana žalost. Maris je povukla ruku, hladno zahvalila Nadiji i pokušala se okrenuti. Ali Nadia se nije dala tek tako. – Moramo razgovarati. Uskoro.

– Ako želiš citat za svoju kolumnu, nazovi naš odjel za odnose s javnošću.

– Molim te, Maris – rekla je Nadia nagnuvši se bliže. – Ovo je važno. Nazovi me. – Utisnula je posjetnicu u Marisinu šaku, okrenula se i žurno udaljila. Bila je toliko pristojna te nije potražila Noahov pogled prije nego je otišla.

On je bio najgori dio Marisina testa izdržljivosti.

Nastojala je obuzdati trzaj gađenja kad god bi joj se primaknuo. Ipak, činilo se da je on čvrsto odlučio biti uz nju. Na primanju nakon sprovoda nikad nije bio daleko od nje; često ju je grlio, stiskao joj ruku, pred prijateljima i suradnicima pokazujući ljubav i nježnost koji nisu imali nikakve veze sa stvarnošću. Sve bi to bilo smiješno da nije bilo tako odvratno.

Spustio se sumrak prije nego su ljudi otišli iz kuće. Maxine se nije htjela povući u svoju sobu što joj je Maris predložila te je počela nadzirati čišćenje dostavljača hrane. Tada je Maris prišla Noahu. – Želim razgovarati s tobom.

– Svakako, draga.

Njegovo ju je držanje razbjesnilo. Doista je odvratan. Činilo se da su se one dvije godine, koliko je s njim dijelila dom i krevet, dogodile nekoj drugoj ženi u nekom drugom vremenu. Nije mogla zamisliti da bi to ponovo učinila.

Jedino opravdanje što ga je nalazila za sebe, jedina razumna isprika, bila je činjenica da on izvrsno glumi. On je veoma vješt lažljivac. Ona i Daniel nasjeli su na savršenu glumu.

– Možeš se prestati pretvarati, Noah. Ovdje je samo Maxine, a ona već zna da sam te napustila.

Povela ga je u očevu radnu sobu. Ondje se osjećao miris njega i njegovoga duhana. Miris njegova konjaka i knjiga što ih je volio. Prostorija je budila tako naglašene uspomene na njega da je istodobno bila klaustrofobična i pružala joj je utjehu.

Sjela je u veliki kožom presvučeni naslonjač za Danielovim pisaćim stolom. Tako se mogla najviše približiti njegovu zagrljaju. Protekle četiri noći provela je sklupčana u tom naslonjaču plačući zbog gubitka između kratkih razdoblja nemirnog sna ispunjenog snovima o Parkeru koji se sve više udaljavao od nje dok je ona vriskala njegovo ime. Bez obzira koliko ga je

očajnički pokušavala dotaknuti, uvijek joj je bio izvan dohvata. Probudila bi se jecajući zbog dvostrukoga gubitka.

Noah je podigao nogavice hlača i sjeo u udoban naslonjač. – Nadao sam se da te je tvoj drugi odlazak na jug malo smekšao, Maris. Jednako si čangrizava kao i prije putovanja.

– Tatina smrt nije ništa među nama promijenila. Niti je promijenila tvoj karakter. Ti si lažljivac i preljubnik. – Zastala je trenutak, a potom je dodala: – A možda su to najmanji od tvojih grijehova.

Oštro ju je pogledao. – Što ti to znači?

Otvorila je ladicu Danielova stola i izvadila posjetnicu. – Ovo sam našla u tatinu rokovniku dok sam tražila adrese za slanje zahvala. To je uočljiva posjetnica s vrlo malo informacija. Samo ime i telefonski broj. Bila sam znatiželjna pa sam nazvala. Zamisli kako sam se iznenadila.

Zurio je u nju ništa ne govoreći, a zatim je indolentno uzdigao ramena.

– Razgovarala sam osobno s čovjekom kojeg je tata unajmio da provede istragu o tebi – rekla mu je. – Gospodin Sutherland mi je izrazio sućut zbog tatine smrti. Tada sam ga pitala kako se njegova posjetnica našla u tatinom rokovniku. Bio je veoma diskretan, krajnje profesionalan, a na koncu se ispričavao.

– Rekao je da mu etika brani da razgovara o poslovima drugog klijenta, čak i pokojnog klijenta. Međutim, rekao je, ako su mi dostupni tatini dokumenti, siguran je da ću ondje naći njegov izvještaj. Ukoliko želim nastaviti istragu koja još nije dovršena, rado će me uzeti za klijenticu. Ponudio je da će akontaciju što ju je tata platio dodati mojem računu.

Raširila je ruke iznad stola. – Tražila sam spomenuti izvještaj, Noah. Nema ga. Nije među tatinim dokumentima ovdje, niti u uredu, kao ni u njegovom sefu u ormaru u spavaćoj sobi, niti u sefu u trezoru banke.

– Kakvog li slučaja, ti si ovdje boravio onog jutra kad ste otputovali na selo. Dok je tata na katu pakirao neke posljednje sitnice, rekao si Maxine da moraš obaviti nekoliko telefonskih razgovora i ušao si ovamo. Zatvorio si vrata za sobom. Tada je to smatrala čudnim jer si se obično služio svojim mobitelom, ali više nije razmišljala o tome. Sve dok je nisam pitala jesi li toga dana njuškao po tatinim osobnim stvarima.

Odmahnuo je glavom i tiho se nasmijao. – Maris, nemam pojma o čemu govoriš. Možda sam tog jutra ušao ovamo. Iskreno rečeno, ne sjećam se. Ali otkad je meni zabranjen ulaz u ovu sobu? Otkako smo počeli hodati, stotinama sam puta ulazio u ovu prostoriju. Kad obavljam privatne telefonske razgovore, obično zatvaram vrata. Svi to čine. Ako je riječ o Nadiji...

– Nije – kratko će Maris. – Nije me briga za Nadiju niti za bilo koga drugoga s kim spavaš.

Dobacio joj je pogled koji je govorio da ozbiljno sumnja u to. Poželjela ga je udariti, izbiti mu taštinu iz izraza lica. – Također sam razgovarala s policijom u Massachusettsu.

– Vidi, vidi, bila si prilično marljiva.

– Posumnjala sam u njihov zaključak da je tatina smrt bila posljedica nesretnog slučaja. – Nije ga fizički udarila, što bi bila jako rado učinila. Unatoč tome, tom je tvrdnjom izbila aroganciju iz njegova držanja. Smiješak mu je postao pomalo ukočen, kao da se zaledio. Leđa su mu se uspravila. – Poštujući moj zahtjev, pristali su provesti novu istragu. Ovog će puta tražiti dokaze.

To ga je podiglo na noge. – Dokaze čega?

– Sutra imamo sastanak sa šefom policije Randallom, na kojem ćemo razgovarati o njihovim nalazima – hladno ga je obavijestila. – Preporučujem ti da dođeš.

Policijska postaja u gradiću imala je šest zaposlenih: šef, četiri pozornika i službenicu koja je također radila na telefonskoj centrali i širila tračeve. Postaja se bavila manjim hitnoćama kao što su ralice u kvaru i izgubljeni kućni ljubimci, kaznama za parkiranje kad bi se turisti na proputovanju previše dugo zadržali u prodavaonici antikviteta te katkad vožnjom u pijanom stanju.

Prema mjerilima velikoga grada, tračevi nisu bili baš skandalozni. Mogli su se vrtjeti oko toga tko je nedavno otišao u New York na peglanje bora, tko prodaje kuću filmskoj zvijezdi koja uzalud pokušava ostati anonimna te tko je svoju podivljalu kćer poslao na odvikavanje od droge nakon burne obiteljske svađe. Žitelji su slobodno mogli ostavljati otključane kuće i automobile jer su krađe bile veoma rijetka pojava.

Posljednje ubojstvo u okrugu dogodilo se tijekom administracije Lyndona Johnsona. To je bio jasan slučaj. Počinitelj je priznao zločin kad je policija stigla na mjesto događaja.

Pomanjkanje iskustva kad je riječ o rješavanju zločina nije išlo Maris u prilog. No, koristila joj je činjenica da je istraga o umorstvu izazivala više entuzijazma nego stavljanje obavijesti o izgubljenoj mački ili postavljanje tribina za koncert povodom koncerta i vatrometa za blagdan Četvrtog srpnja.

Policajci su istrazi Danielove smrti pristupili sa silnom željom da otkriju bezobzirnog ubojicu cijenjenog građanina, premda je dolazio samo na vikende.

Ona i Noah stigli su zasebnim automobilima. Pročelje bršljanom pokrivena zgrade više je podsjećalo na neki butik nego na policijsku postaju. Maris je stigla nekoliko minuta prije Noaha. Čim je on stigao, uveli su ih u ured šefa policije. Oboje su odbili ponuđenu kavu i slatka peciva iz lokalne pekarnice.

Šef Randall, muškarac rumenih obraza i loše počesljane plave kose, osjetio je njezinu želju da se odmah prijeđe na stvar te je ljubaznosti smanjio na minimum i smjestio se za svojim stolom. Činilo se da je više razočaran nego zadovoljan ishodom istrage svojih ljudi.

– Bojim se da vam ne mogu reći mnogo više od onoga što je bilo u prvom izvještaju, gospođo Matherly-Reed. Moji su ljudi temeljito pročesljali kuću. Nisu našli baš ništa što bi ukazivalo na zločin.

Krajičkom je oka vidjela kako je Noah samodopadno prekrizio ruke u krilu.

– Policajci misle, a ja se slažem, da je vaš otac jednostavno pao niza stube. Bilo je nekoliko mrlja krvi na podu gdje su ga našli, ali to je objasnila posjekotina na njegovu vlasištu. Nastala je kad je glavom udario u pod.

Progutala je slinu i pitala: – Što je s obdukcijom izvještajem?

Otvorio je fascikl i stavio naočale za čitanje, previše uske za njegovo široko lice. – Sadržaj njegova želuca potvrdio je da je jeo samo nekoliko minuta prije nego je umro, što je gospodin Reed pretpostavio. – Pogledao je Noaha preko ruba naočala.

Noah je kimnuo. – Kad sam pošao u kuhinju kako bih pozvao hitnu pomoć, u sudoperu je bilo prljavog posuđa. Sve sam počistio nakon večere te sam zaključio da je Daniel sišao dolje kako bi nešto pojeo. Kad se vraćao gore, pao je.

– Je li moguće da je sve to bilo namješteno, gospodine Randall?

– Namješteno?

- Možda je netko stavio posuđe u sudoper kako bi svi pomislili da ga je tata koristio.
- O, koristio ga je – uvjeravao ju je šef Randall. – Njegovi su otisci prstiju bili na tom posuđu. Ni od koga drugoga.
- Posuđe je mogao upotrijebiti na katu. Često je jeo s pladnja na krevetu. Kako znamo da je uopće bio u prizemlju?
- Po mrvicama.
- Kako molim?
- Krušne mrvice na njegovom kućnom ogrtaču, na papučama i na podu kraj sudopera. Pretpostavljam da je stajao kraj kuhinjskog prozora i gledao van dok je jeo svoj sendvič. Tapšajući se po kosi začešljanoj preko ćelavog tjemena, kao da se želi uvjeriti da je još uvijek na svojem mjestu, ponovno je pogledao u papire. – Razina alkohola u krvi bila je iznad dopuštene za vožnju, ali ne mnogo.
- Ima li tragova neke druge stvari?
- Samo lijekova što ih je uzimao. Provjerili smo recepte kod njegovog liječnika u New Yorku. S obzirom na datum posljednjeg izdavanja recepata, ostale su pravilne doze lijekova. Nema nikakvih znakova da je bilo gdje u kući došlo do borbe.
- Njegov ste štap našli u spavaćoj sobi?
- Naslonjen na noćni ormarić i da, provjerili smo otiske prstiju – rekao je prije nego je dospjela postaviti pitanje. – Našli smo samo njegove. Nema dokaza o provali u kuću. Nikakvog znaka na tijelu vašeg oca, osim posjekotine na njegovoj glavi za koju je medicinski istražitelj rekao da je mogla nastati uslijed pada. Također je odredio vrijeme smrti unutar nekoliko minuta nakon što je primljen poziv gospodina Reeda. Sve je to dokumentirano.
- Skinuo je naočale i sklopljene ruke spustio na fascikl u kojem se nalazio izvještaj. Pročistio je grlo i suosjećajno je pogledao. – Kad se dogodi ovako tragična nesreća i netko umre, njima bliske osobe traže razloge. Žrtveno janje. Nešto ili nekoga koga bi mogli okriviti. Znam da vam je to teško prihvatiti, ali čini se da je vaš otac imao poteškoća dok se penjao stubama. Izgubio je ravnotežu i pao. Žao mi je, gospođo Matherly-Reed.
- Maris to nije ni razveselilo ni razočaralo. Nalazi su bili točno onakvi kakve je očekivala. Uzela je svoju torbicu i ustala. Pružila je ruku šefu policije. – Zahvaljujem vam na vremenu i trudu.
- Zato sam ovdje. Odredio sam da patrola redovito provjerava vašu kuću. Pripazit ćemo na nju.
- To je veoma pažljivo s vaše strane. Hvala vam.
- Kad je izišla, Maris je pošla ravno prema svojem automobilu. Noah ju je sustigao prije nego je uspjela sjesti za volan.
- Uhvatio ju je za nadlakticu, okrenuo je prema sebi i unio joj se u lice. – Zadovoljna?
- Posve. – Hladno ga gledajući, ona reče: – Posve sam uvjerena da si ti ta "poteškoća" na koju je tata naišao dok se penjao stubama.
- Njegove su se uske usne razvukle u osmijeh od kojeg se naježila. – Nema baš ničega što bi potvrdilo te tvoje ružne sumnje.
- Pusti mi ruku, Noah, ili ću početi vrištati. Onaj dragi šef policije rado bi mi pohrlio u pomoć. Shvativši da mu je pametnije pustiti je, to je i učinio.
- Šefa Randalla mogao bi zanimati podatak da je moj otac unajmio gospodina Williama Sutherlanda da provede istragu o tebi.

– Što je nebitno. Dakle, kamo će te to odvesti?

– Nikamo. Pobrinuo se da ne bude nikakvih dokaza. No, podcjenjuješ moju sposobnost prepoznavanja dobrog zapleta.

– Ovo nije roman.

– Nažalost. No da jest, ti bi bio glavni kandidat za zlikovca. Dio mojeg posla je otkriti motivaciju nekog lika, nije li? Njegov cilj mora biti jasan, inače priča neće imati na čemu stajati. Pa, Noah, tvoj je cilj krajnje očit. Zašto si odvuкао tatu na selo dok mene nije bilo u gradu, pogotovo s obzirom na to da više ne živimo zajedno? Zašto si, kad voliš da te se dvori, inzistirao da Maxine ostane u gradu?

– Lagao si za Nadiju. Lagao si da si ponovo počeo pisati. O čemu si još lagao? O WorldViewu? Sigurno. U to bih se kladila svime što mi je drago. Kad mi je Morris Blume nehotice spomenuo onaj tajni sastanak, vješto si smislio objašnjenje. Zaštitio si svoja leđa time što si tatu obavijestio o tome, za slučaj da jedno od nas dvoje načuje o sastanku. No, tada nisam bila uvjerena u tvoju nedužnost, a sad sam još više uvjerena u tvoju krivnju.

– Mislim da te je tata otkrio. Zašto bi inače unajmio gospodina Sutherlanda? Mislim da je znao da se baviš prljavim poslovima. Možda je čak imao dokaze. Kad te suočio s njima, ti si ga ubio.

– Nadam se da nisi počinio umorstvo u nadi da ćeš sklopiti posao s WorldViewom. Jer ako jesi, bit ćeš strašno razočaran. Shvati to, Noah. Matherly Press će ostati samostalan, baš kakav je oduvijek bio.

– Budi veoma oprezna, Maris. – Govorio je tihim glasom, ali se u njemu osjećala naglašena prijetnja. Podigao je ruku i uhvatio joj pramen kose čvrsto ga namatajući oko kažiprsta. Nekome u prolazu to bi izgledalo poput nježne kretnje. Ali on ju je tako snažno povukao da ju je zaboljelo.

– Ti moraš shvatiti ovo – reče. – Nitko me neće spriječiti u tome da dobijem ono što želim. Bila je u pravu kad ga se bojala one večeri prije nego što je otputovala u Georgiju. Prikrivena sklonost nasilju što ju je tada osjetila u njemu nije bila umišljena. Načas je ugledala zlu Noahovu komponentu koja više nije željela ostati prikrivena. Ali začudo, više ga se nije bojala. Izgubio je moć da je zastraši. Tiho se nasmijala. – Što ćeš učiniti, Noah? Hoćeš li i mene gurnuti niza stube?

– Daniel je sam odgovoran za svoju smrt. Izgubio je živce, reagirao nepromišljeno, privremeno zaboravio svoja tjelesna ograničenja i pretrpio posljedice. Ako želiš nekoga okriviti, okrivi njega. Ali – blago je nastavio – priznajem da je njegova smrt došla u pravom trenutku. Ustuknula je, a zato što ju je još uvijek držao za kosu, nagli joj je pokret izazvao žestoku bol na vlasištu. Suze su joj navrle na oči. No, to je jedva opazila. Jer je trzaj njezina pamćenja bio još žešći.

Zapravo, njezina je smrt došla u pravom trenutku.

Tu je rečenicu pročitala desetak ili više puta. To je bio ključni dio dijaloga pa se usredotočila na nju. Poigravala se idejama o tome kako bi se ta rečenica mogla poboljšati ili jače naglasiti, ali nakon što je iskušala nekoliko promjena, zaključila je da je ne treba popravljati. Bila je savršena. Namjerno je bila tako hladno iskrena. Time je izjava postajala još šokantnija. Parker je tu jednostavnu rečenicu upotrijebio kako bi čitatelju omogućio uvid u mračnu dušu lika. Odjednom je shvatila.

– Ti si Todd.

Noah se malo odmaknuo. – Što? Tko?

Misli su poskakivale u njezinoj glavi poput jedra na jakom vjetru, ali jedna se misao izdvojila i postala savršeno jasna: to ne može biti slučajnost.

S više žestine nego što je mislila da je posjeduje, ona reče: – Posljednji put ti kažem, Noah, pusti me.

– Naravno, draga. – Odmotao je njezinu kosu s prsta.

– Možeš slobodno otići. Sad kad razumijemo jedno drugo.

Sjela je za volan i upalila motor. Prije nego je zatvorila vrata, rekla je: – Nemaš pojma kako te dobro razumijem.

Zavist
22. poglavlje
Key West, Florida, 1988.

To je bio jedan od onih dana kad riječi jednostavno nisu dolazile.

Roark je šakama pritisnuo glavu stišćući je poput dinje, nastojeći silom izvući riječi iz pora. Uzalud. Ništa mu nije padalo na pamet. Danas je uspio napisati samo dvije i pol rečenice rukopisa. Ukupno devetnaest riječi. Cursor se već tri sata nalazi na istomu mjestu i namiguje mu.

– Rugaš mi se, mali gade – šapnuo mu je. Polako je napisao: Trava je zelena. Nebo je plavo.

– Vidiš, kujin sine? Mogu napisati rečenicu kada to želim.

Uopće nije bilo važno što je jučer, kad je imao slobodan dan u klubu, bio veoma produktivan. Pisao je šesnaest sati, ništa nije jeo ni pio, a jedino ga je sila tjerala da napravi stanku radi odlaska u kupaonicu. Takav je trud donio više od dvadeset stranica. No, euforija je trajala samo dok se jutros nije probudio i otkrio da su se tijekom noći u njega uvukli zli duhovi i ukrali mu jučerašnje nadahnuće. Što bi drugo moglo objasniti njegov tako nagli nestanak?

Bio je tako frustriran da je razmišljao o prestanku rada za taj dan, gledanju filma, odlasku na plažu ili u ribolov. Međutim, takvo odustajanje lako može prijeći u naviku. Veoma je ugodno predati se trenutačnoj blokadi. Mogla bi prerasti u trajnu blokadu, a ta zastrašujuća mogućnost držala ga je prikovanog za stolicu te je zurio u prazan ekran, a treptavi cursor mu je uništavao živce.

– Roark!

U prizemlju su tresnula vrata, a Toddovi trčeći koraci odjekivali su na stubištu. U posljednje je vrijeme radio u restoranu tijekom ručka kako bi malo više zaradio. Roarku je godilo Toddovo izbivanje kad je ostajao sam u stanu i mogao pisati bez ometanja.

Okrenuo se i vidio kako Todd naglo ulijeće u stan. – Što je bilo? Je li se kuća zapalila? Kamo sreće.

– Prodao sam ga.

– Svoj automobil? – To je bilo prvo što je Roarku palo na pamet. Todd se neprestano žalio na svoj automobil.

– Moj rukopis! Prodao sam knjigu! – Obrazi su mu se zarumenjeli, oči su mu grozničavo blistale, a smiješio se kao oni na reklamama paste za zube.

Roark je samo zapanjeno zurio u njega.

– Jesi li čuo što sam rekao? – Toddov se glas podigao do nenormalno prodornog vriska. – Prodao sam rukopis.

Roark je nesigurno ustao. – Ja... t-to je sjajno. Nisam čak ni znao da si... Kad si ga predao?

Todd je nekako uspio izgledati posramljeno, a istodobno se nastavio smiješiti od uha do uha.

– Nisam ti rekao. Poslao sam ga impulzivno, prije otprilike dva mjeseca. Nisam to želio stavljati na velika zvona jer sam se bojao; Isuse, bio sam siguran da će me opet odbiti. A danas, upravo sada, prije manje od sat vremena, nazvali su me na posao.

– Izdavač je imao broj telefona na poslu?

– Pa, da. U popratnom sam pismu naveo sve zamislive načine na koje mogu doći u vezu sa mnom. Za svaki slučaj, znaš? U svakom slučaju, upravitelj kluba, onaj peder kojeg mrzimo, došao je k meni i rekao mi da me netko treba na telefonu u uredu. Kaže da osobni pozivi nisu dopušteni i neka ograničim razgovor na tri minute. Kao da imamo posla – otpuhnuo je kroz nos.

– Pola sata nisam parkirao niti jedan automobil. Mislio sam da zoveš ti ili jedna od lutaka. – Za Todda su njihove susjede postale "lutke". – Poplavio je zahod ili tako nešto, znaš? Ali umjesto toga, taj se tip predstavio kao urednik, rekao je da je pročitao moj rukopis, da ga je zanio. Tim riječima. "Zanio me je." Rekao je da ga želi objaviti. Gotovo sam se usrao, čovječe.

– Tada sam, na trenutak ili dva, pomislio da me ti ili netko drugi, možda onaj peder, zadirkuje, znaš, vuče me za nos. Ali ne, taj urednik priča i priča o mojoj knjizi, poimence zna sve likove. Kaže da je spreman ponuditi peteroznamenkastu brojku, ali siguran sam da je to samo početak. S obzirom na to koliko je hvalio knjigu, sigurno ima mjesta za cjenkanje.

Odjednom je napuhao obraze, a zatim je ispuhnuo zrak. – Ma čuješ li ti mene? – nasmijao se.

– Za Boga miloga! Još mi nije jasno. Stojim ovdje i govorim o pregovaranju za predujam, ali još nisam shvatio što se dogodilo. Prodao sam knjigu!

Roark se prisilio na pokret, silom je na lice navukao izraz ushićenja te je prešao sobu i čvrsto zagrlio Todda tapšući ga po leđima, podižući ga s poda, čestitajući mu u duhu dobrog prijatelja i kolege. – Čestitam, čovječe. Silno si se trudio oko toga. Zaslužio si.

– Hvala, Roark.

Todd ga je odgurnuo, pogledao ga ravno u oči i pružio mu ruku. Rukovali su se, ali je ozbiljnost bila kratkotrajna. Todd je za nekoliko sekundi ispuštao zvukove slične sireni zračne uzbune i poskakivao po stanu kao mahnit.

– Ne znam što da prije učinim – rekao je smijući se.

– Nazovi Hadleyja – predloži Roark.

– Hadley nek' se jebe. Nije imao povjerenja u mene. Zašto bih s njim podijelio dobru vijest? Znam – reče i žustro protrlja ruke. – Proslava. Zabava i gozba. Ti i ja. Na moj račun.

Roark nikad u životu nije bio manje raspoložen za slavlje te je već odmahivao glavom. – Ne moraš...

– Znam da ne moram. Želim. Večeras. Ja ću sve organizirati.

– Moram raditi.

– Jebeš rad.

– Lako je tebi govoriti. Ti si prodao knjigu. Za peteroznamenkastu brojku, uz mogućnost cjenkanja.

Te su rečenice zaustavile Toddovo uzbuđeno poskakivanje. Zaustavio se i okrenuo Roarku. Nekoliko ga je trenutaka pažljivo proučavao. – O, sad mi je jasno. Ljutiš se jer sam ja prije tebe prodao knjigu.

– Ne, ne ljutim se.

– Pa, to je dobro – sarkastično će Todd. – Jer ako se ljutiš, mogao bi se ponašati poput magarca umjesto kao moj najbolji prijatelj na najsretniji dan u mojem životu.

Istina. Ponašao se poput magarca. Ljubomora ga je pretvorila u klipana te naglavce juri prema uništavanju najsretnijeg dana prijateljeva života.

Premda uopće ne bi bilo drukčije da je situacija obrnuta. Todd bi se jednako loše ponašao, vjerojatno i lošije. Durio bi se i trabunjao o životnim nepravdama. Bio bi pun mržnje i ironičan, a tada bi postao okrutan.

Ali otkad je Todd Grayson mjerilo prema kojem se on ravna? Volio je misliti da je on bolja osoba i bolji prijatelj nego Todd. Volio je misliti da ima jači karakter i više poštenja.

Navukao je na lice lažan osmijeh. – Nije važno, javit ću da sam bolestan. Neka me onaj peder otpusti. Kad počinje zabava?

Todd je rekao neka mu dade vremena da nešto organizira, a Roark se složio jer je ionako morao zaključiti rad za taj dan. Čim je Todd izašao, Roark se prepustio mračnim osjećajima. Silovito su ga obuzeli.

Zurio je u kompjutorski ekran pitajući se zašto je proklet gorućom željom da učini nešto kreativno, ali mu za to nedostaje sposobnosti i prilika? Zašto bi Bog izveo tako prljav trik? Namamiti te snom, dati ti dovoljno darovitosti da se doima ostvarivim, a zatim ti taj san držati tik izvan dohvata?

Poput mantre, ponavljao je u sebi koliko je sretan zbog Toddova uspjeha. I bio je. Bio je. Ali mu je to također bilo mrsko. Mrzio je tajnovitost Toddova slanja rukopisa. Nisu se dogovorili da će obavijestiti jedan drugoga svaki put kad nekome ponude svoj rad, ali je to svakako bio njihov običaj. Todd zapravo nije prekršio čvrsti dogovor, ali tako se činilo.

Roark je Toddov uspjeh zlobno želio pripisati sreći, biranju pravoga trenutka, slaboj ponudi na tržištu knjiga, čak i lošem ukusu urednika, a cijelo je vrijeme sam sebi priznavao da takve misli nisu poštene. Todd je marljivo radio. On je nadaren pisac. Posvetio se tom poslu. Zaslužio je da se njegovo djelo objavi.

No, Roark je iskreno osjećao da on to zaslužuje više od njega.

Todd se vratio za manje od sat vremena. Donio je bocu šampanjca za svakoga i inzistirao da ih popiju prije nego prijeđu na drugu fazu proslave.

Druga je faza uključivala Mary Catherine. Jedne nedjelje poslije podne Roark ju je poveo na sladoled. Rasplakala se kad je na šetalištu vidjela mlade parove s bebama. Priznala je da je Todd bio otac njezina nesuđenog djeteta.

– Kujin je sin zasigurno imao šesto čulo u vezi s tim. Otad me izbjegava.

Prolazili su mjeseci. Njih su dvoje bili uljudni jedno prema drugome, ali hladni. S vremenom su ponovo uspostavili prijateljski odnos, ali su bili samo prijatelji. Koliko je Roark znao, više nisu zajedno spavali. Pretpostavio je da je to bio prešutni sporazum.

Danas su prekid i njegov uzrok bili samo daleka sjećanja. Odjevena u tri sićušne krpice plave tkanine, koje su trebale predstavljati bikini, Mary Catherine je stigla na zabavu. Stigla je baš na vrijeme da im pomogne dokrajčiti šampanjac.

– Nije pošteno! – obijesno je uzviknula. – Dobila sam samo dva gutljaja.

– Ima toga još, dušice. – Todd joj je protrljao stražnjicu i cmoknuo usnama, najprije od divljenja, a potom sa žaljenjem. Okrenuo ju je i lagano je gurnuo prema Roarku. – Večeras je tvoja, prijatelju. Nemoj reći da ti nikad ništa nisam dao.

– Utješna nagrada? – U dobronamjernom pitanju samo se nazirala razdražljivost.

– Možeš li zamisliti bolju?

Mary Catherine je omotala ruke oko Roarkova vrata, pritisnula dojke uz njegova prsa i trljala se donjim dijelom tijela o njega. – Nemam ništa protiv. Već se dugo palim na tebe. – Gurnula mu je jezik u usta.

Zahvaljujući šampanjcu, prilično mu se vrtjelo u glavi. Ona je imala dobar okus. Sve je na njoj bilo dobro. Sviđala mu se. Njegov je ego pretrpio udarac, a Todd ga pokušava utješiti. Bio bi budala kad bi odbio takvu ponudu.

Posvetio se poljupcu.

– Hej – reče Todd nakon nekoliko trenutaka. – Zar ću vas morati politički voditi?

Smijući se, sjurili su se niza stube i potrпали u Toddov često kritizirani automobil. Odvezao ih je u marinu gdje je unajmio brodić od nekog starca po imenu Hatch Walker. Već su ranije unajmljivali brodice kod njega. Bio je najjeftiniji u Key Westu, a nije pretjerano galamio ako bi se vratili kasnije nego što je bilo dogovoreno.

Walker nikad nije zračio šarmom, ali je danas bio posebno svadljivo raspoložen. Nije ga oduševljavala pomisao da će jedan od svojih brodića iznajmiti ljudima koji su očito pili. Roark je bio pripit od šampanjca i ludo uzbuđen jer mu je Mary Catherine, tijekom vožnje do marine, izvela privatni ples u krilu na sjedalu suvozača te se nije opterećivao starčevim mišljenjem o njima niti o količini ispijenog alkohola.

Čim su potpisali ugovor o najmu, Todd je skočio na brodić i popeo se do pilotske stolice. Roark se nesigurnim korakom ukrcao na brodić, a zatim se okrenuo i pružio ruku Mary Catherine koja se uspjela spotaknuti i osloniti na njega kad je zakoračila na palubu. – Opa – smijala se dok se stiskala uz njega. Veselo je mahнула starom Hatchu dok je odvezivao konope s bitvi i bacao ih na palubu.

– Šašava djeca – gundao je.

– Mislim da mu se ne sviđamo – žalosno će Mary Catherine.

– Ja mislim da ti imaš previše odjeće na sebi. Roark joj je počeo odvezivati gornji dio bikinija. Vrisnula je i udarala ga po rukama, ali sve je to bila predstava. Roark joj je skinuo gornji dio kostima i mahao njime nad glavom dok je Todd polako izvlačio brodić iz marine. Čim je plovilo izišlo iz kanala, ubacio je u najveću brzinu te su pojurili na Atlantik.

Todd je tvrdio da će to biti proslava koju nitko od njih nikada neće zaboraviti, a tako je očito i mislio. Roark se čudio prijateljevoj ekstravaganciji. Kutije za rashlađivanje što ih je donio na brodić bile su pune kvalitetnih alkoholnih pića. Hrana je stigla iz najbolje prodavaonice delikatesa.

– Ovo je opaka salata od račića. – Roark je lizao pikantnu majonezu iz kuta svojih usana.

– Dopusti meni. – Mary Catherine mu je sjela u krilo i svojim jezikom polizala majonezu. Ozbiljno je shvatila svoju ulogu utješne nagrade te se posve posvetila njemu i ispunjavanju svake njegove želje. Ili to ili ga je naumila pretvoriti u hedonista. Ovako ili onako, nije se opirao.

Dijelili su tajnu o spontanom pobačaju, a to je među njima stvorilo posebnu vezu. Kad su bili sami, zvao ju je Sheila. Odbacila je ideju o sireni kao nepraktičnu jer “bi je rep vjerojatno svrbio”. No, razmišljala je o nastupu u odjeći sobarice te ga je zamolila da joj smisli primamljivo ime.

Premda su često očijukali, prijateljstvo je ostalo na platonskoj razini. Ona mu je davala prikrivene ponude, ali se Roark pretvarao da to ne opaža jer nije želio ugroziti lijepo prijateljstvo.

No, dok mu je sisala usne, pitao se što bi bilo tako strašno u tome da se u prijateljstvo uključi i seks. Budi prijatelj sa Sheilom, ali nemoj spavati s Mary Catherine. Tko je rekao da ne možeš biti prijatelj i ljubavnik?

Zašto se ne bi usrećio njezinim nevjerojatnim tijelom, vještim jezikom i rukama koje su zauzete u njegovim kupaćim gaćicama?

Možda je Todd platio za njezine današnje usluge. Pa što? Ona je dobra cura koja pokušava zaraditi za pristojan život onim čime ju je priroda obdarila.

Također je moguće da mu se nabacuje samo da bi Todda učinila ljubomornim. Neće dopustiti ni da mu to smeta. Zapravo, večeras ničemu neće dopustiti da mu smeta.

Jebeš pisanje. Jebeš objavljivanje. Jebeš riječi koje ne dolaze.

Jebeš Mary Catherine. To se našlo na vrhu njegovog popisa. Definitivno. Već mu je dosta prokletog izviđački časnog ponašanja. Cijelo je vrijeme obazriv prema nekome. Zašto? Ni za što, eto zašto.

Jest će ovu raskošnu hranu dok mu ne pozli. Napit će se do daske. Dopustit će Mary Catherine da na njemu izvede svaki razvratni čin iz svojeg opsežnog repertoara. Večeras će se ludo provesti, makar ga to ubilo.

Roark se probudio, a Mary Catherine je ležala preko njega. Nakon kratkog i grubog snošaja na malenom ležaju, oboje su čvrsto zaspali. Žedan i osjećajući silnu potrebu da se olakša, izvukao se ispod nje. Nešto je zastenjala i ispružila ruku kako bi ga zadržala, ali nije se previše potrudila.

Roark je našao kupaće gaćice na podu. Nakon duboke koncentracije i nekoliko nespretnih pokušaja konačno ih je uspio navući na noge.

Još uvijek je navlačio kupaće gaćice kad se popeo stubama na palubu. Todd je u ruci držao bocu Bacardija i i zurio u zvijezde. Čuo je Roarka te se okrenuo i nasmiješio. – Preživio si?

Roark je povukao elastični pojas kupaćih gaćica i zavirio unutra. – Svi su dijelovi na broju, gospodine.

Todd se tiho nasmijao. – Sudeći prema buci, bilo je trenutaka kad sam pomislio da ću morati sići onamo i spašavati te.

– Bilo je trenutaka kad sam ja pomislio da ćeš to možda morati učiniti. – Pomokrio se preko ograde u more.

Todd upita: – Je li učinila ono s palcem? Roark je namjesti gaćice, okrenuo se i nasmiješio, ali ništa nije rekao.

– O, zaboravio sam. Časni Roark nikad ne dijeli sočne pojedinosti. Pravi vitez.
 Roark se kanio nakloniti, ali je zaključio da bi to moglo biti opasno dok je u ovakvom stanju te se zadovoljio nespretnim salutiranjem.
 Todd pokaže prema jednoj od kutija za rashlađivanje. – Posluži se novom bocom.
 – Hvala, ali još uvijek jedva stojim na nogama.
 – I ljubomoran si.
 Roark se jednom rukom oslonio na zid kabine. – Ha?
 – Ljubomoran si.
 Roark slegne ramenima. – Možda. – Slabašno se osmjehnuo. – U redu, malo.
 – Više nego malo, Roark. Više nego malo. – Todd podigne bocu ruma do oka, poput teleskopa te niz njezinu dužinu pogleda Roarka. – Priznaj, mislio si da ćeš ti prvi prodati.
 Roark je osjećao mučninu u želucu. Zvijezde su se njihale. Također mu se nije sviđao smjer u kojem je razgovor krenuo. – Todde, ne bih mogao biti sretniji.
 – O, da, mogao bi. Da si ti danas prodao knjigu, bio bi neusporedivo sretniji. Kao i Hadley. Vjerojatno drka nad tvojim rukopisima. Tvoj ga rad oduševljava, zar ne? Kako je ono rekao, da je čast i privilegija raditi na tvojim djelima? – Otpio je gutljaj ruma. – Tako nekako.
 – Pročitao si pismo što mi ga je poslao?
 – Pametno si postupio kad si uzeo onaj poštanski pretinac, ali si bio veoma nemaran kad si njegovo pismo ostavio u džepu traperica. Nisam imao gotovine da platim dostavljaču pizze, a vidio sam tvoje traperice na podu gdje si ih ostavio. Pretražio sam džepove ne bih li našao novac i... imao sam što vidjeti.
 – Nisi smio čitati moju poštu.
 – Nisi mi smio lagati o Hadleyjevju oduševljenju tvojim radom, kao ni o njegovu mišljenju o mojem.
 – Što te je briga što Hadley misli o tvojem radu?
 – Nije me briga. Ja se posljednji smijem. Prodao sam. Ti nisi.
 – U redu. Najbolje da prestanemo o tome.
 – Ne. Mislim da neću.
 Todd polako ustane. Bio je sigurniji na nogama nego što je trebao biti te se Roark pitao je li doista popio onoliko koliko se pretvarao da jest. Hodao je palubom poput grabežljivca, pakosno.
 – Što te ždere, Todde? Pobijedio si. Hadley je pogriješio.
 – Možda o mojem pisanju. Ali ne o ostalome.
 – Ostalome?
 – O mojem karakteru. Sjećaš se kako sam pun mana?
 Vodi me pohlepa, ljubomora i zavist. Sve nepoželjne karakteristike o kojima je Hadley poetski pisao.
 Roarku se digao želudac te je progutao kiselinu. – Sve su to besmislice. Nisam na to obraćao pozornost.
 – Pa, ja jesam.
 Nije to očekivao. Krećući se vijugavo samo sekundu ranije, Todd se sada bacio na njega i silovito zamahnuo bocom prema njegovoj glavi. Udario je Roarka u sljepoočicu, a ne bi ga više zaboljelo ni da ga je tresnuo batom. Zauriao je od bola i gnjeva.

No, bio je dovoljno priseban da vidi kako se boca opet podiže iznad njegove glave. Izbjegao ju je u posljednjem trenutku. Tresnula je o stijenku kabine i zasula ih staklom i rumom.

Todd je tada bijesno napao udarajući Roarka po licu i glavi. Njegove su šake najčešće pogađale cilj gnječeći hrskavicu i kidajući kožu. Omamljen, ali potaknut gnjevom, Roark je uzvratio. Šakom je tresnuo Todda u usta i osjetio kako su ga zubi ogrebli po zglobovima prstiju. Zaboljelo je, ali je Todda boljelo više. Iz usta mu je potekla krv.

Krv je bila primitivan i snažan poticaj. U bilo kojem drugom trenutku Roark bi se zaprepastio nad zadovoljstvom što mu ga je pružilo Toddovo krvarenje. Vođen ljubomorom, želio je vidjeti još Toddove krvi na svojim rukama. Želio ga je kazniti jer je prvi ostvario uspjeh, a u njemu izazvao osjećaj da je nesposoban.

No, njegov je uzavreli bijes bio mlak u usporedbi s Toddovim. Toddova želja za krvlju prerasla je u divljaštvo. Ispuštajući životinjske zvukove, okomio se na Roarka nemilice udarajući.

Roarkov se bijes uskoro ublažio. Bio je spreman povući se, smiriti situaciju, prihvatiti primirje.

Todd nije. Nikako nije prestajao, čak ni kad je Roark prestao biti agresivan i samo je odbijao udarce kako bi se zaštitio.

– Prokletstvo, dosta je!

– Nikad nije dosta. – Toddovi stisnuti zubi bili su prekriveni krvlju. Krvavi mjehurići stvarali su pjenu na njegovim usnama. – Nikad nije dosta.

Krenuo je u novi napad.

– Što se događa? – Mary Catherine se pojavila na otvorenim vratima kabine, naga ako se izuzme zlatan lančić na gležnju. Ignorirali su je te je pijano teturala palubom i stala na komadić stakla. – Jao! Koji se vrag događa?

– Umukni!

Todd se okomio na nju i tresnuo je u visini struka. Zbog okrvavljenog stopala već je izgubila ravnotežu. Njegov ju je udarac snažno gurnuo unatrag. Stražnjim stranama koljena udarila je o kromiranu ogradu. Mašući rukama, nestala je preko ograde uz vrisak koji je zamro čim je tresnula u vodu.

Roark je zurio u prazan prostor uz ogradu brodića i odmah se otrijeznio. – Previše je pijana da bi mogla plivati!

Skočio je u ocean. Slana mu je voda pekla otvorene rane na licu te je izronio hvatajući dah. Borio se protiv mučnine izazvane prevelikom količinom alkohola, kao i vjerojatnim potresom mozga uslijed udarca bocom.

No, sve je to jedva zamjećivao. Na površini je treptanjem nastojao razbistriti pogled i mahnito pretraživao tminu oko sebe ne bi li opazio Mary Catherine.

– Vidiš li je? – Viknuo je Toddu koji je stajao na palubi i gledao ga, a krv mu je kapala s brade na prsa. – Todde? Kriste, čuješ li me? Vidiš li je?

– Ne.

– Upali svjetla.

Todd je samo stajao ondje i zurio u vodu, očito ukočen od šoka.

– Sranje.

Roarku je srce divlje lupalo, glava mu je pucala od bola, ali je ipak zaronio. Premda ga je pakleno peklo, držao je oči otvorene. Ali to mu nije pomoglo. Jednako je tako mogao plivati

kroz bočicu tinte. Čak nije vidio ni svoje ruke dok je mahao naokolo, naslijepo tražeći, nadajući se da će dotaknuti nogu, kožu, kosu.

Ostao je ispod površine sve dok više ni trenutka nije mogao izdržati pritisak u plućima. Izbivši na površinu, naglo je udahnuo zrak. Iznenadio se kad je vidio koliko se udaljio od brodića. Barem se Todd toliko pribrao da je upalio svjetla pod vodom. Bacala su sablasni zeleni sjaj oko plovila, ali nisu prodirala dovoljno daleko.

Premda mu se činilo da su mu ruke i noge od olova, a mozak kao da se odrekao kontrole nad njima, Roark je počeo plivati prema brodiću. Todd je nešto radio na lijevoj strani. Roarka je preplavila nada. Viknuo je: – Jesi li je našao? Je li ondje?

Todd se vratio na desnu stranu. – Nisi imao sreće?

Sreće? Ovo nije izletnički ribolov. Što mu je? – Zovi Obalnu stražu. Ne mogu je naći. O, Isuse. – Zaplakao je kad je shvatio pravu situaciju. Možda je već mrtva. Mary Catherine, Sheila, možda se utopila jer ju on nije mogao spasiti.

– Zovi Obalnu stražu – ponovio je, a tada je opet zaronio.

Svjestan da je sve uzalud, kretao se kroz vodu otvorenih očiju koje ništa nisu vidjele, ispruženih ruku koje ništa nisu doticale. Ipak, nije želio odustati. Ako postoji i najmanja šansa da se još uvijek drži, očajnički treba pomoć...

Neprestano je iznova ronio, a na površinu je izlazio samo da bi udahnuo zrak te bi potom opet tako duboko zaronio da su ga uši boljele.

S mukom se posljednji put probijao prema površini bojeći se da neće uspjeti, strahujući da je previše duboko zaronio. Napokon je osjetio zrak. Pohlepno ga je udisao. Ne bi mogao preživjeti još jedan odlazak u dubinu. Bio je previše umoran čak i za plivanje do brodića. Slabašno je plutao jedva se održavajući na površini.

– Todd – promuklo je rekao. – Todd.

Todd se pojavio kraj ograde. Roarka su oči pekle od slane vode. Vidio ga je kao kroz maglu. – Ne mogu je naći. Više ne mogu tražiti. Baci mi pojas.

Todd se udaljio, a Roark se pitao zašto već nije pripremio pojas za spašavanje.

Iscrpljen, silno je želio zatvoriti oči, ali se bojao da bi tada kliznuo ispod površine i utopio se prije nego bi uspio prikupiti dovoljno energije da se spasi. Ali oči su mu se zacijelo same zatvorile. Zsigurno je bio samo tren daleko od gubitka svijesti jer se trgnuo i razbudio kad je začuo paljenje brodskog motora.

Todd ne bi trebao paliti motor. Trebao bi mu baciti pojas za spašavanje. Ako je Obalnoj straži dao koordinate njihovog položaja, trebali bi ostati ovdje sve dok ne stigne pomoć. Vraški je glupo pokretati vanjski motor kad su on i Mary Catherine u vodi, tako blizu brodića.

Te su mu misli proletjele glavom u djeliću sekunde, ne kao nasumične riječi, već kao posve oblikovani zaključci. – Todd, što radiš?

Zamahnuo je nogama i slabašno pokrenuo ruke, ali to je bilo kao da žele pokušava progurati kroz živi pijesak. No, uopće nije trebao plivati. Todd će dovesti brodić do njega.

Samo što se kretao previše nepažljivo i brzo da bi bilo sigurno.

– Hej!

To je bio povik iz noćne more, kad čovjek otvori usta i pokuša vrisnuti, ali ne može ispustiti ni zvuka, što pojačava užas noćne more. Pokušao je mahnuti rukama, ali svaka je imala pola tone. Nije ih čak uspio ni podići iz vode.

– Todde – promuklo izusti. – Okreni lijevo! Ovdje sam! Zar me ne vidiš?
Vidio ga je. Gledao je ravno u njega kroz plastični vjetrobran kabine. Svjetla kontrolne ploče pretvarale su njegovo izudarano lice u masku. Oči su mu se žarile. Baklje iz pakla.
Roark je još jednom vrisnuo, a zatim ga je strah natjerao da opet zaroni. Za nekoliko se sekundi našao usred uskomešane, uzavrele vode. Tada ga je obuzela strava. Čista strava. Od one vrste kakvu malo ljudi ikad u životu osjeti. Takva apsolutna strava da se smrt čini blagoslovom.
Strava koju mogu nadmašiti jedino bolovi. Strahoviti i neusporedivi bolovi.
Bolovi koji sijeku tijelo, ali ubijaju dušu.

32. poglavlje

Nadia je stigla u bar odjevena u tijesnu crnu haljinu s varljivo čednim izrezom oko vrata i s koktel-šešišrom, jednim od onih otmjenih modela s velom što pokriva pola lica. Malena crna torbica visjela joj je s ramena na tankom zlatnom lancu. Veoma privlačno. Veoma femme fatale.

Glave su se okretale dok je hodala kroz bar. Bio je krcat uspješnim ljudima i onima koji su to željeli biti. Ljudi su joj se obraćali dok je prolazila. Mahnula je skupini od troje ljudi smještenoj za stolom u kutu.

Kad je stigla do Noahova stola, nadimao se od ponosa jer se najprivlačnija žena u prostoriji pridružuje njemu. Zagrlio ju je toplo, ali oprezno. Prijateljski ju je poljubio u obraz i šapnuo: – Mogao bih te sada i ovdje.

– Uvijek romantičan. – Sjela je na klupicu kraj njega.
– Martini?
– Svakako.

Dao je narudžbu konobaru koji je dojurio do stola nekoliko sekundi nakon Nadijina dolaska, a zatim se okrenuo k njoj i nasmiješio se. – Poznaju te ovdje.

– Svugdje me poznaju.
Nasmijao se njezinom samoljublju. – Nedostajali su mi tvoji oštri odgovori. Prošlo je previše vremena otkako smo se zadnji put vidjeli.

– Ona glupa svađa.
– Sad je to davna prošlost. – Duboko je udahnuo. – Ahh. Tvoj provokativni miris.
– Chanel.

Odmahnuo je glavom i nacerio se. – Seks. Šteta što ga ne možeš spremati u bočice. Obogatila bi se. – Pogledom punim obožavanja prešao je njezinim licem. – Senzacionalno izgledaš. Sviđa mi se veo.

– Hvala.
– Daje ti tajanstvenost, što je nevjerojatno seksi. – Ispod stola je svojim bedrom pritisnuo njezino.
– Večeras se prilično jako nabacuješ. Ništa nisi dobivao, je li?
– Bio sam zauzet drugim stvarima.

– Da, jesi. – Činilo se da su je odjednom počeli fascinirati slojevi perja na njezinoj ručnoj torbici. Prešla je prstom preko glatkih, svjetlucavih pera. – Bio si zauzet posljednjim počivalištem svojega tasta.

– Kakva gomila besmislica.

– Meni se činilo da su pohvale bile prilično dirljive.

– To je bio sprovod kakav je Daniel Matherly zavrijedio, pretpostavljam. Samo mi je drago da je sve to gotovo. Sada svi mi ostali možemo prestati aplaudirati njegovu životu i opet se posvetiti svojim.

– Inače voliš biti obasjan reflektorima. Mislila sam da će ti se sviđati uloga odanog i ožalošćenog zeta.

Stavio je ruku na srce. – Dao sam sve od sebe. – Stiglo je njihovo piće. Kucnuli su se i malo popili. – Zapravo, nije bilo baš tako strašno, osim što sam morao obuzdavati Marisinu histeriju.

– Nije li prirodno da je bila uzrujana?

– Njezino je ponašanje nadmašilo uobičajenu žalost. – Prestala je proučavati perje i pogledala ga. – Moja je žena sebi utuvala u glavu da sam ja odgovoran za pad njezina oca. – Zagledao se kroz veo u Nadijine oči. – Možeš li to zamisliti?

Podigla je čašu martinija do usana. – Da. Mogu.

Mirnoća njezina pogleda pomalo ga je uzrujavala. Namjerno je pogrešno shvatio njezine riječi.

– Maris je oduvijek bila sklona uzbuđivanju i nepromišljenim reakcijama, ali je ovaj put doista pretjerala.

– Na sprovodu se doimala veoma dostojanstvenom i pribranom.

– Istina. No, kad je to završilo, posve je izgubila razum. Nagovorila je lokalnu policiju u Massachusettsu da ponovo provede istragu o fatalnoj nesreći.

– I?

– Jasno, nisu našli ništa što bi potkrijepilo njezine sumnje.

– Baš imaš sreće.

– Sreća nije imala nikakve veze s tim, Nadia.

– Sigurna sam da je to istina. – Zurila je preko mnoštva govoreći gotovo za sebe. – Ako si ti staroga gospodina gurnuo niza stube, bio bi dovoljno pametan i ne bi te uhvatili.

– Nisam. Ali imaš pravo. Bio bih dovoljno pametan i ne bih se dao uhvatiti. I zato ti se toliko sviđam.

Ponovo se okrenula k njemu. Točno. Nikad se ne bih spetljala s gubitnikom. Ne bih se pridružila zvijezdi koja pada. Samo onaj koja se penje.

– Toliko smo slični da je to zastrašujuće. – Nagnuvši se bliže k njoj, povjerljivo doda: – Barem bi trebalo biti zastrašujuće za sve ostale. – Zadovoljno je otpio još jedan gutljaj martinija. – U svakom slučaju, Daniel je mrtav i pokopan. To je dobra vijest.

– Za Boga miloga, Noah. – Osvrnula se naokolo kao da se boji da ga je netko čuo. – Koja je loša?

– Nije loša, draga. Bolja je. Njegova je smrt bila posljednji čavao u lijesu mojega braka. Sad se više ne da popraviti.

Podigla je čašu i nazdravila mu. – Čestitke ili sućut?

– Ono prvo, definitivno. Jer imam još bolju vijest od toga.

– Jedva čekam.

– Jesi li sigurna da to želiš čuti sada i ovdje? Moglo bi te dovesti do orgazma.

– Jesam li ikad odbila takvu priliku?

Njegov se smiješak proširio. – Prije njegova pada, nagovorio sam Daniela da potpiše važnu punomoć. Time mi je omogućio prodaju Matherly Pressa WorldViewu, a Maris to baš nikako ne može spriječiti.

Nadijine su se oči zbunjeno raširile. – Ali Matherly Press nije tvoja kompanija da je možeš prodati.

– Nadia! Tu si! – Morris Blume se odjednom stvorio s druge strane stola.

Noah nije opazio da se približava i nije mu bilo drago da ga vidi. Večeras je planirao pićem, jelom i romantikom iznova osvojiti Nadiju. Prije nego nastavi pregovarati s WorldViewom, želio je biti siguran da je ona na njegovoj strani. Trebali su mu povoljni napisi u tisku, a to mu Nadia najbolje može osigurati.

Baš je proklete sreće, naletjeti na Morrisa Blumea. Izvršni upravitelj WorldViewa izgledao je bezbojno kao i uvijek. Sivo odijelo, siva košulja, srebrna kravata. Noahu su se čak i njegovi zubi i desni činili nezdravo sivima dok im se smiješio.

– Najprije te nisam vidio pa sam mislio da sam pobrkao vrijeme – govorio je Nadiji.

– Nisi mogao doći u boljem trenutku.

Izvukla se iza stola i, na Noahovo ogorčenje, pošla ravno u Blumeov zagrljaj. Poljubili su se. Kad je poljubac završio, nježno mu je namjestila kravatu.

Blume ju je odmjerio od glave do pete. – Doista izgledaš fantastično.

– Drago mi je da tako misliš. Kupila sam ovaj komplet misleći na tebe.

– Senzacionalno.

Na taj je kompliment reagirala koketno, što joj uopće nije bilo svojstveno. Blume joj je milovao struk sa sugestivnom prisnošću. Svoju je zdjelicu nagnula prema njemu, što je Nadijin specijalitet kojim je muškarca navodila da misli samo na svoj penis i kako će joj ga staviti.

S obzirom na to koliko su mu pozornosti posvećivali, Noah je jednako tako mogao biti i jedna od umjetničkih slika na zidu. Cijelo mu je tijelo pulsiralo od bijesa. I još nečega, nečega što je rijetko kada osjećao, poniženja. Ljudi su opazili da se Nadia sada priljubila uz Blumea. Najpopularniju curu na zabavi oteo mu je beskrvni, ćelavi čudak.

– Jesi li spreman za piće, dragi? – pitala ga je.

– Čitaš mi misli. Kao i uvijek.

Nadia je dala znak konobaru, a on im je žurno prišao i primio Blumeovu narudžbu. Više nije sjela na klupicu kraj Noaha, već se spustila na stolicu što ju je Blume pridržao za nju. Sad su ga oboje promatrali preko stola.

Sjela je što je mogla bliže Blumeu. Njezina se dojka zavukla ispod njegove ruke. Blume joj je spustio ruku na bedro, visoko na bedro. Posjednički.

Noah je bio siguran da je ovo javno pokazivanje prisnosti namijenjeno njemu. Nadia se namjerno ponaša zavodnički. Uživa u tome. Poželio se nagnuti preko stola i ispljuskati je.

Namjestila mu je. Isplanirala je ovaj maleni scenarij. Nazvao ju je tijekom vožnje iz Massachusettsa, nakon Marisina patetičnog pokušaja da ga inkriminira, i pozvao je da mu se večeras pridruži. – Sad se slobodno možemo zajedno pojavljivati u javnosti – rekao joj je.

Nadia je bila seksi kao i obično, izgovarala je sugestivne riječi, svakim dahom davala erotska obećanja. Navela je vrijeme i mjesto kao da jedva čeka da ga vidi. No, zapravo je upao u prokletu žensku klopku.

U redu. Ako se pred njim želi hvalisati svojim novim momkom, dobro. To ništa ne mijenja, osim što će njezin seksualni život naglo krenuti nizbrdo. Sudeći prema Blumeovu bljedilu, morat će se pomučiti da natjera krv u svoj penis.

Nakon što je konobaru zahvalio za piće, Blume se okrene Noahu. – Tajnica mi je rekla da si danas nazvao i zatražio sastanak.

– Tako je. S obzirom na moju nedavnu obiteljsku tragediju...

– Moja sućut, usput rečeno.

– Hvala. – Otresao je nevidljivi trun s manšete. – Danielova je smrt nametnula privremeno odgađanje naše nagodbe. Sad možemo nastaviti ondje gdje smo stali. Bit ćeš veoma zadovoljan razvojem događaja do kojeg je došlo nakon našeg posljednjeg razgovora. Kakav je tvoj raspored za sutra?

– Doista ne vidim potrebe da se sada sastajemo. Riječ “sada” mu je zasmetala. “Sada” bi moglo značiti da su se okolnosti promijenile. Noah je izbjegavao pogledati Nadiju i pomno je pazio na svoj izraz lica. – Zašto?

– Noah i ja smo baš počeli govoriti o tome kad si nam se pridružio, Morris – reče Nadia. – Očito je došlo do neke zabune. – Tjeskobno je pogledala Noaha. – Strašno mi je neugodno.

– Pa, budući da se čini da samo ja ne znam o čemu je riječ, možda bi mi mogla objasniti.

Pogledala je Blumea, kao da traži njegov savjet, ali on je samo slegnuo ramenima. Povukla je donju usnu ispod zuba i okrenula se Noahu. – Mislila sam da ti je dosad već netko rekao. Iz poštovanja prema Danielu, već tjedan dana čuvam u tajnosti tu priču.

Noahu je postalo neugodno toplo. Jedan martini ne može biti odgovoran za znoj koji mu se cijedi niz rebra. Osjećao se poput muškarca koji će uskoro čuti rezultat biopsije tkiva testisa. – Kakvu priču?

Zauzimajući položaj u središtu pozornosti, Nadia se još malo primakne Blumeu. – Daniel Matherly me je, kao grom iz vedra neba, pozvao u svoju kuću na doručak. To je bilo onog jutra kad ste otputovali na selo. Tko bi pomislio da će vaše putovanje tako tragično završiti? Voljela bih da sam ga tada nagovorila neka ne ide. – Pogledala je Noaha u oči i pustila da mu to sjedne.

– U svakom slučaju – reče lagano odmahnuvši glavom – dao mi je priču, ali me zamolio neka nekoliko dana ne pišem o tome, barem dok se Maris ne vrati iz Georgije.

Blume je promatrao Nadiju kao da bi joj svakog trenutka mogao početi sisati vrat. Odsutno mu je milovala nadlanicu što je počivala na njezinu bedru. Noah se silom nasmiješi. – Još uvijek mi nisi rekla o kakvoj je ekskluzivnoj priči riječ.

– Daniel je imenovao Maris za predsjednicu i izvršnu upraviteljicu Matherly Pressa. Mislila sam da će ti Daniel to reći tijekom vašeg zajedničkog boravka na selu. Nije? Pa... vjerojatno je smatrao da bi Maris to prva trebala saznati.

Pomno ga promatrajući, prelazila je prstima po svojoj čaši. – Naveo si me da povjerujem da je Daniel Matherly na granici senilnosti. Nakon što sam s njim dugo razgovarala, zaključila sam da uopće nije tako. On je u potpunosti vladao svim svojim sposobnostima. Točno je znao što radi.

U Noahovu su se tijelu sve kapilare raširile. Iza očnih jabučica, bubnjića, iza svakog centimetra kože, osjećao je pojačani pritisak svojeg pulsa. Nekako se uspio nasmiješiti. – Daniel nije imao baš dobro mišljenje o tebi, Na dia. Mislim da ti je priredio okrutnu šalu.

– Pala mi je na pamet ta mogućnost. Bio je poznat po lukavosti. Stoga sam potvrdu priče potražila kod gospodina Sterna, odvjetnika obitelji Matherly. On ju je potvrdio. Marisino imenovanje je neopozivo i neoborivo. Njezine se ovlasti mogu opozvati jedino ako se ona sama odluči povući.

Noah je odlijepio jezik od nepca gdje se zalijepio.

– Zanima me zašto mi to ranije nisi spomenula, Nadia. Na primjer, kad smo danas ranije razgovarali. – Ili one večeri kad smo razgovarali preko telefona, pomislio je. Kuja je već onda znala. Zabavljala se na njegov račun.

– To nije bila moja dužnost.

– Ali sada jest?

– Poštedjela sam te muke čitanja o tome u mojoj kolumni. Priča će sutra biti objavljena. – Suosjećajno mu se nasmiješila. – Doista, Noah, mislila sam da će te dosad već netko službeno obavijestiti. Pretpostavljam da više nisi u unutrašnjem krugu, otkako je tvoj brak završio. Sad si samo plaćena radna snaga.

– Želiš li još jedno piće, Noah?

– Ne, hvala, Morris. Kasnim na drugi sastanak. – Ako ne ode odavde, dalje od Nadije, ili će je ubiti ili će eksplodirati. Radije ne bi učinio ni jedno ni drugo pred svjedocima.

– O, molim te, ostani – nagovarala ga je Nadia. – Imamo toliko razloga za slavlje. Ispunjena je jedna od najvećih Morrisovih želja. WorldView je kupio Becker-Howe. Sigurno poznaješ Olivera Howea jer su on i Daniel bili stari prijatelji. Zapravo, baš je Daniel doveo Morrisa u vezu s njim. Daniel je znao da WorldView želi kupiti izdavačku kuću i da bi, za razliku od njega, Ollie Howe bio zainteresiran za fuziju.

– Želio sam Matherly Press – reče Blume. – No, budući da će Maris biti na kormilu...

– Smatrala sam poštenim da mu kažem – dometne Nadia.

– A Maris je svima posve jasno stavila do znanja da nema namjeru prodati te sam odlučio kupiti drugu kompaniju.

Noah je tako snažno stiskao čeljust da ga je zaboljelo.

– Baš lijepo za tebe.

– Previše sam platio za nju, ali zar je važno? – tiho se nasmijao. – To je profitabilna kompanija. Lako ćemo opet zaraditi ono što smo uložili. Becker-Howe je tek malo manja kompanija od Matherly Pressa. Ali ne zadugo. – Namignuo je Noahu. – Sad ću ti biti konkurencija. Čuvaj se.

I konj na kojem si dojahao unutra, beskrvni kujin sine, pomisli Noah. Napravio je predstavu od gledanja na sat. – Doista mi je žao što vas napuštam, ali moram poći.

– Čekaj! To nije jedina dobra vijest. – Nadia ispruži lijevu ruku preko stola. – Nisi opazio, ili si bio previše pristojan da to spomeneš, da nosim opsceno golem dijamantni prsten. Morris i ja ćemo se iduće nedjelje vjenčati u Plazi. – Ozareno se nasmiješila Morrisu, a zatim se opet okrenula Noahu. – Tri sata. Bit će nam strašno žao ako ne dođeš.

33. poglavlje

Proklet bio Michael Strother.

Proklinjanje svojeg prijatelja, bivšeg prijatelja čini se, bila je jedina nova misao u Parkerovoj glavi. Ljutito je ugasio kompjutor zaključivši još jednu neproduktivnu epizodu pisanja. Sjedio je cijeli dan s prstima spremnima nad tipkovnicom čekajući nadahnuće koje nije došlo. To se stanje sve češće ponavljalo, što je veoma zabrinjavajuće.

Radio je na sljedećoj knjizi Mackensieja Roonea. Deck Cayton se pretvorio u pravog tupoglavca koji ne zna reći ništa pametno. Više nije muževan ili privlačan. Zlikovac nije istinski opak; samo je karikatura. A djevojka... Parkeru se ni djevojka nije sviđala. Plitka je i glupa.

Mike mu se nije javio otkako je najavio svoju ostavku i otišao iz kuće. Ni on otad nije sastavio čitljivu rečenicu. Starac je zacijelo bacio kletvu na njega, nešto što je naučio od Gullaha koji žive na južnom dijelu otoka St. Anne. Mikea je fascinirao njihov jezik i običaji, prenošeni s generacije na generaciju još od njihovih afričkih predaka. Parker je s prezirom odbacivao čini i napitke kao gomilu besmislica. No, možda u tome ipak nečega ima.

Kad je Mike bio ondje, Parker je neprestano tražio samoću i tišinu da bi mogao pisati. No, doista je čudno koliko mu nedostaje njegovo motanje naokolo. Shvatio je da podsvjesno osluškuje ne bi li čuo Mikeove korake ili zveket posuđa u kuhinji, zatvaranje vrata, zujanje usisavača negdje u kući. Sad bi mu godili takvi zvukovi. Utješili bi ga. Jer se osjećao strahovito usamljenim.

Prije mnogo godina, dok je ležao na bolničkim odjelima s neznancima u susjednim krevetima, a njegovale su ga sposobne, ali bezlične medicinske sestre, osjećao se kao da nema niti jednog prijatelja na svijetu. Posve sam. Tada je Mržnja postala njegovim drugom. Njegovim zamišljenim prijateljem. Njegovim sigurnosnim pokrivačem.

Tijekom sljedećih godina bilo je trenutaka kad je Mržnja bila iscrpljujuća smetnja. Pogotovo nakon što je postigao uspjeh sa serijom kriminalističkih romana, umorio se od njezine stalne nazočnosti. Prerasla je u gnjavažu. Želio se riješiti Mržnje.

Katkad ju je šutirao naokolo, nadajući se da će otići sama od sebe, ali nije bilo tako. Ostala je, a on se nikad nije uspio prisiliti da je napusti. Zapravo ju je svakodnevno hranio, pazio da mu ostane odana, sve dok nije postao ovisan o njoj i ona o njemu. Mržnja je trebala njega da bi preživjela. On je nju trebao kao motivaciju.

Sad je Mike otišao, a njemu je opet ostala samo Mržnja, njegov odani, ali parazitski saveznik. Osjećao je golemo samosažaljenje, ali je shvaćao ironiju svega toga. Sam je na sebe navukao jad. – Jadan ti. Ali gledaj na to ovako, Parker – šapnuo je sebi. – Kraj je na vidiku.

Posljednja je kocka bačena kad je rukopis Zavisti poslao Noahu. Sad je prekasno za predomišljanje. Uskoro će sve završiti, ovako ili onako, i on će imati svoj rasplet. Sve što je učinio, rekao ili napisao u proteklih četrnaest godina bilo je s tim ciljem na umu. Sve je vodilo k onome ovdje i sada.

Bez obzira na ishod, hoće li biti u njegovu korist ili ne, bilo je skupo. Stekao je svjetski ugled, ali ipak nitko ne zna njegovo ime. Žrtvovao je slavu u zamjenu za anonimnost. Ima novca, ali ga nema na što potrošiti. Vlasnik je prekrasne kuće, ali to nije dom. Prazne prostorije dijeli samo s obješenim duhom. Njegova želja za osvetom stajala ga je jedinog pravog prijatelja. Na koncu je zbog toga izgubio i Maris.

Nedostajala mu je tako da je osjećao fizičku bol. Da je žena ili dijete, svake bi večeri zaspao u suzama. Kretao se kroz kuću dodirujući stvari što ih je ona doticala, duboko dišući u nadi da će osjetiti njezin miris. Patetičan je, jadan kao odbačena teta profesora Hadleyja koja je živjela na tavanu samo s gorkoslatkim uspomenu i svojim strahom od svježeg voća.

Maris je bila bitna za njegov zaplet, ali nije očekivao da će postati tako važna za njega. U kratkom vremenu koliko je bila dio njegovog života, postala je najvažniji element u njemu.

Drugi po redu važnosti, ispravio se.

Kad bi ona bila najvažnija, prepustio bi Noaha vragu, kako mu je Mike savjetovao, i ostatak života proveo voleći nju i dopuštajući joj da ona voli njega. Noću kad ne bi mogao spavati, postajao bi sentimentalno do krajnosti. Zamišljao bi sebe i nju na plaži kako bacaju štap zlatnom retrieveru i nadziru dvoje zdrave, nasmijane djece koja grade dvorac od pijeska. Slika s čestitke. Kodakova reklama.

Previše često za njegovo mentalno zdravlje, iznova je proživljavao njihovo vođenje ljubavi. Bože, bilo je slatko. No, možda je najsladiji dio bio sam zagrljaj. Samo to. Držati je uza se. Osjećati kucanje njezina srca ispod ruke, njezin dah na svojoj koži. Dopuštajući si da na nekoliko trenutaka zaboravi da ima samo tu jednu noć s njom, te da će je ujutro užasno i nepopravljivo povrijediti.

Maris je bila jedini element zapleta koji ga je možda mogao navesti da promijeni fabulu i drukčije završi.

Ali nije to mogao učiniti čak i da je želio. Jer osveta za kojom je žudio nije bila samo za njega. Bila je i za Mary Catherine. On možda ne zaslužuje naknadu, ali Sheila je sigurno zaslužuje. Prema većini moralnih mjerila, ona bi bila pri dnu ljestvice. Ali on je znao da nije tako. U onom se spektakularnom tijelu nalazio ljubazan i velikodušan duh. Prema mnogim je aspektima ona bila nevina.

A Noah ju je ubio.

Jednako sigurno kao što je sigurno da je ubio Daniela Matherlyja.

Parker se nadao da Maris i policija temeljito istražuju Matherlyjevu smrt jer Noahova verzija vraški zaudara. Zaudara po Noahu. Teško će naći nešto što bi ga optužilo. Pobrinut će se da ne nađu. Sigurno je sredio da starčeva smrt izgleda poput nesretnog slučaja, a njegovo objašnjenje o tome kako je do toga došlo bit će sasvim uvjerljivo. On je nadaren za takve stvari.

Otvorena agresija nije njegov stil. Previše je pametan i rafiniran za tako nešto. O, sasvim se dobro drži u tučnjavi šakama. Parker još uvijek ima ožiljak iznad obrve koji to dokazuje. Ali Noahova prava snaga nije fizička. Umna je. Njegova je snaga upravo prepredenost. Podmuklo manevrira. Čovjek ga ne vidi da se približava sve dok nije prekasno. Što ga čini najopasnijom vrstom životinje na planetu.

Ali ima jednu veliku manu: ne može podnijeti da ga netko nadmudri.

Kad Noah pročita Zavist, sljedećim će avionom doći na jug. Neće moći odoljeti. Knjiga će biti crvena zastava kojom mu maše pred nosom, a Noah Reed jednostavno nije takav da bi to ignorirao.

Tijekom svih tih godina, ako je Noah uopće razmišljao o Parkeru, vjerojatno ga je zamišljao onako kako ga je posljednji put vidio: pobijedeni neprijatelj, prijetnja koju je uklonio.

Ako ni iz kojeg drugog razloga, doći će na St. Anne iz radoznalosti. Doći će vidjeti kako je Parker prošao. Doći će sam vidjeti što se njegovoj ženi činilo tako zanimljivim kod njegovog bivšeg cimera.

Noah će doći.

A kad stigne ovamo, Parker će ga čekati.

Predavanja u osam sati su upravo trebala početi kad je Maris parkirala unajmljeni automobil na parkiralištu za posjetitelje. Bio je ljetni semestar pa u zgrade nije žurilo onako mnogo studenata koliko će ih biti kad počne jesenski semestar.

Premda nikad ranije nije bila ondje, nije morala pitati za upute. Sveučilišni campus nije bio sličan onome opisanom u Zavisti. Bio je onaj opisan u Zavisti.

I bio je daleko od policijske postaje u seoskom području Massachusettsa gdje se nalazila prije manje od dvadeset četiri sata.

Dok su joj se u glavi ponavljale Noahove riječi, njegova je smrt došla u pravom trenutku, vozila je natrag u New York obuzeta osjećajem da mora brzo djelovati. Poslužila se mobitelom i rezervirala let za Nashville dok je jurila autocestom, kršeći sva ograničenja brzine od policijske postaje šefa Randalla i ureda Matherly Pressa na Manhattanu.

Kanila se zadržati u uredu tek toliko da se na brzinu dogovori sa svojom asistenticom i pogleda poštu, a zatim vratiti se u Danielovu kuću i spakirati se te odjuriti na aerodrom i uhvatiti kasni večernji let.

Nije sve išlo prema planu.

Kad se pojavila u uredu, njezina je asistentica skočila.

– Hvala Bogu da si ovdje. Pokušavala sam te dobiti na mobitel.

– Baterija mi se ispraznila prije otprilike sat vremena.

– Ne miči se. – Tajnica je podigla telefonsku slušalicu.

– Reci gospodinu Sternu da je upravo stigla. – Pritisnula je tipku za čekanje. – Rekao mi je da obvezno mora danas s tobom razgovarati, Maris.

– U vezi s čim? Je li rekao?

– Ne, ali zove od ranog jutra. Očekivao je da ćeš doći ovamo.

– Morala sam nešto obaviti izvan grada. – Nije imala vremena za dugotrajan razgovor s odvjetnikom pa je to i rekla.

Njezina se asistentica ispričavala. – Natjerao me je da prisegnem da ću ga obavijestiti čim se čujem s tobom. Bit će na liniji dva.

Maris je ušla u ured i sjela za svoj pisaci stol. Sreća da je sjedila jer je vijest što ju je čula od Sterna bila zapanjujuća.

– Gospodin Matherly je svoju odluku kanio objaviti po vašem povratku iz Georgije. Mislim da je od toga želio napraviti cijelu ceremoniju. Nažalost, nije imao prilike za to, ali pokazalo se da je izabrao pravi trenutak da to sredi. – Zastao je, a potom je rekao: – Nadam se da ste zadovoljni.

Duboko ju je dirnula spoznaja da je otac imao tako veliko povjerenje u nju. – Veoma.

Stern je nastavio govoriti o pojedinostima, ali najvažnije je bilo da joj je otac povjerio posao koji je bio njegovo životno djelo. Neće olako pristupiti toj odgovornosti. Ali veoma ponosno.

Stern se diskretno nakašljao, a tada je rekao: – Na vama je odluka hoćete li ili nećete zadržati gospodina Reeda na poslu. Gospodin Matherly mi je dao naslutiti da bi njegov ostanak, čak i

na nekom manje važnom radnom mjestu, mogao biti nezgodan za vas, s obzirom na vaš skori razvod.

Dakle, znao je. Jasno da je znao. Nije slučajno izabrao pravi trenutak, kako je gospodin Stern vjerovao. Daniel je vjerojatno već neko vrijeme to planirao shvativši da će nakon njezinog razvoda uslijediti ružna borba za kontrolu. Daniel se pobrinuo da do takve borbe nikad ne dođe.

– Iskreno rečeno, vaš otac više nije imao povjerenja u gospodina Reeda kad je riječ o interesima izdavačke kuće – rekao joj je odvjetnik. – Ali, kao što sam rekao, o vama ovisi hoće li on ostati u kompaniji.

Razgovarali su još nekoliko minuta. Maris je razgovor zaključila riječima: – Hvala vam, gospodine Stern. Mnogo vam hvala.

– Nema potrebe da mi zahvaljujete. Nadam se da ćete željeti da i dalje radim za vas, u istom svojstvu.

– To se samo po sebi razumije.

– Počašćen sam. – Zastao je, a tada je pitao: – Recite mi, gospođo Matherly, kakav je osjećaj biti jednom od najmoćnijih žena u New Yorku?

Nasmijala se. – U ovom trenutku? Osjećam da sam u velikoj stisci s vremenom jer moram uhvatiti avion.

Nakon tog razgovora i brze podjele zadataka asistentici, odlučila je ostaviti automobil u garaži blizu ureda i taksijem poći do Danielove kuće.

Ondje ju je čekao drugi šok.

Dok je trčala stubama do kuće, uz pločnik se zaustavila limuzina. Nadia Schuller je izišla prije nego je vozač stigao zaobići automobil i otvoriti joj vrata.

– Zdravo, Maris.

Bila je odjevena u crnu haljinu i koktel-šešir koji bi na nekom drugom izgledao smiješno. Nadia je bila dovoljno samouvjerenja da ga može nositi.

– Razumijem zašto ne želiš razgovarati sa mnom. Znam da me doživljavaš kao nešto što treba ostrugati s potplata. Ali treba mi jedna minuta tvog vremena.

– Nemam jednu minutu. Žuri mi se.

– Molim te. Popila sam dva martinija kako bih imala snage doći ovamo.

Maris je nekoliko sekundi razmišljala, a zatim je nevoljko pristala na razgovor.

Potišteno je slušala dok joj je Nadia pričala o sastanku za doručkom s Danielom. – Rečeno mi je da je imao zagonetnoga gosta. Ni u snu ne bih pomislila da si to bila ti.

– Ni ja. Zaprepastila sam se kad je nazvao i pozvao me na sastanak. Imala sam osjećaj da me potajno uvodi u kuću, dok nema njegove domaćice. Ali pravi je šok bio kad mi je pričao o tom dokumentu koji će Noah tražiti da potpiše. Tada mi je ponudio ekskluzivnu vijest o tvom promaknuću. Čestitam.

– Hvala.

– Priča o tome sutra će se pojaviti u mojoj kolumni. Gospodin Matherly me je zamolio neka pričekam tjedan dana. Složila sam se. Naravno, tada nisam imala pojma da... da je on neće moći pročitati.

Maris se još više iznenadila kad je u Nadijinim očima ugledala suze što ih čak ni veo nije mogao sakriti. – Tvoj je otac bio džentlmen, Maris. Čak i prema meni. – Rukom je na nekoliko sekundi pokrila usta, a tada je nastavila: – Voljela bih da sam ga upozorila neka ne ide.

– S Noahom?

Kimnula je. – Znam kako opak može biti Noah, možda čak bolje nego ti. Nikad nisam mislila da bi pošao tako daleko i počinio umorstvo. No, kad sam čula u kakvim je okolnostima umro gospodin Matherly, počela sam se pitati.

– Kao i ja.

– Noah je to spomenuo.

Maris joj je tada ispričala o njezinu i Noahovu sastanku s policijom u Massachusettsu. – Ako je gurnuo tatu niza stube, proći će nekažnjeno.

– Onog jutra, kad sam se pozdravljala s tvojim ocem, trebala sam nešto reći. Trebala sam ga upozoriti. – Pogledom je tražila oprostaj od Maris.

– I ja sam imala priliku upozoriti ga, Nadia. Ni ja to nisam učinila.

– Pretpostavljam da smo svi podcijenili Noaha.

– Valjda.

– Usput rečeno, među nama više nema ničega.

– Svejedno mi je.

Nadia kimne; žena koja razumije prezir druge žene jer je zaslužen. – Malo prije dolaska ovamo, imala sam zadovoljstvo reći mu o prijenosu ovlasti s tvojeg oca na tebe. Mislim da to nije dobro primio. Budi oprezna, Maris.

– Ne bojim ga se.

Nadia je pogleda pozorno i s divljenjem. – Ne. Vjerujem da ga se doista ne bojiš. – Na trenutak je spustila glavu, a zatim je opet pogledala Maris. – Nikad se ni zbog čega ne osjećam krivom. Ovo je bio rijedak izuzetak. Hvala ti što si me saslušala.

Maris je kimnula i okrenula se prema stubama. No, prije nego što je stigla do praga, okrenula se. Morris Blume je izišao iz limuzine i pridržavao vrata Nadiji. Pristojno je kimnuo Maris, ali se ona obratila Nadiji.

– Što misliš, zašto te tata pozvao na doručak i povjerio ti tu priču?

– To sam se pitala već tisuću puta. Na koncu sam došla do zaključka. To je samo nagađanje, naravno.

– Rado bih ga čula.

– Znao je da te Noah vara, ali je gospodin Matherly bio previše star da bi tvoju čast branio premlaćivanjem prekršitelja. Stoga je želio iskoristiti moju kolumnu kako bi ga tresnuo po zubima. Znao je da će Noah doživjeti javno poniženje kad se pojavi članak i sav će svijet vidjeti, crno na bijelom, da je izdavačko čudo od djeteta ostalo bez svojih moći. – Smiješeći se nad ironijom, dodala je: – Nema sumnje da je tvoj otac vidio poetsku pravdu u tome da Noahovu ljubavnicu namami pričom kojoj neće moći odoljeti.

– Nema sumnje – rekla je Maris i nasmiješila se. Svi su zapravo podcijenili njezinog starog oca.

– Maris, ako ti to nešto znači... – Da?

– Mislim da ga je sve to zabavljalo. Bio je sjajno raspoložen onog jutra.

– Hvala što si mi to rekla. Mnogo mi znači. Zadržala se u kući manje od pola sata, a na aerodrom je stigla baš kad su se ukrcavali putnici leta za Nashville. Uzela je sobu u jeftinom motelu blizu aerodroma i srušila se na krevet bez da se razodjenula. Ujutro je pojela obilan doručak, a zatim dva sata vozila do sveučilišta.

Sada, dok je hodala popločanim stazama campusa i razmišljala o jučerašnjim događajima, jedva je mogla povjerovati da je doista ondje. Imala je snažan osjećaj već viđenog, što uopće nije bilo čudno. Već je bila ovdje, putem stranica Parkerove knjige. Premda je sveučilištu dao izmišljeno ime, sve je posve točno opisao.

Pošla je ravno do kuće bratstva jer je točno znala gdje se nalazi. Bila je baš onakva kako ju je Parker opisao. Dvokatnica od cigle, prozori sa zabatima i stabla krušaka duž prednje staze, sve je to bilo pusto tijekom ljeta, ali je mogla zamisliti kako će biti živahno kad se u jesen opet napuni.

Od kuće bratstva pošla je stazom kojom je Roark hodao onog hladnog jutra u studenom, dva dana prije Dana zahvalnosti. Parkerov jasan opis vodio ju je do zgrade u kojoj je profesor Hadley imao ured. Popela se stubama na kojima je Roarka pozdravio kolega student i pozvao ga da se pridruži grupi za učenje.

Hodnik na drugom katu pružao se pred njom, dugačak, mračan, pust, tih. Prošla je kraj samo jednog ureda otvorenih vrata. Jedna je žena radila za kompjutorom, ali nije opazila Maris.

Nastavila je hodati sve do kraja hodnika, do ureda broj 207. Vrata su bila tek malo odškrinuta, kao i onog jutra kad im je Roark prišao s rukopisom u naprtnjači. Srce joj je lupalo jednako snažno kao i njegovo kad je lagano gurnula vrata.

Za stolom je sjedio muškarac leđima okrenut prema njoj. – Profesor Hadley?

Okrenuo se. – Zdravo, Maris.

Naslonila se na dovratnik i skrušeno se nasmijala. – Mike.

– Izvoli sjesti.

Podigao je hrpu knjiga i časopisa s jedine slobodne stolice i stavio ih na pod kraj nekoliko sličnih hrpa materijala za čitanje. Maris se spustila na stolicu, ali nije skidala pogleda s njega.

Nasmiješio joj se. – Znao sam da ćeš na koncu shvatiti. Što te je navelo na pravi trag?

– Prije nekoliko dana pogodila sam da je Roark zapravo Parker. Barem neki njegovi aspekti. Jučer je Noah rekao nešto što je bilo gotovo točan citat iz knjige. O tome kako je smrt mog oca došla u pravom trenutku za njega.

– Kao i smrt njegove majke. Omogućila mu je da se bez odlaganja preseli na Floridu.

– Trebala sam ranije shvatiti da si ti Hadley.

– Iskreno rečeno, drago mi je da nisi. Parkerovi opisi nisu uvijek baš laskavi. Uvrijedio bih se da si me prepoznala u njima.

Prešla je pogledom po pretrpanom uredu. – Parker je sasvim točno opisao tvoj ured. Kakav je tvoj položaj ovdje, na sveučilištu?

– Zadržao sam počasnu titulu sveučilišnog profesora.

– To je velika čast.

Prezirno se nasmijao. – To je samo prazna titula koja baš ništa ne znači, osim da si previše star pa više ne možeš raditi ono što si nekad radio. Smijem zadržati ured sve do svoje smrti. U zamjenu za to, jednom u semestru održim predavanje o Faulkneru pred dvjesto mladih ljudi

koji se dosađuju, ali dolaze jer moraju. Polaskan sam ako netko od njih ostane budan za cijelo vrijeme predavanja. Osim toga, nemam baš nikakvih obveza.

Tiho je rekla: – Kladam se da je Parker uvijek bio budan na tvojim predavanjima.

– Bio je izuzetan. U svojoj knjizi uopće nije pretjerao u opisivanju mojih osjećaja spram "Roarka" i njegove darovitosti. Zapravo, možda ih je samo umanjio.

– Je li istina da si ga spasio od ovisnosti?

– Kao što sam već mnogo puta rekao, spasio se sam. Postao je ovisan o sredstvima protiv bolova. S obzirom na sve što je propatio, ne mogu reći da sam mu to zamjerao. No, stigao je do točke kad je uzimao tablete više radi toga da otupi svoje emocionalne boli nego nešto drugo.

– Ja sam samo pokrenuo alarm u njegovoj glavi. On je prošao pakao odvikavanja, a zatim se opet doveo u formu. – Nasmiješio se. – Pretpostavljam da se može reći da sam mu dao poticaj.

– Ipak, mnogo ti duguje.

– Kao i ja njemu. Imao sam privilegiju raditi s nevjerojatno darovitim piscem.

– Šteta što nije jednako dobro ljudsko biće.

Mike ju je trenutak proučavao, a zatim je posegnuo preko stola i privukao rukopis učvršćen širokom gumenom trakom. Pružio ga je njoj. Pogledala je korice i usne su joj se gorko izvile. – Pročitala sam to.

– Veći dio – ispravio ju je. – Ne sve. Postoji dio koji nisi pročitala. Pročitaj ga prije nego budeš previše oštro sudila o Parkeru. – Ustao je i pošao prema vratima. – Idem po kavu. Želiš li da ti nešto donesem?

Jedna od Noahovih najsnažnijih osobina bila je njegova sposobnost nijekanja činjenice da nešto nije u redu. Odbiti prihvaćanje poraza bilo je isto kao da poraza uopće nema.

Jutro nakon katastrofalnog sastanka uz martini s Nadijom pošao je taksijem u Matherly Press pretvarajući se, zapravo vjerujući da će se manipuliranjem izvući iz tog problema i na koncu proći još bolje. Na Richterovoj skali komplikacija ovo je tek trzaj.

Bilo mu je drago da će Matherly Press ostati autonomna kompanija. WorldView si je pribavila bijelog slona. Becker-Howe već godinama visi o niti i svi u branši to znaju. Ollie Howe je još tvrdoglaviji nego Daniel. Ne prilagođava se brzim promjenama i zbunjuje ga koncepcija elektronskog izdavaštva.

Noah će se osobno pobrinuti da fuzija bude potpuni neuspjeh i da Morris Blume postane predmetom ismijavanja u branši, najprije jer si umišlja da je izdavač, a zatim i zbog vjenčanja s kurvom. Vjerojatno je svaki muškarac s kojim se rukuje imao nešto s njegovom ženom.

Što se tiče Nadijine ekskluzivne priče, zanijekat će je.

Daniel nije tu da bi je mogao potvrditi. Nadia vjerojatno laže kad je riječ o Sternovoj potvrdi. Noah će tvrditi da je to napisala njemu u inat. Priznat će da su on i Nadia imali privremenu i nepromišljenu vezu, zbog čega sada duboko žali. Iznenadna smrt tasta otvorila mu je oči te je shvatio svoje pogreške, vratio se ženi i svetosti njihovoga braka. Kad je prekinuo s Nadijom, ona se osvetila izmišljanjem priče o njemu i njegovoj obitelji.

Kad se slegne sva halabuka, nitko se neće sjećati pojedinosti prvobitne priče. Činjenice će se pobrkati u čestim prepričavanjima. Nitko neće znati što ili kome vjerovati. Iz cijele će gužve

izići doslovce bez ožiljka, a doimat će se poštenim jer je priznao izvanbračnu vezu zbog koje će svoju ženu javno zamoliti za oprostaj.

Svoju ženu. Maris je bitna za taj plan.

Računao je s tim da će ona ignorirati Nadijinu priču. Neće Nadiji pružiti zadovoljstvo nijekanja ili potvrđivanja. Ali nije riječ samo o tome. Što će učiniti ako je Daniel doista dao Maris kontrolu nad Matherly Pressom? Recimo da odvjetnik Stern zna za prijenos ovlasti i ima dokumente kojima to može dokazati. Što tada?

U redu. Ponašat će se u skladu s tim. Reći će da ga je Daniel obavijestio o tome dok su bili na selu. Da! Opširno su o tome raspravljali, a Noah se složio da Maris treba nositi titulu i imati ovlasti. Ali Daniel ga je zamolio neka joj bude desna ruka. Zauzima položaj njezina savjetnika. Čuva joj leđa od pljačkaša i vodi je oko mogućih zapreka.

Da, to je veoma dobro. Tko bi mu mogao proturječiti?

Možda bi trebao priznati da se poigravao idejom o fuziji Matherly Pressa s medijskim gigantom te se sastao s Blumeom i raspravljao o tome. No, sada kada Daniela više nema, radovao se radu rame uz rame s Maris kako bi očuvali i čak osnažili Matherly Press.

Izvršno.

Dalje, što učiniti s njihovim osobnim odnosom? Teško ga je riješiti, ali nije nemoguće. Nju je veoma lako umiriti. Možda bi se trebao malo više zainteresirati za knjigu koja ju je tako uzбудila. Ponudit će svoje osobne usluge kad je riječ o objavljivanju te knjige i posvetiti se kampanji kako bi postigla golem uspjeh. To bi joj se svidjelo.

Ili će možda predložiti da se malo više potrude oko stvaranja nasljednika koji će nastaviti tradiciju. Fizički je to nemoguće, naravno, ali ona bi mogla biti sretna u svojem neznanju dok ne smisli nešto drugo čime će je zaokupiti.

Imao je nekoliko mogućnosti. Bio je uvjeren da će neka od njih biti prihvatljivo rješenje njihove sadašnje situacije.

Na koncu, tu je problem privatnog istražitelja. Mogao bi kopati dovoljno duboko i razotkriti onu gadnu stvar na Floridi. No što ako to i učini? To je žalosna priča, ništa više. Nikad ga nisu optužili. Ponovno spominjanje tog incidenta moglo bi izazvati neka nepovoljna nagađanja o njemu, ali sve bi glasine odbacio kao zlobne tračeve.

Nakon što je sve to smislio, živahno je i optimistički izišao iz dizala i žustrim korakom krenuo prema svojem uredu. Čak je i njegova tajnica spremno stajala kraj svojeg stola kršeći rukama kao da je nervozna od želje da mu udovolji. – Kavu, molim te, Cindy.

– Gospodine Reed, on...

Prošao je kraj nje i ušao u svoj ured gdje je naglo stao kao da je udario u stakleni zid. – Stern? Po izgledu su taj odvjetnik i Howard Bancroft bili gotovo jednaki. Ista ćelava, šiljasta glava kratko je kimnula kad je čovjek rekao: – Gospodine Reed.

– Što radite u mojem uredu, jebi ga, za mojim pisaćim stolom?

Ne obazirući se na vulgarnost, Stern pokaže dva čovjeka koji su bili s njim. – Ova gospoda rade kao asistenti za moju odvjetničku tvrtku. Pristali su pomoći vam spremni vaše osobne stvari. Što ću ja pozorno nadzirati. Imate sat vremena da to obavite, a tada ću vam oduzeti ključeve ovog ureda i vašu propusnicu za ulaz u zgradu. Potom ću vas ispratiti do izlaza u Pedeset prvu ulicu.

– Kad mi je navodila uvjete vašeg trenutnog otpuštanja, gospođica Matherly je to izričito tražila. Nije vam željela prirediti neugodnosti time da vas se izbacuje na glavni ulaz. Moje je mišljenje da je to veoma velikodušno s njezine strane, što vi uopće ne zaslužujete. – Brzim je pokretom ruke pokrenuo svoje asistente. Pogledao je na sat. – Sat otkucava. Mislim da bismo trebali početi.

Cindy se progurala kroz vrata iza njega. – Oprostite, gospodine Reed? Dostavljač ne želi ostaviti ovaj paket sve dok vi osobno ne potpišete dostavnicu.

Ona je bila najprikladnija za iskaljivanje bijesa. Užarenih se očiju okomio na nju.

Ustuknula je, ali mu je ipak gurnula paket u ruke i izustila: – Pošiljatelj je neki gospodin Parker Evans.

Maris je upravo završila čitanje kad se Mike vratio. Nepomično je sjedila, a stranice rukopisa počivale su joj u krilu. Zurila je u posljednju rečenicu sve dok joj se slova nisu zamaglila.

Bolovi koji sijeku tijelo, ali ubijaju dušu.

Bila je opčinjena tom rečenicom i onima prije toga pa nije opazila da se Mike vratio sve dok joj nije dotaknuo rame. – Sjetio sam se da katkad voliš popiti čaj. Nadam se da je to u redu.

Tupo je kimnula i uzela toplu plastičnu šalicu iz njegove ruke. Sjeo je za svoj pisaći stol. Kad je otvorio paketić umjetnog zaslađivača, zvuk se činio nenormalno glasnim u malenoj prostoriji. – Jednu ili dvije? – upita.

– Jedna je dovoljna.

Skinula je plastični poklopac s čaše. Mike je ubacio zaslađivač u mirisni, vreli čaj, a zatim joj je dodao plastični štapić. Miješala je mnogo duže nego što je bilo potrebno da se rastopi zaslađivač. Kad je kušala čaj, opekla je jezik.

– Ovo nije kraj, zar ne? – upita.

Mike se namršti. – Čak ni meni nije pokazao posljednje poglavlje. Nisam siguran da ga je napisao. Možda je previše bolno za njega da bi o tome mogao pisati.

– Više nego ovo? Bože – tiho uzvikne Maris. – Nevjerojatno je. Ne mogu vjerovati da se to dogodilo.

Mike je značajno pogleda. Ono što je rekla bilo je retorički, jer je zapravo vjerovala u svaku riječ. Noah je to učinio svojim prijateljima. Znala je da jest. Znala je da je sposoban za to.

– Što se kasnije dogodilo, Mike?

– Todd...

– Noah. Ovo nije roman.

– Noah se vratio u marinu.

– Kao što piše u prologu. Odglumio je histeriju. Tvrdio je da je Parker poludio na brodiću. Zlostavljao djevojku. Napao njega. Potukli su se. Djevojka je pala u more, kao i Parker. Noah ih je pokušao spasiti.

– Zacijelo se spustio u vodu kako bi mu odjeća bila mokra te da bi se činilo da ih je tražio.

– Kao razlog Parkerova nasilnog ispada naveo je zavist.

– Što je laž, naravno. Ali vraški dobra laž. Uvjerljiva. Obalna je straža organizirala traženje i pokušaj spašavanja.

– Mary Catherine?

– Njezino tijelo nikad nije pronađeno. Službeno je proglašena mrtvom uslijed utapanja.

– Što je bilo s Parkerom?

Mike je pijuckao kavu prije nego što je odgovorio, a ona je shvatila da odugovlači.

– Parkera su našli te večeri, posve slučajno. Opazio ga je jedan ribar. Koordinate što ih je Todd dao Obalnoj straži bile su "približne".

– Što znači da su bile kilometrima daleko.

– Kilometrima. Nakon što je satima bio u vodi, pravo je čudo da je još bio živ. Šok mu je vjerojatno spasio život. Neprestano je micao rukama kako ne bi potonuo i utopio se, ali sam Bog zna kako se uopće mogao micati. Propeler vanjskog motora samljeo mu je noge. Kad ga je ribar ugledao, najprije je pomislio da je riječ o truplu neke napola pojedene životinje. Bilo je tako mnogo krvi oko njega.

Maris je drhtavom rukom odložila čaj ne dotaknuvši ga nakon prvog gutljaja.

– Njegovo se stanje više od tjedan dana smatralo kritičnim – nastavi Mike. – Nekako je preživio. S vremenom su mu obnovili noge, dio po dio.

– Rekao mi je da je imao nekoliko operacija. Što je Noah radio cijelo to vrijeme? Sigurno se bojao da će Parker dati svoju verziju događaja i uvjeriti policiju u istinu.

– Iznio sam ti uvelike skraćeni sažetak – objasni Mike. – Rekonstrukcija Parkerovih nogu trajala je godinama. Tijekom prvih nekoliko dana liječnici su mahnitito radili samo na tome da ga održe na životu. S vremenom je skinut s popisa kritičnih bolesnika, ali je proveo nekoliko tjedana na odjelu intenzivne njege boreći se protiv infekcije. Nije bilo dovoljno snažnih lijekova da ga drže u nesvijesti, osim tijekom kratkih razdoblja. Preostalo je vrijeme vrištao i preklinjao ih da ga ubiju. Toliko mi je priznao.

Maris je hladnom i vlažnom rukom pokrila drhtave usne. U očima su je pekle suze.

– Izgubio je veoma mnogo krvi. Možda mu zato nisu odmah amputirali noge. Bojali su se da će iskrvariti na operacijskom stolu. Ili su željeli da se njegovo stanje stabilizira prije nego pokušaju tako težak zahvat. Samo pretpostavljam. Ne znam. Sve sam to saznao mnogo kasnije. Nitko me nije obavijestio o događaju. Sznao sam kasnije, sasvim slučajno.

– Kad je dovoljno ojačao da se započne s rekonstrukcijom, pakleno se borio ako bi neki od liječnika samo spomenuo amputiranje. Čak i djelomično. Iskreno rečeno, ne znam zašto su obraćali pozornost na njegove želje. Možda zato jer je bio mlad. Možda... ne znam – ponovi i slegne ramenima. – Božanska intervencija? Sudbina? Možda su se liječnici jednostavno divili snazi njegove volje i odlučili je poštivati. U svakom slučaju, nisu mu odrezali noge. Odlučili su ih rekonstruirati na najbolji mogući način.

– Vidjela sam njegove ožiljke.

– One vidljive. One koje ne možeš vidjeti još su dublji.

– A izazvala ih je Noahova izdaja.

– Tijekom tjedana u kojima se Parker borio za svoj život, Noah je policiji priredio pravu predstavu. Mary Catherine nije bila ondje da pobije njegovu verziju događaja. Sve se svelo na njegovu riječ protiv Parkerove. Prikazao je Parkera kao ljubomornu, zavidnu usijanu glavu. Tvrdio je da se napio i puknuo, postao nasilan. Napao je Noaha. Kad ih je Mary Catherine pokušala razdvojiti, Parker ju je udario te je pala preko ograde. Od siline zamaha i on je pao u more.

– Kad su istražitelji napokon dobili dopuštenje da ga ispituju, Parker je već bio prisiljen braniti se. Suočen s tim lažnim optužbama Parker je, prema vlastitom priznanju, postupio točno onako kako je odgovaralo Noahu. Reagirao je kao ljubomorna, zavidna, usijana glava sklona

nasilju. Njegovo mahnito nijekanje više ga je prikazivalo krivim nego nedužnim. Iz bolničkog je kreveta prijetio da će ubiti svojeg lažljivog prijatelja.

Mike se nasmiješi. – Pretpostavljam da je dobro iskoristio svoje vladanje engleskim jezikom, kao i svoj ulični žargon. Mogu ga zamisliti kako se otima remenju kojim je bio vezan za krevet i praktički mu pjena izbija na usta.

– To vjerojatno nije pretjerivanje.

– U svakom slučaju, stvorio je dojam pomahnitalog manijaka, opasnog za sebe i druge. Noahu su vjerovali. Parkeru nisu. Optužili su ga za ubojstvo iz nehata, utapanje Mary Catherine. Kad se napokon toliko oporavio da može izići iz bolnice, odveli su ga na sud radi podizanja optužnice. Nije pobijao njegove navode.

– Zašto? – uzvikne Maris. – On nije bio kriv.

– Ali se osjećao odgovornim.

Maris odmahne glavom. – Noah je bio odgovoran.

– Slažem se s tobom. No, Parker se osjećao krivim jer ju nije uspio spasiti. Noah nije došao na saslušanje, ali je poslao videosnimku svoje izjave. Bio je potišten, žalostan, blago se izražavao, a čak je i otvoreno plakao. Rekao je da žali što mora iznijeti strašnu istinu o tom danu. Dogodila se dvostruka tragedija, rekao je. Mary Catherine se utopila. I umrlo je njegovo prijateljstvo s Parkerom Evansom. Mislio je da ga poznaje, ali je za samo nekoliko sati najbolji prijatelj postao njegov neprijatelj.

– Rekao je da su on i Parker bili bliskiji nego dva brata. No, kad je Noah prvi postigao uspjeh, to je djelovalo na Parkera. Izopačilo ga je. Noah je usrdno gledao u kameru i jecao. "Ne razumijem što se toga dana dogodilo s Parkerom. Postao je opak, pohotan i ubojit." Mislim da sam ga točno citirao.

Maris duboko udahne. – Tako je Noah pošao u New York obasjan slavom zahvaljujući Pobjeđenima.

– A Parker je otišao u zatvor.

– Zatvor? Zatvor. – Sagnula je glavu i dlanom pritisnula čelo. – Jednom prilikom mi je rekao da je proveo godine u rehabilitacijskim bolnicama i "drugim ustanovama". Nikad ne bih pomislila da je govorio o zatvoru.

– Zbog olakšavajućih okolnosti slučaja i njegova fizičkog stanja, poslali su ga u zatvor s minimalnim osiguranjem i dopustili mu nastavak liječenja i fizikalne terapije.

Pušten je na slobodu nakon što je odslužio dvadeset dva mjeseca kazne od osam godina.

– Možda bi mu bilo bolje da ga je država duže zadržala. Sam se nije baš najbolje snašao. – Pogledao ju je ispod obrva. – Vjerujem da znaš koliko je duboko potonuo prije nego što sam ja saznao što se dogodilo mojem najboljem studentu i pošao ga potražiti.

Podigla je stranice rukopisa s krila i poravnala ih. – Žao mi je što sam uopće upoznala Noaha Reeda. Voljela sam ga, Mike. Ili sam mislila da ga volim. Bila sam udana za njega. Željela sam imati njegovu djecu. Kako nisam vidjela kakav je?

– Nisi gledala. Nisi znala da treba gledati.

– Ali trebala sam opaziti znakove. Znala sam da je pohađao ovo sveučilište, ali nikad nije govorio o svojem životu prije dolaska u New York. Nije ga čak ni usput spominjao. Nije imao nikakvih uspomena ili fotografija osim jedne koja ga je prikazivala s majkom i ocem dok je još bio dječak. Nikad nije bio u vezi sa starim prijateljima. Nikad nije govorio o sjećanjima. Rekao

je da više voli živjeti u sadašnjosti nego posjećivati prošlost, a ja sam glupavo prihvatila to objašnjenje. Zašto mi nikad nije palo na pamet da nešto skriva?

– Nemoj biti previše stroga prema sebi, Maris. Noah je poput dva različita čovjeka koji se nalaze u istom tijelu. Nisi ti jedina koju je preveslao.

– Je li to bio dio zapleta za Zavist ili si doista napisao Parkeru pismo upozoravajući ga neka Noahu ne okreće leđa?

– Napisao sam pismo veoma slično onome što nam ga je Parker glasno pročitao. Gotovo od riječi do riječi.

– Dakle, ti si pročitao Noaha, a bio je samo tvoj student. Ja sam mu bila žena. To baš nije preporuka za moje percepcijske sposobnosti.

– Parker je također živio s njim, sjeti se. Gotovo šest godina. Ovdje na sveučilištu, a zatim na Floridi. Katkad je viđao naznake sebičnosti i zaokupljenosti sobom, ali sve dok se one noći nije našao u vodi, nije shvatio da je Noah zao.

– Vjerujem. U posljednje sam vrijeme i ja opazila to zlo u njemu. – Spustila je pogled na stranice i prešla prstima po papiru na vrhu, kao da ga miluje. – Parker nije zao poput Noaha. Ali je okrutan. – Podigne glavu i pogleda Mikea te upita: – Zašto je to učinio, Mike?

– Osveta.

– Zašto je mene umiješao?

– Ispričavam se zbog svojega dijela, Maris. To mi se od početka nije sviđalo. Nikako mi se nije sviđalo kad sam te jednom upoznao. – Nagnuo se unatrag i usredotočio pogled na kut stropa dok je sređivao misli. – Vidiš, u onoj snimljenoj izjavi Noah je optužio Parkera za požudu s Mary Catherine.

– Zato je on tu optužbu pretvorio u stvarnost. Sa mnom.

– Tako nekako. Uspjeh s romanima Mackensieja Roonea trebao je biti dovoljan za Parkera. Ali nije bio. Najbolja osveta što ju je mogao smisliti bila je da napiše svoju i Noahovu povijest, a morao ju je napisati tako dobro da zainteresira tebe, uglednu urednicu.

– Koja je također slučajno bila Noahova žena.

– Mislim da mu je ta ideja pala na pamet kad je pročitao da se Noah vjenčao s tobom.

– Ja sam bila element koji je zaplet učinio uspješnim.

Mike kimne. – Svaki dobar zaplet ima jednu komponentu koja povezuje sve ostale. Zajedničku nit koja spaja dijelove.

– Kakav bi trebao biti kraj?

– Nije mi htio reći.

– Možda uopće nema kraja. Možda mu je dovoljna osveta što je mene zavarao, odveo me u krevet i sad se može smijati Noahu u lice.

Mike je reagirao na gorčinu koju nije mogla sakriti.

– Ne opravdavam ono što je učinio, Maris. Ali mogu razumjeti. Parker sve osjeća strastveno ili uopće ne osjeća. To je jedina razina doživljaja koja za njega ima smisla. Inače, čemu se truditi? Kako bi mogao biti manje strastven kad je riječ o osveti?

– Želio je da Noah doživi barem dio boli što ju je on pretrpio zbog njega. Želio je da Noah zna kako se osjeća čovjek koji je prevaren i izdan do te mjere. Stoga te je Parker trikom namamio da dođeš k njemu. Oboje ste izdali Noaha tako što ste spavali...

– O, moj Bože! – Ispružila je ruku i zgrabila Mikea za rukav. – Upravo sam shvatila njegov zaplet.

– Njegov...

– Zaplet. Njegov rasplet radnje. – Ovlažila je usne i žurno rekla: – Ranije si citirao Noahove riječi iz video-snimke njegove izjave. Tvrdio je da je postao opak, pohotan i...

– Ubojit – dovrši Mike i udari se po čelu. – Neka sam proklet kad sam tako star i glup. S obzirom na to koliko sam radnja romana analizirao, trebao sam shvatiti kamo smjera. Zato mi nije htio pokazati posljednje poglavlje.

Maris je brzo izgovarala misli što su joj jurile glavom.

– Parker je učinio sve za što ga je Noah optužio. Osim...

– Uspaničeno je pogledala Mikea. – Ne bi mogao – promuklo reče. – Ne bi to učinio. Znam da ne bi.

– Ni ja to ne vjerujem.

Ali nisu bili previše uvjereni u svoje riječi. – Nije sposoban za to – naglašeno će Maris. – Ne bi me privukao, ne bih ga...

– Zavoljela?

– Za Boga miloga, Mike, zaljubila sam se u glavni lik u romanu Pobjeđeni. A zatim tu ljubav prenijela na pisca. Pogledaj kamo me to dovelo. Više nemam povjerenja u svoje emocije. Vjerovala sam da je Parkeru barem stalo do mene. Da to nisam vjerovala, ne bih bila spavala s njim. No, možda opet griješim. Možda...

Pritisnula je šaku na srce sjetivši se kako je Parker bio okrutan onog strašnog jutra. Uzimajući u obzir svu bol i mržnju, gorčinu i gnjev koji su kuhali u njemu proteklih četrnaest godina, možda je ipak sposoban za umorstvo.

Prema njegovom je mišljenju Noah ukrao život što ga je planirao za sebe. Milo za drago. Oko za oko. Noahov život za onaj što ga je Noah njemu oduzeo. Noahov život za život Mary Catherine.

Dakle, to je mogla vjerovati. Parker možda ne bi ubio iz osвете, ali bi mogao zbog pravde. Svidala mu se ta djevojka. Smatrao ju je prijateljicom i suosjećao je s njom. Osjećao bi se pravičnim ako bi osvetio njezinu smrt.

Skočila je na noge. – Moramo ga zaustaviti.

No, na vratima je naglo stala. Bespotrebno se uspaničila. Spojila je ruke i sagnula glavu nad njima kao da se moli. – Hvala Bogu. – Opet se okrenula i rekla Mikeu: – Nismo zakasnili. Noah ne zna da je Parker pisac s kojim sam radila. Nije pročitao Zavist.

Mike je rukama prešao preko lica i zastenjao: – O, ne.

Noah se iskrcao s unajmljenog čamca kojim je stigao s kopna i ušao u Terryjev bar držeći se pretjerano susretljivo, što ga je odmah izbacilo na vrh popisa ugroženih vrsta.

Lokalni stanovnici općenito nisu voljeli došljake, ali su imali posebnu averziju prema svakome tko ih je gledao svisoka. Prezreli su Noaha Reeda čim su ga ugledali. Zapravo, možda mu uopće ne bi dopustili da veže čamac za mol da Parker nije proširio vijest da očekuje posjetitelja sa sjevera, izrazito građanskog ponašanja. Ako netko opazi takvu osobu, treba je uputiti u Terryjev bar gdje će Parker čekati.

Noah pride šanku i obrati se Terryju nepristojnim: – Hej!

Terry je u tom trenutku otvarao bocu piva te ju je gurnuo niz šank prema jednoj od redovitih mušterija ignorirajući Noaha.

– Zar me nisi čuo?

Terry je prebacio čačalicu što ju je žvakao iz jednog kuta usta u drugi. – Čuo sam te. Ako ljudi žele razgovarati sa mnom, razgovarat će pristojno, inače će vjerojatno nestati. Sad se gubi iz mojeg lokala.

– Mislim da si već ostao bez dobrodošlice, Noah. – Noah se naglo okrenuo na zvuk njegovoga glasa. Parker mu se nacerio. – U rekordnom vremenu.

Noah je polako prešao pogledom preko Parkera i njegovih invalidskih kolica. – Rekla mi je da si bogalj.

Terry je ispod šanka izvukao bejzbolsku palicu. Jedan od redovitih gostiju posegnuo je za nožem u koricama za pojasom. Ostali su samo prijeteći gledali.

– Rekla mi je da si ti nitkov – odvrati Parker i dalje se smiješeci. – No, to sam već znao.

Noah se nasmijao. – Opet smo se vratili uobičajenom bockanju, zar ne? Nisam znao koliko mi je to nedostajalo.

– Čudno. Meni uopće nije nedostajalo. Želiš li pivo? Noah pogleda Terryja. – Mislim da neću.

Parker mu je glavom dao znak neka pođe van. – Kasnije ću podmiriti račun, Terry.

– Nema problema.

Sve su oči počivale na njima dok su izlazili iz bara.

– Imaš petlje, Noah. To ti moram priznati.

Noah prezirno otpuhne. – Jer sam došao potražiti tebe?

– Ne. Jer si u tim cipelama ušao u Terryjev bar. – Spustio je pogled na Noahove Gucci cipele sa zlatnim zaštitnim znakom na koži. – Veoma otmjeno.

Noah je to ignorirao i skinuo jaknu. – Ugodna klima – sarkastično reče.

– Pomalo podsjeća na Key West.

Noah nije reagirao na dobačeni izazov. Parker ga je poveo do vozila. – Upadaj.

– Kako starinski. – Smjestio se na jarko žutom sjedalu. – Na Park aveniji nećeš vidjeti mnogo ovakvih.

Parker se rukama podigao na mjesto vozača, a zatim je posegnuo za invalidskim kolicima, sklopio ih i stavio u prikolicu. Dok je palio motor, primijetio je: – Noah, postao si pravi jenkijevski snob.

– Ti si samo ostario.

– Bol i patnja to učine čovjeku.

Idućih pet minuta vozili su se u tišini. Noah nije pokazivao ni najmanje zanimanje za otok. Gledao je samo usku cestu pred njima niti jednom ne komentirajući kraj kojim su prolazili. S druge strane, Parker je uzvraćao na pozdrave ljudi kraj kojih su prolazili.

Nakon što mu je jedna žena doviknula pozdrav s trijema svoje kuće, Noah ga upita: – Što si ti, lokalna slavna osoba?

– Jedini bogalj na otoku.

– Shvaćam.

– I jedini profesionalni pisac kojeg poznaju.

– Još nisi prodao tu svoju knjigu.

– Ne, ali se knjige Mackensieja Roonea prodaju kao kondomi u javnoj kući.

Konačno. Napokon je iz Noaha izvukao iskrenu reakciju. Nasmijao se njegovom zaprepaštenju. – Nisi znao? Pa... iznenađenje!

Vještinom koje se Parker dobro sjećao, Noah se brzo oporavio. – Dakle, to ti je omogućilo kupovinu lijepe kuće i držanje odanog sobara što je moja žena spomenula.

Parker je odmah uočio posesivan način izražavanja kad je Noah spomenuo Maris, ali je prešao preko toga. – Pokušavam od te kuće napraviti dom. Još uvijek treba dosta raditi na tome. A moj me je odani sobar ovaj tjedan napustio.

– Kako to?

– Misli da sam pokvarena osoba i kaže da ne želi sa mnom imati posla.

– Ti to zoveš odanim?

– O, vratit će se on.

– Siguran si?

– Prilično siguran, da.

Sunce se spustilo iza krošanja kad su stigli do trošne čistionice pamuka. U sumraku se doimala još zapuštenijom nego usred bijela dana. Činilo se da je biljke penjačice čvršće stežu, kao da je žele zaštititi od nastupajućeg mraka.

Noah je pogledom procjenjivao ruševnu zgradu. – Vidim što misliš kad kažeš da još uvijek treba dosta raditi na tome.

Parker dohvati invalidska kolica i spusti ih na tlo. – Ovo nije dom, ali je zanimljiva građevina. Kad si već ovdje, mogao bi upoznati dio lokalne povijesti.

Gurnuo je kolica prema čistionici, a Noah nije imao drugog izbora te ga je slijedio. Unutra se sve slabija sunčeva svjetlost probijala kroz pukotine na zidovima. Rupe na stropu projicirale su minijaturene krugove svjetlosti na podu. Podsjećali su na rasute novčiće. Unutrašnjost je bila tmurna s dubokim sjenkama. Zrak je bio tako težak i nepomičan da se gotovo trebalo prisiliti na disanje.

Poput vodiča koji je dobro uvježbao svoj govor, Parker je ukazivao na neke aspekte čistionice pamuka, ispričao dio njezine povijesti i legende utemeljene na činjenicama kao što ih je pričao Maris, uključujući i neuspjeli plan prebacivanja na parni pogon.

Noahu je dojadio monolog pa je usred rečenice prekinuo Parkera. – Pročitao sam tvoju knjigu. Parker polako okrene kolica prema njemu. – Naravno da jesi, Noah. Ne bi bio ovdje da nisi. Kad si je primio?

– Jutros.

– Brza reakcija. San svakog tjeskobnog pisca.

– Morao sam pročitati samo nekoliko prvih stranica da bih shvatio kako teče radnja. Usput rečeno, veoma si dobro to napisao.

– Hvala.

– Unajmio sam privatni avion kako bih što brže stigao ovamo. Tijekom leta preletio sam ostatak rukopisa.

– Ali si već znao priču.

– Znam da to nikad neće biti objavljeno.

Parker slegne ramenima. – To samo pokazuje koliko čovjek može pogriješiti. Zavaravao sam se mislju da ćeš možda, nakon svih tih godina, biti spreman olakšati svoj savjest.

– Prestani srati, Parker. – Noahov je glas odjeknuo poput pucnja bičem. – Pretpostavljam da je ta Zavist rukopis koji je tako oduševio Maris?

– Tako je. Pročitala je svaku riječ. Nekoliko puta. Sviđa joj se priča. Oduševljava je koncepcija, dinamika prijatelja koji se međusobno nadmeću. Kaže da su likovi živo opisani. Misli da je Roark princ, a Todd... pa, nije princ.

– Nju je lako impresionirati melodramom.

– Griješiš. Ona je dobra urednica.

– Školarka koja se igra važne osobe.

– Ona je otmjena dama.

– Isuse – prezirno će Noah. – Ševio si je, zar ne? Parker je stisnuo čeljust i nije odgovorio, što je Noaha navelo na smijeh.

– Ah, Parker, Parker. Kosa ti je prosijeda, a lice ti ima više linija nego autokarta. Ali neke se stvari nisu promijenile. Još uvijek si kavalirski ljubavnik koji nikad ne priča o svojim uspjesima. Odmahnuo je glavom. – Uvijek si bio slab na dame. Naravno, znam zašto si tako silno želio odvući Maris u krevet. Želio si me učiniti rogonjom. Prilično si se pomučio da bi to postigao pa se nadam da se nisi previše razočarao. Nije baš vatrena u krevetu, je li?

Značajno je pogledao u Parkerovo krilo. – Ili si možda patetično zahvalan na bilo kakvoj seksualnoj aktivnosti. Čak i na Marisinim ukočenim nastojanjima. – Zamišljeno se počeo nositi. – Ona ipak ima raskošnu picu. Ako si ostavio upaljeno svjetlo, sigurno si primijetio. Parker ga je tada silno poželio ubiti. Želio je gledati kako umire, polako i u agoniji, osjećajući paklene plamenove kako mu ližu gležnjeve.

Naoko nesvjestan ubojitih nagona što ih izaziva, Noah nonšalantno nastavi: – Nije da se žalim na Maris, shvaćаш. Doista se pokazala korisnom.

– Za razvoj tvoje karijere.

– Tako je. – Koraknuo je bliže. – I moraš znati, Parker, da ničemu i nikome neću dopustiti da mi otme ono što sam postigao. Ta tvoja knjiga nikad neće biti objavljena.

– Zapravo, Noah, nisam je niti napisao za objavljivanje. Napisao sam je radi sebe.

– Kao autobiografiju koja pročišćava? – Ne.

– Kao način da se domogneš moje žene? – Ne.

– Iskušavaš moje strpljenje, Parker.

– Napisao sam je kako bih tebe namamio ovamo, na svoje područje, da bih ti mogao gledati lice dok umireš, baš kao što si ti mene gledao iz pilotske kabine one noći.

Noah otpuhne kroz nos. – Što? Zar ćeš me pregaziti invalidskim kolicima?

Parker se samo nasmiješio i iz džepa na košulji izvadio maleni tranzistor.

– O, shvaćam, premlatit ćeš me na mrtvo uz pomoć daljinskog upravljača.

– Ja sam vlasnik ove zgrade – ljubazno će Parker.

– Sviđa mi se. Dobar ugođaj. No, neki ljudi misle da je opasna za djecu koja bi mogla dolutati ovamo. Onaj ruševni zid i sve ostalo. – Pokazao je palcem u tom smjeru.

– Stoga sam odlučio učiniti uslugu žiteljima otoka i uništiti je.

Pritisnuo je jedno od dugmadi na tranzistoru. Iz sjenki u udaljenom kutu začuo se glasni prasak, a zatim se pojavila iskra. Noah se iznenađeno trgnuo, naglo se okrenuo i gledao kako plamen liže trošno drvo.

Parker je snažno gurnuo kolica prema njemu. Noah je osjetio pokret te se okrenuo i bacio prema njemu. Noah je bio u dobroj kondiciji zahvaljujući svakodnevnom vježbanju u teretani. Imao je dobre reflekse. Dva ga je puta dobro udario.

No, mišići Parkerovih ruku i prsa posebno su se razvili tijekom godina kad se morao oslanjati samo na njih. Odbio je mnoge Noahove zamahe i imao dovoljno snage da se zadrži u kolicima. Međutim, njegova prava prednost bila je u tome što je znao kako se Noah tuče. Noah se tukao prljavo. Noah se tukao da bi pobijedio. I bilo mu je svejedno na koji će način to postići.

Kad ga je Noah počeo gurati unatrag prema otvorenom bunaru, Parker se nije iznenadio. Počeo se ponašati defenzivno. Nasumce je mahao rukama, a Noah je s lakoćom izbjegavao udarce. Osjećajući da Parker slabi, Noah se još žješće borio. Parkerovo mahnito opiranje samo je pojačalo Noahovu odlučnost da ga porazi. Navaljivao je žješće, slijepo, grabežljivac koji želi ubiti.

Tada je, točno u pravom trenutku, Parker naglo pritisnuo kočnicu invalidskih kolica. Zabila se u gumenu kotač i zaustavila kolica. Noah to nije očekivao. Inercija ga je nosila naprijed. Cipelama je zapeo za niski rub bunara i spotaknuo se. Rukama je hvatao zrak. Zatim je koraknuo u prazno.

Njegov zaprepašteni krik bio je odjek vriska Mary Catherine kad je pala preko ograde u more. Parker je disao promuklo i glasno. Rukavom je obrisao okrvavljeni nos.

– Kujin sine! – vikao je Noah.

– Dakle, pad te nije ubio?

– Jebeni idiote!

– Ti si bijedni gubitnik, Noah. Bogalj te je nadmudrio. Nisi li baš to meni namijenio? Htio si me gurnuti u taj bunar. Što misliš, zašto sam ga stalno spominjao? Nagovještaj, Noah. Svaki pisac koji nešto vrijedi trebao je shvatiti o čemu je riječ.

– Izvuci me odavde.

– Ah, nemoj biti takav plačljivko, Noah. Nije ni slučajno onako dubok kao Atlantik. Koliko ja znam, ondje nema morskih mesoždera. Ali ne znam ima li zmija – dodao je, kao da mu je to tek naknadno palo na pamet.

– Što ćeš učiniti, napuniti bunar vodom i pustiti me da se utopim?

– Nemoj misliti da sam tako glup. Morao bi samo isplivati na vrh.

– Onda čemu sve ovo?

Parker je zapalio još jedan plamen. – Postavio sam ih na još dvanaest mjesta, Noah. Ali mnogo prije nego ih sve zapalim, ti ćeš se već gušiti. Udisanje dima nije baš tako dramatično kao kad ti morska voda nadire u pluća ili kad te napadne morski pas, ali je vraški učinkovito, nije li?

– Ooo, strašiš me, Parker. Očekuješ da povjerujem kako ćeš me pustiti da umrem ovdje dolje?

– Zašto ne bi povjerovao? Ja sam ubojica. To si sam rekao. Sjećaš se? Hajde, napregni malo mozak. Siguran sam da ćeš se sjetiti. Na kraju krajeva, sigurno si onaj plačljivi govor vježbao tisuću puta. Moram priznati da su suze bile uvjerljive. Gotovo sam ti i ja povjerovao. Bili smo David i Jonathan sve do onoga dana na brodiću. Tada sam ja postao opak, pohotan i ubojit. Jesi li se sjetio?

– Bio sam... bio sam...

– Ti si me poslao u zatvor. Budući da sam već odslužio kaznu, mislim da je u redu ako počinim zločin.

Noah je trenutak šutio, a tada reče: Mislim da mi je slomljen gležanj.

– Rasplakat ćeš me.

– Slušaj, Parker, imam bolove.

– Nemoj niti pokušavati, Noah.

– U redu, ono što sam učinio... bilo je pogrešno. Prestrašio sam se. Ukočio. Pobjegao. Kad sam jednom shvatio što sam učinio, nisam imao drugog izlaza nego postupiti onako kako sam postupio. Razumijem tvoje osjećaje. Ali sad je dosta.

– Kao što bi bilo dosta da si ti mene ostavio da umrem u oceanu. Nije li to bilo dovoljno? Zar je i Mary Catherine morala umrijeti?

– Nećeš se izvući s ovim – Noah reče novim tonom glasa.

– O, mislim da hoću. Ti jesi.

– Ljudi će vidjeti dim, pozvat će vatrogasce.

– Oni su na drugoj strani otoka. Ugušit ćeš se prije nego oni stignu ovamo.

– A ti ćeš biti okrivljen.

– Ne bih rekao. Svi u Terryjevu baru čuli su tvoju okrutnu primjedbu. Znaju da je tvoja žena dva tjedna živjela pod mojim krovom. Zaključit će da si došao sa sjevera kako bi mi se osvetio. No, ja sam za njih siroti bogalj koji živi u blizini. Dakle, što misliš, kome će vjerovati? Što misliš, kome će odlučiti vjerovati?

– Samo im moram reći istinu. Posvađali smo se. Ti si me napao, a imam i okrvavljeni nos da to dokažem. Izgubio si ravnotežu i pao u bunar. Nažalost, već sam zapalio ovu ruševinu i nisam mogao spriječiti neizbježno. Pokušao sam te spasiti, ali uzalud. Ja sam bogalj, sjećaš se?

Provirio je preko ruba i nasmiješio se Noahu čije je blijedo lice gledalo s dna suhog bunara. – Uvjerljivo je kao i ona priča što si je ti ispričao Obalnoj straži, nije li tako?

– Parker. Parker. Poslušaj me.

– Pričekaj trenutak. – Pritisnuo je još jedno dugme i pojavio se novi plamen. Plameni su jezici sad već gutali drvo na dva mjesta šireći se prema potkrovlju.

– Prekini s tim, Parker! – krikne Noah.

– Neću.

– Za Boga miloga!

– Za Boga miloga? Ne misliš li samo na sebe, Noah?

Mislim da bi čak i Bog razumio i oprostio sve što ti učinim. Pomislio sam da bih te mogao ustrijeliti i završiti s tim. Tvrdio bih da je bilo u samoobrani i izvukao bih se.

– No, tada sam pomislio na duge sate plutanja u onom jebenom oceanu prije nego što su me spasili. Pomislio sam na sate i dane provedene u bolnicama za rehabilitaciju trpeći užasne bolove. Nekako mi se činilo da je metak previše dobar za tebe. Morao sam četrnaest godina čekati na ovo. Kad bi brzo umro, to mi ni izbliza ne bi bilo dovoljno. Razmišljao sam o tome da ti odrežem muda i pustim te da iskrvariš, što se umalo meni dogodilo. Ali to bi bilo gadno i ne bih mogao smisliti uvjerljivu obranu.

– Tada sam jednoga dana bio ovdje i razmišljao o zapletu romana o Decku Caytonu te sam slučajno shvatio da zurim u taj bunar i tek tako – reče i pucne prstima – sinula mi je ideja. U

mislima sam vidio tebe kako se boriš za zrak, iz očiju ti teku suze, nos ti je začepljen. Tako sam se uzбудio da sam umalo svršio u gaće.

– Usput rečeno, moja oprema savršeno radi, hvala na pitanju. I Maris je možda bila udana za tebe, ali ti nikad nije bila žena. Ne poznaješ je. Nikad se nisi ni približio tome da je upoznaš.

– Dakle, gdje sam stao? O, da, jedan mi je momak s otoka postavio te upaljače. Jednostavno. Poput automatskog paljenja kamina. Poslao sam po otoku obavijest da ću zapaliti ovo mjesto. Kontrolirani požar, shvaćаш. Poput onih što su ih nekoć koristili za spaljivanje polja šećerne trske, ovdje na otoku. Nema mnogo vatre. Samo obilje dima.

Sad se već osjećao snažan miris dima.

– Parker, moraš nas izvući odavde.

Parker se nasmijao. – Ja ću bez problema izići. Imam kotače. Suprotno tome, ti si najebao.

Noah je pokušao na drugi način. – U redu, želiš da te preklinjem. Preklinjem te. Izvuci me odavde.

Parker je kašljao od dima. – Žalim, Noah. Čak i kad bih to želio, prekasno je. Moram spasiti sebe. Morat ću se odreći užitka da te gledam kako umireš, ali...

– Parker! Nemoj to činiti. – Noah je jecao. – Molim te. Nemoj me pustiti da umrem. Što mogu reći?

Parker je zurio u njega, a lice mu je postalo kruto, bez traga humora. – Reci da ti je žao.

Noah je prestao jecati, ali je tvrdoglavo šutio.

– Jesi li uopće znao koje je pravo ime Mary Catherine?

– Kakve to veze ima?

– Zvala se Sheila. Barem si trebao znati ime djevojke koja je zatrudnjela s tobom.

– Nije zatrudnjela sa mnom. To je bio ženski trik. Klopka.

– Dakle, ipak si znao – promrmlja Parker. – Pitao sam se.

– Prastara prošlost, Parker.

– Netočno. Sad je pravi trenutak. Želiš li odatle izići živ, Noah, priznaj da si gurnuo Mary Catherine u more i ništa nisi učinio, baš ništa, da bi je pokušao spasiti.

Noah je oklijevao. Parker je stavio ruke na kotače svojih kolica i počeo ih okretati. – Vidimo se.

– Čekaj! Dobro! Ono što se dogodilo Mary Catherine...

– Sheili.

– Sheili. Ja sam kriv za ono što se dogodilo Sheili.

– I meni. Namjerno si prešao brodićem preko mene. – Da.

– Reci to.

– Namjerno sam prešao brodićem preko tebe.

– Zašto?

– Ja... pokušavao sam te ubiti i sve prikazati kao nesreću. Želio sam te maknuti s puta.

– Svoje karijere.

– Tako je.

– Jesi li zato ubio i Daniela Matherlyja?

– Proklet bio!

– Ubio si ga, zar ne? – vikne Parker. – Priznaj ili ćeš se ugušiti, kujin sine. Ako se prije toga ne utopiš u vlastitoj mokraći.

– Ja... ja...

- Kako si sredio taj pad, Noah?
 - Isprovocirao sam ga. U vezi s onim njegovim starim prijateljem. Razljutio se i navalio na mene. Odbio sam...
 - Gurnuo si ga.
 - U redu.
 - Reci to!
- Već obuzet očajem, Noah je popustio. – Gurnuo sam ga. Nisam morao, ali jesam. Tek toliko da budem siguran.
- Parker je kašljao. Dim mu je pekao oči. – Ti si odvratn, Noah. Bijedno ljudsko biće. Ubojica. – Sa žaljenjem je odmahnuo glavom. – Ali nisi vrijedan ubojstva.
- Parker je gurnuo kolica unatrag. Noah je ga je panično pozivao s dna bunara. Nije ga vidio samo za vrijeme potrebno da donese konopac što ga je ranije spremio za ovaj trenutak. Mahnuo je njime iznad bunara da ga Noah može vidjeti. – Jesi li siguran da želiš biti spašen? Poći ćeš u zatvor, znaš.
- Baci taj konopac. – Ispružio je ruke prema njemu.
 - Točno znam kako se osjećaš – reče mu Parker. – Znao sam da su mi noge uništene. Bio sam spreman učiniti bilo što kako bih uklonio bolove. Bilo što, ali nisam želio umrijeti. Mislio sam da želim. No, kad su oni ribari stigli do mene, grčevito sam se uhvatio za užu.
- Spustio je konopac do Noaha, a on ga je mahnito zgrabio. – Omotaj ga oko prsa i čvrsto ga veži – reče Parker.
- Dobro. – Noah mu se javio kad je to napravio: – Povuci me gore.
- Parker se odmaknuo unatrag nategnuvši konopac.
- Spreman? Ako nađeš neki oslonac za noge, pokušaj hodati po zidu.
 - Ne mogu. Moj gležanj.
 - U redu, ali moramo polako. Nemoj... Kanio je reći "potezati". Ali bilo je prekasno.

36. poglavlje

- Noah je u panici naglo potegnuo konopac. Parker nije bio spreman na to. Trzaj ga je povukao iz invalidskih kolica tako da se našao na podu. – Prokletstvo!
- Što? Što se događa? Parker?
- Parker je nekoliko sekundi ležao s čelom na podu. Duboko je disao. Zatim je, služeći se rukama, prišao rubu bunara i pogledao dolje.
- Izvukao si me iz kolica.
 - Pa, vrati se onamo.
 - Spreman sam poslušati prijedlog kako da to učinim.
 - Pa, učini nešto.
- Noahov je glas već postao hrapav od očajanja. Čak i na dnu bunara sigurno je čuo pucketanje vatre. Dim je svakog trenutka postajao sve gušći.
- Parker, moraš me izvući odavde!
 - Ne mogu ti pomoći, druškane. Ja sam bogalj, sjećaš se? – Skrušeno je odmahnuo glavom.
 - Priznajem da nisam ovako zamislio kraj. Nisam želio da umreš. Želio sam ti pokazati kako

izgleda suočiti se s vlastitom smrtnošću. Iskusiti taj sveobuhvatni užas. Želio sam te toliko prestrašiti da priznaš svoje grijehе. Želio sam da pužiš i preklinješ me. Sve si to učinio. Trebalo je na tome završiti.

Nasmijao se. – Shvaćam da si u panici, Noah, i da je tvoj um zaokupljen preživljavanjem. No, nadam se da možeš dovoljno jasno razmišljati i spoznati ironiju situacije.

– Razmisli o tome. Ja sam ti jedina nada za spas. Ali ne mogu te spasiti upravo zbog ozljeda što si mi ih ti nanio. To je doista nešto, zar ne? Šteta što niti jedan od nas neće imati priliku da to iskoristi u nekom romanu. To je ona vrsta ugrađene ironije kakvu voli profesor Mike Strother.

Pri spomenu imena njihova mentora kao da se smanjila udaljenost među njima. Njihovi su pogledi uspostavili vezu koja je bila gotovo glasna. Parker tiho reče: – Moraš priznati još jedan grijeh, Noah, zar ne?

– Morao sam biti prvi, Parker. Morao sam.

– Ni jedan ni drugi nismo se javili profesoru Strotheru više od godine dana. Sva su se njegova pisma vraćala neotvorena, adrese nepoznate, bez naznaka kamo ih treba dalje poslati. Bio je zbunjen i pomalo uvrijeđen zbog našeg naglog i neobjašnjivog nestanka.

– Nije znao da si prodao Pobjeđene sve dok knjigu nije vidio u lokalnoj knjižari. Naravno, odmah je prepoznao naslov i tvoje ime. Kupio je primjerak. Zanimalo ga je kako si dovršio svoj rukopis. Želio je vidjeti jesi li unio neke od njegovih prijedloga. Prirodno, bio je ponosan što je jedan od njegovih studenata napisao roman koji je postigao takav uspjeh, bio je tema razgovora na koktelima, u kozmetičkim salonima i u uredima, roman koji se našao na svim popisima bestselera.

– Parker...

– Sad zamisli iznenađenje profesora Strothera kad se smjestio u svoj naslonjač za čitanje, namjestio lampu i otvorio primjerak knjige Pobjeđeni autora Noaha Reeda. I tada je pročitao prvu stranicu moje knjige. Moje knjige, Noah!

– To je bilo zbog onog pisma! – vikne Noah. – Strother je uvijek favorizirao tebe. Uvijek je mislio da si ti najdarovitiji. Mislio je da je tvoj rukopis tako jebeno dobar. Pomislio sam da bih ga mogao testirati, zatražiti drugo mišljenje. Dok si ti jednoga dana bio vani, otvorio sam tvoj kompjutor i odštampao kopiju. Stavio sam svoj naslov i predao rukopis pod svojim imenom.

– Kad si ga prodao, morao si se riješiti mene. Odmah. Istoga dana.

– Takav je bio plan.

– Kladam se da si se usrao kad sam se pojavio živ.

– Malo sam se zamislio, ali nije me uhvatila panika. Brzo sam tvoju knjigu prebacio u svoj kompjutor, a svoju u tvoj. Ne bi mogao dokazati svoje tvrdnje jer sam te dotad već prikazao kao nestabilnog i nasilnog.

– Strother ti je uvijek priznavao da znaš smisliti dobar zaplet.

– Naš je dragi profesor bio još jedna prijetnja, ali sam zaključio da ću, ako me ikad pokuša razotkriti...

– Smislit ćeš način da se izvučеш.

– To mi je uvijek uspijevalo.

– Sve do sada.

– Barem ću umrijeti svjestan da si ti uz mene. Možda ćeš čak prije mene stići u pakao.

- Misliš?
- Ne možeš puzati po trbuhu dovoljno brzo da se izvučeš odavde, Parker.
- Ne, ali mogu dovoljno brzo hodati. – Noah je s nevjericom zurio kako se Parker podiže na koljena, a zatim ustaje.
- Ti lažljivi kujin...
- To je zaštitni znak Mackensieja Roonea, Noah – reče Noah i nasmiješi mu se. – Čuvaj jednu prekretnicu u zapletu do samoga kraja.
- Ubit ću te, Parker. Vidjet ću te u paklu! Ja ću...
- Je li vam dobro, gospodine Evans? – Zamjenik šerifa Dwight Harris žurno je ušao u čistionicu, a s njim su bila još dva šerifova zamjenika.
- Iscrpljen sam – reče mu Parker. – Inače sam dobro. – Pritisnuo je dugme na daljinskom upravljaču i plamenovi su se ugasili.
- Vatrogasci su vani. Već smo počeli brinuti. Upravo je tada voda iz vatrogasnog crijeva zapljusnula vanjske zidove.
- Već sam se i ja pomalo zabrinuo – prizna Parker.
- Te su naprave za stvaranje dima ubojite.
- Šerif Harris je pogledao prema pocrnjelim zidovima.
- Malo vam je oštećena zgrada.
- Preživjela je i gore stvari. Osim toga, isplatilo se.
- Znači, snimili ste?
- Svaku riječ. – Parker izvuče košulju iz hlača i skine maleni kasetofon s pojasa. Izvukao je žicu mikrofona i pružio ga šerifu. Malo se lecnuo kad je s prsa odlijepio slični mikrofon. – Hvala vam što ste sve to namjestili, šerife Harris.
- Ne treba mi zahvaljivati. Ja sam vama zahvalan što ste me pozvali. To će vjerojatno biti jedina svijetla točka moje karijere. – Rukovali su se.
- Noah je nastavio izvikivati psovke, ali šerif dotad uopće nije obraćao pozornost na njega. – Jedva čekam da upoznam vašega gosta, gospodine Evans. Izvucimo ga odavde – reče Harris i dade znak dvojici zamjenika koji su ondje stajali s konopcima.
- Kako vam je ondje dolje, gospodine Reed? Šef policije u Massachusettsu jedva čeka da čuje što ste rekli o padu vašeg tasta. Moji ljudi razgovaraju i s policijom na Floridi.
- Parker se okrenuo simbolično prepuštajući Noaha vragu, kako mu je Mike savjetovao.
- Iznenadio se, ali se zapravo nije šokirao kad je vidio svojeg starog prijatelja kako stoji ispred ulaza u čistionicu pamuka. Činilo se da je Mike uvijek tu kad ga najviše treba.
- Maris je stajala uz njega.
- Šerif Harris je opazio njegovo oklijevanje te mu se primaknuo. – Jurili su cestom u kolicima za golf. Zaustavili smo ih prije nego što su mogli uletjeti ovamo i sve upropastiti. Vraški smo se namučili da bismo ih zadržali vani. Bili su zabrinuti za tebe.
- Bojali su se da će me Noah ubiti?
- Ne, gospodine. Bojali su se da ćete vi ubiti njega. Parker se nasmiješi. – Pitam se odakle im ta ideja.
- Starac je rekao nešto o vašem zapletu. Rekao je da je gospođa Matherly sve povezala i shvatila.
- To me ne čudi.

Ukočeno i nezgrapno vukući noge po podu od blata, zahvaljujući Noahovu izdajstvu, polako je izišao iz čistionice pamuka. Činilo se da Mike zna kako osjeća potrebu da sam prijeđe taj put te mu nije požurio u pomoć. Bio mu je na dohvat ruke kad je Mike pitao želi li invalidska kolica.

– Hvala, Mike.

Mike je pošao po kolica. Maris je ostala ukočeno stajati zureći u njega.

– Mislila si da sam paraliziran? Kimnula je.

– Tako sam i mislio. Smatrao sam najboljim da te ostavim u tom uvjerenju. Kako bi mi ovo uspjelo, Noah je također morao to misliti. – Zaključio je kako je najbolje da joj odmah otvoreno kaže kakva je situacija. – Vozim se kad god mogu. Ovo je najbolje što mogu. Što ću ikad moći. Suza joj se spustila niz obraz. – Nije važno. Nikad nije bilo važno.

– Najljepši dar što sam ga ikad u životu primio bila je ona staklenka krijesnica. – Parker joj je milovao leđa nakon vođenja ljubavi.

– Svjetlećih crva.

Tiho se nasmijao. – Učiš. Uz malo pomoći, mogla bi postati prava južnjačka ljepotica.

– Ono je bila najljepša noć općenito. Najljepša. Sve do večeras.

– Maris, ono sljedećeg jutra...

– Ššš. Sad razumijem zašto si morao biti onako odvratan.

– Doista?

– Morao si se riješiti mene prije nego Noaha domamiš ovamo.

Podigao joj je bradu kako bi joj mogao vidjeti lice. – Ali znaš da sam iskoristio tebe kako bih stigao do njega.

– Tvoj prvobitni plan vjerojatno je bio da nas on nađe u krevetu.

Pogledao je niz njihova isprepletana tijela. – Da.

– Ali to se promijenilo kad si se zaljubio u mene. Nisi se mogao natjerati da me izložiš tako ružnoj sceni. Zato si me povrijedio kako bi me mogao zaštititi. Pobrinuo si se da odem.

Pomilovao joj je obraz. – Sve si shvatila.

– Znači, imam pravo?

– U potpunosti. Pogotovo u onom dijelu da sam se zaljubio u tebe.

– Jesi?

– Jesam. Svim srcem. – Privukao je njezino lice k svojem i poljubio je na način koji nije ostavljao mjesta sumnji.

– Ima jedna stvar koju ne shvaćam – rekla je kad je poljubac završio. – Znam da sam obećala da večeras neću o tome govoriti, ali voljela bih da mi nešto pojasniš.

Složili su se da večeras neće raspravljati o svemu. Pred njima su mjeseci, možda i godine legalnih zavrzlama prije nego Parker bude oslobođen svih optužbi, a Noah optužen i kažnjen za svoje zločine. Ona mora voditi izdavačku kuću, a on će pisati knjige. Još nisu znali kako će rasporediti vrijeme između New Yorka i otoka St. Anne. Ona će još dugo žaliti za ocem, a Parker je razmišljao hoće li razotkriti Mackensieja Roonea čitateljima. Moraju još mnogo toga riješiti, ali su čvrsto odlučili da će uspjeti.

Međutim, složili su se da sutra počinje tek kad svane te da noćas zaslužuju uživati jedno u drugome.

– Ne želim Noaha u krevetu s nama – rekao je.

– Razumijem. I slažem se. Ali ovo zapravo nije o njemu.

- U redu. Jedno pitanje, a tada se opet želim posvetiti onome što smo radili.
 - Obećajem – rekla je smiješeći se. – Mike je otkrio da je roman Pobjeđeni zapravo tvoja knjiga kojoj je Noah samo promijenio naslov.
 - Točno.
 - Pokušao je stupiti u vezu s tobom kako bi dobio objašnjenje.
 - Trebalo mu je gotovo godinu dana da me nađe. Dotad je već izišlo džepno izdanje.
 - Zašto Mike tada nije razotkrio Noaha?
 - Jer sam mu zaprijetio da ću ga ubiti ako to učini.
 - Zašto?
 - Bio sam u jednom stanju, Maris. Bivši kažnjenik koji je izgledao poput prosjaka, a tako je i živio. Bio sam vezan za invalidska kolica. Tek nakon niza godina fizikalne terapije mogu pomalo hodati. Ako se to uopće može nazvati hodanjem. Kad me je Mike našao, bio sam slab, iscrpljen. Ovisan o tabletama. – Tvrđoglavo je odmahnuo glavom. – Nisam se u takvu stanju želio sukobljavati s Noahom koji je tada bio princ književnog svijeta.
 - Uživao je u uspjehu koji je zapravo pripadao tebi.
 - Odlučio sam čekati dok ne ojačam i steknem samopouzdanje.
 - I postigneš uspjeh.
 - To također. Želio sam ga izazvati kao njemu ravan, kad budem imao dokaze kojima ću potkrijepiti tvrdnju da je ukrao moju knjigu. Znao sam da bi to moglo potrajati godinama, ali bio sam spreman čekati.
 - Čudi me da si Mikea nagovorio da se s tim složi.
 - Nije se složio. Samo je popustio. – Ili?
 - Ili sam se zakleo da više nikad neću napisati niti jednu riječ.
 - Ah. To ga je uvjerilo.
- Nakon što je odgovorio na njezino pitanje, podigla se na njega i raširila bedra. Zadovoljno gundajući ušao je u nju i počeo lagano pomicati svoje bokove.
- Hmm. Nevjerojatno ste nadareni, gospodine Evans.
 - Da, a mogu napisati i sasvim pristojnu knjigu. Uspravila se, zavukla ruku iza leđa, između njegovih nogu, te milovala donju stranu njegova penisa. Stegnuo je zube. – I vi ste prilično nadareni, gospođo Matherly. Gdje si naučila taj trik?
 - Čitala sam o tome u jednoj od tvojih knjiga.
 - Dovraga, baš sam dobar.
- Nastavila ga je milovati sve dok ju nije povukao na svoja prsa i čvrsto je zagrlio oko struka dok se duboko zabijao u nju. Njegov isprekidani dah bio je prigušen uz njezine dojke.
- Na koncu se opustio, a glava mu se spustila na jastuk. Zagladila mu je kosu s vlažnog čela. – Je li bilo dobro?
- Još uvijek jest. – Obujmivši joj lice rukama, poljubio ju je i šapnuo joj u usta: – Uopće ne pazimo.
 - Nije važno. Rado bih imala dijete.
 - To mogu prihvatiti.
 - Ili dvoje.
 - Još bolje.
 - Parker? – Hmm?

– Priušti mi orgazam.

Bila je spremna. Trebalo je samo nekoliko poteza vrškom prsta.

Kasnije su ležali okrenuti jedno prema drugome dijeleći jedan jastuk. Prstom je prelazio preko njezine sitne ključne kosti kad je ona rekla: – Prepoznala sam te one prve večeri kad si me poljubio. Kad smo se upoznali.

Njegov se prst zaustavio u udubini njezina ramena. Pogledao ju je u oči. – Što?

– Zato me je onaj poljubac prestrašio. Jer sam te poznavala. I ne tek ovlaš, već sam te dobro poznavala. Intimno. Provela sam tolike noći s tobom proučavajući svaku riječ. Tvoja je knjiga bila poput osobnog ljubavnog pisma. Kao da si ga napisao meni. Samo za mene.

– Kad si me poljubio, bilo je tako poznato, kao da si me na isti način poljubio već tisuću puta. – S obožavanjem je dotaknula svaku crtu njegova lica. – Već te tako dugo volim, Parker. Godinama. Od dana kad sam prvi put pročitala Pobjeđene.

S mukom je progutao slinu. – Kad si onako strastveno pričala o tom romanu... Shvatila si, Maris – naglašeno je rekao. – Točno si shvatila što sam želio poručiti onim likovima i onom pričom. Bože, dok sam slušao kako govoriš o tome, srce mi se nadimalo. Možeš li zamisliti koliko mi je bilo teško šutjeti, a želio sam ti reći da sam je ja napisao? Da si se zaljubila u mene, a ne u Noaha?

– Zašto mi nisi rekao?

– Nisam mogao. Ne tada. Još ne. Osim toga, bojao sam se da neću ispuniti tvoja očekivanja. Prošla mu je prstima kroz kosu. – Nadmašio si ih, Parker. Ti si stvorio moje maštarije. Sad ih ostvaruješ.

Poljubili su se dugim, strastvenim poljupcem, a kad su se na koncu razdvojili, pitala ga je kakav je naslov on dao knjizi.

??S"zu

Rekao joj je.

A ona je njemu rekla da joj se taj naslov mnogo više sviđa.

KRAJ

For more books visit us at:

[---> www.crostuff.net <---](http://www.crostuff.net)

If you have problem with my book, tell me:

crostuff-knjige@net.hr